

Giới thiệu Hành Trình Cung Chiều Thê Tử

Tiêu gia làm phản, bị tịch thu gia sản, chém kẻ phạm tội. Hắn nhìn nữ tử ngây ngốc ngồi sụp xuống đất cười khổ một tiếng, cảm thấy cảm thấy Tạ Sơ Thần quá ngốc. Gã cho hắn, từ đầu tới cuối đều bị hắn lợi dụng, nhưng vẫn không tiếc tất cả muốn cứu hắn. Lần nữa sống lại, lại trở về ngay ngày đại hôn ngôn tình của hắn, mà người thê tử bị hắn gây khó dễ đang ảo não đi vào bằng cửa sau...

Truyện từ giây phút mở mắt trong lễ thành hôn, Tiêu Văn hạ quyết tâm: Nhiệm vụ quan trọng nhất đời này, nhất định phải ngược chết hết từng đứa từng đứa tra nam tiện nữ, đồng thời thay đổi triệt để, chấn chỉnh lại Tiêu gia. Mà hắn lại kinh ngạc phát hiện, thê tử của mình lại rất刁 dàng thông minh thâm tình như vậy, trung khuyến ôn nhu như vậy, nhu nhược dễ bị ức hiếp như vậy, rốt cuộc trước kia mình bị cái gì che mắt, bấu vật như vậy lại không biết quý trọng! Nhiệm vụ quan trọng cả đời đương nhiên phải cung chiều cung chiều cung chiều đến tận trời!

Một câu giới thiệu vắn tắt cho Hành Trình Cung Chiều Thê Tử: tra nam sau khi sống lại, nỗ lực phấn đấu, dốc sức cung chiều thê tử, ngược chết tra nam tiện nữ, nỗ lực trên hành trình bước lên đỉnh cao đời người!

Song, tuyện Nam Thần Ở Phòng Bên Cạnh cũng là tác phẩm hay mà bạn đọc nên thử chiều mộ.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cung Chiều Thê Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Người Không Xứng Làm Phu Quân Của Ta

Trong địa lao âm u, loang lổ vết rêu xanh, hoà cùng mùi hôi thối bốc lên nồng nặc và tiếng kêu gào thảm thiết không cam lòng khiến người ta hoảng sợ.

"Thả ta ra!"

"Ta vô tội, mau thả ta ra!"

"Kêu la cái gì, ăn cơm!" Ngục tốt hung ác rống một tiếng, cầm gậy sắt gõ cửa sắt "Loảng xoảng" một cái, trong nháy mắt, tiếng gào khóc thảm thiết trong địa lao yên tĩnh lại.

Màn thầu cứng như đá bị vứt trên mặt đất, những phạm nhân bị bỏ đói lâu ngày ánh mắt lập tức sáng ngời, tựa như sói đói nhìn thấy dê, nhào lên tranh giành. Ngồi trong một góc phòng, Tiêu Văn liếc nhìn màn thầu thiu bốc mùi, ghét bỏ xoay đầu.

Hắn là trưởng tử Tiêu gia, từ nhỏ com ngon áo đẹp, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, khi nào chịu qua loại khuất nhục này.

Hắn tin tưởng, qua một thời gian nữa, không lâu đâu, nhất định mình sẽ được cứu ra ngoài, Tiêu phủ sẽ được rửa sạch oan khuất!

Bởi vì, người điều tra án này, chính là bằng hữu tốt của hắn, tam hoàng tử, Sở Mộ Thanh!

Ngay lúc Tiêu Văn lòng tràn đầy tự tin thì mấy con chuột trong địa lao ẩm ướt nghe thấy được mùi thơm của thức ăn liền kéo bè kéo cánh chạy ra, làm cho Tiêu Văn được nuông chiều từ bé sợ đến mức xanh mặt, hoảng hốt kêu lớn: "A, nơi này có chuột! Người đầu mau tới đây!"

"Àm ỉ cái gì thế, không phải chỉ là vài con chuột thôi sao?" Thấy khuôn mặt Tiêu Văn trắng bệch, ngục tốt khinh thường tức giận mắng một tiếng, nhú nhú mày lại, nói, "Người là, Tiêu Văn?"

"Là ta, là ta." Tiêu Văn vội vã nói, "Tiêu gia vô tội, ta muốn gặp Hoàng Thượng! Ta muốn gặp Tam điện hạ!"

Ngục tốt nhở một bãi nước bọt, cười lạnh: "Phạm nhân nào cũng nói mình vô tội, chẳng lẽ đều vô tội thật? Với thân phận phạm nhân của ngươi bây giờ, còn muốn gặp Bệ Hạ cùng Tam Hoàng tử?"

Ông ta suy nghĩ một chút, cười khẩy sờ sờ cằm: "Sáng nay, lúc ngươi vào đại lao, có nương tử* đáng đáp không tề bốn ba khắp nơi, đưa tiền hối lộ, hi vọng chúng ta chăm sóc ngươi thật tốt. Thậm chí, bây giờ còn quỳ gối trước cửa Hình bộ, thỉnh cầu Thượng thư đại nhân cùng Tam Hoàng Tử giúp đỡ, nói tốt ngươi vài câu trước mặt bệ hạ. Người đó là phu nhân của ngươi? Đáng tiếc đáng tiếc, ngươi phạm vào tội lớn tày trời, cho dù nàng ấy đi khắp nơi cầu xin đều vô dụng."

*: Danh xưng gọi người con gái đã có chồng.

Bây giờ là hạ tuần tháng sáu, thời tiết nóng nực, nắng chang chang vượt mặt, mặt đất hanh khô nứt nẻ, nàng ấy lại đang mang thai, da thịt mềm mịn, làm sao có thể quỳ trên mặt đất đây.

Tiêu Văn trong lòng vừa đau vừa xót, không nhìn được nghĩ đến trước khi chia tay, hắn đưa nàng thư Hòa Ly, cùng nàng đoạn tuyệt, cũng cắt đứt luôn quan hệ giữa nàng với Tiêu phủ, mới không khiến nàng cũng bị liên lụy.

Nửa tháng trước, Tề vương dẫn đầu hai trăm ngàn đại quân xuất chinh Nam Cương. Mới đầu tưởng rằng chắc chắn thắng, ai ngờ đánh một trận với Nam Cương, Đông Ngụy liên tục bại lui, tình hình trận chiến khốc liệt, ngăn ngừa một tháng, liền thua mất ba toà thành trì. Càng khiến người ta sợ hãi chính là, đại quân Nam Cương vây giết Tề vương, thừa thế tấn công Đông Ngụy, thế như chẻ tre làm cho cả Đông Ngụy vì đó khủng hoảng.

Đúng lúc này, Tam Hoàng tử Sở Mộ Thanh xung phong ra trận, thống lĩnh mười lăm vạn tinh binh* chống đỡ đại quân Nam Cương như cuồng phong bão táp ào ạt đánh tới, thậm chí bản thân chủ động ra khỏi thành tập kích quân địch, dùng mưu kế trong ứng ngoài hợp, tướng địch quân bị đánh cho đại bại chạy tan tác.

* binh lính tinh nhuệ: những binh sĩ được huấn luyện kỹ, trang bị đầy đủ và có sức chiến đấu cao.

Sau trận chiến này, Tam Hoàng Tử nổi danh khắp Thiên Hạ, được dân chúng Đông Ngụy tôn xưng anh hùng, phong làm Chiến thần, càng được hoàng đế Bệ hạ coi trọng nhiều hơn.

Có điều, đại quân Nam Cương chỉ có mười vạn, Tề vương thống lĩnh hai trăm ngàn đại quân nhưng thua vô cùng thê thảm, sau khi điều tra, trong Đông Ngụy có người cố ý tiết lộ bí mật quân sự cho quân địch, dẫn đến Tề vương trúng mai phục, chết trận tại chỗ. Mà thủ phạm tư thông với địch bán nước chính là phụ thân Tiêu Văn, Tiêu Ngọc Dung.

Tiêu Ngọc Dung là Binh Bộ Thượng Thư, quan nhị phẩm Đông Ngụy quốc, quản lý sự vụ quan trường Đông Ngụy, đồng thời còn phụ trách chiến lược quốc phòng Đông Ngụy, chức vị quan trọng tại Đông Ngụy.

Tiêu Ngọc Dung làm phản khiến hoàng thượng vô cùng tức giận tống cả nhà họ Tiêu vào đại lao, cũng tự mình thẩm vấn Tiêu Ngọc Dung. Nay, 120 người Tiêu gia ngã ngửa trong lao, chờ đợi phán quyết cuối cùng của hoàng thượng.

Nếu Tiêu gia thật sự bị tội thông đồng với địch bán nước, chắc chắn tịch thu gia sản chém cả nhà. Lúc Tiêu Văn đưa Quý Thư Mặc thư hòa ly, đảm bảo nàng ta an toàn, còn giao cho nàng ấy một phong thư nhờ chuyển giao cho tam hoàng tử. Hắn tin tưởng, với giao tình của hắn và tam hoàng tử, cùng với địa vị hiển hách hôm nay của tam hoàng tử, chỉ cần tam hoàng tử nhìn thấy thư, nhất định sẽ dốc sức điều tra việc này, trả lại trong sạch cho Tiêu gia.

Hắn quả nhiên không yêu lắm Quý Thư Mặc, người nữ nhân dịu dàng hiền thực không vì hắn trở thành tù nhân mà chán ghét bỏ rơi hắn, nàng vì hắn, không màng thân mình bụng mang dạ chửa, bôn ba khắp nơi cầu tình, thậm chí không ngại ngày hè nóng bức quý trước mặt mọi người.

Nghĩ như vậy, Tiêu Văn trong lòng âm ảm, động lực duy nhất để hắn sống tiếp chính là Quý Thư Mặc cùng đứa nhỏ trong bụng nàng.

Hắn phải sống để gia đình 3 người bọn họ cùng đoàn tụ!

Hắn phải nhìn thấy bảo bảo bình an ra đời!

Thời gian dài giam giữ là một loại tra tấn tinh thần tàn khốc, tới ngày thứ năm bị giam, Tiêu Văn không còn như ngày đầu mới bước chân vào lao ngục, quần là áo lượt, khí độ đại thiếu gia con nhà quan, anh tuấn nổi tiếng, bây giờ chỉ còn thân đầu bù tóc rối mặt mày bẩn thỉu, không khác gì mất tên ăn mày mới chui ra từ trong hầm phân, cả người bốc mùi tanh hôi khiến người chán ghét, trong tay còn nắm thật chặt nửa miếng bánh mì bé tẹo mà hắn dùng tánh mạng cướp được.

Chỉ năm ngày trong lao ngục, đã để lại trong lòng vị đại thiếu gia ăn sung mặc sướng này sự kinh hoàng tột độ, đặc biệt khi cai ngục phân phát cơm canh thì phạm nhân trong nhà giam tranh đoạt không ngừng, lao vào đánh nhau bư đầu mẻ trán.

Từ khi biết Tiêu Văn là đích tử quan lại, các phạm nhân thù người giàu hơn kẻ ác kia càng kéo bè kéo cánh, cùng nhau khi dễ Tiêu Văn, coi đây là thú vui tiêu khiển lúc rảnh rỗi. Mà đám ngục tốt đứng một bên, chỉ khinh miệt cười nhạo, thờ ơ lạnh nhạt, nhiều lúc tổ chức đánh bạc, cuộc Tiêu Văn có đánh lại hay không, có thể cướp được đồ ăn hay không.

Bị nhốt tại trong tù mấy ngày nay, Tiêu Văn nếm đủ nhân tình âm lạnh, khi hắn vẫn còn là con trai của binh bộ Thượng Thư, khi phụ thân hắn vẫn còn nắm quyền hành trong tay, cai quản việc ghi chép sử sách của nước nhà thì bọn họ người nào không a dua nịnh hót, tìm đủ cơ hội nịnh bợ hắn, nay Tiêu phủ gặp nạn, một đám thì nhau đạp lên đầu hắn.

Chỉ có Thư Mặc! Chỉ có nàng ấy, bất luận thuận cảnh hay nghịch cảnh, giàu có hay bần cùng, nàng ấy đều bên cạnh hắn, cùng chung hoạn nạn, đồng cam cộng khổ...

Trong lúc Tiêu Văn đã lạnh, đói còn khát thì "Leng keng" một tiếng, bên tai truyền đến tiếng mở cửa sắt. Gió lạnh từ trong kẽ tường thổi vào, trong bóng tối ánh nến lay động theo từng cơn gió càng tăng thêm sự quý dị. Co mình trong góc tường run lẩy bẩy, Tiêu Văn mấp máy môi, suy nhược hỏi: "Đã tra rõ chân tướng, muốn thả ta?"

"Thả?" Cai ngục khẽ cười thành tiếng, thanh âm âm trầm vô cùng dọa người, "Lúc hoàng thượng còn đang thẩm vấn thì Tiêu Ngọc Dung đã uống thuốc độc, sợ tội tự sát. Có điều lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt, Bệ hạ điều tra ra Tiêu Ngọc Dung là bị đại hoàng tử xúi giục, mưu hại Tề vương, ý đồ mưu triều soạn vị. Nay, vây cánh đại hoàng tử đều đã sa lưới. Hoàng thượng tức giận, hạ lệnh tra hôm nay, chém toàn bộ Tiêu gia, tịch thu gia sản. Ta đây là đưa ngươi lên đường!"

Phụ thân sợ tội uống thuốc độc tự sát? Chẳng lẽ phụ thân thật sự hại chết Tề vương? Tiêu gia không phải bị oan uổng?

Tiêu Văn ngẩn ra, cả thân mình yếu ớt ngồi dưới đất cứng ngắc bị người thô bạo kéo dậy. Hai chân kéo bị xiềng xích nặng nề, xích sắt nặng chịch ép tới Tiêu Văn gần như bước không nổi nửa bước.

"Lê mê cái gì, nhanh lên!"

Tiêu Văn lao đảo một chút, còn chưa đứng vững, đã bị người thô bạo đẩy ra nhà giam. Xích sắt nặng nề ma sát trên da thịt mềm mại trắng trẻo* tạo ra từng đạo từng đạo vết máu màu đỏ sẫm, đau đớn như kim châm muối xát khiến vị đại thiếu gia vốn được nuông chiều từ bé liên tục kêu đau.

*: diễn tả như thế đủ biết nam chính kiếp trước ăn hại thế nào rồi há

"Thật vô dụng!" Cai ngục khinh bỉ hừ khẽ một tiếng, "Thật không hiểu sao vị thế tử kia của ngươi lại rất thật lòng với ngươi. Năm ngày nay vẫn đến quý, đuổi cách nào cũng không đi. Nếu không phải tới qua trời đổ mưa to, nàng ta phát sốt hôn mê bất tỉnh, chỉ sợ bây giờ vẫn còn quý đó."

Nghĩ tới người thế tử ôn nhu như nước không để ý thân mình mang thai, vì hấn liều mạng cầu tình, trong mắt Tiêu Văn hiện lên một tầng nước dục dăng, trong lòng có loại cảm giác thỏa mãn sâu sắc. Hơn nữa, hấn cảm thấy vô cùng sáng suốt và may mắn khi mình đưa thư hòa ly cho Quý Thư Mặc.

Ít nhất giờ phút này, Tiêu gia bị phán chém cả nhà cùng tịch thu gia sản, nàng và đứa nhỏ trong bụng nàng đều an toàn!

Huyết mạch duy nhất của Tiêu gia đã được bảo vệ!

Nghĩ tới Quý Thư Mặc mang thai còn kiên trì quý 5 ngày, Tiêu Văn cố nén đau đớn nơi cổ chân cùng ray rứt trong lòng, cắn răng, cố hết sức lê từng bước chân khập khiễng.

Vừa ra địa lao, tia nắng gay gắt chiếu thẳng vào mắt, Tiêu Văn kinh hoàng theo quán tính vội vã xoay đầu, chân mày run run, thời gian dài tiếp xúc với bóng tối, hôm nay dưới ánh sáng mặt trời, lộ ra một tấm thân bệnh hoạn tái nhợt và suy yếu.

Lúc Tiêu Văn quay đầu, hấn nhìn thấy thiếu nữ đứng dưới ánh mặt trời.

Thiếu nữ tuổi chừng mười tám, mặc bộ váy trắng rộng thùng thình, như một nụ tuyết liên, trong trẻo nhưng lạnh lùng, sạch sẽ thanh lịch. Da nàng trắng nõn, mịn màng như ngọc. Gương mặt xinh đẹp như đoá phù dung chớm nở, môi đỏ thắm, mái tóc dài búi cao bởi một cây trâm vàng hình bướm bướm đẹp đẽ tinh xảo, dưới ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh.

Bụng thiếu nữ hơi nhô ra, nhìn qua có bầu ba bốn tháng. Nhưng bộ váy trắng thanh nhã, càng tăng thêm khí chất khiến nàng thoát nhìn càng giống như tiên nữ dạo chơi chốn nhân gian. Trong lúc giờ tay nhắc chân, bộ dạng thủy mị nét na, càng tăng thêm vài phần khuynh đảo chúng sinh, giống như từ trong tranh bước ra, có chút không thực.

"Thư Mặc, Thư Mặc..." thời khắc nhìn thấy thiếu nữ đó, ánh mắt Tiêu Văn chợt sáng ngời, lập tức đi đến bên thiếu nữ như hoa như ngọc, thấy nàng ta sắc mặt hồng nhuận, bình yên vô sự, nước mắt không khống chế được tách tách chảy xuống. "Ngốc Thư Mặc, ngươi người thân mang thai, làm sao có thể vì giúp ta cầu tình quý xuống đây... Nghe nói ngươi còn mắc mưa phát sốt, có sao không...?"

Tiêu Văn vươn tay, muốn sờ sờ gương mặt thanh lệ như hoa đào trước mắt, lại bị thiếu nữ nghiêng người né.

Bàn tay bản thủ nhất thời lúng túng rũ xuống, sắc mặt xanh mét xấu hổ, có chút không hiểu nhìn người thiếu nữ bây giờ đang lạnh lùng cách hấn ba bước.

Tiêu Văn bị giam ở trong ngục năm ngày, khuôn mặt đẹp đẽ trong lúc tranh đoạt màn thầu thiêu đã bị những phạm nhân khác đánh bầm đen sưng đỏ, chật vật không chịu nổi. Giờ phút này hấn tóc tai bù xù, quần áo tả tơi, toàn thân bốc mùi hôi thối. Hoàn toàn không còn khí chất đại thiếu gia từng vênh vao tự đắc, tiêu tiền như nước ngày nào.

Hiển nhiên không ngờ một Tiêu Văn luôn luôn quần áo hoa lệ, yêu cái đẹp như mạng, tự luyến không ai bằng sẽ có bộ dạng ăn mày bản thủ đầy kinh tởm như hôm nay, thiếu nữ ghét bỏ lấy tay che mũi, liên tiếp lui về sau hai, ba bước, vẻ mặt khinh miệt nhìn Tiêu Văn: "Quý, phát sốt? Mấy việc ngu ngốc này chỉ nguốc tử mới làm, ngươi cho rằng ta sẽ vì ngươi làm những việc đó?"

"Thư Mặc, cẩn thận, đừng làm đứa nhỏ bị thương." Tiêu Văn thấy nàng lui về sau suýt đập trúng hòn đá nhỏ dưới đất, lo lắng dặn, làm như hoàn toàn không nghe rõ mấy lời thiếu nữ vừa nói. Cho dù nghe rõ, hấn cũng sẽ cho là mình nghe lầm, chung quy Thư Mặc của hấn làm sao có thể dùng giọng điệu đả thương người như vậy nói với hấn đây, không thừa nhận có lẽ là sợ hấn lo lắng đi, Thư Mặc của hấn chính là lương thiện hiểu lòng người như vậy...

Thấy Tiêu Văn vẻ mặt quuyến luyến ôn nhu toàn tâm toàn ý nhìn vào bụng mình, cứ y như trân bảo duy nhất trên đời, trong mắt Quý Thư Mặc lóe lên một tia cảm hận cùng chán ghét. Trong lòng nàng ngập tràn ác ý, yêu kiều cười khẽ vạch trần sự thật: "Đứa nhỏ, ngươi cho rằng đây là con của ngươi? Tiêu Văn, chuyện đến nước này, không ngờ ngươi vẫn còn ngây thơ như vậy đấy!"

Nàng nhẹ nhàng bước đến gần Tiêu Văn bởi vì những lời này hoàn toàn đỡ đỡ, cười khẽ bên tai hấn: "Tiêu Văn à Tiêu Văn, ta làm sao có thể có bầu con của ngươi đây! Loại người thất học vô công rồi nghề suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng giống ngươi, sao xứng lọt vào mắt xanh của ta! Sao xứng làm phu quân của ta!" Nói xong, nhớ lại một năm qua, vì để cho Tiêu Văn tin tưởng mình, vạ bất đắc dĩ cùng hấn thân cận, cảm giác buồn nôn dâng lên trong cổ họng Quý Thư Mặc, nàng ta ghét bỏ bịt mũi, lần nữa cách xa Tiêu Văn.

Tiêu Văn sắc mặt tái nhợt đứng chôn chân một chỗ, nhìn bạch y thiếu nữ nho nhã, nói cười xinh đẹp trước mắt, nhất thời cảm thấy có chút xa lạ, thanh

âm nhĩn không được khẽ run: "Thư Mặc... Không nên nói đùa..."

Thư Mặc nằng ầy ôn nhu , thiện lương , tuyệt không phải giống như bây giờ nhìn mình bằng ánh mắt khinh miệt ghét bỏ, nhẹ nhàng thốt ra những lời làm cho hắn tuyệt vọng.

Nhất định là có chỗ nào lắm ! Thư Mặc chính là vì cứu hắn quý suốt năm ngày mà! Làm sao có thể không thích hắn đây? Đứa nhỏ làm sao có thể không phải là của hắn đây! Hắn là của phu quân của nàng nha!

"Nói đùa? Thư Mặc không nói đùa. Một chữ cũng không có ." Lúc này, khi trong mắt nổi lên tầng nước, Tiêu Văn mới nhìn rõ một vị nam tử cầm y hoa phục đứng bên cạnh thiếu nữ. Nam tử thấy hắn kinh ngạc được đang nhìn mình, mỉm cười ôm thiếu nữ eo thon nhỏ vào lòng, hôn một cái lên môi thiếu nữ, tuyên bố: "Thư Mặc mang thai, là đứa nhỏ của bản điện hạ. Người Thư Mặc yêu cũng chính là bản điện hạ!"

"Bản điện hạ?" Tiêu Văn yếu ớt nắm bắt, có chút xa lạ nhìn người một thời là bạn tốt—— đương triều tam hoàng tử Sở Mộ Thanh. "Tư Thanh, người?"

Tư Thanh là tên chữ của Sở Mộ Thanh, một năm trước, Tiêu Văn làm quen tam hoàng tử thất sủng Sở Mộ Thanh, hai người vừa gặp đã thân, trở thành bạn tri kỷ. Không ngờ hôm nay gặp lại, vị hoàng tử vốn không được sủng ái này đã xoay người trở thành Chiến Thần Đông Ngụy danh tiếng lẫy lừng, đồng thời, còn được hoàng thượng phong làm thái tử.

Thấy Tiêu Văn vẻ mặt mờ mịt, Sở Mộ Thanh nở nụ cười khinh miệt : "Tiêu Văn, chuyện cho tới bây giờ, người vẫn không phát hiện ra? Tiêu gia thông đồng với địch cùng đại hoàng huynh mưu phản, đều là bản điện hạ sắp đặt. Cuộc chiến giữa Đông Ngụy và Nam Cương, bản điện hạ thành mệnh xuất chinh, một lần phá địch, không chỉ thu hoạch dân tâm, còn được phụ hoàng trọng thưởng, trở thành thái tử!"

Tiêu Văn run rẩy, không dám tin nhìn Sở Mộ Thanh: "Người tiết lộ quân tình cho tướng quân Nam Cương chính là người? Vì sao? Vì sao muốn hãm hại Tiêu gia, vì sao muốn hãm hại phụ thân ta!"

"Có trách thì trách Tiêu gia các người ủng hộ Sở Thi Ngọc, trách phụ thân người khinh thường bản điện hạ, trách Tiêu gia các người sinh ra một nhi tử ngu xuẩn như người vậy!" Nghĩ tới Tiêu Ngọc Dung từng nói mình tâm thuật bất chính, công cao lấn chủ, làm hại hắn bị phụ hoàng thất sủng, trong lòng Sở Mộ Thanh hận vô cùng, hận không thể giết Tiêu Ngọc Dung.

Tiêu gia không phải luôn ủng hộ đại hoàng tử sao? Như vậy hắn sẽ hủy diệt Sở Thi Ngọc, hủy diệt nhi tử quý giá nhất của Tiêu Ngọc Dung , hủy diệt niềm kiêu ngạo của Tiêu gia!

"Tiêu Văn, người thân là lệnh sử bộ binh , tin tức đều phải qua tay người." Sở Mộ Thanh nhìn nhìn Quý Thư Mặc thập phần nhu thuận trong lòng mình , lại nhìn nhìn Tiêu Văn mặt trắng bệch , ngụ ý không cần nói cũng biết.

Tiêu Văn nghĩ lại nửa tháng gần đây , Đông Ngụy đại chiến với Nam Cương , ngày đêm hắn bận bù đầu bù cổ tại bộ binh , Quý Thư Mặc vẫn tri kỷ đến bộ binh đưa canh bổ cho hắn .

Bộ binh không phải nơi kẻ nào cũng có thể đi vào , nhất là nơi cơ mật , ngay cả đương triều hoàng tử cũng phải xin chỉ thị hoàng thượng mới có thể vào trong. Nhưng Quý Thư Mặc là phu quân của Tiêu Văn, mà Tiêu Văn lại là nhi tử được sủng ái nhất của binh bộ Thượng Thư Tiêu Ngọc Dung .

Tiêu Văn tuy chỉ là một lệnh sử nhỏ, nhưng đại danh鼎鼎 như sấm bên tai, cho nên người trông coi lúc nhìn thấy Quý Thư Mặc thường xuyên ra vào bộ binh, từ lâu không cảm thấy kinh ngạc rồi. Mà Sở Mộ Thanh chính là lợi dụng Tiêu Văn sủng ái Quý Thư Mặc , hắn sai Quý Thư Mặc đánh cắp thông tin bí mật quân sự, tráo dối công văn. Lại bỏ thêm một ít chứng cứ Tiêu Ngọc Dung thông địch bán nước , để ngày sau tang chứng vật chứng đều có, Tiêu gia chắc chắn bị tống vào đại lao.

"Thư Mặc, vì sao... Vì sao muốn làm chuyện như vậy... Ta đối với người không tốt sao? Vì sao, muốn phản bội ta?"

Còn chưa nói xong, Tiêu Văn nhìn nụ cười giấu cợt trên mặt Quý Thư Mặc giống như hắn vừa mới hỏi một vấn đề vô cùng ngu ngốc .

Tiêu Văn trong lòng chua chát, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: "Chẳng lẽ, ba năm nay, người chưa từng thật tình... yêu ta sao? Dù chỉ một chút thôi!"

"Yêu người?" Quý Thư Mặc cười lạnh một tiếng, làm như mới vừa nghe được chuyện cười, "Lúc trước giả cho người hoàn toàn là bởi vì người dễ lợi dụng, hoàn toàn là bởi vì bên cạnh người còn có cái đuôi xuẩn ngốc Tạ Sơ Thần. Nhờ tiền Tạ gia bọn họ , ta mới có thể chấn chỉnh lại Quý gia. Mà người, một người thất học vô công rồi nghề suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng căn bản không xứng để ta yêu người!"

Nghe những lời này, Tiêu Văn tâm như bị thiên đao vạn quả, đau đớn thật sâu .

"Phụ thân, cũng do các người hại chết sao?" Phụ thân cả đời vì nước, vậy mà hắn còn hoài nghi phụ thân phản quốc...

Tiêu Văn ơi Tiêu Văn, người làm sao có thể ngu xuẩn đến bậc này!

Thấy Tiêu Văn lưng lay sắp đổ, gần như ngã nhào trên đất, Sở Mộ Thanh lạnh lùng sáng tỏ toàn bộ chân tướng: "Tiêu Ngọc Dung là người thông minh, phụ hoàng rất tín nhiệm, chỉ có hạ độc mưu tính, dựng lên hiện trường giả ông ta đang tra hỏi tội tự sát, mới có thể làm cho phụ hoàng tin tưởng Tiêu gia thông đồng với địch bán nước, Sở Thi Ngọc ý đồ mưu triều oán vị!"

Tiêu Văn nghe xong, hận không thể xé nát miệng hắn.

Tiêu Văn nghiêng răng nghiêng lợi: "Chỉ dựa vào mấy tờ giấy lộn làm chứng cứ, liền phán Tiêu gia cùng đại hoàng tử có tội? Bệ Hạ sao lại ngu ngốc như thế, dễ dàng tin chuyện đó."

"Không chỉ vật chứng, còn có nhân chứng." Thấy Sở Mộ Thanh nhìn về phía Quý Thư Mặc, Tiêu Văn trong lòng hồi hộp. Nhưng mà, Sở Mộ Thanh lại cười nói: "Ngoài Thư Mặc làm chứng đại hoàng tử kết bè kết cánh với Tiêu gia các người, còn có đệ đệ tốt của người làm chứng. Bản điện hạ chỉ mới hứa cho hần con đường sống, hần lập tức bán đứng Tiêu gia, trước mặt phụ hoàng chính miệng thừa nhận những chuyện Tiêu Ngọc Dung gây ra đều do Sở Thi Ngọc sai khiến. Nhân chứng vật chứng đầy đủ, Tiêu gia ngoài đệ đệ tốt của người cùng mẫu thân hần may mắn sống sót, tất cả đều bị chém, gia sản cũng bị tịch thu."

Từng lời Sở Mộ Thanh nói không ngừng lòn vào trong đầu Tiêu Văn, từng chữ từng chữ như một thanh kiếm sắc bén đâm sâu vào trái tim hần, máu tươi đầm đìa.

Cả người Tiêu Văn cứng đờ, muốn mở miệng, nhưng nửa ngày một tiếng hần cũng không nói ra được.

Bọn họ có ý, có ý đến đây, có ý nói cho hần biết chân tướng, có ý làm cho hần tuyệt vọng, có ý làm cho hần chết không nhắm mắt.

"Hiện tại Tiêu gia mọi người phi nhỏ, để lại tiếng xấu muôn đời, Tiêu Ngọc Dung đến chết đều không ngờ được, Tiêu gia do ông ta khổ cực gây dựng bị hai nhi tử hại thảm!"

Thấy Tiêu Văn dờ dẩn một chỗ, lệ rơi đầy mặt, Sở Mộ Thanh cười càng thêm hăng, "Tiêu Văn, người đời này bản điện hạ cảm tạ nhất chính là người. Cảm ơn người, giúp bản điện hạ diệt trừ ba vật cản, còn giúp bản điện hạ đạt thành tâm nguyện, một bước lên trời... Bây giờ bản điện hạ đưa người lên pháp trường, nhớ, kiếp sau đừng tiếp tục ngu ngốc như vậy!"

Tiêu Văn mất toé lửa, tức giận trừng Quý Thư Mặc: "Quý Thư Mặc, người là phu nhân của ta! Cả Tiêu gia ta bị phán xử chém, tịch thu gia sản, người đừng hồng sống một mình! Muốn chết cùng chết!"

Thiếu nữ xinh đẹp đứng cách Tiêu Văn ba bước xa, hất đầu lên, mắt như thu thủy, càng nhìn càng rực rỡ, nhìn Tiêu Văn bằng gương mặt lạnh lùng cùng xa cách: "Đừng cho ta là cái ả tiện nhân ngốc nghếch Tạ Sơ Thần vì người muốn chết muốn sống, vì cứu người ngây ngốc quý trước cửa Hình bộ. Đừng quên, người đã đưa ta thư hòa ly. Bây giờ ta và người không liên quan, nam có thể kết hôn nữ được quyền gả đi!" Nàng ta khinh bỉ liếc Tiêu Văn, hừ lạnh một tiếng, "Đừng vọng tưởng có thể kéo ta cùng chết!"

Đúng nha, hần thật ngốc nghếch, lại đưa cho Quý Thư Mặc thư hòa ly...

Nói cái gì nhất định cứu hần, bất quá là rắp tâm lừa hần tin tưởng, sau đó giao ra thư hòa ly...

Ngực đột nhiên quặn đau, yết hầu Tiêu Văn cảm giác tanh tanh, thống khổ phun ra một ngụm máu tươi. Hần nhìn lòng bàn tay dính máu đỏ thẫm, khoe miệng xệt qua nụ cười thê lương, cả người không tự chủ được phát run.

Là hần dẫn sói vào nhà, là hần hại chết phụ thân, hại chết Tiêu gia!

Hần nghĩ lại mình vì theo đuổi Quý Thư Mặc, không màng tư thái, vứt bỏ tự tôn, mất trọn ba năm, rốt cuộc cũng khiến nàng động tâm.

Hần còn nhớ rõ, khi Quý gia đáp ứng lời cầu hôn của hần thì hần cao hứng đến một đêm không ngủ được. Hần còn nhớ rõ, cái hôm mình nghênh cưới Quý Thư Mặc, vì không muốn Quý Thư Mặc uất ức, hần mở tiệc chiêu đãi quan to quý tộc khắp mười dặm hồng trang, tổ chức hôn lễ vô cùng náo nhiệt.

Hần còn nhớ rõ mình khi biết tin nàng ta có mang thì cao hứng chuẩn bị đồ dùng cho hài tử. Hần còn nhớ rõ, khi Tiêu gia bị quan binh vây quanh thì hần khăn trương kéo nàng ta ra sau lưng một lòng che chở, nói với quan binh, nàng đã không còn là phu nhân của hần, nàng vô can, cầu bọn họ thả nàng.

Hoá ra hết thấy đều là tự mình đa tình... Cuối cùng đều là may áo cô dâu cho người khác....

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cùng Chiều Thê Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ta Mới Là Chính Thê Duy Nhất Của Chàng*

*: Theo lẽ để là Ta mới là phu nhân duy nhất của chàng, nhưng editor thấy để vậy nó lâm li bi đát hơn.

Giờ phút này, trái tim Tiêu Văn rất đau, đau đến hần gần như không thể thở nổi, giống như có thứ gì đó đang không ngừng cấn xé trên da thịt của hần, máu chảy đầm đìa. Rõ ràng bây giờ đang hè, tiết trời oi bức, hần lại cảm giác toàn thân rét run, cả người không nhận được khổ run, đầy lòng dằn trào căm phẫn muốn mắng thét to nhưng lời ra cửa miệng lại biến thành tiếng nức nở đầy thống khổ.

"Người tới, đem Tiêu Văn điếu phở thị chúng! Giờ Ngọ một khắc đưa lên pháp trường!" Sau khi đắc ý nói ra toàn bộ chân tướng trước mặt Tiêu Văn,

Sở Mộ Thanh ra lệnh một tiếng, hai tên quan sai tiến lên quật hai tay Tiêu Văn đang thống khổ không muốn sống ra sau lưng, trói chặt lại.

Dây thừng nặng chịch khảm vào sâu trong da thịt non mềm chưa từng chịu qua gió sương, đau đớn đến tê tâm liệt phế, Tiêu Văn vận vẹo hai tay nóng hầm hập, ngẩng đầu lên, hung tợn mắng: "Quý Thụ Mặc, ngươi cho rằng Sở Mộ Thanh thích ngươi sao? Ngươi chẳng qua chỉ là một đôi giày rách bị bản thiếu gia xài chán chê, ngươi cho rằng hẳn thật tâm đối đãi với ngươi sao? Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng nên vọng tưởng. Hắn chỉ đang lợi dụng ngươi thôi! Ngươi sẽ hối hận, ta cam đoan sẽ có một ngày, ngươi sẽ hối hận vì những việc hôm nay ngươi đã làm!"

"Sở Mộ Thanh, ngươi là tên tiểu nhân âm hiểm lòng lang dạ sói đê tiện bất lương heo chó không bằng, bản thiếu gia lúc trước mắt bị mù ra đường quờ quạng bị chó ăn mất tim mà không biết ngu si đi xem ngươi là bằng hữu tốt, thật tâm đối đãi. Một ngày nào đó, nhất định các ngươi sẽ bị báo ứng!" Tiêu Văn còn chưa mắng xong, đã bị người ta nhét miếng giẻ lau vừa bẩn vừa thối vào miệng, thô bạo lôi đi.

Ánh mắt hung ác của hắn trước khi rời đi đâm sâu vào lòng người khiến Quý Thụ Mặc có chút chột dạ, nằng ta bất an nắm chặt tay Sở Mộ Thanh, tìm kiếm cảm giác an toàn.

Tiêu Văn kéo xích sắt nặng nề, bị mười tên quan sai giải đi trên đường cái tại kinh thành. Tiêu gia bị phân tịch thu gia sản chém cả nhà, Tiêu Văn thân là khâm phạm của triều đình, được tam hoàng tử cầu tình, không những không biết cảm kích còn tức giận lăng nhục thái tử đương triều, nên bị hoàng đế ra lệnh xích lại, để hai chân trần dạo phố chịu đủ đau đớn xác thịt hòng răn đe.

Đi ngang qua một góc đường, đối mặt với đủ loại ánh mắt của bách tính, khinh thường có, căm hận có, cõi lòng nát tan của Tiêu Văn đã chết lặng.

Đi suốt một canh giờ, cổ chân chỗ, bị xích sắt của Tiêu Văn loang lổ vết máu. Bàn chân Tiêu Văn cũng như trái tim hắn vốn trắng nõn đã sớm bị đất đai nóng bỏng dưới chân xén một mảng đen lớn, trông thật ghê rợn.

Hắn cắn môi thật chặt, cố giữ không để cho mình khóc thành tiếng, cố gắng giữ lại chút kiêu ngạo cuối cùng.

Đau khổ như vậy, Tiêu Văn lại không rên một tiếng, khiến đám quan sai đang áp giải hắn cảm thấy giật mình, nhìn không được lâu lâu lại len lén đưa mắt nhìn hắn, cứ thế trên suốt cả quãng đường đi. Người đời đều biết, Tiêu gia đại thiếu gia được nuông chiều từ bé, văn võ vũ dật*, ăn chơi trác táng, nếu là trước kia gặp trường hợp này đã la hét rầm trời mới đúng chứ.

*(Khẩu ngữ) kém cỏi, hèn yếu, không làm nên tích sự gì.

Thật ra, đau đớn trên chân Tiêu Văn không bằng một góc cảm giác ghệt thở trong lòng hắn lúc này.

Giờ Ngọ một khắc, sau khi dạo xong một vòng đường phố, khắp người Tiêu Văn toàn trướng thối và rau cái hủ, bị đám quan sai áp lên pháp trường.

Trên pháp trường, tất cả người Tiêu gia quỳ rạp xuống đất, ai nấy run bắn bật vì lạnh, vừa thấy Tiêu Văn bị hành hạ khắp người toàn là máu, cả người nhơ nhớp bẩn thỉu, không tự chủ được ai nấy mặt đều xám như tro tàn, khóc không ra tiếng.

Tiêu gia, chấm hết thật rồi!

Tiêu Văn nhìn lướt qua, quả thực không thấy thứ đệ Tiêu Kinh Như cùng Liễu thị. Tiêu Kinh Như cùng Tiêu Văn luôn luôn không hợp, phải nói là Tiêu Văn tâm cao khí ngạo luôn chướng mắt người thứ đệ này. Tiêu Văn bây giờ mới ý thức được, vì sao lúc trước hắn không bị giam cùng người Tiêu phủ, mà chỉ một mình hắn phải ở chung cùng những phạm nhân khác.

Làm vậy không chỉ khiến hắn chịu đủ khi dễ cùng tra tấn, quan trọng hơn sẽ càng dễ định tội danh cho Tiêu gia. Để cho hoàng đế càng tin tưởng Tiêu gia thông địch phản quốc, hợp sức cùng đại hoàng tử mưu triều soán vị, nhất định phải có người Tiêu gia đứng ra làm chứng, Tiêu Kinh Như lập tức trở thành ứng cử viên tốt nhất, bởi vì hắn là con trai thứ của Tiêu Ngọc Dung. Nhi tử thân sinh đại nghĩa diệt thân, tố cáo tội lỗi của cha, hỏi sao hoàng đế không tin.

Nếu giam giữ Tiêu Văn cùng một chỗ với Tiêu Kinh Như, nhất định hắn sẽ phát hiện ra điều bất thường. Để đề phòng vạn nhất, Sở Mộ Thanh đã tách hắn ra giam giữ biệt lập.

Không ngờ hắn ngu xuẩn như vậy, chết đến nơi vẫn chưa phát hiện ra, còn ngây ngốc cho rằng Sở Mộ Thanh cùng Quý Thụ Mặc sẽ đến cứu mình, bọn họ sẽ giúp hắn rửa sạch oan khuất Tiêu phủ...

Buồn cười, quả thực là quá buồn cười!

Thấy Tiêu Văn vừa bước lên pháp trường vừa cười ha ha, cười gập cả lưng, cười đến cả mặt đỏ bừng. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy hắn sợ chết đến điên luôn rồi. Trong lúc nhất thời, toàn bộ pháp trường yên lặng đến đáng sợ, trên trời dưới đất chỉ còn lại Tiêu Văn một mình tuyệt vọng lớn tiếng cười bi thương.

Ngay lúc Tiêu Văn cười điên dại, nước mắt lăn chảy đầy hai vành má thì một giọng nói yếu ớt vừa sợ hãi lại có chút quen tai vang lên giữa đám người: "Phu quân, phu quân..."

Tiêu gia một nhà sắp ra pháp trường hành hình, lại còn có người không biết trời cao đất dày, trước bao nhiêu người kêu Tiêu Văn là phu quân? ! Đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Mọi người nghi ngờ liếc mắt nhìn nhau, ào ào nhường đường, chỉ thấy xa xa có thiếu nữ lão đạo chạy về hướng pháp trường.

Thiếu nữ quần áo bẩn thỉu, đầu bù tóc rối, những lọn tóc ngắn cùn cồn bay phấp phới rủ xuống che kín gương mặt có lẽ rất thanh lệ , chỉ còn lại thấp thoáng một đôi mắt đỏ rực ngầy ngơ như tiểu bạch thỏ mất cùng quăng thâm mắt dày đậm, nhìn vô cùng gầy yếu cùng tiều tụy.

Nhưng điều làm cho mọi người kinh ngạc nhất là, tóc thiếu nữ ngắn không thể ngắn hơn? Chỉ thiếu một chút nữa là trọc đầu.

Phải biết, thân thể do phụ mẫu cho, nhất là nữ tử, đối với tóc mình càng phải chăm sóc cẩn thận.

Ở đất nước nam tôn nữ ti này, nữ tử cắt tóc ngắn có thể coi là bước một chân vào am ni cô, sẽ không ai thêm lấy, nàng ấy thế nhưng lại dám để tóc ngắn? !

Thiếu nữ áo quần rách rưới không thêm để ý ánh mắt mọi người nhìn mình như nhìn một con thú lạ xổng chuồng nghênh ngang đi ngoài phố , ánh mắt nàng ấy chỉ đắm đắm về Tiêu Văn quỳ trên pháp trường đang ngạc nhiên nhìn mình .

Ba năm nay, đây là lần đầu tiên, Tiêu Văn nhìn mình! Trong đôi mắt trong veo như nước lúc này đang lấp lánh ánh sương mù chỉ phản chiếu duy nhất bóng dáng mình!

Chỉ có nàng, không có Quý Thụ Mặc!

Tìm thiếu nữ bỗng nhiên đập mạnh hơn, tất cả đau đớn trên người toàn bộ đều tan thành mây khói. Nàng mặc kệ những tiếng xì xào coi thường chung quanh , vui vẻ chạy về phía Tiêu Văn.

Trong mắt nàng chỉ có hắn, trong lòng của nàng cũng chỉ có hắn —— phu quân của nàng, Tiêu Văn!

"Người nào ở đây làm càn!" Quan sai tiến lên, ngăn cản thiếu nữ xiêu vẹo nhào lên pháp trường, lạnh mặt quát, "Sắp hành hình, còn không mau lui xuống!"

Bị xô nhẹ một cái , thiếu nữ thống khổ nhắm mắt, té lăn quay ra đất.

"Các người, bắt sót ta rồi..." Vừa nghe sắp hành hình, nàng lại kinh hoảng ngẩng đầu, vội vàng giải thích, "Thảo, thảo dân Tạ thị, là phu nhân Tiêu Văn ... Theo lý cùng Tiêu gia thọ tội..."

Mọi người ngạc nhiên. Lại còn có cá lọt lưới tự đưa mình tới cửa Diêm Vương !

"Tiêu gia phạm tội thông đồng với địch bán nước, tịch thu gia sản chém cả nhà, người khẳng định mình là phu nhân Tiêu Văn?" Quan sai hiển nhiên bị thiếu nữ làm cảm động, hiếm khi dài dòng hỏi tới tới hỏi lui, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa thiếu nữ một lòng muốn chết và Tiêu Văn sắc mặt âm trầm, cánh môi lúc này đã bị cắn cắn nát.

Người, tốt nhất tỉnh lại ! Sinh mạng là do cha mẹ cho, không thể tùy hứng như thế chứ!

Người, tốt nhất đừng có làm liên lụy một cô nương tốt như thế nha!

"Phải!"

"Không phải!"

Hai giọng nói vang lên cùng lúc, đáp án trái ngược hoàn toàn , lại hùng hồn như vậy, kiên định như vậy.

Quan sai không dấu vết thở ra, ánh mắt loé lên tia sáng bội phục Tiêu Văn . Có thể chứ! Tuy người không phải là thần tử tốt, nhưng chí ít, cuối cùng người cũng đã làm một trượng phu ra hồn.

Thiếu nữ mờ to đôi mắt ngập nước, ngờ ngạc không dám tin nhìn Tiêu Văn, có chút tức giận lớn giọng át lời hắn: "Tiêu Văn, ta là phu nhân của người, cũng chính là chính thê duy nhất của người ! Người không thể không thừa nhận ta!"

Tiêu Văn có chút đau đầu nhìn thiếu nữ vô cùng vô cùng cố chấp trước mắt, hắn không rõ Tạ Sơ Thần đầu óc đến tột cùng nơi nào bị thùng lỗ, vào lúc này lại thừa nhận mình là chính thê của hắn? Nàng chẳng lẽ không biết, một khi thừa nhận, mình chắc chắn phải chết sao?

Thấy Tiêu Văn vẫn trầm mặc không nói, nhìn mình bằng ánh mắt xa lạ, thiếu nữ cho rằng Tiêu Văn không nhớ tên của mình, hoặc có nhớ thì lại là loại ánh mắt ghét bỏ khinh miệt hắn vẫn dùng đối với nàng bao lâu nay, hai hàng lệ không khỏi đánh một vòng trong hốc mắt. Nàng cắn môi, nhẹ giọng nói: "Phu quân, hãy cho ta đi theo chàng, được không?"

—— hãy cho ta đi theo chàng, được không?

Tiêu Văn không khỏi giật mình, ánh mắt không nhịn được hướng về vết sưng đỏ trên hai chân nàng. Nàng té ngã khiến cho y phục đã bẩn rách còn rách thêm một mảng lớn, trông càng thêm nhếch nhác, trên đầu gối không có gì che đậy, lộ ra vết máu loang lổ đậm mắt người nhìn, càng đâm sâu vào lòng Tiêu Văn.

—— Nương tử của người đối với người thật tốt. Năm ngày nay ngày nào nàng ta cũng đến quỳ , đuổi như thế nào cũng không chịu đi. Nếu không phải

tối qua trời đổ mưa to, nằng ấy sốt cao hôn mê bất tỉnh, chỉ sợ bây giờ còn quý.

—— đừng cho ta là cái ả tiện nhân ngốc nghếch Tạ Sơ Thần vì ngươi muốn chết muốn sống, vì cứu ngươi ngây ngốc quỳ trước cửa Hình bộ.

Hắn vẫn cho rằng người vì hắn trả giá hết thảy là Quý Thụ Mặc mà hắn luôn sùng trong lòng bàn tay, nhưng chân tướng lại trái ngược với những điều hắn nghĩ, hoá ra, người liều chết cứu hắn, người không ngại gió sương cực khổ bốn ba khắp nơi cầu xin tha mạng cho hắn lại là người nữ nhân hắn tìm đủ mọi cách khó dễ, người mà hắn chán ghét đến tận xương - Tạ Sơ Thần?

Đều nói hoạn nạn thấy chân tình, nhưng hắn quả thực nghĩ không ra, Tạ Sơ Thần vì sao muốn như vậy? Vì sao lại muốn vì hắn làm tất cả? Vì sao lại cố chấp đối đãi với hắn bằng một tình yêu không oán không hối? Vì sao phải trăm phương nghìn kế gả cho hắn? Vì sao khi Tiêu gia gặp hoạ diệt môn lại liều lĩnh thừa nhận mình là chính thất của hắn.

Chẳng lẽ nàng quên hết cả tất cả rồi sao?

Hơn một tháng trước, khi nàng mang thai, lòng ngập tràn hạnh phúc, chính hắn sai người mang đến một chén canh hồng hoa, dùng vũ lực cưỡng ép bỏ đứa nhỏ không biết của ai. Hắn lại bởi vì nàng phản bội, cảm thấy không còn mặt mũi, sai người ép nàng đến phế viện Tiêu gia, nơi hoang tàn vắng vẻ ga 2khoóng ở được chó không thèm vào, chỉ có muỗi cùng côn trùng rả rỉ ch, mặc nàng tự sinh tự diệt.

Nếu không phải bây giờ nàng từ đâu xuất hiện, hắn đã quên sự tồn tại của nàng, thậm chí ngay cả tên đầy đủ của nàng là gì, hắn không tài nào nhớ nổi...

Trong cái họa có phúc, khi Tiêu gia bị xét nhà thì Tạ Sơ Thần nhờ bị nhốt tại phế viện không người nhớ tới mới may mắn thoát một kiếp.

Nhưng nữ tử ngu ngốc này, như thế nào liền đại đột tự đưa mình tới cửa đây!

Nàng... chán sống rồi sao!

Ánh mắt Tiêu Văn lại rơi trên gương mặt thiếu nữ đỏ bừng. Bởi vì tối qua mưa to, Tạ Sơ Thần sốt cao, nhưng vừa nghe được Tiêu gia sắp bị chém, nàng không để ý thân mình hư yếu suy nhược, không màng hai chân sau 5 ngày quỳ ròng rã trước cửa Hình bộ đã sưng phù cứng ngắc thiếu điều không lết nổi, vội vàng đuổi theo.

Nàng không muốn, ngay cả lần cuối cùng cũng không gặp được Tiêu Văn, dù nàng biết, phu quân của nàng chán ghét nàng cỡ nào, ghét bỏ nàng cỡ nào, không muốn nhìn thấy nàng cỡ nào.

"Rốt cuộc có phải hay không là người Tiêu gia!" Một vị quan sai khác tiến lên. Ông ta bức bối hỏi lại lần nữa.

"Không phải." Tiêu Văn hắng giọng một cái, lạnh lùng nhìn thiếu nữ ngã ngồi dưới đất, mặt lạnh lùng băng giá, nhấn mạnh từng chữ từng chữ, "Tạ cô nương, ta có cưới hỏi người đằng hoàng sao? Ta có cùng người bãi đường sao? Chớ tự mình đa tình, người chưa bao giờ là phu nhân của ta! Cũng không xứng trở thành chính thê của ta! Xin chớ nói như vậy, kéo làm người khác hiểu lầm! Chính - thê - của - ta - vĩnh - viễn - chỉ - có - Quý - Thụ - Mặc!"

Hắn nhấn mạnh từng chữ "chính thê của ta vĩnh viễn chỉ có Quý Thụ Mặc".

Nhấn mạnh với mọi người, nhấn mạnh với quan sai, để cho mọi người biết, Tiêu Văn hắn chưa bao giờ thực tâm muốn hưu Quý Thụ Mặc, và Quý Thụ Mặc vẫn luôn là chính thê của Tiêu Văn. Vậy nên, nhiệm vụ "bồi táng cùng phu quân" này, cứ để Quý Thụ Mặc làm đi.

Tiêu Văn lạnh lùng nói xong, thấy Tạ Sơ Thần trong nháy mắt mặt cắt không còn giọt máu, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng, cảm thấy Tạ Sơ Thần quá ngốc.

Gả cho hắn, từ đầu tới cuối đều bị hắn lợi dụng, nhưng vẫn không tiếc tất cả muốn cứu hắn.

Hắn nói, hắn không có người phu nhân này. Bởi vì hắn không muốn, đã hại nàng tan nhà nát cửa bây giờ đến mạng cũng không còn.

Hắn hại nàng mất đi cốt nhục thân sinh, chịu nỗi đau sinh non, cuối cùng, còn bị hắn liên lụy.

Hắn đáng chết, chết một nghìn lần đều không đủ đền cái tội ngu của hắn.

Giây phút cuối cùng trong đời, hắn chỉ hi vọng, một cô nương tốt như nàng nên tiếp tục sống, đi tìm phụ thân đứa bé kia...

Sau đó, quên hắn đi, mãi mãi đừng bao giờ nhớ đến kẻ bạc tình này, sống thật hạnh phúc.

Còn hắn, hãy để hắn dùng sinh mệnh trả giá cho cho những ngu xuẩn của mình.

Hãy để hắn, dùng cái chết tạ tội đi...

"Ngươi nói cái gì?" Thanh âm khàn khàn khó khăn thoát ra từ trong cổ họng, Tạ Sơ Thần ngây người một chỗ, toàn thân đều ngốc trệ.

"Tiểu thư!" Chiêu Nhi vội vàng chạy tới, cẩn thận đỡ tiểu thư nhà mình đang thất hồn lạc phách, thần sắc rã rời đau đớn không chịu nổi. Nàng nghiêm mặt trừng mắt, hung tợn mắng tên bạc tình lang Tiêu Văn, :

"Tiêu Văn, tiểu thư nhà ta vì gả cho ngươi, thà rằng bị người thân cười nhạo chèn ép. Tiểu thư nhà ta vì cứu ngươi, quý xuống trước mặt mọi người, bôn ba khắp nơi cầu tình, thậm chí tán gia bại sản. Ngươi nói Quý gia khủng hoảng tài chính, tiểu thư nhà ta không nói hai lời, lập tức lấy tiền ra đưa ngươi nuôi hồ ly tinh. Mỗi một câu ngươi nói với tiểu thư, tiểu thư đều cẩn thận ghi nhớ từng chữ từng chữ. Cho dù ngươi... Ngươi... nhẫn tâm phá bỏ hài tử trong bụng tiểu thư, cả ngày lẫn đêm sùng ái Quý Thụ Mặc, tiểu thư đều từng có nửa câu oán hận! Ngươi có biết, một năm nay, tiểu thư trải qua như thế nào không?"

Quả thực Tiêu Văn không biết Tạ Sơ Thần trải qua như thế nào, bởi vì một năm qua, hắn một chút cũng chưa từng để ý đến nàng ấy. Số lần hắn và nàng gặp mặt cộng lại chỉ sợ không tới mười lần, càng không có tiếp xúc thân mật.

Nay tội ác của hắn bị Chiêu Nhi phơi bày từng cái từng cái một, Tiêu Văn cảm thấy mình quả thực là tra nam!

Hắn, cảm thú không bằng!

Quả thực là chết không đáng tiếc!

"Bây giờ, ngươi lại nói như vậy với tiểu thư, người luôn một lòng một dạ với ngươi! Tiêu Văn, tìm ngươi bị chó tha rồi hả! Ngươi là đồ súc sinh chết đáng đời ngươi lắm! Không đúng, súc sinh ít nhất còn biết đối tốt với người nào tốt với nó! Kẻ vô tình máu lạnh như ngươi so với súc sinh càng làm nhục súc sinh hơn. Ngươi nói đúng, cái thứ gả chó không bằng như ngươi căn bản không xứng làm phu quân tiểu thư!"

Ngươi căn bản không xứng, một chút cũng không xứng!

Tiểu thư sau khi thoát khỏi tên cặn bã như ngươi, nhất định sẽ tìm được một phu quân yêu thương nàng thật lòng, nhất định sẽ sống thật tốt!

Ngươi ở dưới suối vàng, cứ chống mắt mà xem!"

Chiêu Nhi tức giận mắng một hồi, toàn bộ pháp trường lại lần nữa rơi vào yên lặng quỷ dị.

Cả kinh thành đều biết, Tiêu Văn chỉ cưới một chính thê, mà chính thê trong tai họ nghe được là Quý Thụ Mặc. Chỉ có Tiêu Ngọc Dung và Trần thái thái biết, chính thê Tiêu Văn là người có được ngọc bội Tiêu gia - Tạ Sơ Thần, mà không phải là Quý Thụ Mặc được Tiêu Văn kiệu lớn tám người khiêng vào cửa.

Mà ngày đó, Tạ Sơ Thần và Quý Thụ Mặc là cùng một ngày gả vào Tiêu gia, nhưng Tạ Sơ Thần thân là chính thất lại phải lén lút lút, cực kỳ chật vật bước vào từ cửa sau.

Không có bãi đường, không có động phòng, chỉ có một tiểu viện hoang phế dơ bẩn, chịu đủ khó dễ và nhục nhã, thân là chính thất mà cuộc sống cơ cực còn hơn hầu gái.

Nhưng vẫn có người nhận ra thân phận Tạ Sơ Thần —— kinh thành phú hào thế gia Tạ tiểu thư. Nghe đồn nàng ấy điều ngoa tùy hứng, kiêu ngạo ngang ngược, cảm kỳ thư họa mọi thứ không thông!

Lấy vợ phải lấy vợ hiền! Kinh thành có nam tử có tên tuổi nào lại dám đi cưới chính thê như vậy, đây không phải là tự hành hạ bản thân sao!

Nghe nói, Tạ Sơ Thần một năm trước xuất giá, về phần gả cho ai, Tạ gia vẫn không để lộ tin tức, hoá ra là gả cho Tiêu Văn?!

Trời ạ, hai tên giả áo túi com hợp lại thành đôi, thật là đáng thương cho Quý tiểu thư, một đóa hoa tươi lại cắm trên bãi phân trâu.

Chỉ là bây giờ Tạ Sơ Thần, nhìn như thế nào cũng thấy rất kỳ quái. Không giống trong lời đồn, một chút cũng không giống..

"Giờ lành đã đến, hành hình!"

Vài trắng hạ xuống, ngăn trở ánh mắt dò dẫm vô thần của Tạ Sơ Thần và Tiêu Văn thần sắc áy náy.

Ánh đao loé sáng là một bóng dáng đầy máu ngã xuống, đầu từng người từng người Tiêu gia bị cánh tay đao phủ một phát chặt đứt lìa khỏi cổ.

"Đại ca, nương làm sao vậy, như thế nào không để ý tới muội? Mọi người làm sao vậy? Tại sao nhiều máu như vậy..." Nữ hài quý bên cạnh Tiêu Văn, sợ hãi cả người run rẩy, về mặt kinh hoàng nhìn trường huynh xin giúp đỡ.

Tiêu Văn xoay đầu, vừa muốn trấn an vài câu, chỉ thấy đầu nữ hài bị đao phủ một đao chặt bỏ. Máu tươi bắn tung tóe trên mặt hắn, một vài giọt máu rơi xuống hoà cùng với những giọt nước trong suốt nóng bỏng, là nước mắt kiềm nén đã lâu của hắn.

Tiêu Văn không thích người thứ muội này, nhưng bây giờ, muội muội của hắn, nó mới năm tuổi, cứ như vậy... Cứ như vậy... Trước mặt hắn...

Tiêu Văn là người cuối cùng bị hành hình, mắt thấy thân nhân của mình từng từng người từng người một đầu lìa khỏi cổ, Tiêu Văn oán hận, ánh mắt sắc lẹm như dao xuyên thấu qua vài trắng đầm đìa máu tươi, trùng trùng tên đao phủ được lệnh dụng hình với gia đình hắn trên đài cao.

Căm hờn và hận thù không ngừng sôi trào trong huyết quản, thế nên cho dù lúc bị trảm thủ thì đôi mắt hắn vẫn trừng lớn, về mặt phần nộ ngút trời.

"Phu quân!" Trước khi chết, Tiêu Văn nghe được một tiếng kêu thê lương, trái tim nơi ngực trái nhảy lên một cái.

Cô nàng ngốc này, bị hấn chọc tức như vậy sao còn chưa bỏ đi...

Sau khi hành hình xong, vải trắng chậm rãi kéo lên, đám quan sai bắt đầu xử lý thi thể phạm nhân.

Những người dã bu quanh coi hành hình, nhìn thấy một màn máu tanh như vậy, sợ hãi xoay đầu, không ít người cúi xuống nôn mửa. Chỉ có một người, sau vài tiếng kêu gào thê lương không ai đáp lại, nàng ta liều mạng vùng khỏi người thị nữ.

Nàng lao đảo chạy lên Hình đài, lại chập vật té lăn quay vào trong vũng máu. Nàng vài lần cố gắng đứng lên, nhưng hai chân loang lổ vết máu không chịu nghe lời nàng. Nàng tức giận đập tay vào cái đùi từ lâu đã cứng ngắc mất đi tri giác của mình, phát sốt tỉnh thần mơ hồ không rõ, nhưng vẫn lặp đi lặp lại: "Phu quân... Phu quân..."

Nhưng, nam nhân trước mắt không trả lời nàng, cũng không còn hô hấp.

Thiếu nữ nhìn thấy cổ nam nhân máu vẫn còn tuôn ào ạt, hai mắt đỏ bừng từng giọt nước mắt rơi xuống như mưa. Nàng nghẹn ngào đưa tay lên, tập tễnh vào về phía nam nhân đang quỳ, muốn vuốt ve đôi gò má bây giờ đã hóp lại gầy trơ xương vì bị ngược đãi trong hai ngày nay của chàng.

Nàng biết phu quân của nàng, Tiêu Văn quen ăn sung mặc sướng, bây giờ bắt chàng ngây ngốc trong tù ăn cơm thừa canh cặn nhất định chàng sẽ không quen, cho nên nàng đã rất cố gắng, nghĩ mọi biện pháp dứt lốt cai ngục, hi vọng bọn họ có thể chiếu cố Tiêu Văn thật tốt.

Nhưng tại sao...?

Cái thứ mềm mềm ẩm ẩm trong tay, từng là lẽ sống cả đời của Tạ Sơ Thần.

Nhưng ngay khi tay nàng đụng vào gò má của Tiêu Văn thì đầu hấn đỏ ửng xuống, máu trong nháy mắt bắn tung toé ra. Từng giọt từng giọt máu nóng chảy văng lên mặt Tạ Sơ Thần, nàng hét hoảng, tay bợ lấy cái đầu đầy trứng thối và rau bần.

Nàng muốn đem đầu Tiêu Văn đặt về vị trí cũ, nhưng máu không ngừng chảy xuống, làm cách nào cũng không ngừng được.

Máu nóng không ngừng tràn qua kẽ tay chỉ sau một năm đã từ thon dài biến thành sần sùi của Tạ Sơ Thần, máu thịt hoà làm một khiến nàng khóc không thành tiếng, thân hình gầy yếu run run trong gió ôm thân thể Tiêu Văn từ từ lạnh đi, không ngừng nức nở.

"Ta biết một năm qua, ngươi vẫn không chấp nhận thân phận của ta, vẫn chán ghét sự tồn tại của ta. Nhưng trong lòng ta, ngươi là phu quân duy nhất của ta ..."

"Ngươi chưa bao giờ biết, ta thích ngươi biết bao. Vì gả cho ngươi, ta đợi suốt cả ba năm... Nhưng trong mắt ngươi, chỉ có Quý Thụ Mặc, vĩnh viễn không có ta..."

"Cho dù chết đi, ngươi cũng không chịu thừa nhận thân phận của ta, không cho ta lấy thân phận thiếu phu nhân Tiêu gia đi theo ngươi..."

Rất nhiều người đều biết Tiêu gia có thiếu phu nhân, là đương kim đại tài nữ, dung mạo tuấn mỹ, tài mạo song toàn. Lại không người nào biết, Tiêu gia còn có một vị phu nhân, tên là Tạ Sơ Thần. Mà Tạ Sơ Thần mới là thiếu phu nhân duy nhất của Tiêu Văn.

Rất nhiều người đều biết tiểu thư Tạ gia điêu ngoa tùy hứng, kiêu ngạo ngang ngược, cảm kỳ thư họa mọi thứ không thông, lại không biết nàng từ lúc nhìn thấy Tiêu Văn, vừa gặp đã yêu, toàn tâm toàn ý muốn gả cho hắn, vì để trở thành thiếu phu nhân của hắn, không ngại dùng thủ đoạn ti tiện bức hôn.

Kỳ thật, trong nháy mắt bị chém đầu đó, Tiêu Văn không chết liền, phải nói linh hồn hắn không bay lên trời.

Hắn cười tự giễu, phải mà. Người như hắn làm gì có tư cách lên thiên đàng, chỉ sợ là phải xuống địa ngục ...

Cảm nhận thân thể Tiêu Văn lạnh dần, Tạ Sơ Thần vội vàng ôm hắn thật chặt, độ ẩm bây giờ còn đâu, xung quanh chỉ còn lại lạnh lẽo làm cho nàng không nhịn nổi run run, tiếng nức nở bất lực đầy thống khổ vang lên, thanh âm thê lương uyển chuyển, đứt ruột xé gan.

"Phu quân, chàng, đừng bỏ lại thiếp... Đừng bỏ lại thiếp, làm ơn, xin chàng, đừng bỏ lại một mình thiếp!!!"

Trời đất bao la, không có chàng, cuộc sống còn có ý nghĩa gì?!

Linh hồn Tiêu Văn ngỡ ngàng đứng bên cạnh Tạ Sơ Thần, nghe nàng thống khổ khóc, trái tim hấn quặn đau từng cơn, hốc mắt không khỏi ấm nóng.

Nhớ lại những việc sai trái hắn đã làm khi còn sống, nhớ lại từng lời lạnh lùng trước khi chết hắn tổn thương nàng, Tiêu Văn vươn tay, muốn ôm nàng một cái, nhưng thân thể vừa đụng vào Tạ Sơ Thần, trong nháy mắt, liền hoá thành một điểm sáng.

"Xin lỗi..."

"Tiểu thư!" Chiêu Nhi nhìn thoáng qua Tiêu Văn mắt mở to, gương mặt đầy máu, trông phát khiếp, sợ muốn chạy bay khỏi nơi này, nhưng vẫn nhỏ giọng nhắc nhở tiểu thư nhà mình: "Tiêu Văn đã chết. Tiểu thư, ngươi còn bệnh, thân mình hư..."

Tiểu thư nhà nàng vừa mới sinh non, thân mình chưa khôi phục, nay lại quý rỗng rã 5 ngày 3 đêm, còn dầm mưa phát sốt, làm sao chịu nổi đây...

Tiêu Văn chết tiệt, chết là đáng, cuối cùng cũng chết cho thiên hạ rảnh nợ! Bây giờ, tiểu thư nhất định có thể làm lại từ đầu, từ đó phấn đấu đời sống mới, hạnh phúc mới!

Chết?

Tiêu Văn chết ...

Phu quân nàng chết ...

Đầu Tiêu Văn máu me đầm đìa, tanh tưởi bắn thiu cổ nào, Tạ Sơ Thần lại cẩn thận từng ly từng tí nâng lên, nàng đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt đôi mắt đến chết vẫn còn trũng lún của Tiêu Văn, đợi đến khi hai mắt của hắn khép lại, đầu nàng gục xuống bên cạnh Tiêu Văn, nước mắt không tiếng động rơi ra.

"Chiêu Nhi, thân thể phu quân kính nhờ người, chúng ta mang chàng về nhà đi." Âm thanh nghẹn ngào truyền ra.

Nếu không phải thân mình quá suy yếu, Tạ Sơ Thần thật muốn tự mình ôm lấy Tiêu Văn trở về.

Về nhà? !

Nhìn tiểu thư của mình ôm thật chặt cái đầu bê bết máu muốn về nhà thì Chiêu Nhi sợ tới mức toàn thân run cầm cập, vội vàng nói: "Tiểu thư! Người làm sao có thể ôm đầu người chết trở về, điềm xấu, điềm xấu nha!" Kêu Chiêu Nhi nâng ôm cái thân mình đứt đầu, đây không phải để cho nàng tối gặp ác mộng sao! Hơn nữa quá ô uế!

Thấy Chiêu Nhi toan hắt đầu Tiêu Văn xuống, muốn làm tổn hại bảo bối trong tay mình, Tạ Sơ Thần kinh hoàng ôm chặt lấy Tiêu Văn, như người chết đuối bám chặt thanh gỗ nổi, sống chết không chịu buông tay.

Mọi người lặng lẽ đứng hai bên, chỉ thấy thiếu nữ xinh đẹp như hoa kia - văng trong mắt mọi người, thiếu nữ lúc này rất rất xinh đẹp, tâm hồn nàng đẹp hơn tất cả những thứ nhan sắc tầm thường bên ngoài- nhìn nàng bây giờ như người điên cười si ngốc với cái đầu đầm đìa máu trong tay, nhẹ nhàng đặt lên môi Tiêu Văn một nụ hôn.

Cuối cùng, nàng dán sát mặt mình vào hai gò má lạnh lẽo của Tiêu Văn, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại: "Phu quân, chúng ta về nhà thôi."

Dưới ánh mặt trời gay gắt, thiếu nữ bóng dáng nhỏ bé gầy gò như vậy, yếu ớt như thế, đau thương tuyệt vọng đến tận cùng, trái tim cùng thân thể đều lung lay sắp đổ. Nàng cúi đầu, dịu dàng nhìn nam nhân trong ngực, ánh mắt nhu hoà ấm áp: "Hiện tại, không có Quý Thụ Mặc, chỉ có người, và ta..."

Chiêu Nhi một bên khóc không thành tiếng, nàng khổ không thể tả ôm nửa sau thân thể Tiêu Văn, về mặt sợ hãi.

Trong lúc Tạ Sơ Thần và Chiêu Nhi tập tễnh mang theo Tiêu Văn rời đi thì trên trời bỗng nhiên mây đen ùn ùn kéo tới, sau đó là hàng loạt bông tuyết bay lá tả khắp vùng.

Mùa hè tháng 6 năm đó, tại Đông Ngự xuất hiện một trận tuyết lớn trăm năm khó gặp.

Tuyết lớn qua đi, suốt cả ba năm đại hạn.

Những chuyện đó, Tiêu Văn không hề hay biết, hắn chỉ biết, sau khi mình tỉnh lại, hết thấy lại trở về một năm trước!!

Chuyện này, là sao!?

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cùng Chiêu Thê Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trùng Sinh Ngày Đại Hôn

"Thiếu gia, tôi biết cậu anh tuấn ngài ngài, phong thái thoát trần, khuôn mặt tuấn mỹ vô song, thế gian không có người thứ hai, thắng cả Vệ Giai, áp đảo Phan An, nhưng làm ơn, có thể không cần soi gương tới lui, trang điểm qua lại cả chục lần hay không?"

Người nói chuyện là một thiếu niên mặc lục bào, có một cái tên mà hắn hận nghiền răng nghiền lợi, tên gì mà thô tục không thể thô tục hơn —— Đào Hoa. Mà cái này tên tất cả đều nhờ ơn vị đại thiếu gia bất tài vô học trước mắt này ban tặng.

CMN, các người có thấy nam nhân nào tên Đào Hoa không? Đào Hoa... Đào Hoa... Sao không đổi tên hắn là Hoa Hoa* luôn cho rồi?

*: Hoa Hoa Công Tử

Lạ có trời đất chứng giám, hần vô cùng căm hận cái tên thô tục này, cho nên cố ý mặc quần áo màu xanh biếc, màu thiếu gia ghét nhất, cùng vị thiếu gia càng nhìn càng khiến người chán ghét này đối chọi một phen .

Giọng nói châm chọc khiêu khích quen thuộc phía sau , khiến Tiêu Văn từ nãy đến giờ vẫn ngây ngốc nhìn vào trong gương run rẩy, những giọt lệ trong suốt không kiềm nổi tràn ngập trong hốc mắt.

Thấy Tiêu Văn vẫn trầm mặc quay lưng, thiếu niên mặc y phục xám đứng một bên nhủ mảy nghi hoặc .

Đào Hoa không biết lớn nhỏ bốn cột nhưng Tiêu Văn lại không nổi giận mắng âm ỉ, hôm nay mặt trời mọc phía Tây sao?

Hai người này không phải cứ ba ngày cãi nhau một trận nhỏ năm ngày cãi nhau một trận lớn, hai cái đầu một ngày không chạm lại âm ỉ một phen chiều ăn không ngon, tối ngủ không thẳng giấc à!

Hần tiến lên vài bước , nhìn vào gương đồng chỉ thấy một gương mặt đầy nước , gương mặt vốn được trang điểm kỹ lưỡng lại trở về lúc ban đầu, thậm chí còn kinh khủng hơn, phấn son nhem nhuốc, vành mắt sưng đỏ, còn đâu nét đẹp mỹ lệ lúc đầu*?

*Thấy gúm, làm chú rể mà trang điểm còn kỹ hơn cô dâu, thế mới nói, mức độ đom đàng, giá áo túi cơm của nam chính đã lên mức độ người gặp người muốn đập, chó thấy chó thêm gặm nát xương.

Không hiểu sao nữ chính mê như điều đồ được mới tài!

Lập tức hít vào một hơi, quỳ gối cầu tình: "Thiếu gia, Đào Hoa không hiểu chuyện, cậu đừng so đo hơn thiệt với nó."

Thiếu niên quỳ trên mặt đất được, nói chính xác hơn là "bị " Tiêu Văn ban cho tên Lưu Thủy*, nhưng khác với Đào Hoa kiêu ngạo độc mồm độc miệng , hần tâm tư kín đáo, dụng chuyện vẫn giữ bình tĩnh như thường, tuy cũng không thích cái tên Tiêu Văn đặt cho nhưng chưa từng tỏ thái độ.

Hần chỉ liếc sơ một cái liền phát giác Tiêu Văn không ổn.

* Cụm từ Đào hoa lưu thủy xuất phát từ bài thơ Đào hoa Khê 桃花溪 nghĩa Tiếng Việt là Suối hoa đào của Trương Húc, được sáng tác vào thời Thịnh Đường.

桃花溪

隱隱飛橋隔野煙，

石磯西畔問漁船。

桃花盡日隨流水，

洞在清溪何處邊。

Đào hoa Khê

Ẩn ẩn phi kiều cách dã yên,

Thạch cơ tây bạn vấn ngư thuyền.

Đào hoa tận nhật tùy lưu thủy,

Động tại thanh Khê hà xứ biên ?

Dịch nghĩa:

Cây cầu thấp thoáng ẩn sau làn khói đồng ngờ như không có thật,

Đứng ở ghềnh đá bờ tây hỏi thăm thuyền đánh cá:

Hoa đào suốt ngày trôi theo dòng nước chảy,

Rằng động nằm ở bên nào của dòng suối trong?

Dịch thơ: (Khương Hữu Dụng)

Thấp thoáng cầu treo cách khói đồng,

Bờ tây ghềnh đá hỏi ngư ông.

Hoa đào trôi mãi theo dòng nước,

Động ở bên nào mé suối trong?

Bản dịch của Nguyễn Lâm Thắng:

Cầu treo thấp thoáng khói đồng

Bên ghềnh Tây, hỏi ngư ông đâu rồi?

Suốt ngày nước chảy hoa trôi

Suối trong đâu động ở nơi mé nào?

Vào mùa xuân khi hoa đào nở rộ thì cũng là lúc nước sông ngòi dâng cao, cho nên thường gọi là “đào hoa tấn” (lũ hoa đào/lũ mùa xuân) hay “đào hoa thủy”. Cụm từ “đào hoa lưu thủy” xuất hiện trong nhiều bài thơ Đường, có thể hiểu là cảnh sắc mùa xuân tươi đẹp với hoa đào nở rộ và nguồn nước tràn trề, tạo nên bức tranh xuân tươi tắn, hữu tình.

Đào hoa lưu thủy ở đây thể hiện cảnh đẹp mùa xuân của vùng non nước Giang Nam cũng như khắc họa cuộc sống an nhàn, tĩnh tại.

Nhưng hai nhân vật nam trong truyện: Đào Hoa và Lưu Thủy lại nghĩ theo chiều hướng phong thủy:

Nếu phía trước nhà bạn có một dòng nước chảy thẳng tới, hoặc con đường đâm thẳng vào giữa cửa chính nghĩa là Phụng vị Đào hoa nhà bạn đối diện với Thủy Lưu, thì theo Phong thủy, hiện tượng đó gọi là “Đào hoa thủy”.

Trong trường hợp này, chủ nhân ngôi nhà ấy sẽ có số Đào hoa xấu, dễ mắc phải những vấn đề rắc rối về tình cảm, mà cụ thể là có thói trăng hoa, phong lưu, đa tình.

Khi có một dòng nước chảy thẳng tới hoặc có con đường đâm thẳng vào giữa cửa chính, nó sẽ sinh ra một luồng sát khí thẳng vào ngôi nhà.

Kết quả là những người sống trong ngôi nhà đó dễ gặp tai nạn bất ngờ, chấn thương đổ máu. Còn riêng gia chủ, những rắc rối do thói trăng hoa của mình mà thậm chí có thể tổn thất về nhiều mặt, trầm trọng nhất là gặp phải những tai họa dẫn đến tử vong.

Hai người bọn họ, một người giỏi y thuật một người võ nghệ siêu quần, ba năm trước được Tiêu Ngọc Dung phái tới làm thị vệ cận thân của Tiêu Văn. Trên danh nghĩa là nô tài bên cạnh Tiêu Văn nhưng nhiệm vụ thực chất của bọn họ là đi theo bảo vệ hần từng đường tơ kẽ tóc, không để ai đụng đến một cọng lông chân của hần.

Bọn họ không thích Tiêu Văn, Tiêu Văn cũng chán ghét hai người ăn no rừng mỡ suốt ngày tò tò đi theo giám sát hần, thường nói kẻ ra đòn trước sẽ chiếm thế thượng phong, cho nên hai bên vừa gặp mặt, hần liền tặng bọn họ một đòn hạ mã uy*, vô cùng tốt bụng đem tên cha sinh mẹ đẻ của người ta đổi thành Đào Hoa và Lưu Thủy, còn cười tùm tùm nói Đào Hoa và Lưu Thủy là một cái tên rất hay, nó được ví von với tình yêu nam nữ, có bọn họ bên cạnh, vận đào hoa của hần nhất định sẽ càng ngày càng lên, hoa đào tung bay trong gió, nở bùng trong ánh ban mai.

* ko rành về đòn này, chắc trong võ Thiếu Lâm

Sự thật chứng minh, vị đại thiếu gia không học vấn không nghề nghiệp, chỉ biết chơi bồi lêu lổng, suốt ngày chọc ghẹo mỉa mai nhân này đích thực có số đào hoa. Cái tên chết tiệt này không biết đã dùng lời ngon tiếng ngọt gì theo đuổi thành công kinh thành đệ nhất mỹ nữ Quý Thư Mặc! Quả thực là hoa lại cắm bãi phân trâu!

Đương nhiên, phân trâu trong truyện thuyết chính là đại thiếu gia bọn họ !

Đêm nay, đóa hoa tươi kiêu diễm Quý tiểu thư sẽ bị vị hoàn khổ đệ tử* này chà đạp, haizz, chuyện này đã làm tan nát con tim của không biết bao nhiêu nam nhân trong thiên hạ...

*: thuật ngữ chỉ mấy thằng ăn chơi trác táng. Do từ này đã dùng quá nhiều lần nên editor để nguyên văn để tránh trùng lặp.

Nghe Lưu Thủy dè dặt cầu tình, Tiêu Văn không những không ngừng khóc, trái lại nước mắt rơi xuống càng lúc càng nhiều, thấm ướt cả áo. Tay hần không ngừng lau những giọt nước nóng bỏng trên mặt, vì thế trên gương mặt đã được trang điểm kỹ lưỡng nước mắt nước mũi tèm nhem chẳng khác gì một con mèo hoa nhỏ.

Làm thị vệ cận thân, đây là lần đầu tiên Đào Hoa và Lưu Thủy nhìn thấy Tiêu Văn khóc nức nở ra tiếng như thế, sợ tới mức khóe miệng co rút. Xong đời, vị thiếu gia này cứ tiếp tục chơi màn "một khóc hai nháo ba thất cô" như vậy, lão gia nhất định sẽ nghiêm khắc trách phạt bọn họ ...

Lưu Thủy trừng Đào Hoa một cái: Đều tại đệ!

Đào Hoa nhảm chán bĩu môi, nhún vai, xòe tay: Vị đại thiếu gia này của chúng ta trời sinh được làm từ nước, mỏng manh như thủy tinh, đụng một chút là vỡ? Hờ tỵ là khóc. Sao lại trách đệ?

"Thiếu gia, nô tài sai rồi, không nên chống đối thiếu gia." Lúc Đào Hoa cắn răng quỳ xuống nhận sai thì Tiêu Văn bỗng nhiên ngẹn ngào một tiếng, yếu ớt

hỏi: "Hôm nay, là ngày mấy tháng mấy năm mấy?"

Giọng của hắn khàn khàn vô cùng dịu dàng, hoàn toàn không làm ra vẻ đại thiếu gia coi thiên hạ bằng nửa con mắt như ngày xưa, ngược lại hàm chứa bi ai và thống khổ khiến Lưu Thủy cảm thấy kỳ lạ.

Đường tình yêu dài đằng đẵng ba năm qua của đại thiếu gia cuối cùng cũng đã tu thành chính quả, rốt cuộc dưới con mắt hâm mộ ghen tỵ của bao nam nhân trong kinh thành cưới được kiều thê, hắn lại thống khổ, lại bi ai?

Vừa rồi, hắn không phải còn hưng phấn quá mức đến nỗi ăn điếm tâm mà cũng mắc ghen sao...

Lưu Thủy đề xuông nghi ngờ, cung kính trả lời: "Hồi thiếu gia, hôm nay là ngày 6 tháng 7 năm Canh Nguyên 26."

"Người chắc chắn hôm nay là hôm nay là ngày 6 tháng 7 năm Canh Nguyên 26?"

Tiêu Văn ngược đôi mắt hồng hồng, cố chấp hỏi lại.

"Nô tài xác định." Lưu Thủy suy đoán tâm tư Tiêu Văn, vội vàng thêm một câu, "Hôm nay là đại hôn của cậu và Quý Tiểu Thư."

—— Hôm nay là đại hôn của cậu và Quý Tiểu Thư.

Tiêu Văn ngẩn ra, hai hàm răng cắn nát đôi môi hồng đang mím chặt, cho đến khi trong cổ họng tràn ngập một mùi tanh, hắn mới biết mình không phải đang nằm mơ. Đôi mắt sưng đỏ nhìn chăm chăm vào ngón tay thon dài của mình. Mười ngón tay trắng trẻo nõn nà như ngọc, không có vết thương ghê rợn, bằng chứng của việc phải dùng mạng tranh giành từng cái màn thầu thiu trong lao ngục.

Hai chân hắn cũng không hề trần trụi gấm trên nền đất nóng bỏng, hay phải vượt qua cái thứ bùn đất lầy lội nhớp nhúa, máu tươi loang lổ, sưng đỏ thối rữa, mà dưới chân đang diện một đôi giày xinh đẹp màu đỏ.

Trên người của hắn không còn trướng thối và rau bần, không còn mùi ngục tù ảm mốc, mà là một thân trường bào tơ vàng đỏ thắm, bên ngoài khoác áo lụa đỏ, lộ ra chiếc cổ trắng nõn và xương quai xanh nam tính.

Nhìn mình trong gương, mái tóc đen nhánh được vấn gọn gàng, cài một cây trâm hình bướm bướm tinh xảo, đầu đội mào màu vàng, trên mào đính đầy hạt trân châu xa xỉ đủ màu sắc, càng khiến Tiêu Văn gương mặt vốn tinh xảo càng thêm ưu nhã cao quý, khí chất bất phàm.

Lúc Tiêu Văn tỉnh lại, nhìn vào gương đã thấy bộ dạng mình như vậy, và lúc này hắn dường như ở trong phòng riêng của hắn - Mặc Uyên cư. Không phải trốn chui trốn nhủi thấp thòm chờ quan sai đến.

Càng không phải sau khi bị quan phủ xét nhà bữa bọn loạn xạ cả lên, mà là dán đầy chữ hỷ, thậm chí trên giường còn có tấm chăn màu đỏ bằng gấm vóc thượng hạng mới tinh có thêu uyên ương hí thùy.

Nàng nhớ rõ, tấm chăn hi màu đỏ này là hắn chạy khắp mấy cửa hàng, chọn loại gấm thượng đẳng nhất, để Quý Thư Mặc lúc gả vào Tiêu phủ có thể nằm thoải mái hơn, ngủ cũng được ngon giấc hơn.

Mới đầu Tiêu Văn còn tưởng mình đang nằm mơ! Hắn bấm mình một cái đau điếng, mặt lập tức co quắp.

Đau quá...

Kỳ thật, không cần hỏi Đào Hoa và Lưu Thủy, chỉ cần tiếng pháo đùng đùng vang lên ngoài cửa, Tiêu Văn cũng đoán được hôm nay là ngày mấy tháng mấy năm mấy. Cả cuộc đời hắn chỉ có một lần đại hôn, chính là cái ngày bái đường cùng Quý Thư Mặc.

Ngày 6 tháng 7 năm Canh Nguyên 26, là ngày mà hắn từng mong đợi nhất, hưng phấn nhất trong đời, bởi vì hắn lấy được Quý Thư Mặc mà hắn ái mộ đã lâu.

Chỉ là, bây giờ hắn vẫn có thể cảm nhận được lưỡi dao lạnh như băng lướt qua cổ và cảm giác hít thở không thông của mình lúc đó, cái cảm giác khi hắn biết được toàn bộ chân tướng sự việc, cùng với ai tốt với hắn, ai sắp tâm lừa gạt mạng hắn.

Nhắm mắt lại, trong đầu lại không ngừng hiện lên cảnh tượng Tiêu gia cả nhà máu chảy thành sông. Tất cả những thứ này, đều kính nhờ phước vị thiếu phu nhân tốt hắn luôn hết lòng yêu thương ban cho nha!

Thù của hắn, hận của hắn, rốt cuộc là một con ác mộng, hay là điềm báo trước?

Thấy Tiêu Văn bỗng nhiên không ngừng sờ mặt mình, còn nhỏ giọng lầm bầm, vẫn quỳ trên đất, Đào Hoa dần mất kiên nhẫn: "Tiểu thư, tôi biết hôm nay là đại hôn của cậu và Quý Tiểu Thư, tôi cậu tất cả mọi người đều biết hôm nay là ngày 6 tháng 7 năm Canh Nguyên 26, cậu có thể không cần mừng đến lệ rơi hàng hàng như vậy hay không. Nói thật tướng cậu khóc rất khó coi.... Làm ơn đi, còn tiếp tục như vậy, sẽ lỡ giờ lành. Tối lúc đó cậu không lấy được vợ đừng trách bọn tôi không nhắc nhở!"

Cả người Tiêu Văn lập tức cứng đờ, lời nói như vậy, hắn đã từng nghe Đào Hoa thốt ra. Khi đó hắn bởi vì quá mức muốn ngênh cưới Quý Thư Mặc, vui đến một đêm không ngủ, thậm chí tâm tình đặc biệt tốt hiếm khi cãi nhai thật lâu với hai tên thị vệ mà hắn vẫn chán ghét. Đào Hoa chê hắn dài dòng lời thôi, cho nên mở miệng châm chọc hai câu.

Câu đầu tiên liền là ghét bỏ hần trang điểm soi gương, câu thứ hai là nhắc nhở hần đừng làm lỡ giờ lành.

Mà hôm đó, hần quá mức hưng phấn nên ăn điểm tâm bị... mắc nghẹn.

Tiêu Văn nhìn nửa cái bánh còn trên tay hần, con người trầm xuống, trong đầu nhanh chóng xẹt qua một loạt hình ảnh.

Nhìn Đào Hoa không quy củ quỳ dưới đất, vẻ mặt tức giận, mà Lưu Thủy lo lắng cầu xin hần tha thứ Đào Hoa làm càn, thậm chí nhắc tới Quý Thụ Mặc muốn đòi sự chú ý của Tiêu Văn.

Tiêu Văn bỗng nhiên ý thức được, đây không phải mơ, tất cả ký ức chưa phai của hần, từng lời nói, từng hành động, còn có... Hết thấy những chuyện sắp xảy ra trong ngày hần thành thân cùng Quý Thụ Mặc, hần đều nhớ rõ mồn một!

Sau khi đã tỉnh ngộ, nhận rõ tất cả đều không phải là mơ, mọi thứ đều là thực, Tiêu Văn khiếp sợ đờ người. Chẳng lẽ hần trùng sinh? Trở về quá khứ? Trở về ngày đại hôn của hần cùng Quý Thụ Mặc một năm trước ?

Ý thức được trời cao cho hần cơ hội lần thứ hai, sống lại ngăn thảm kịch Tiêu gia diệt vong, đầu Tiêu Văn "Oanh" một tiếng, hần không nói hai lời, chân như bật lò xo, đứng dậy bước ra khỏi ghế.

Thấy Tiêu Văn từ từ đi tới, thần sắc bị thương nhìn mình chằm chằm, trong lòng Đào Hoa không khỏi đánh trống loạn xạ. Thiếu gia hôm nay làm sao vậy? Vì sao không tức giận trừng hần, ánh mắt cậu ấy sao lại tràn ngập bi thương như vậy? Giống như Đào Hoa hần vừa làm chuyện gì trái với lương tâm, thiên lý bất dung..

Kiếp trước, Tiêu Văn đặc biệt chán ghét cái tên thị vệ Đào Hoa thường xuyên cãi nhau với mình. Đào Hoa quá độc miệng, vẫn thường trêu chọc Tiêu Văn cả người xù lông, nổi giận đùng đùng.

Sau khi Tiêu Văn thành thân với Quý Thụ Mặc, Đào Hoa từng nhiều lần nói Quý Thụ Mặc dối trá làm ra vẻ, kêu Tiêu Văn cẩn thận đề phòng, kết quả bị hần nhiều lần thoả mạ Đào Hoa mắc bệnh đa nghi trầm kha, còn khắp nơi bảo vệ Quý Thụ Mặc.

Sau, Đào Hoa lấy danh nghĩa hần biện thủ* bạc Tiêu gia, bị Tiêu Văn phát hiện dùng gia pháp xử trí, sau khi dụng hình 50 trượng, bị đuổi ra Tiêu phủ.

*biện thủ: Lấy cấp tài sản công mà mình có trách nhiệm coi giữ.

Tiêu Văn nhớ lại, khi Đào Hoa bị đuổi ra phủ thì luôn mồm nói mình vô tội, còn nói hần bị kẻ gian hãm hại. Lần này sống lại, Tiêu Văn liền nghĩ thông, đó nhất định là quỷ kế của Quý Thụ Mặc hồng đuổi thị vệ cận thân của hần đi!

Đào Hoa tuy rằng độc mồm độc miệng, nhưng thời khắc mấu chốt lại suy nghĩ cho hần. Chỉ có hần, mất mù tâm mù cuối cùng bị Quý Thụ Mặc lừa, hại chết 120 mạng người Tiêu gia.

Thấy Tiêu Văn vẫn nhìn mình bằng ánh mắt áy náy, thậm chí còn chủ động vươn tay đỡ mình đứng dậy, Đào Hoa hơi lúng túng. Tuy rằng chán ghét vị tiểu tử tông này, nhưng hôm nay nhìn thiếu gia làm bộ làm tịch như vậy, e hèm, đúng là tuần tú hơn xưa, trên người toát ra một khí chất đặc biệt mà ngày xưa không có.

Chỉ là khóc thành mặt mèo lại còn làm ra vẻ ta đây cả người tao nhã khí chất như vậy, ngược lại cứ có chút đầu Voi đuôi Chuột thế nào ấy, càng nhìn càng thấy khô hời.

Muốn hần khen hả? Nằm mơ đi! Hần không dối lòng như vậy đâu!

Ha ha, nín cười trước mặt chủ tử, đây chính là một chuyện cực kỳ khó khăn nha!

Ánh mắt Tiêu Văn lại hướng về phía Lưu Thủy vẫn trầm mặc không nói, đang cúi đầu suy ngẫm. Có thể do lớn hơn một tuổi, so với Đào Hoa tính tình ruột để ngoài da, thân là ca ca Lưu Thủy tâm tư càng thêm tinh tế tỉ mỉ.

Sau khi Đào Hoa bị đuổi khỏi Tiêu phủ, quan hệ giữa Lưu Thủy và Tiêu Văn càng ngày càng xấu hơn. Hơn một tháng trước, Tiêu Văn nhiều lần nhìn thấy Lưu Thủy đem các loại thuốc bổ và hoa quả ra vào phế viện của Tạ Sơ Thần, có một lần còn tận mắt thấy Lưu Thủy lén lút mua thuốc an thai, lúc này Tiêu Văn mới phát hiện Tạ Sơ Thần đã mang thai hơn một tháng.

Nữ nhân hần vô cùng chán ghét lại có thai? Hần nhớ hần chưa từng chạm qua nàng ta mà!

Còn lén lút lút sau lưng hần an với chả thai, chuẩn bị sinh hạ con hoang, chuyện này làm cho Tiêu Văn cảm thấy sét đánh ngang trời, trong nháy mắt mắt sạch mặt mũi.

Hần vốn muốn giết chết cái người nữ nhân không giữ phụ đạo này, sau đó không biết nghĩ sao, cuối cùng chỉ cho Tạ Sơ Thần một chén Hồng Hoa, không quan tâm thân thể nàng hư nhược, ép buộc nàng ấy bỏ đứa nhỏ, sai người đưa nàng ấy trở về nơi hoang tàn vắng vẻ nhất trong Tiêu gia, cho nàng ấy tự sinh tự diệt.

Khi Lưu Thủy ba chân bốn cẳng chạy đến nơi, Tạ Sơ Thần khắp người toàn máu nằm trên đất, giống như búp bê rách*, ôm bụng đau đớn, ánh mắt bi ai tuyệt vọng, còn có... ngụy lạnh nhìn Tiêu Văn, cứ như hần vừa làm một chuyện sai lầm lớn nhất đời này.

* búp bê hồi xưa đều làm bằng vải

Lưu Thủy thấy thế, vô cùng kích động, không chỉ làm trái dận dò của Tiêu Ngọc Dung bảo vệ Tiêu Văn, còn giận dữ đánh Tiêu Văn một trận, đêm đó âm thầm đưa Tạ Sơ Thần rời Tiêu phủ.

Hiện tại, nhớ lại ngày đó ánh mắt Tạ Sơ Thần tâm như tro tàn, và Lưu Thủy vẫn luôn có thái độ hờ hững với mọi việc, mọi người đột nhiên về mặt kích động cùng phần nộ, trong lòng Tiêu Văn nảy sinh một cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Phụ thân đứa nhỏ đó là ai? Chẳng lẽ chính là Lưu Thủy?

Chẳng lẽ Lưu Thủy vẫn luôn thích Tạ Sơ Thần?

Tiếng pháo đùng đùng ngoài phòng quấy rầy tâm tư vốn đã rối như tơ vò của Tiêu Văn, hắn càng nghĩ càng phiền, lại nghe bà mai đứng chờ bên ngoài đã lâu lo lắng kêu: "Tiêu thiếu gia, kiệu hoa sắp đến rồi, cậu sửa soạn nhanh lên một chút. Đừng để mọi người đợi lâu!"

Tâm Tiêu Văn cứng lại. Trời cao cho hắn cơ hội sống lại, hắn tuyệt không thể đắm vào vết xe đổ kiếp trước, hắn phải bóp nát mọi thứ có thể dẫn đến bị kịch Tiêu gia từ trong trứng nước!

Hắn không thể, tuyệt không thể cưới cái con ả lòng dạ như rắn rết Quý Thụ Mặc này vào cửa!

Trong mắt Tiêu Văn chợt lóe lên ánh sáng, đúng vậy, một lát nữa làm cho nàng ta mất mặt trước bao nhiêu người, phải nhục nhã quay kiệu trở về!

"Văn Yên, Họa Hạ, chúng ta đi!"

Hai thiếu niên sau lưng đều sùng sốt, đại thiếu gia tự dung kêu tên thật bọn họ? Chẳng lẽ có âm mưu gì?

Thấy hai người không dám tin, điệu bộ cẩn thận cảnh giác, trong mắt Tiêu Văn hiện lên ý cười nhàn nhạt, hắn vui vẻ hỏi: "Chẳng lẽ hai người thích bị tôi kêu?"

Đào Hoa và Lưu Thủy? Hiện tại bản thiếu gia không cần vận đào hoa nữa, nên cho phép hai người khôi phục tên cũ. Đương nhiên, nếu như hai người thích tên bản thiếu gia ban cho, có thể tiếp tục dùng..."

Họa Hạ gãi gãi đầu, buồn bực hỏi ca ca mình: "Thiếu gia lần này lấy vợ, vui quá hóa rồ, ngay cả tính cách cũng thay đổi... Biến chuyển như vậy, đến tốt cũng là chuyện tốt hay xấu đây?"

Vui mừng quá độ?

Mặc dù Tiêu Văn luôn miệng tươi cười, Văn Yên lại cảm thấy cả người Tiêu Văn toát lên khí tức u ám, tươi cười nơi khóe miệng có chút dọa người, mang theo sự khát máu.

Văn Yên đặc biệt miễn cảm với máu tươi, vừa rồi khi Tiêu Văn cần môi hắn đứng một bên yên lặng quan sát, phát hiện nội tâm Tiêu Văn giãy dụa kịch liệt, hắn (Tiêu Văn) đang không ngừng ngược đãi bản thân hòng lấy lại bình tĩnh.

Rõ ràng vô cùng chờ mong đến ngày hôm nay, nhưng khi Văn Yên hắn nhắc "Hôm nay là đại hôn của cậu và Quý Tiểu Thụ." thì trong mắt Tiêu Văn lại lóe lên thống khổ và hận ý.

Tuy rằng Tiêu Văn che dấu rất tốt, nhưng Văn Yên vẫn phát hiện được, ánh mắt thiếu gia khi nhìn Họa Hạ không hề có tức giận, chỉ có hổ thẹn và áy náy. Mà lúc nhìn hắn, trong đôi mắt tìm tòi nghiên cứu mang theo hoài nghi cùng bi thương sâu đậm.

Tiêu Văn như vậy làm Văn Yên không biết làm sao, thiếu gia gần trong gang tấc mà tâm dường như đã bay về một phương trời nào rất xa... rất xa...

Tiêu Văn chỉnh chu xong dung nhan, chậm rãi bước ra khỏi phòng. Nhìn pháo đỏ treo trước cổng, đèn cưới kết hoa, không khí vui mừng bao trùm khắp Tiêu phủ, cả người hắn có cảm giác như cách một thế hệ.

Thấy Tiêu Văn mặc hỉ phục đi ra, dung mạo tuấn mĩ, tao nhã đúng mực, không ít kẻ tiến lên nịnh hót.

"Chúc mừng Tiêu thiếu gia nhân duyên mỹ mãn!"

"Chúc Tiêu thiếu gia cùng Quý tiểu thụ sớm sinh quý tử!"

Trước các loại nịnh bợ, Tiêu Văn từng rất hưởng thụ, cứ như càng được nhiều người chúc phúc, hôn nhân của mình và Quý Thụ Mặc sẽ thật sự hạnh phúc viên mãn, bạch đầu giai lão vậy.

Nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại.

Tiêu gia gặp nạn thì đám bạn du thủ du thực này của hắn, chạy còn nhanh hơn vịt! Mà cái vị phụ nhân mình luôn xem như bảo bối trong lòng sắp tới ám hại kia còn "tử tế" hơn, hợp tác cùng bạn thân của hắn, đẩy hắn vào vực sâu vạn trượng, khiến hắn trở thành tội nhân Tiêu gia.

Hiện tại, tuy rằng trong lòng Tiêu Văn vô cùng căm ghét xem thường, nhưng trải qua một kiếp, đã nhìn thấu đạo lý đối nhân xử thế nên ngoài mặt hắn vẫn vui cười hớn hở, âm ờ hai ba tiếng lấy lệ, ánh mắt lại không ngừng tìm kiếm phụ thân mình trong đám người loạn thất bát tao* kia .

* loạn thất bát tao: thành ngữ dùng phổ biến để chỉ sự lộn xộn mất trật tự người Trung Quốc, phát âm gần như "loan xi pa chao".

"Biểu đệ, chúc mừng chúc mừng." Tiếng nói quen thuộc phá ngang ánh mắt dáo dác của Tiêu Văn, hô hấp hắn nhất thời cứng lại, chậm chậm quay đầu, nhấp nháy môi nhìn ba vị nam nhân cảm y hoa phục trước mắt này.

Phụ thân Tiêu Văn Tiêu Ngọc Dung là đại hồng nhân bên cạnh hoàng đế bệ hạ, Tiêu Văn lại là tâm can bảo bối của Tiêu Ngọc Dung, nên lần đại hôn này của Tiêu Văn được tổ chức vô cùng long trọng, không chỉ thu hút các quan lớn triều đình , mà còn nhận được sự quan tâm của cả ba vị hoàng tử đương triều.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cung Chiếu Thê Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nghênh Cưới Phu Nhân

Đại hoàng tử Sở Thi Ngọc do Trần Quý nhân sinh, Trần Quý nhân lại là biểu tỷ của Tiêu Ngọc Dung, Mẹ Tiêu Ngọc Dung, Trần Vân Thư chính là dì Trần Quý nhân. Trần gia và Tiêu gia từ trước tới nay luôn hoà hảo. Sau khi Sở Thi Ngọc được phong thái tử , Tiêu gia, đại diện là Tiêu Ngọc Dung, luôn ủng hộ và ra sức giúp đỡ vị thái tử này .

Kiếp trước, giữa Tiêu Văn và Sở Thi Ngọc chỉ là quan hệ biểu ca biểu đệ đơn thuần, không mặn cũng không nhạt. Việc này phần lớn do Tiêu Ngọc Dung xưa nay luôn yêu mến Sở Thi Ngọc, làm Tiêu Văn tuổi nhỏ không hiểu chuyện trong lòng này sinh ghen tỵ.

Trong mắt hắn, cái người biểu ca nghiêm trang đạo mạo này rất đáng ghét, thích dùng thân phận thái tử đệ người, động một tý liền đem phụ thân ra giáo huấn hắn!

Mà hắn thì ghét nhất bị người khác dạy đời!

Nhưng bây giờ, đã trải qua kiếp trước vui buồn li hợp*, nhìn biểu ca đứng trước mặt cười chúc mừng, trong lòng Tiêu Văn vô cùng áy náy.

* Tô Thức thời Tống có câu: "Người có lúc bi hoan ly hợp, trăng có khi mờ tỏ tròn khuyết. Việc này cố nhiên khó mà toàn vẹn như ý được."

Nếu không phải tại hắn, nếu không có Tiêu gia, Sở Thi Ngọc sẽ không bị Sở Mộ Thanh vu oan hãm hại, bị phế chức thái tử, còn bị giam vào thiên lao.

Chờ lúc thích hợp, hắn nhất định phải nhắc nhở biểu ca đề phòng cái tên tiện nhân âm hiểm Sở Mộ Thanh mới được!

Thấy ánh mắt Tiêu Văn cứ đảo qua đảo lại trên người mình, ánh mắt u oán làm Sở Thi Ngọc nổi lên một tảng da gà. Gần đây, hắn đâu có tố cáo gì với Tiêu Thượng Thư đâu! Tiểu biểu đệ nhất định lại hiểu lầm hắn ...

Khác với Tiêu Văn vẫn luôn có thái độ chán ghét và mâu thuẫn, Sở Thi Ngọc bởi vì mang ơn Tiêu Ngọc Dung luôn đặc biệt ưu ái hắn , trong tiềm thức hắn luôn thấy mình mắc nợ người tiểu biểu đệ được nuông chiều từ bé này, cảm giác mình đã chiếm đoạt tình thương biểu cữu dành cho tiểu biểu đệ nên vô cùng quan tâm Tiêu Văn.

Hắn cho rằng, Tiêu Ngọc Dung cả đời vì nước vì dân, ít khi ở nhà làm bạn với con cái, dẫn đến Tiêu Văn từ nhỏ đã không có tình yêu của mẹ (mẫu thân Tiêu Văn mất sớm) lại không nhận được sự quan tâm của cha, mới tạo thành Tiêu Văn như bây giờ.

Con cái ngộ nghịch, suốt ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng chẳng phải chỉ vì muốn thu hút sự chú ý của cha mẹ thôi sao?! Tiểu Biểu đệ cũng thật đáng thương!

Sở Thi Ngọc từ nhỏ được Tiêu Ngọc Dung hết lòng chiều chuộng, nên hắn tự nhận việc mình quan tâm chăm sóc tiểu biểu đệ là chuyện phải làm, cho nên những năm gần đây, thấy tiểu biểu đệ hoành hành ngang ngược, kết bạn với người xấu, nhìn không được nói vài câu nhắc nhở hắn: đám băng hữu kia tuyệt đối không thể kết thân. Nuôi ong tay áo. Có ngày bị ong đốt cho sưng mặt.

Sở Thi Ngọc yêu thương Tiêu Văn tới mức, sau lưng hắn (Tiêu Văn), hắn (Sở Thi Ngọc) âm thầm giải quyết hậu quả vị tiểu biểu đệ thích đùa giỡn mã nữ trong kinh thành, đi khắp nơi gây chuyện thị phi này gây ra, mới không khiến người ta sinh lòng thù hận Tiêu Văn, đập nát cửa Tiêu phủ.

Thật ra Tiêu Văn ra nông nổi này cũng một phần do Sở Thi Ngọc đã quá nuông chiều hắn. Cứ nhìn vào cách xưng hô thì biết, tiểu biểu đệ tiểu biểu đệ... Sở Thi Ngọc luôn cho rằng Tiêu Văn còn nhỏ (nên) đại, lúc nào cũng dung túng bao che, càng khiến Tiêu Văn ảo tưởng những việc mình làm đều đúng, từ đó càng được nước lấn tới.

Tiêu Văn luôn nghĩ: Nếu hần sai, tại sao không ai cáo trạng với cha hần ?

Huống chi, những việc này hần làm cho Tiêu Ngọc Dung xem. Chừng nào Tiêu Ngọc Dung chưa xem thì hần còn làm. Làm tới khi nào Tiêu Ngọc Dung xem đủ thì thôi.

Mắng cũng tốt, đánh cũng tốt, chỉ cần cha hần quan tâm tới hần dù chỉ một chút thôi, chỉ cần ánh mắt ông chịu dừng trên người hần một chút thôi, cho dù bảo hần làm gì cũng xứng đáng!

Cho nên, Sở Thi Ngọc càng ra sức giấu dếm giúp Tiêu Văn càng khiến hần càng lún càng sâu, vô hình trung đã hại rất nhiều người dân vô tội trong kinh thành.

Đến khi gặp Quý Thụ Mặc, thói quen trêu hoa ghẹo nguyệt của Tiêu Văn mới giảm bớt một chút. Nay thấy Tiêu Văn người có tình nên giai ngẫu, nhìn lại biểu cửu ngày thường luôn lạnh lùng, hôm nay phá lệ nở nụ cười chân thành, Sở Thi Ngọc vui mừng thay cho tiểu tiểu đệ. Hơn ai hết hần hiểu cảm giác hạnh phúc của biểu cửu khi nhìn thấy Tiểu Biểu đệ thành gia lập thất.

Hôm nay Sở Thi Ngọc là khách mời duy nhất thật tâm chúc phúc hai người.

Đứng bên cạnh Sở Thi Ngọc là một huyền y nam tử dáng người cao gầy, tuấn nhã như ngọc. Nam tử tóc đen như mực, gương mặt anh khí hào hùng, so với Sở Thi Ngọc đáng vẻ thư sinh dịu dàng ấm áp, hần mang vẻ đẹp kiên cường của một vị dũng tướng trên sa trường, mạnh mẽ và quyết đoán, mẫu phụ quân lý tướng trong lòng các cô nương kinh thành. Chính là nhị hoàng tử Phụng hoàng hậu thân sinh, Sở Mạch Dung.

Theo luật Đông Ngụy, hoàng tử nào sinh ra trước là trưởng tử, cũng là người kế thừa Đông Ngụy sau này. Bởi vì Trần Quý nhân hạ sinh trước, nên con trai bà nghiễm nhiên thành đại hoàng tử, tuy Sở Mạch Dung là huyết mạch Phụng hoàng hậu cũng không thể thay đổi.

Bản thân Sở Mạch Dung cũng không ham thích ngôi vị thái tử này, hần chỉ muốn ra chiến trường kiến công lập nghiệp, làm một danh tướng được đời đời ca tụng nhưng mẫu hậu hần lại canh cánh trong lòng, một lòng hi vọng con trai của mình có thể kế thừa ngôi vua.

Vì thế trong triều đình, phe thái tử và nhị hoàng tử vẫn âm thầm so tài. Tuy biết hai hoàng nhi bất hoà, nhưng chỉ cần bọn chúng không làm ra chuyện gì quá đáng, hoàng đế vẫn nhắm mắt, mở mắt cho qua.

Tất nhiên, ông ta cũng đang do dự xem ai thích hợp với ngôi cửu ngũ chí tôn hơn.

Sở Mạch Dung gần như không bao giờ xuất hiện cùng lúc với Tiêu Văn, bởi vì hoàng đế thường xuyên phái Sở Mạch Dung ra biên quan toilet luyện, một lần xuất chinh là mấy tháng liền. Trở lại kinh thành có nhiều thời gian nhàn rỗi, Sở Mạch Dung chuyên tâm nghiên cứu binh pháp, tập võ cường thân, không giống Tiêu Văn suốt ngày chỉ biết đi thanh lâu với đám bạn du thủ du thực, hoặc la cà hàng quán, nhậu nhẹt say sưa, tiêu tiền như nước.

Cái này gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu*, Sở Mạch Dung nghe rất nhiều lời đồn về Tiêu Văn, vô cùng khinh bỉ cái tên ăn chơi trác táng, chỉ biết ảo đến vờn tay, com đến há mồm này. Quan niệm của hần nam tử hần phải tự lực tự cường*, bảo vệ quốc gia, chứ không phải ngồi đó xa hoa lãng phí, làm đũa con phá của !

*: Không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể hợp tác, bàn luận

*: tự lực tự cường là dùng chính sức lực, thể chất và trí tuệ của mình để tạo dựng thành công cho bản thân

Hôm nay, Sở Mạch Dung tham dự hôn lễ Tiêu Văn, hoàn toàn bởi vì mẫu hậu hần dặn đi dặn lại, kêu hần quan sát thật kỹ động tĩnh Tiêu gia, đến lúc mẫu chốt kết giao bằng hữu với Tiêu Văn, nói không chừng có thể lôi kéo Tiêu gia về phe mình.

Trời ạ, kêu hần kết bạn với loại hoàn khổ đệ tử này, không bằng đưa hần miếng tàu hũ đập đầu vào đó chết đi..

Sở Mạch Dung im lặng oán thăm, trên gương mặt cứng đờ nở một nụ cười giả tạo, cố gắng rặn ra vài lời chúc mừng: "Chúc mừng Tiêu thiếu gia, chúc Tiêu thiếu gia cùng lệnh phu nhân bạch đầu giai lão, thiên trường địa cửu."

Oe! Trời ơi đối lòng quá!

Sở Mạch Dung chấp tay, Lời nịnh hót đối trả Tiêu Văn không phải không nhận ra, bản thân đương sự khi nói mấy lời đó cũng âm thầm nhủ mình vài bài nước bọt, nhưng gặp lại nhị hoàng nữ kiếp trước bị mình hại chết - dù hần không cố ý, trong lòng Tiêu Văn áy náy càng sâu, ngoài miệng khách khí nói: "Thái tử điện hạ, nhị điện hạ, cảm tạ hai người tham gia hôn lễ thảo dân. Mời —— "

Tiêu Văn duỗi tay, hành động cung kính khiêm nhường khiến hai vị hoàng tử nhất thời có chút kinh ngạc, nhìn không chớp mắt, thần sắc Tiêu Văn lạnh nhạt, khí chất cũng cao nhã* hơn xưa, trong lòng suy đoán, thành thân quả thật có thể thay đổi tính tình?

*: khí chất cao nhã: khí chất cao quý và tao nhã

Ánh mắt thanh y thiếu niên đứng bên cạnh hơi hơi chột lóe, cố ý quyết môi, ranh mãnh nói: "Từ Uyên, cậu chỉ mãi lo nói chuyện cùng đại hoàng huynh và nhị hoàng huynh, lại bỏ quên người bạn tốt là tôi ~ ai, một tôi còn chuẩn bị một phần đại lễ đấy ~ "

Hai tay Tiêu Văn đang đưa ra cứng ngắc, màu y phục chói mắt như mũi tên bôi vạ độc cắm vào tim hần. Cảm giác căm hận mãnh liệt xuất phát tận đáy

lòng, hai tay hấn nắm thành quyền, giấu trong tay áo từ lâu, móng tay đâm vào lòng bàn tay, mượn một ít đau đớn mới có thể làm cho mình duy trì về mặt bình tĩnh.

Đại lễ, phản lễ người cho ta đúng là rất lớn nha!

Tiêu Văn hít sâu mấy cái, nhìn Sở Mộ Thanh tươi cười như hoa trước mắt không khỏi ngậm bội phục hấn.

Nhìn nhục lâu như vậy, xem ra hấn (Sở Mộ Thanh) ý chí quả hơn người!

"Từ Thanh, tôi làm sao dám quên huynh ~ những năm gần đây, đều nhờ huynh giúp đỡ, tôi mới theo đuổi Thư Mặc thành công!"

Tiêu Văn hào sảng tiến lên, không chế xúc động muốn giết người, cao hứng vỗ vỗ vai Sở Mộ Thanh, cười te toét, "Ân tình này suốt đời tôi không quên, còn chuẩn bị lễ gì nữa! Huynh chính là đại ân nhân của tôi mà! 18 cái giò heo* đang chờ huynh đấy ~ "

*: quà của bà mai.

Sở Mộ Thanh do một người cung nữ thân phận thấp hèn sinh ra, từ nhỏ không nhận được sủng ái và quan tâm của hoàng đế. Bề ngoài hấn luôn làm ra vẻ ta đây không hứng thú với chuyện quốc gia đại sự. Hằng ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng. Một năm rưỡi trước, hấn cùng kinh thành đệ nhất hoàn khổ Tiêu Văn mới gặp đã thân, rất nhanh trở thành tri kỉ.

Chỉ là Sở Mộ Thanh ngoài mặt ngây thơ cả lơ phát phơ nhưng nội tâm đã sớm bị những đen tối trong cung đình tha hoá. Để sinh tồn trong cung, từ nhỏ hấn đã học cách Xem Mặt Đoán Ý người. Biểu hiện kỳ lạ của Tiêu Văn làm sao có thể qua khỏi mắt hấn. Trong khoảnh khắc đó, trong lòng hấn này sinh cảm giác bất an, nhưng rất nhanh, khi Tiêu Văn thân mật vỗ vỗ vai hấn, điệu bộ huynh đệ tốt hời nào giờ, tâm hấn cũng thả lỏng, mỉm cười: "Tốt, Từ Uyên mời khách, ta không say không về!"

Trong lúc hai người hàn huyên khách sáo thì cửa Tiêu phủ vang lên một tràng pháo dài, ngay sau đó, đoàn người xông vào. Tiêu Văn ngược mắt nhìn, thấy một chiếc kiệu hoa đỏ rực dừng trước cửa. Bà mai tươi cười rạng rỡ đi tới trước mặt Tiêu Văn, thúc giục hấn đang dẫn người ra: "Tiêu thiếu gia! Đá cửa kiệu nhanh lên, đừng bỏ lỡ giờ lành."

Kiếp trước, Tiêu Văn không chờ bà mai mở miệng đã hấp tấp đá kiệu, về mặt kích động mừng rỡ dắt Quý Thư Mặc ra, hận không thể chiêu cáo khắp thiên hạ, Tiêu Văn hấn đã thành công lấy được Quý Thư Mặc.

Nhưng hiện tại, Tiêu Văn lại vô cùng bối rối.

Vốn dĩ trước bao nhiêu người muốn ném vào mặt Quý Thư Mặc một tờ hưu thư, khiến cho ả hồ ly rắn rết ê chề nhục nhã quay kiệu trở về, trở thành trò cười khắp kinh thành. Nhưng hôm nay đến Tiêu phủ có rất nhiều quan to quyền quý, làm không tốt, không chỉ một mình Quý Thư Mặc mất mặt, mà hấn, thanh danh vốn dĩ đã rất bẽ bối rồi, bị người chê bai hoàn khổ đệ tử bây giờ còn bị chụp lên cái mũ bạc tình lang.

Vì một ả tiện nhân khiến phụ thân mất mặt trước đồng僚, danh tiếng Tiêu gia suy sụp, có đáng không?

Câu trả lời là: Không đáng!

Quan trọng nhất là, Tiêu Văn gặp lại Sở Mộ Thanh, ý thức được một chuyện vô cùng quan trọng.

Hấn có trí nhớ kiếp trước, có thể biết rõ ràng những chuyện xảy ra trong tương lai, nhưng trí nhớ kiếp trước của hấn, tương lai sau này đều có sự kiện Quý Thư Mặc là thê thất của hấn.

Nhưng nếu sáng nay hấn không thành thân với Quý Thư Mặc, như vậy tất cả tương lai đều sẽ thay đổi bắt đầu từ hôm nay.

Vạn nhất Sở Mộ Thanh lại nghĩ ra cách khác hãm hại Tiêu gia, lại lợi dụng người khác hại phụ thân và biểu ca... Hấn căn bản khó lòng phòng bị!

Hấn hiểu rõ bản thân mình, sống lại thì sao chứ, hấn cũng không thể một sớm một chiều thông minh liền được!

Đợi đến lúc hấn học cách khôn ra, chắc Tiêu gia lại một lần nữa bị Sở Mộ Thanh nuốt vào bụng quá!

Cho nên, nắm rõ tương lai trong lòng bàn tay, chính là con đường tốt nhất để Tiêu Văn cứu gia đình, diệt trừ những kẻ muốn huỷ hoại người thân của hấn!

Cho nên, muốn dụ Sở Mộ Thanh sa lưới, trước tiên phải thả Quý Thư Mặc vào cửa.

Thứ nhất, bây giờ đuổi cổ ả ta về, quả thực quá dễ dãi cho ả! Để nàng ta bên cạnh, sau đó hành hạ ra trò. Hấn là chủ gia đình, dạy dỗ thê tử, ai dám dìm nghị! Huống chi, bằng chứng đâu! Chỉ cần hấn khéo léo không để người bất thóp, xem ả tiện nhân Quý Thư Mặc này làm sao thấy được ánh mặt trời!

Thứ hai, có thể khiến Sở Mộ Thanh lơ là đề phòng, cho rằng Tiêu Văn vẫn ngu ngốc đắm chìm sắc đẹp như kiếp trước, mặc hấn thao túng.

Thứ ba, hấn sẽ canh lúc Quý Thư Mặc lên trộm tang chứng cho Sở Mộ Thanh thay mặt đòi đào, cho đôi cầu nam nữ đó một đòn chí mạng, chết không chỗ chôn!

Trong lòng âm thầm trù tính kế hoạch, Tiêu Văn không ngừng khuyến khích bản thân : Cười lên! Tiêu Văn, ngươi phải cười thật tươi! Tuyệt không để bất luận kẻ nào nhìn ra hận ý trong lòng ngươi!

Tiêu Văn bước nhanh về phía kiệu hoa, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc, dáng vẻ vội vàng khiến mọi người chung quanh ồn ào cả lên, loáng thoáng nghe được tiếng giễu cợt. Hắn mặc kệ, một bộ ta đây điếc bẩm sinh, nhắc đôi giày đỏ thêu hoa, đá nhẹ lên cửa kiệu, mắt không hề chớp nhìn động tĩnh trong kiệu .

Làn gió nhẹ lay động bức màn, một bàn tay xinh đẹp vươn ra. Những ngón tay bạch ngọc thon dài nhẹ nhàng nhấc bức rèm che lên , lộ ra nửa bên sườn mặt như tranh vẽ. Tim Tiêu Văn không kiềm chế được nhảy lên một cái. Khi nhìn vào đôi mắt trong trẻo lạnh lùng kia thì trong lòng hắn tựa như sợi dây đàn bị kéo căng đứt đoạn, phát ra tiếng rung khàn khàn.

Hắn cho rằng mình có thể thoải mái cười trước Quý Thư Mặc, kết quả hắn đã đề cao bản thân mình. Tình cảm ba năm, đâu phải ngươi nói bỏ là bỏ ngay được?!

Chỉ cần nhìn Quý Thư Mặc từ từ vén màn kiệu, trái tim hắn liền nhảy bùm bùm , nụ cười trên mặt cơ hồ đông cứng lại.

Bởi vì yêu, cho nên hận, cho nên không phục, cho nên không tha thứ... Cho nên, vô cùng thống khổ...

Đời này, hắn nhất định phải chặt đứt đoạn tình cảm ngu ngốc này! Phải bảo vệ Tiêu gia thật tốt!

Hì bảo đồ thẩm tung bay trong gió, Tiêu Văn đáng người tuần lã, không còn phong cách xa hoa lãng phí ngày xưa, ngược lại mơ hồ có một loại khí chất kiên cường. Tiêu Văn anh tuấn đạo mạo như vậy khiến Quý Thư Mặc ngẩn ra, nhất thời cảm thấy kỳ quái.

"Thư Mặc." Tiêu Văn cười dịu dàng , ánh mắt nhu tình như nước. Hắn nhẹ nhàng vươn bàn tay xinh đẹp không tỳ vết ra, nắm tay phải trắng nõn thon dài của Quý Thư Mặc , lúc nàng ta còn đang quay cuồng trong cơn cảm xúc hỗn loạn, mười ngón tay đan xen dặt dàng ta bước ra kiệu hoa.

17 tuổi Quý Thư Mặc là đoá hoa xinh đẹp nhất kinh thành, ba tuổi biết ngâm thơ, năm tuổi làm câu đối, cảm kỳ thư họa mọi thứ lầu thông, được mệnh danh kinh thành đệ nhất tài nữ, là phu nhân lý tưởng trong lòng nhiều thiếu niên.

Nữ nhân tài mạo song toàn bậc này lại rơi vào tay một tên hoàn khổ đệ tử, điều này là một sự đả kích không nhỏ cho không ít nam nhân. Nhưng đã kích thì sao chứ?! Các ngươi làm gì được người ta?! Cho nên, bọn họ chỉ biết tự ca tự thán tự mình nghe: Nếu da mặt mình dày bằng phân nửa Tiêu Văn , nói không chừng người ôm Quý đại tài nữ về nhà là mình rồi!

Tiêu Văn theo đuổi Quý Thư Mặc suốt ba năm, đến Tiêu Văn còn cảm thấy khó tin , hắn một tên ăn chơi trác táng chuyên đi khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, thời gian ăn dầm nằm dề trong thanh lâu còn nhiều hơn ở nhà, sau khi gặp được Quý Thư Mặc giống như bị ếm bùa, vừa gặp đã si, trước mặt mọi người thì không lấy ai ngoài Quý Thư Mặc, còn cố gắng theo đuổi ròng rã ba năm, thậm chí dùng một chút thủ đoạn, khiến Quý Thư Mặc gả cho mình!

Nếu mọi người đã cho rằng Tiêu Văn không xứng với Quý Thư Mặc thì hắn sẽ tổ chức một hôn lễ thật long trọng chứng minh cho tất cả mọi người thấy, lấy được hắn là phúc phận của Quý Thư Mặc.

Thậm chí hắn còn thề với lòng, một đời một kiếp chỉ tốt với một mình Quý Thư Mặc!

Nghĩ lại lúc đó mình ngây thơ cho rằng, chân tình của mình sẽ có một ngày làm Quý Thư Mặc cảm động .

Trí nhớ kiếp trước quay cuồng như thủy triều trong đầu, Tiêu Văn đè nén phiền muộn trong lòng, hít sâu mấy cái, mới nhìn xuống kích động không phé cánh tay phải của Quý Thư Mặc.

Thiếu nữ được hắn nắm tay dặt ra mặc một bộ hi phục màu đỏ, dung mạo vốn thanh lệ thoát tục, lại được trang điểm lộng lẫy càng thêm quyền rũ. Khoảnh khắc nàng yếu điệu bước ra, mọi người ở đây đều bị kinh ngạc trước vẻ đẹp của nàng.

Quý Thư Mặc khẽ nâng mi, ánh mắt làm như vô tình nhìn bóng dáng áo xanh trong đám người, thấy người ấy nhìn mình dăm dăm, hơi chột dạ muốn rút tay ra khỏi tay Tiêu Văn.

Hành động nhỏ này làm sao qua khỏi cặp mắt Tiêu Văn? Kiếp trước, Tiêu Văn cho rằng da mặt Quý Thư Mặc mỏng, then thừng, hôm nay rõ ra, nàng ta chỉ không muốn hắn chạm vào thôi.

Mà trước đây, chỉ cần Quý Thư Mặc không muốn, hắn tuyệt sẽ không cưỡng cầu, nhưng hiện tại..

A! Ngươi không phải thích Sở Mộ Thanh sao, ngươi không phải vì hắn chịu thiệt gả cho ta, lợi dụng ta sao! Bây giờ làm bộ làm tịch cái rắm!

"Thư Mặc, đường đến đây khá xa, chắc nàng mệt rồi. Chi bằng để ta công nàng nhảy qua chầu than..." Ánh mắt nhu tình như nước nhìn Quý Thư Mặc, không cho nàng ta cơ hội mở miệng từ chối, Tiêu Văn lập tức ôm giai nhân vào trong ngực, diễn một vở kịch phu quân tốt thương yêu thể tử, nhận được sự tán thưởng của mọi người bốn phương tám hướng.

Tiêu Văn thân mật tiếp xúc làm toàn thân Quý Thư Mặc cứng ngắc. Tiêu Văn nhận ra người trong lòng hắn đang run rẩy và bài xích theo bản năng, ánh mắt hoang mang dè dặt nhìn gương mặt Sở Mộ Thanh âm trầm trong đám người, tâm tình Tiêu Văn bỗng nhiên thoải mái hẳn, hắn nhếch mép đắc ý.

Sau khi ôm Quý Thư Mặc cẩn thận nhảy qua chậu than, Tiêu Văn cũng không bỏ nàng ta xuống ngay, mà ôm nàng ta đi vào sảnh đường. Quý Thư Mặc cau mày, giãy giụa muốn thoát khỏi vòng ôm của Tiêu Văn, nhưng lại ngại đám người vây xem, chỉ có thể nhỏ giọng van nài: "Thả thiếp xuống..."

Thả người xuống để người cùng Sở Mộ Thanh liếc mắt đưa tình? Thật xem Tiêu Văn ta là kẻ mù không bằng!

Tiêu Văn âm thầm hừ lạnh một tiếng, ôm Quý Thư Mặc đang run lẩy bẩy, khoe mắt lộ ra tia gian xảo, hẳn rất biết nghe lời nha, hai cánh tay bất thành linh buông thõng xuống.

Quý Thư Mặc thiếu chút nữa bị Tiêu Văn quăng thẳng xuống đất, hồn vĩa lên mây, phản xạ có điều kiện ôm cổ Tiêu Văn.

Trong nháy mắt mặt hai người dán thật gần, cơ hồ mắt đối mắt, chóp mũi đụng nhau, môi kề môi vô cùng mập mờ, bên ngoài nhìn vào chính là Quý Thư Mặc chủ động hôn Tiêu Văn.

Trên người Quý Thư Mặc toả ra mùi hương nhàn nhạt quen thuộc, là mùi hương từng khiến Tiêu Văn thần hồn điên đảo, yêu không màng bản thân. Quen thuộc như thế, làm cho hắn không nhịn được nhớ tới ngày xưa ngu dại, cảm giác chua xót lại dâng trào trong cổ họng khiến hắn nghẹt thở.

Hắn đã từng sủng ái nàng ta cỡ nào, móc tim móc phổi yêu thương nàng ta, còn ngu ngốc hy vọng có thể che chở nàng ta suốt đời suốt kiếp. Hẳn quả thật ngấm nàng ta trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ rớt, ước gì có thể đem đến cho nàng ta những thứ tốt nhất trên đời này. Vì nàng ta, từ một hoa hoa công tử biến thành một tiểu tử si tình hạ đẳng.

Nhớ lại mình từng đồ biết bao nhiêu tâm tư tình cảm, cuối cùng đổi lại là sự phản bội của Quý Thư Mặc và Sở Mộ Thanh, là kết cục thê thảm của Tiêu gia, tâm hắn đau đớn như kim châm muối xát, hẳn không phục và phẫn nộ, hẳn hận không thể lập tức đánh chết đôi cầu nam nữ này.

Không ngờ Tiêu Văn luôn nghe lời mình răm rắp lại từ chối yêu cầu của mình, nhất thời Quý Thư Mặc đơ cả người, cái miệng chôn trong ngực Tiêu Văn mở to còn hơn cái chào năm người ăn, nên nàng ta không phát hiện tư thế hai người lúc này vô cùng mập mờ.

Tiêu Văn trước nay chưa từng miễn cưỡng mình, mình muốn cái gì, mình đưa ra yêu cầu gì, cho dù khó khăn cỡ nào, chỉ cần thứ mình thích, chuyện mình muốn làm, Tiêu Văn đều sẽ tìm mọi cách thỏa mãn mình.

Nhưng bây giờ, mình chỉ bảo hắn bỏ mình xuống, hẳn lại không chịu?!

Hai người ôm nhau đều mang ý đồ riêng, từng giây từng khắc âm thầm tính kế và thăm dò đối phương, nhưng cảnh tượng phu thê ân ái động lòng người quả thật đã làm "động" không những lòng mà còn cả ruột gan phèo phổi của Sở Mộ Thanh đang đứng quan sát từ xa. Hắn ghen lồng ghen lộn, hai mắt chẳng biết lúc nào tối sầm, hàm răng nghiến lại nghe ken két, sắc mặt ảm đạm như trời đêm 30, chân mày nhíu chặt không có chỗ cho ruồi đậu.

Lúc này, từ xa truyền đến một giọng nói chanh chua quen thuộc: "Các người đây là có ý gì? Để một chậu than cháy lớn như vậy trước cửa, ngộ nhờ trúng tiểu thư nhà ta các người có đền bồi không! Mau kêu thiếu gia các người lại đây!"

Gã gác cổng nhìn hai thiếu nữ trước cửa, ánh mắt trêu tức và khinh thường khiến thiếu nữ vừa mới nói chuyện lập tức xù lông nhím lên, càng lải nhải không ngừng, càng mắng càng cay độc.

Tiểu tỷ điêu ngoa như vậy khiến gã gác cổng thêm khinh thường, nam nhân mà, chúng quy vẫn thích nữ nhân dịu dàng e ấp, chẳng ai ưa mấy con hổ cái cả, càng là hồ cái vị thành niên có thân phận thấp kém. CMN. Mới bấy nhiêu tuổi đã ngang ngạnh thế này, thêm vài năm nữa thẳng nào chịu cho nổi?!

Quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ thiếu gia nhà mình phân phó, có chết cũng không sờn, hắn hét cao đầu, môi mòng dài cả thước: "Tóm lại có muốn vào hay không. Hôm nay là ngày thiếu gia nghênh cưới thiếu phu nhân, ta mặc kệ các ngươi!" Nói xong, giơ tay lên, bỏ thêm mấy cây củi thật to vào chậu than, trong nháy mắt, lửa vốn dĩ cháy hừng hực giờ càng cháy lớn hơn.

"Nghênh cưới thiếu phu nhân?!" Phán y thiếu nữ sắc mặt lúc xanh lúc trắng cả nửa ngày mới lấy lại tinh thần, nổi giận mắng, "Các người quả thực khinh người quá đáng! Tiểu thư, chúng ta đi! Tiêu Văn bắt quả là tên phú nhị đại* du thủ du thực, dựa vào cái gì bắt tiểu thư nhà ta gả vào từ cửa sau, còn cho mấy thằng nô tài quèn ra đây khi dễ đủ điều! Muốn tiểu thư làm thiếp, bà đây phi phi phi!"

*Phú nhị đại Phú nhị đại hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao chính phủ.

Thế hệ này đang bị coi là nỗi xấu hổ của Trung Quốc, họ ăn chơi sa đọa, tiêu tiền như nước. Thậm chí họ chẳng phải làm bất kỳ việc gì nhưng với danh con của giới siêu giàu Trung Quốc, họ vẫn có thể thoải mái ăn tiêu không chớp mắt.

Cái gã nào đó bị chửi là "thằng nô tài quèn" mím môi, hắn siết chặt quả đấm chỉ sợ mình kích động nhào tới lột da cái con bé đáng chết ấy! Khuôn mặt tức giận đỏ bừng lâu bầu: "Nam nhân tốt không chấp nữ tử, chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi, mình mới không thèm so đo với một tiểu nha đầu. Mình là nam nhân tốt không thèm so đo với một tiểu nha đầu. Mình là nam nhân tốt không thèm so đo với một tiểu nha đầu...." Đôi môi khép khép mở mở, lèm bèm không dứt dưới vài chục lần.

"Chiêu Nhi!" Trong lúc gã gác cổng mải mê niệm thần chú, hồng y thiếu nữ vội vàng quát lớn một tiếng, mặt không vui nói, "Muốn về, muội tự về! Ta..."

Lời còn chưa dứt, nàng đã nhấc váy lên, cắn răng một cái chuẩn bị nhảy qua chậu than, lại nghe được một giọng nói lạnh lùng quen thuộc cách nàng ba xích* vang lên: "Đẹp chậu than ra chỗ khác!"

*Theo Hệ đo lường cổ Trung Hoa, 1 xích, (市尺, chi) = 10 thốn = 1/3 m = 33,33 cm

Ba xích tương đương 100m

Hồng y thiếu nữ giật mình ngược đầu lên, khi đối diện với ánh mắt hờ hững của Tiêu Văn, trong mắt phượng xinh đẹp toát ra thứ tình cảm sâu như biển, trong mắt trong lòng tràn ngập hình bóng Tiêu Văn.

Nhìn thấy Tiêu Văn thân thiết ôm Quý Thụ Mặc, mà Quý Thụ Mặc lại vô cùng thân mật ôm cổ Tiêu Văn, nàng có cảm giác giống như bị ai hắt nước lạnh vào người, con ngươi trong veo ngân ngấn nước nháy mắt tối sầm.

Nàng cúi đầu cắn môi, sau đó ngẩng đầu lên len lén nhìn Tiêu Văn.

Thần sắc buồn bã như vậy không hiểu sao lại làm Tiêu Văn cảm giác rất khó chịu, ngực trái hà có gì lại đau âm ỉ. Hắn thấy Quý Thụ Mặc xuống đất, theo bản năng chân bước nhanh đến bên người thiếu nữ mặc váy hồng có gương mặt ưu buồn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cùng Chiều Thê Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tạ Sơ Thần Bức Hôn

Thiếu nữ ngoài cửa mặc váy cưới màu hồng, gương mặt như tranh vẽ, răng trắng môi hồng, trên tóc cài chiếc trâm hình phượng bằng vàng ròng khảm hồng ngọc lệch sang một bên, rũ xuống hạt trân châu, mắt ngọc mây ngài, dáng người tinh tế yếu điệu, ngũ quan tinh xảo khéo léo, trong đôi mắt đẹp chứa đầy lệ, đứng cạnh Tiêu Văn càng thêm nhu nhược yếu đuối, làm cho người ta đau lòng!

Tiêu Văn hoảng hốt nhìn nàng ấy, cố gắng tìm nét tương đồng của nàng ấy một năm sau với bảy giờ. Nhưng chênh lệch quá thực quá lớn. Tạ Sơ Thần vừa gả vào Tiêu phủ, váy hồng thướt tha cùng với khí chất trầm tĩnh tú lệ tựa như nụ hồng chớm nở, khiến người khác không kim được mà bị hút hồn, tìm kiếm thành thịch.

Tuy nàng ấy làm ra vẻ nhu nhược đáng thương nhưng ánh mắt nhìn về phía Tiêu Văn mang theo chút hờn dỗi, gương mặt bất mãn ngấm ngấm như hải tử thật đáng yêu. Trước mặt Tiêu Văn, Tạ Sơ Thần luôn ngoan ngoãn, chỉ cần lời hắn nói cho dù vô lý cỡ nào nàng ấy cũng cam chịu, nhưng bản tính đã ăn sâu vào người, Tạ Sơ Thần trong lúc vô tình lại bộc lộ bản tính điêu ngoa vốn có. Hai ý nghĩ mâu thuẫn nhau cùng tồn tại cũng thật hấp dẫn người.

Mà Tạ Sơ Thần trong trí nhớ của Tiêu Văn, đáng vẻ bệnh hoạn. Tóc ngắn xơ cứng như que củi, sắc mặt lúc nào cũng trắng bệch như tờ giấy, thân hình da bọc xương, hai gò má hóp lại chỉ còn lộ ra con ngươi đen u buồn cam chịu như một hồ sâu yên tĩnh không sự sống.

Trời ạ, hắn đã làm gì thế này! Thiếu nữ tốt như vậy, chỉ trong vòng một năm lại bị hắn chà đạp thành người không ra người quỷ không ra quỷ!

Trong lòng tràn ngập áy náy và đau lòng, ánh mắt Tiêu Văn bắn đạn, lạnh lùng trừng tên gác cổng, như muốn ăn tươi nuốt sống, bầm thây vạn đoạn khiến hắn kinh hoàng, vội vàng vàng di chuyển chận than.

Trong lòng hắn yên lặng oán thán: rõ ràng là đại thiếu gia người sai tôi làm khó dễ nhục nhã nàng ấy nha... Không phải tôi tự ý nha... Còn nói chọc nàng ấy tức giận bỏ đi càng tốt... Bây giờ quay ngược lại trách tên nô tài mệnh khổ là tôi đây...

Đời khắc nghiệt quá má ơi!

Lúc gác cổng đang loay hoay đẩy chận than qua một góc khuất rồi dập lửa sau, bất chợt một bóng dáng màu hồng nhảy vọt lên, tựa như một cánh bướm đang tung hết sức cuối cùng nhảy múa quanh ánh lửa chập chồn lúc ẩn lúc hiện.

Tà áo tung bay trong biển lửa, tư thái tuyệt mỹ kia khắc thật sâu vào đầu Tiêu Văn, như ấn ký không thể phai mờ, Tạ Sơ Thần lúc này tựa như thiêu thân biết rõ sẽ chết, nhưng vẫn kiên quyết lao mình vào lửa đỏ.

Trong lúc Tiêu Văn suy nghĩ đến thất thần, bỗng nhiên, váy dài chấm đất bén lửa, lửa càng lúc càng cháy lan ra. Tạ Sơ Thần ngã xuống đất. Tiêu Văn hoảng sợ. Hắn không ngại bị phỏng lây, vội vàng chạy lên, ra sức dầm dẫm lên váy hồng, sau đó lo lắng nhìn Tạ Sơ Thần từ trên xuống dưới.

Thấy vẻ mặt nàng ấy kinh hoàng luống cuống, Tiêu Văn hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn hô hấp nhưng không hiểu sao hắn vẫn cảm thấy ngột ngạt. Không khí nơi này quá ít rồi, nếu không vì sao hắn cảm thấy khó thở thế này?!

Tiêu Văn tức giận nhìn chằm chằm Tạ Sơ Thần: "Ta đã sai người đi tản chận than, tại sao nàng còn nhảy! May mắn chỉ bị lửa tấp một chút, nếu lửa lớn hơn..."

Tiêu Văn im bật, bỗng nhiên kinh hoàng lui về sau mấy bước.

Hắn nhớ ra rồi!

Hôm đó, khi hắn đang phấn khởi chuẩn bị đại hôn, Tạ Sơ Thần lại đem ngọc bội Tiêu gia tới tìm hắn.

Tiêu gia có một miếng ngọc bội tổ truyền, được sử dụng trong ngày đính trường tử Tiêu gia cưới chánh thất. Theo quy tắc Tiêu gia, nếu không có ngọc bội, hôn sự dù có rình rang cách mấy cũng không được thừa nhận.

Ngọc bội Tiêu gia đưa cho người nào, người đó chính là chánh thất. Nếu muốn lấy lại, phải do đối phương cam tâm tình nguyện trả, tuyệt đối không được dùng thủ đoạn ép buộc. Đây là quy tắc đầu tiên lão tổ tông Tiêu gia định ra, để phòng người thừa kế Tiêu gia làm ra những việc bội bạc, hoặc đa tình chân trong chân ngoài.

Tiêu Văn không biết mình làm mất ngọc bội lúc nào, tìm mãi không thấy, hắn mới lén lút cho người làm giả một cái y chang, muốn qua mắt lão thái thái và phụ thân.

Nhưng đúng lúc này, Tạ Sơ Thần lại xuất hiện! Vài ngày trước khi hắn cưới Quý Thụ Mặc, nàng ấy bỗng nhiên cầm ngọc bội Tiêu gia đến nói muốn gả cho hắn.

Bảo hắn ngênh cưới người khác sau đó mới được cưới Quý Thụ Mặc, Tiêu Văn làm sao chịu? Hắn kiên quyết không đồng ý. Tạ Sơ Thần đành nhượng một bước, nguyện ý gả cho Tiêu Văn cùng một ngày với Quý Thụ Mặc. Nàng ấy còn cam đoan, sau khi gả cho Tiêu Văn, sẽ không nói với bất kỳ kẻ nào, cũng sẽ trả lại ngọc bội nguyên vẹn, nàng ấy chỉ hi vọng mình có thể lấy thân phận nương tử ở bên cạnh hắn, cho dù là thiếp thất nhỏ nhoi, chỉ hi vọng có thể cùng Tiêu Văn làm một đôi phu thê chân chính.

Nếu Tiêu Văn không đồng ý, nàng ấy liền kiện lên Trần lão thái thái, nhờ bà làm chủ cho mình. Ngọc bội Tiêu gia tượng trưng địa vị chánh thất, nếu bị Trần lão thái thái biết được, Tiêu Văn không cách nào cưới Quý Thụ Mặc, ngược lại phải rước Tạ Sơ Thần về làm thiếu phu nhân Tiêu phủ. Tiêu Văn đành lòng nào nhìn người thương chịu thiệt thời làm thiếp!

Tiêu Văn sợ Trần lão thái thái nhất, bị Tạ Sơ Thần uy hiếp hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không thể không khuất phục. Hắn nhận định Tạ Sơ Thần háms tài tham danh, trăm phương ngàn kế muốn trở thành chủ mẫu Tiêu gia, cho nên luôn khinh thường nàng ấy, hắn truyền lệnh xuống: hạ nhân Tiêu phủ cứ mặc sức làm khó dễ nàng ấy! Nhục nhả đến chết càng tốt. Có chuyện gì hắn chịu trách nhiệm!

Đồng thời, hắn còn đưa ra ba yêu cầu quá đáng: thứ nhất, không được nói với người nào chuyện nàng ấy có ngọc bội tổ truyền Tiêu gia, càng không được uy hiếp đến địa vị chánh thất của Quý Thụ Mặc.

Thứ hai, trong ngày đại hôn của hắn và Quý Thụ Mặc, nàng ấy không được cho bất cứ kẻ nào biết. Muốn gả vào Tiêu gia, nhất định phải tự nghĩ biện pháp đi vào qua lối cửa nhỏ.

Thứ ba, sau khi gả vào Tiêu gia, mọi chuyện nhất nhất phải nghe theo sắp xếp của hắn, không được có bất cứ ý kiến gì.

Điều kiện vô lý như vậy, Tạ Sơ Thần không những chấp nhận, hơn nữa ngay ngày Tiêu Văn đại hôn, trang điểm lộng lẫy, mặc váy cưới xinh đẹp, lén lút thuê một cỗ kiệu nhỏ, chỉ mang theo một tiểu nha hoàn, chủ tớ hai người lặng lẽ gả vào Tiêu phủ.

Lúc nhảy qua chận than thì váy cưới chấm gót bỗng nhiên bị bốc cháy, lửa lớn tựa như một con mãnh xà quấn quanh người nàng, leo lên mái tóc dài óng ả.

Tiêu Văn đứng bên kia đường trông thấy cửa sau bốc cháy hùng hực, ghét bỏ nằng một câu: "Người quái đản làm toàn việc quái dị!" Sau đó, hắn không thêm liếc nữa con mắt nhìn Tạ Sơ Thần bị phỏng toàn thân, nắm tay Quý Thụ Mặc ngênh ngang đi vào đại sảnh bá chủ đường.

Thiếu nữ đứng sau cánh cửa, phần tóc còn lại rũ rượi theo làn gió. Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của nàng ấy, như ngọc khắc không có chút huyết sắc, nhưng hai mắt sáng ngời giống như có ngọn lửa đang cháy, bi thương nhìn chằm chằm bóng lưng nam tử ôn nhu nắm tay tấn nương bước vào lễ đường. Váy cưới cháy loang lỗ, lộ ra trung y màu trắng bên trong, dưới ánh sáng mặt trời, tơ lụa hiện lên sáng bóng êm dịu.

Tạ Sơ Thần bị thương nghiêm trọng, tóc dài bị cháy xém hơn phân nửa, đùi phải bị bỏng nghiêm trọng để lại dị tật. Chuyện lớn như thế, tất nhiên kinh động Tiêu Ngọc Dung và Trần thái thái, chuyện Tạ Sơ Thần có ngọc bội Tiêu gia cũng không giấu được.

Sau khi biết chuyện, Tiêu Văn bị các trưởng bối trong nhà tức giận mắng một trận. Tiêu Ngọc Dung càng cảm thấy Tiêu gia có lỗi với Tạ Sơ Thần, ông thừa nhận Tạ Sơ Thần là chánh thất của Tiêu Văn.

Từ đó về sau, Tiêu Văn sinh lòng oán hận với Tạ Sơ Thần, cảm thấy nàng ấy là nữ tử thâm độc. Từ trước đến nay hắn không đụng nàng ấy, chỉ độc sủng chánh thất trong lòng hắn —— Quý Thụ Mặc.

Kiếp này, Tiêu Văn chần chừ đá kiệu, nên nhìn thấy cảnh Tạ Sơ Thần nhảy qua chận than, cũng may mắn tránh được một tai nạn kinh người. Đồng thời, hành động bất thường, hơi thở khó nhọc đứt quãng cùng giọng nói trách móc nhưng chất chứa đầy quan tâm của hắn cũng thu hút toàn bộ khách mời đến tham gia tiệc cưới hôm nay. Mọi người nhìn Tiêu Văn nét mặt khản trương và Tạ Sơ Thần mặc áo hi màu hồng, nhỏ giọng bàn tán.

Bị vứt bỏ một bên, sắc mặt Quý Thụ Mặc chuyển từ xanh sang trắng, từ trắng qua hồng, từ hồng sang đỏ, sau nhiều lần chuyển biến kết cục dừng lại ở sắc mực tàu*. Lúc này, bị Tiêu Văn quăng như mấy người phu gạo quăng bao cát, thô bạo thấy cái "bịch" xuống đất, nàng ta té lăn quay dưới đất, bốn chi chổng vó lên trời, cảm giác cái thứ mình đang đeo phía dưới không đáng gì tới mình mà là cái chảo bị người ta gõ một búa vào... boong, vỡ nát

làm hai.

*: Trong tiếng Hoa, Mặc đồng âm với Mực.

Đời này của nàng ta chưa bao giờ mất hình tượng như thế, lại còn trước bao nhiêu người, ngay ngày đại hôn nữa chứ, còn có... người khiến nàng ta có bộ dáng chó ăn phân này chính là người vài giây sau sẽ thành phu quân đương nhiệm của nàng ta.

Quý Thư Mặc cắn răng chịu đựng những tiếng cười xung quanh, xấu hổ dựa vào người nha hoàn, lồm cồm bò dậy.

Nàng ta nhú mày nhìn Tiêu Văn sắc mặt khảm trương, trong lòng khó chịu, cảm giác có thứ gì đó đã lặng lẽ thay đổi ...

"Xin, xin lỗi." Đối mặt Tiêu Văn giận dữ mắng, Tạ Sơ Thần hoảng sợ cúi đầu, cắn chặt môi, ngón tay xinh đẹp vò vò áo cưới. Nàng ấy biết, nam nhân trước mắt rất chán ghét mình, hẳn căn bản không muốn cưới nàng ấy.

Hiện tại, nàng ấy đã phá vỡ giao ước giữa bọn họ, kinh động nhiều người như vậy, chẳng nóng giận có đuổi mình đi hay không?

Càng nghĩ, trong lòng Tạ Sơ Thần càng lo lắng không yên, toàn bộ dũng khí nhảy qua chậu than vừa rồi tan thành mây khói. Nàng ấy chậm rãi ngẩng đầu để lộ hai mắt đầm lệ mờ mờ, giọng nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn: "Xin lỗi, kinh động nhiều người như vậy..."

Động tác Tiêu Văn dập lửa tuy nhanh, nhưng váy Tạ Sơ Thần vẫn bị lửa cháy hơn phân nửa, lộ ra hai chân dài trắng nõn như ngọc. Tiêu Văn sợ nàng ấy bị phỏng giống kiếp trước, vội vàng nói: "Chiều Nhi, đưa tiểu thư nhà người về."

Thiếu nữ bị kêu đích danh hơi sững sờ, còn chưa kịp phản ứng vì sao cái tên nam nhân thôi trước mắt này biết tên mình thì Tạ Sơ Thần đã ngẩng đầu lên.

Ánh mắt quật cường, trong mắt còn đọng nước chớp chớp, giọng nói mới này vẫn còn nhỏ như muỗi kêu trong nháy mắt vang dội, nàng ấy cố chấp cắt ngang lời Tiêu Văn: "Thiếp đã vượt qua chậu than ... Đã là nương tử của chàng ... Thiếp, không về đâu! Tiêu Văn, chàng đã hứa sẽ cưới thiếp!"

Thiếu nữ lớn tiếng phản trần, những người có mặt đều cả kinh, lập tức chụm đầu vào bàn luận xôn xao, chẳng mấy chốc ném đề tài "Đệ nhất tài nữ kinh thành chạt vật trong hôn lễ" ra sau đầu.

Tạ Sơ Thần không hề biết tiếng ni non của mình như dao sắc cứa vào tim Tiêu Văn. Hắn chau mày, trong lòng quặn đau chua xót.

Thiếu nữ trước mắt là tia nắng ấm áp cuối cùng trong đời hắn, nhắm mắt lại, hắn vẫn nhớ rõ, lúc Tiêu gia gặp nạn, lúc hắn bị áp giải lên pháp trường thì người thế tử bị nàng chán ghét, vứt bỏ này mặc kệ cả người suy kiệt, trước mặt mọi người khản giọng kêu: "Phu quân..."

Lúc hắn đầu một nơi mình một nẻo, cả người hơi thở tanh tưởi ai cũng tránh xa thì nàng ấy không mấy may sợ hãi, tuyệt vọng ôm xác hắn khóc ròng.

Thế mà kiếp trước, Tiêu Văn vì không muốn người ngoài biết thân phận thực sự của Tạ Sơ Thần, tuyên bố Quý Thư Mặc mới là phu nhân của hắn. Tiêu phủ trừ Tiêu Ngọc Dung và vài vị trưởng bối ra, không ai biết Tạ Sơ Thần mới là chánh thất của Tiêu Văn, vẫn cho rằng nàng ấy chỉ là thiếp thất Tiêu Văn tùy tiện nạp vào.

Hắn ghét nàng ấy tận xương, hắt hủi nàng ấy như ôn dịch, còn ác độc nhất Tạ Sơ Thần bệnh nặng ngặt nghèo vào một viện nhỏ hoang vu lạnh lẽo.

Vài lần hiếm hoi gặp mặt, hắn đều tàn nhẫn cười nhạo nàng ấy, cười nàng ấy không hiểu lễ tiết, cười nàng ấy không biết cái quái gì cầm kỳ thư họa, cười nàng ấy làm gì cũng ngờ ngợ ngáo ngáo, suốt ngày chỉ biết ngây ngốc giống đầu gỗ, cười nàng ấy bộ dạng xấu xí, tính cách điều ngoa.

Hắn dùng lời lẽ ác độc cảnh cáo nàng ấy, nói nàng ấy có thể gả cho hắn, bất quá do vận khí nàng ấy tốt, ăn trộm ăn cắp đâu được ngọc bội Tiêu gia. Nếu không có mảnh ngọc bội đó, trong mắt hắn nàng ấy không đáng nửa đồng tiền!

Hồi tưởng lại những lời ác độc mình đã nói, những việc ác độc mình đã làm, trái tim vốn đau nhói, giờ càng thêm đau, dường như theo từng mỗi nhịp đập là từng vết nứt to dài đang bị xé toạc ra, kèm theo mỗi lần đập là máu cứ ồ ạt chảy.

Hắn thiếu Tạ Sơ Thần quá nhiều, làm sao có thể để nàng ấy tiếp tục nhảy vào hố lửa Tiêu gia đây!

"Đây không phải là tiểu thư Tạ gia sao?"

Trong đám người, có người nhận ra thân phận Tạ Sơ Thần. Tạ gia từng là nhà giàu số một kinh thành, nhưng chỉ có một mình Tạ Sơ Thần là con dòng chính thất. Kinh thành từng truyền nhau, chỉ cần lấy được Tạ Sơ Thần, thì có được của hồi môn tương đương với nửa quốc khố.

Vì thế lúc Tạ Sơ Thần còn chưa được 12 tuổi, lượng người đến cầu thân gần như đập nát cửa Tạ phủ. Chỉ là, vị tiểu thư danh giá này từ nhỏ được cha mẹ chiều hư, Cầm kỳ thi họa đến nữ công gia chánh không món nào ra hồn, trong kinh thành nổi tiếng điều ngoa tùy hứng, kiêu ngạo ngang ngược.

Ba năm trước, lúc Tạ Sơ Thần 14 tuổi, phụ thân chẳng may gặp biến cố qua đời, bỏ lại vợ góa con côi nương tựa lẫn nhau. Các chi Tạ gia lập tức đẩy lên một trận phong ba tranh đoạt gia tài, dẫn đến Tạ gia giàu nhất kinh thành chia năm xẻ bảy, bây giờ trở thành một gia đình bình thường.

Không có tài sản của phụ thân hậu thuẫn, Tạ Sơ Thần hoàn toàn không là gì cả, từ một hoa đoá thơm danh tiếng vang lừng biến thành thiếu nữ điều ngoa mọi người đều ghét, nghe nói những năm gần đây những người cầu hôn Tạ Sơ Thần, đều chỉ vì mê sắc đẹp của nàng ấy.

Trong kinh thành có tin đồn, hình như thức thức của Tạ Sơ Thần đã nhận lời một người đàn ông có tuổi vừa góa vợ, đợi khi ông ta mất tang vợ sẽ rước Tạ Sơ Thần về làm kế thất, còn thu trước của nhà trai không ít tiền sính lễ.

Lại có tin nói rằng, Tạ Sơ Thần bị hứa gả làm thiếp cho một vị đại quan .

Tuy rằng Tiêu Văn là hoàn khổ đệ tử nổi danh kinh thành , nhưng lại là đích tử* Tiêu gia. Vào ngày đại hôn của Tiêu Văn, Tạ Sơ Thần lại mặc hi phục đi vào cửa nhỏ, còn tuyên bố mình là nương tử Tiêu Văn, chẳng lẽ đã được Tiêu Văn coi trọng, chuẩn bị nạp về làm trắc thất ?

*: Con trai dòng vợ lớn

Tuy nói Tạ Sơ Thần bề ngoài không đến nỗi nào, nhưng quá nhiều tai tiếng, Tiêu Văn cũng quá bụng đói ăn quàng, lại nạp Tạ Sơ Thần điều ngoa như vậy làm nương tử.

Còn nạp ngày hôm nay, đây không phải là tát vào mặt Quý Thư Mặc sao?

Hay là, do Tạ Sơ Thần tự chủ trương, cố ý ngay ngày Tiêu Văn cưới chánh thất tới quấy rối? Cố ý ép hôn Tiêu Văn?

Trong lòng mọi người suy diễn lung tung cả lên, ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại trên người Tiêu Văn, Quý Thư Mặc và Tạ Sơ Thần .

Còn chưa cưới vào cửa, chánh thất và trắc thất đã đấu đá nhau ì xèo ! Đây quả là vở tuồng kinh điển trong năm nha!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cung Chiều Thế Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ta Thích Chàng

Tình huống bây giờ và kiếp trước khác nhau một trời một vực, Tiêu Văn trong lòng căng thẳng, nhúu chặt mày rậm, yên lặng chần chờ trước người Tạ Sơ Thần, che đi cặp đùi như ngọc lộ ra ngoài , đồng thời ngăn cách những cặp mắt thao láo chờ xem kịch vui .

Hành động bảo vệ theo bản năng của hắn lại khiến mọi người hiểu lầm, cho rằng Tiêu Văn ngại mất mặt mới chặn trước người Tạ Sơ Thần , Tạ Sơ Thần càng nhận định Tiêu Văn ngăn cản không cho mình vào Tiêu gia, tủi thân nhìn chằm chằm lưng Tiêu Văn.

“Văn Nhi, đã xảy ra chuyện gì?” Một giọng nói lạnh lùng bất thành linh vang lên, khiến toàn thân Tiêu Văn cứng đờ, chỉ thấy một người đàn ông trung niên cùng một lão bà tóc bạc phơ đang từ từ đi tới.

Người đàn ông trung niên nhúu chặt chân mày, sau khi quan sát chung quanh, ánh mắt thâm trầm dừng lại trên người Tiêu Văn và Tạ Sơ Thần trốn sau lưng hắn.

Người đàn ông trung niên chính là phụ thân Tiêu Văn, Tiêu Ngọc Dung. Mà vị lão bà tóc bạc phơ kia là người quản lý trên dưới Tiêu gia mấy chục năm, danh tiếng lẫy lừng Trần lão thái thái .

Tiêu Ngọc Dung và mẫu thân Trần lão thái thái đứng ngoài sảnh chờ, chờ mãi chờ mãi vẫn không thấy bóng dáng Tiêu Văn và Quý Thư Mặc đâu. Sau đó, bọn họ nghe người hầu nói lại, có vị tiểu thư mặc hi phục gây rối ở cửa sau. Tiêu Văn hiện giờ đang bận rộn giải quyết chuyện này, chỉ sợ sẽ bãi đường trở.

Sắc mặt Tiêu Ngọc Dung càng lúc càng đen hơn, nhìn Tiêu Văn bằng ánh mắt thất vọng pha chút tức giận, ông ta cực kỳ bất mãn với con trai, hiển nhiên cho rằng đây là nợ phong lưu của Tiêu Văn.

Cuối cùng cũng gặp được phụ thân, trông ngực Tiêu Văn đập thình thịch, bất thành linh không biết nên nói gì. Hộc mất ằng ặng nước, nếu không phải người vây xem quá nhiều, Tiêu Văn thật muốn oà vào lòng Tiêu Ngọc Dung làm nũng một trận.

“Phụ thân...” Hắn khịt khịt mũi, nghẹn ngào gọi một tiếng.

Chánh thất Tiêu Ngọc Dung sau khi Tiêu Văn không lâu thì đã bệnh chết rồi. Thương đứa nhỏ sớm mồ côi mẹ, Tiêu Ngọc Dung hết lòng sủng ái đứa con trai này, nhất là khi còn bé, tròn vo, trắng nõn, mồm mím mềm mềm, cực kỳ đáng yêu. Nhưng sau khi lớn lên, con trai ông càng ngày càng ngang bướng, hay ngỗ ngược cãi lời ông.

Tiêu Thượng Thư hô mưa gọi gió trên quan trường, nhưng lại bất lực trước con trai bảo bối, thế nên sau khi lớn lên Tiêu Văn trở thành một tay phú nhị đại chơi bồi lêu lổng, chuyện thích làm nhất chính là chống đối phụ thân.

Vất vả lắm mới đợi được đến ngày con trai lấy vợ , còn cưới được đệ nhất tài nữ kinh thành, Tiêu Ngọc Dung nở mày nở mặt, cực kỳ vui vẻ! Nhưng ai biết, ngày đại hôn lại xảy ra chuyện như vậy! Chuyện này ông biết ăn nói sao với Quý gia đây!

Tiêu Ngọc Dung vừa muốn nghiêm khắc trách mắng lại nhìn thấy bộ dạng Tiêu Văn đáng thương, lửa giận vừa bùng lên lập tức bị thổi bay mất, đáy mắt dịu lại, ông ta nhìn Tạ Sơ Thần một cái, suy tư nên xử lý vị tiểu cô nương đến bức hôn này như thế nào .

Ông vừa muốn hạ lệnh đuổi khách thì Trần thái thái lại nhân nhạ mở lời: “Vị tiểu thư này, mời theo lão bà này đi thay quần áo khác đi.”

Lúc này, Tạ Sơ Thần mới hoảng hốt nhận ra mình áo quần xốc xếch, mặt lập tức đỏ lên, len lén liếc Tiêu Văn. Thấy hần nhúu chặt chân mày, lòng nàng ấy không khỏi hồi hộp.

“Bà nội!”

Ánh mắt sắc như dao bắn về phía Tiêu Văn, ra hiệu hần biết điều thì câm mồm, sau đó lại chuyển sang thâm trầm nhìn qua Tạ Sơ Thần vẫn đang do dự không nhúc nhích, Trần thái thái vuốt ve ngọc bội lúc này bà nhặt được dưới đất , chậm rãi cất lời: “Văn Nhi, con nhất định phải để tiểu thư đây quay về trong bộ dạng này? Cổ chân của nàng ấy bị bong, không kịp thời chữa trị, chỉ e...”

Tạ Sơ Thần nhìn như được Tiêu gia giữ lại dưỡng thương, nhưng náo loạn như vậy , đã bị dán lên cái mác thê tử Tiêu Văn.

Tiêu Văn mấp máy môi muốn ngăn cản, nhưng Tạ Sơ Thần không biết nghĩ điều gì, mắt sáng lên, lập tức giả bộ ta đây thương tật trầm trọng, cả người ngã nghiêng theo sau Trần lão thái thái.

Gần quan được ban lộc, cơ hội tốt như vậy, nàng ấy không thể để những người khác đoạt mất...

Suốt quá trình bái đường Tiêu Văn như ngồi trên đồng lửa. Tâm hần bay về phía Tạ Sơ Thần , không biết nàng ấy bị thương có nghiêm trọng không, không biết tổ mẫu của hần có làm khó dễ nàng ấy hay không .

Tâm trạng phập phồng nay kéo dài hơn một canh giờ, cho đến khi Vân Yên quay về báo với hần, Trần thái thái an bài cho Tạ Sơ Thần một tiểu viện, đã mời đại phu đến xem xét vết thương nàng ấy, nghe đầu thương thế cũng không đến nỗi nghiêm trọng lắm, lúc ấy tảng đá lớn trong lòng hần mới gỡ xuống, nhỏ giọng hỏi thăm tình huống chi tiết, chỉ sợ Tạ Sơ Thần tui thân.

Vân Yên nói tới Tạ Sơ Thần thì gương mặt luôn lạnh nhạt như nước lại giật giật, trong lòng Tiêu Văn không khỏi giật mình: chẳng lẽ Vân Yên đối với Tạ Sơ Thần... ?

Trải qua biến cố kiếp trước , Tiêu Văn cực kỳ cẩn thận và miễn cảm với mọi chuyện . Nếu hần biết Vân Yên đi thám thính tin tức, mới vừa mở miệng nói mình là thư đồng của Tiêu Văn, thì bị một tiểu nha đầu điều ngoa dùng giày đập đuổi ra cửa, chắc sẽ cười đến lộn ruột mắt.

Đồ đệ ưu tú của Mạnh Lão Tiên sinh, biệt danh trên giang hồ là Vô Hối Thần Tiên, võ công cái thế, anh tuấn phi phàm, chu đáo và quan tâm đến người khác, thiếu nữ 10 người gặp thì đã hết 8 người mơ tưởng làm vợ chàng, lại bị một tiểu nha đầu hành hung như con không đẻ, chuyện này nói ra sợ chẳng có ai tin tưởng.

Vân Yên cúi đầu, nhìn như xuyên thấu vào trong thân thể mình, tiểu nha đầu kia quả thật điều ngoa, ra tay cũng quá ác độc rồi, chắc hần bây giờ trên người hần toàn là dấu giày, nhớ tới nha đầu kia trước khi đóng sập cửa lại còn chưa ngoa hét vào mặt hần, nói muốn đập rớt sạch bản thù trong đầu óc chủ tớ nhà hần, khóe miệng liền kéo ra một nụ cười khổ.

Hiện tại chẳng những là bị đập đến nhũn não, ngay cả người cũng biến thành bột rồi.

Bất quá trông hần giống người ác ôn người gặp người ghét, tiểu nhân thấy là muốn đập vào mặt như vậy sao?

Vân Yên ngẩng đầu nhìn thiếu gia nhà mình, nhúu mày nói: “Thiếu gia, người nói, chủ tớ chúng ta nhìn giống nhau sao?” Ý hần là về khoản đạo đức-khoản đạo đức đó. Hình như từ khi hần theo hầu Tiêu Văn, mọi người đều đánh đồng hần với chủ tử. Làm như kho tàng tục ngữ dân gian không còn câu gì ngoài câu “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” hay sao ấy.

Tiêu Văn nhất thời không hiểu hết ý nghĩa trong câu nói của Vân Yên, hần nghĩ người một lát, nhìn người bề ngoài thư đồng bên trong thị vệ, nghiêm túc nói: “Vân Yên, ta luôn coi cậu và Hoạ Hạ là huynh đệ thân thiết. Cậu có bao giờ thấy huynh đệ khác nhau chưa? Nếu khác nhau thì không còn gọi là huynh đệ nữa.”

Khóe miệng Vân Yên nhất thời co rút, không nói gì mà nhìn thẳng lên trời.

Hần nghĩ người nên tẩy não không phải hần, mà phải là Tiêu Văn .

Thiếu gia nhà hần càng ngày càng lạ!

Nếu Tiêu Văn biết những lời chan chứa tình cảm không kỳ thị thân phận của mình bị Vân Yên xuyên tạc thành hần có bệnh thần kinh như thế, chắc hần muốn học theo hành động của Chiêu nhi, đập vào bản mặt Vân Yên mấy trăm hiệp quá.

Cơ thể đang ngồi đứng lên, nhìn thoáng qua tiểu viện của Tạ Sơ Thần, khóe miệng nâng lên chút ý cười dịu dàng, trong nháy mắt mặt mày nhiễm lên vàng sáng mệnh mong rục rờ.

Tạ Sơ Thần đã không sao! Hần cũng yên tâm rồi!

Vân Yên giật mình nhìn nụ cười ám áp như ánh mặt trời của Tiêu Văn, không rõ thiếu gia lại lên cơn gì nữa? Làm sao vừa mới nhả mây đó thoát cái lại trông giống như thiếu nữ lần đầu tiên biết yêu?

Yêu. Hấn hiểu. Chỉ là... tại sao bộ mặt yêu em không lối thoát đó lại hướng về tiểu viện của Tạ tiểu thư?

Di tình biệt luyến* à???

*: yêu một người rồi, sau đó lại ko yêu người đó nữa mà có tình yêu mới. Ở VN mình gọi là có mới nói cũ.

Còn đang ngây người, Tiêu Văn giờ tay lên trước mặt hấn quơ quơ, vui sướng nói: “Đi thôi! Tiếp tục làm một phu quân tốt nào.”

Khi nói câu này ánh mắt Tiêu Văn nhìn chằm Quý Thư Mặc. Trong con người lạnh lùng ngập tràn sát khí và hận thù không cách nào che giấu được, hận không thể lao vào bóp chết nàng ta ngay.

Vân Yên hết xoa mắt lại đến xoa lỗ tai. Hấn đứng sát bên, nghe rõ ràng âm thanh nghiền răng ken két của thiếu gia khi nói sẽ đối tốt với Quý tiểu thư.

Chuyện của Tạ Sơ Thần chỉ là khúc nhạc dạo không làm bận lòng người lâu, mọi người rất nhanh chuyển chú ý về phía vợ chồng son Tiêu Văn và Quý Thư Mặc. Sau khi bái đường, Quý Thư Mặc được nha hoàn đỡ vào tân phòng, Tiêu Văn ra ngoài đại sảnh tiếp khách, trong không khí vui mừng, mọi người ồn ào càng không ngừng mời rượu.

Sau đó, dưới ánh mắt bốn cột của quan khách, Tiêu Văn làm ra vẻ nôn nóng được vài bằng hữu chí cốt hộ tống vào động phòng.

Nghe tiếng đẩy cửa, Quý Thư Mặc khăn trương bỏ gói giấy chứa thứ bột trắng nhét vào trong tay áo, làm ra vẻ mặt lạnh nhạt ngồi xuống bàn, hai tay theo bản năng đan vào nhau. Nhất là khi ánh mắt Tiêu Văn sáng quắc như có như không đánh giá nàng ta thì nàng ta chột dạ thông xuống đầu.

“Thư Mặc...” Tiêu Văn ní non, mắt hàm chứa ngàn vạn nhu tình.

“Hôm nay, ta rất vui mừng.”

Vui mừng trời cao cho hấn một cơ hội, cho hấn sửa chữa những sai lầm.

“Lấy được nàng, ta thật là có phúc ba đời.”

Bao chân tình đổi lấy Tiêu gia bị tịch thu gia sản chém cả nhà, ha ha...

Thân thể nam nhân kề sát nàng ta, hương thơm ngát quen thuộc, ngay cả mùi son phấn của nữ nhân cũng không thể nào bằng hoà với mùi rượu nồng nặc, làm cho thân thể nàng ta cứng ngắc như đá.

“Thư Mặc, hôm nay... Nàng thật đẹp...” Tiêu Văn khẽ lẩm bẩm, hơi thở nóng hừng hực phả vào gương mặt xinh đẹp của Quý Thư Mặc, ngón tay nhẹ nhàng mò vào trong váy áo nàng ta từ từ dạo chơi khắp cơ thể, dục vọng nồng đậm trong mắt.

Bắt quá, là mĩ* độc xà!

* mĩ tiếng Trung nghĩa là đẹp.

Thấy Tiêu Văn bắt đầu giờ trò háo sắc, trống ngực Quý Thư Mặc đánh bùm bùm, nàng ta vội vàng cầm một chiếc ly rượu trên bàn, đưa cho Tiêu Văn: “Chúng ta còn chưa uống rượu giao bôi...”

“Đều nghe theo Thư Mặc.” Tiêu Văn nhận ly rượu trên tay Quý Thư Mặc, nhưng không uống liền, mà chăm chăm ánh mắt khăn trương Quý Thư Mặc, ánh mắt như con hổ cao ngạo đang khinh bỉ loài báo chuyên vồ lên sau lưng kẻ khác càng khiến nàng ta hốt hoảng.

Tiêu Văn âm thầm cười lạnh. Hấn bỗng nhiên nhích ghế kề sát nàng ta. Quý Thư Mặc sợ hãi, theo bản năng quay mặt sang hướng khác, tránh ánh mắt Tiêu Văn, càng tránh luôn vòng ôm mà nàng ta luôn chán ghét.

Tay áo nhẹ nhàng lướt qua bàn, thừa dịp Quý Thư Mặc không để ý, Tiêu Văn nhanh chóng trao đổi hai ly rượu.

Vì thế, chỉ sau một ly rượu giao bôi, mỗ tân nương “Phù phù” một tiếng, ngã bịch một cái xuống đất.

Nam tử cong môi cười, né người tránh rồi tinh bơ kiếng mũi chân chạm vào ngực nàng ta, nhìn như thể không dùng tí xú lực nào nhưng thực chất một cú đẩy này dùng 100% nội lực của hấn.

Tiêu Văn nhìn Quý Thư Mặc ngã ngược về phía sau, nặng thì lực phủ ngũ tạng dập nát, nhẹ nhất bị gãy xương nằm ăn cháo vài tháng. Hấn nhếch mép khinh bỉ, trong khoảnh khắc lưng nàng ta sắp đập xuống đất thì thân thủ vọt về phía sau Quý Thư Mặc. Tiêu Văn lại kiễng mũi chân lên, dùng ngón chân đỡ Quý Thư Mặc.

Thu chân về, Tiêu Văn không thèm nhìn Quý Thư Mặc, hấn rút chiếc khăn lụa trong tay áo ra, cẩn thận lau bàn tay vừa đụng vào nàng ta.

Lau tay xong, hấn lại tỉ mỉ lau mũi giày*.

* Em ấy thấy mấy phim, truyện cổ đại đều làm vào phòng ngủ cũng mang giày, chỉ đến khi leo lên giường nằm mới vứt giày đi thôi.

Quá trình lau tay lau chân rất lâu. Tiêu Văn ra sức tẩy thật sạch ô uế , đặc biệt là bàn tay đã sờ qua thân thể Quý Thư Mặc, ra sức lau lau chà chà, chà xát tới nỗi sắp lột cả một tầng da, có nhiều chỗ đã bị rách da sưng đỏ lên, quả thật hẳn rất sợ mình sẽ kích động phé luôn cánh tay này.

Tiêu Văn dày vò chiếc khăn trên tay, động tác ưu nhã, thể hiện cốt cách cao quý. Dù sao hẳn cũng xuất thân danh giá, gia tộc đều giữ vị trí chủ cán trong triều đình, biểu ca lại là thái tử đương triều, Tiêu Văn cũng tính là hoàng thân quốc thích, ngao khí ăn sâu vào máu, chỉ là bình thường hay làm ra vẻ bất cần đời, nên khí thế vương giả cũng như có như không lẫn khuất. Lẫn khuất chứ không có nghĩa là không có hay mất đi vĩnh viễn.

Tiêu Văn nhìn Quý Thư Mặc nằm dài dưới đất, màu đen trong đôi mắt lại càng sâu hơn vài phần. Như bị lớp mây mù chạm qua, lượn lờ không tan.

Một lúc lâu sau, Tiêu Văn lau tay xong, đem khăn quyen trong tay vứt xuống mặt đất. Vừa lúc rơi ngay trước mặt Quý Thư Mặc .

“Nếu không phải ngươi còn có chút giá trị, thứ bò cạp không sạch sẽ như vậy, cho vàng ta cũng không chạm vào!”

Gương mặt xinh đẹp đang nằm dưới đất dường như đang cười nhạo Tiêu Văn kiếp trước quá ngu ngốc.

Kiếp trước, sau khi Quý Thư Mặc gả cho Tiêu Văn , luôn lấy lý do lúc này không thoải mái, khi nọ khó chịu trong người. Khi đó, hẳn yêu thương nàng ta còn không kịp, chỉ cần nàng ta kêu không thoải mái, thì tuyệt đối không đụng nàng ta. Hiện tại xem ra, rõ ràng là chán ghét hẳn thân mật.

Mà đêm nào hẳn cũng ngủ say như heo chết, mới đặt lưng xuống giường đã cảm giác đến hừng đông, 9/10 do ả tiện nhân này giờ trò.

Nghĩ như vậy, Tiêu Văn âm thầm thở một hơi dài. Thật may, kiếp trước hẳn không đụng đến con rắn độc này. Nếu không, hẳn sẽ tự phi nhờ bản thân mình hàng trăm, hàng vạn lần, ả không phải là đập đầu vào hổ phân chết đi cho rồi.

Tiêu phủ về đêm mất đi không khí náo nhiệt lúc sáng, không gian yên tĩnh chỉ còn nghe tiếng côn trùng kêu rả rích và tiếng ngựa trong chuồng thỉnh thoảng hí lên. Lúc Tiêu Văn đẩy cửa phòng ra, đập vào mắt hẳn là một bóng người màu xanh nhạt đang khập khiễng trốn vào góc tường.

Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của Tiêu Văn và Quý Thư Mặc, đối với Tạ Sơ Thần mà nói, cũng là đêm động phòng hoa chúc của nàng ấy. Bởi vì Tiêu Văn đã đồng ý với nàng, chỉ cần hôm nay nàng có thể bước vào cửa Tiêu gia, nàng chính là thê tử của chàng.

Vì thế, nàng ấy bỏ cả ngày tắm rửa, tắm cả người hương thơm ngào ngạt bay khắp mười dặm vẫn không ngừng. Công cuộc tắm rửa chỉ được ngừng lại khi Chiêu nhi bị phấn rôm lên một tiếng như cộp mẹ sinh khó mới chịu bước ra khỏi bồn, cõi lòng đầy chờ mong ngồi đợi trong phòng. Nàng ấy cứ đợi cứ đợi, cuối cùng vẫn không chịu nổi tịch mịch, lén Chiêu nhi chạy ra ngoài, định bụng nhìn trộm Tiêu Văn, xoa dịu nỗi khổ tương tư.

Tạ Sơ Thần núp trong góc tường , nghe được tiếng đóng cửa, cho rằng Tiêu Văn quay trở vào phòng, ngáp ngừng đi ra. Ai biết, vừa ngẩng đầu, chính là gương mặt nàng ấy ngay đêm tương niệm.

Bị bắt quả tang, Tạ Sơ Thần chột dạ, kinh hoàng lui về sau một bước. Quá hấp tấp, nàng ấy dẫm lên váy, chân bị bông vấp vào chân lạnh, dùng tư thế sắc nữ nhào vào trong ngực Tiêu Văn .

Tiêu Văn vươn tay ra, ôm nàng ấy vào lòng.

“Không sao chứ?!”

Hơi thở nhẹ nhàng của Tiêu Văn phả vào mặt Tạ Sơ Thần , trái tim nàng ấy đập thình thịch, không biết là do suýt té chưa hoàng hôn được, hay là do tư thế lúc này quá mức thân mật . Vòng tay ôm ấp ấm áp như vậy, giữa đêm khuya quanh què cuối xuân, Tạ Sơ Thần trong lòng nai con nhảy loạn, chân mềm nhũn, càng dính cứng vào người Tiêu Văn , tâm không biết bay tới mấy tầng mây.

Tiêu Văn cúi đầu nhìn Tạ Sơ Thần , đôi mắt xinh đẹp trong vắt mê hoặc, hàng lông mi dài yêu kiều khẽ chớp một cái. Đôi má hơi hồng ửng hồng, đôi môi anh đào mẫm mĩm, cả người thêm vài phần thiếu nữ đáng yêu, quyến rũ khó cưỡng lại làm cho hẳn không khỏi gợn sóng.

Khoảnh khắc ấy, hẳn phát hiện thì ra Tạ Sơ Thần chính là một đóa hoa xinh đẹp cả về nội tâm lẫn hình thức.

Vẻ đẹp của nàng không giống như vẻ đẹp yêu mị của Quý Thư Mặc, mà là vẻ xinh đẹp ngây thơ hoạt bát.

Nếu như trước kia, người hẳn chọn lựa là nàng mà không phải Quý Thư Mặc thì Tiêu gia đâu đến nỗi diệt vong.

“Phu... Tiều... , ta, ta không phải cố ý.” Hai mắt giao nhau, trên mặt Tạ Sơ Thần xuất hiện tầng mây hồng mê người. Nàng ấy không dám tham luyến vòng ôm trăm năm hiếm gặp này nữa , vội vàng đứng thẳng người, mặt đỏ đến mang tai, tay lỏng ngóng chấp sau lưng.

Nàng ấy nhất thời ảo não mình ngốc nghếch thất lễ, tâm loạn như ma, sợ Tiêu Văn cho rằng mình là dạng nữ nhân tùy tiện.

Mà nàng ấy càng xoắn*, rớt cục mình nên sửa lại xưng hô, thân mật gọi Tiêu Văn là “phu quân”, hay vẫn nên khách sáo kêu một tiếng “Tiêu thiếu gia ” đây? Trong lòng nàng ấy tất nhiên rất muốn kêu “phu quân”, nhưng... Tiêu Văn tựa hồ không thích nàng ấy gọi như vậy...

*“Xoắn” ở đây có nghĩa là: sợ sệt, lo nghĩ . Đây là một tính từ chỉ trạng thái của con người thấp thỏm, lo âu về sự việc, hành động gì. . .

“Đang yên đang lành mà cũng có thể ngã, nàng thật đúng là một khắc cũng không yên.” Trong miệng thì nói ra lời trách cứ như vậy, nhưng trong giọng nói lại ẩn chứa sự ân cần vô hạn.

“Al!” nàng hô nhỏ, ù rử cúi đầu, “thực xin lỗi, Tiêu thiếu gia, Sơ Thần biết mình đã gây nhiều rắc rối cho cậu, thỉnh Tiêu thiếu gia tha thứ, Sơ Thần sẽ nhanh chóng trở về chỗ ở của mình.”

Nói xong, xoay lưng, khập khiễng bước đi.

Mồ nữ nào đó đắc ý nghĩ thầm: Chỉ đi nửa đường thôi, lúc đó phu quân cũng quay về phòng, mình lại len lén mò ra. Công khai không cho mình rình lén, mình sẽ lén lút nhìn trộm.

Gian kế được lập trình, tâm tình vô cùng thoải mái cất bước.

Tiêu Văn nắm tay Tạ Sơ Thần giữ lại.

Tạ Sơ Thần khó hiểu nhìn hắn.

“Vết thương trên người nàng... sao rồi?” Hắn mở miệng hỏi, tầm mắt không rời trên người nàng, ánh mắt khóa trụ vết sưng đỏ trên chân, đôi mắt đen láy trở nên thâm trầm.

Tạ Sơ Thần ngẩng nhìn chỗ tay mình đang được Tiêu Văn nắm, mặt đỏ như tôm luộc, tim đập thình thịch thình thịch, nàng ấy phải dùng tay vỗ vỗ ngực trấn an bản thân.

Tiêu Văn nhìn thấy biểu cảm của Tạ Sơ Thần, lo lắng trong mắt càng dày, hắn sốt ruột hỏi: “Sao thế, trên người có chỗ nào không thoải mái hả? Hay đề ta kêu Chiêu nhi lại đây chăm sóc nàng?” Nói chưa dứt lời đã dậm bước đi.

Tạ Sơ Thần thấy hắn muốn rời đi, cuống quýt ngăn đầu, cố lấy dũng khí nói: “Không... không cần, thiếp không có chuyện gì.”

Tiêu Văn dừng chân, chờ nghe nàng ấy nói tiếp.

Tạ Sơ Thần nuốt một ngụm nước bọt. “Chỉ là vết thương ngoài da, không đáng ngại, đại phu nói thoa thuốc hai ngày là khỏi.” Tạ Sơ Thần vừa nói vừa len lén quan sát Tiêu Văn, thấy hắn không có vẻ gì tức giận, trong lòng yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Văn gật đầu một cái, cũng không nói thêm gì, nhưng không hiểu sao, hắn lại thấy tâm phiền ý loạn, nhìn vào cái chân bị thương cùng tư thế khập khập khiễng của Tạ Sơ Thần, dường như có cái gì đó đánh mạnh vào lồng ngực của hắn, làm hắn đau như bị kim châm muối xát.

“Về sau không được làm mấy chuyện ngu ngốc như vậy nữa, không đáng.” Hắn thấp giọng khiển trách một câu, giọng điệu lạnh nhạt nhưng chỉ mình hắn biết, tâm hắn lúc này đau như đao cắt, chỉ là Tạ Sơ Thần vẫn sợ hãi cúi gằm mặt nên không nhìn thấy thương tiếc và đau lòng tràn ngập trong mắt cùng khuôn mặt tuấn tú đã trắng bệch, không còn huyết sắc của hắn.

Tạ Sơ Thần sợ hãi - thực chất là nhận định của Tiêu Văn. Chính xác là sắc nữ nào đó cúi đầu nhìn chằm chằm nơi cánh tay Tiêu Văn dính cứng lấy tay nàng ấy.

Không đáng, không đáng là không đáng như thế nào? Bị thương chút đỉnh, đôi được Tiêu Văn quan tâm, Tạ Sơ Thần quả thực cao hứng còn không kịp nữa là.

Nàng ấy cảm thấy đây là một bước tiến rất lớn, phải biết mấy ngày trước lúc bọn họ gặp mặt, Tiêu Văn còn dùng vẻ mặt phẫn nộ, chằm chọc khiêu khích nàng ấy hết lời. Không được hoà nhã như lúc này đâu.

Còn nữa, phu quân còn nắm tay nàng ấy. Nắm rất lâu. Hình như chàng ấy không hề có ý định buông ra. Hihi.

Hôm nay là đại hôn của hắn nhưng Tiêu Văn cảm thấy tâm trạng thật nặng nề. Hắn vào bếp, lấy một bầu rượu, đi đến bên một lương đình nhỏ, ngồi xuống nhấp từng ngụm nhỏ. Từ đầu tới cuối Tạ Sơ Thần luôn đi theo sau Tiêu Văn. Thấy hắn trầm ngâm ngồi nơi đình viện, bày rượu và hai cái chén ra, nàng ấy ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh hắn, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nói: “Uống rượu hại thân, nên uống ít thôi.”

“Uống với ta một chén, có được không?”

Tiêu Văn muốn Nhất Túy giải Thiên Sầu, ai biết vừa thuận miệng hỏi, lại khiến mồ nữ suy nghĩ vẩn vơ, đầu óc suy diễn thành tân lang tân nương đêm động phòng hợp cần giao bôi*.

*: <http://tuoitre.vn/tin/tuoi-tre-cuoi-tuan/van-hoa-nghe-thuat/20071014/hop-can-giao-boi/224241.html>

Tạ Sơ Thần trong lòng ngọt như đường, hưng phấn nâng cốc mình lên cùng nhẹ vào cốc của Tiêu Văn, đối diện với ánh mắt sâu thẳm của Tiêu Văn, trông ngực đập thình thịch, mặt nóng bừng bừng. Nàng xấu hổ đưa tay áo lên che đi gương mặt đỏ ửng, mím môi uống từng ngụm nhỏ cái gọi là rượu giao bôi.

Trong lòng nàng ấy mừng thầm: đã nhảy qua chấu than, rượu giao bôi cũng uống, chỉ còn lại bái đường và động phòng.

Tạ Sơ Thần tâm tư đơn thuần, chưa từng có ai dạy nàng ấy động phòng phải làm gì, nàng ấy cho rằng một nam một nữ ngủ chung trên giường, chính là động phòng. Vì thế, ánh mắt xinh đẹp loé lên tia sáng giao hoạt, cánh môi cong cong nũng nịu, đầu nhỏ suy nghĩ xem nên làm cách nào chuốc Tiêu Văn say, sau đó vác hắn về phòng, thầy lên giường hoàn thành nghi thức động phòng, đến lúc đó Tiêu Văn không muốn cũng phải thừa nhận nàng ấy là thê tử.

Nhưng Tạ Sơ Thần hoàn toàn đề cao tửu lượng của mình. Nàng ấy tuy điều ngoa tùy hứng, tính tình bốc đồng nhưng đầu sao cũng là tiểu thư khuê các, cả đời chưa từng đụng đến một giọt rượu, mới uống một ly đã cảm thấy cổ họng khô nóng, gương mặt nhỏ lập tức xụ xuống.

Nhưng nghĩ đến viễn cảnh gạo nấu thành cơm với Tiêu Văn, nàng ấy lập tức nâng cao chí khí, hí ha hí hửng rót rượu cho Tiêu Văn, tất nhiên không quên tròn chức trách “thê tử đồng cam cộng khổ cùng trường phu”, Tiêu Văn uống một chén nàng ấy cũng uống một chén. Vì thế thời gian qua đi, trong lúc Tiêu Văn còn u sầu làm cách thế nào hóa giải bi kịch kiếp trước, thì Tạ Sơ Thần đã say.

Hệ lụy phát sinh chính là, mỗ tân nương tử lượng cực kém nào đó lại bắt đầu say rượu làm loạn trước phu quân của mình.

“Tiêu Văn, thiếp thích chàng!” Tạ Sơ Thần thần sắc kích động, bỏ nhào vào người Tiêu Văn, ôm cứng lấy hắn, hô to một tiếng, đôi mắt to đen tròn của nàng lóe ra những tia sáng lấp lánh.

Ánh sáng này, người ta còn gọi là, chân tình.

Hắn nhìn nàng, lúc này bởi vì uống rượu nên đôi mắt xinh đẹp ngày thường càng trong vắt mê hoặc, hàng lông mi dài yêu kiều khẽ chớp một cái. Đôi má vốn dĩ vẫn tái nhợt cũng hơi hơi ửng hồng, mất đi vài phần vẻ lạnh lùng, xa cách. Đôi môi anh đào mẫm mĩm còn dính chút dịch rượu, quyến rũ khó cưỡng lại.

Vẫn luôn chìm đắm trong kiếp trước, Tiêu Văn ngẩn ra, trong lòng bất giác rung động.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cung Chiều Thê Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ôn Nhu Không Để Nàng Biết

Thích...

Kiếp trước, Tiêu Văn có thành kiến nàng ấy ăn trộm ngọc bội, vào Tiêu gia mưu đồ bất chính, luôn cười nhạo tình yêu nàng ấy đối với hắn chỉ là đồ rẻ mạt, càng không – có – giá – trị, nhưng trải qua một kiếp người, hắn hiểu rõ thân phận của nàng, càng tin tưởng, có lẽ là Tạ Sơ Thần thật lòng thích mình.

Nhưng hắn không rõ, nàng ấy đã biết hắn là đứa con phá sản, chỉ biết ăn chơi phá hoại, suốt ngày nhong nhong trà đình tửu quán, sao còn thích hắn như vậy? Chẳng lẽ, thật sự lúc nhỏ đầu Tạ Sơ Thần không phải bị cửa kẹp thì chính là bị lừa dối cho nên mới có những suy nghĩ trái ngược thường?

“Trước đây chúng ta từng gặp qua sao?” Tiêu Văn hỏi điều hắn khó hiểu nhất.

“Chuyện đó đương nhiên!” Tạ Sơ Thần ợ một hơi, bất mãn chống nạnh, vẻ mặt dữ dằn nói, “Chúng ta gặp rất rất rất nhiều lần! Ba năm trước đã từng gặp! Chàng, chàng...”

Vừa nghe Tạ Sơ Thần nhắc ba năm trước, Tiêu Văn lập tức chột dạ. Ba năm trước... khoảng thời gian đó mình còn là tên khốn nạn thích đi chọc ghẹo nữ nữ nhà lành mà! Chẳng lẽ ba năm trước Tạ Sơ Thần chính là đối tượng hắn “chơi xong xong”?

Nhưng không có khả năng nha, ba năm trước mình luôn tránh thật xa vị Tạ tiểu thư nổi tiếng điều ngoa này mà!

“Ba năm trước ta có ước hẹn với nàng chuyện gì hay không? Ngọc bội là ta đưa cho nàng? Hay là ta cứu nàng, nên nàng muốn lấy thân báo đáp?” Trước đây khi đeo đuổi nữ nữ, Tiêu Văn dùng đủ các loại âm mưu quỷ kế và chiêu hắn hay dùng nhất chính là thuê vài người giả dạng côn đồ, diễn một màn anh hùng cứu nữ nhân.

Vừa nhắc tới ngọc bội, Tạ Sơ Thần chau mày lại, cong môi lên: “Sơ Thần nhớ...” Nói xong, cả người nàng ấy mềm nhũn như nước ngã vào người Tiêu Văn.

“Nóng quá...” Nàng ấy thờ dốc, đôi mắt to lúng liếng mơ màng nhìn Tiêu Văn, nàng ấy cảm thấy người khó chịu, đầu không ngừng cọ qua cọ lại trên ngực hắn, “Ừm... thoải mái quá...”

Tiêu Văn chết trân tại chỗ.

Thấy Tiêu Văn không đẩy mình ra, Tạ Sơ Thần run rẩy vươn hai tay, ôm chặt Tiêu Văn, tâm như đường mật nhỏ giọng thì thầm: “Phu quân... Thiếp rất

vui vẻ, rồi cuộc có thể gả cho chàng... Cứ như một giấc chiêm bao. Thiếp rất sợ, sợ khi tỉnh lại, mộng đẹp sẽ không còn...” Một giọt nước mắt lăn dài trên má, rơi vào trong lồng ngực vững chãi của Tiêu Văn.

Tiêu Văn nhìn bộ dạng lúc này của Tạ Sơ Thần tâm đau như dao cắt. Hắn vươn tay ôm chặt nàng ấy vào lòng “Đừng khóc...”.

Đừng khóc... ?!

Phu quân an ủi nàng?! Chàng bảo nàng đừng khóc?!

Tạ Sơ Thần ngây ngô lắm bắm lại lời Tiêu Văn vài lần, sợ mình tương tư quá sinh ra ảo ảnh, nàng lại đuổi tay, bàn tay bé nhỏ cẩn thận sờ soạng khắp người Tiêu Văn, xác định mình đang nằm mơ, hay là... Hiện thực...

Sờ soạng năm lần bốn lượt, phát hiện phu quân của nàng ấy không có biến mất, nàng ấy hít một hơi, tham lam hưởng thụ mùi hương nam tính đặt trưng của hắn. Nàng ấy cao hứng rúc vào lòng Tiêu Văn, giọng nói run run không thể tin được : “Phu quân, chàng... ôm thiếp?!”

“Ngoan” Tiêu Văn ôn nhu xoa xoa mái tóc dài óng mượt, hắn sợ hãi không dám nhìn vào mắt của Tạ Sơ Thần. Hắn sợ, sợ khi nhìn thấy vui sướng và tình yêu ngập tràn trong mắt nàng ấy, tâm sẽ dao động, hắn sẽ... sẽ bất chấp tất cả giữ nàng ấy ở bên mình. Không quan tâm nàng ấy sẽ chịu uất ức gì. Không quan tâm đến việc nếu hắn không bảo vệ được Tiêu gia, Tạ Sơ Thần sẽ... sẽ...

Nghĩ đến đây, Tiêu Văn cảm thấy máu trong người đông cứng lại. Vòng tay siết chặt Tạ Sơ Thần hơn nữa.

Trùng sinh trở lại, Tiêu Văn cảm nhận sâu sắc hơn ai hết, trên đời này người yêu thương hắn nhất ngoài phụ thân ra chỉ có Tạ Sơ Thần. Đối với một người dốc hết tâm can ra đối đãi với mình như vậy, không ai có thể đành lòng nhìn nàng ấy bị mình liên lụy chịu biết bao khổ sở.

Nếu hắn thất bại không bảo vệ được Tiêu gia, không bảo vệ được phụ thân, hắn sẽ khó chịu, sẽ tự trách nhưng hắn biết, đó là định mệnh, trốn không thoát chạy không xong, nhưng Tạ Sơ Thần thì khác. Hạnh phúc của nàng ấy nằm trong khả năng của hắn.

Tạ Sơ Thần chịu tổn thương đều là lỗi của Tiêu Văn. Là do hắn ích kỷ, hắn...

Trong lúc Tiêu Văn chìm trong suy tư thì Tạ Sơ Thần cũng đang rối rắm với hàng loạt dấu hỏi. Phu quân ôm nàng? Chàng không đẩy nàng ra còn thật sự ôm nàng?

Tạ Sơ Thần cảm thấy mình đang bồng bềnh trên những đám mây, nàng ấy không tài nào tiếp nhận được sự thật này. Tiêu Văn trước nay luôn chán ghét nàng ấy hôm nay rất dịu dàng, chàng ôm nàng ấy, còn an ủi nàng ấy, bảo nàng ấy đừng khóc.

Bên môi xuất hiện nụ cười hạnh phúc.

Phu quân, chàng đã chấp nhận thân phận của thiếp rồi phải không!

Tuy ngoài miệng chưa từng thốt ra lời nào oán thán nhưng Tạ Sơ Thần vẫn canh cánh trong lòng tình cảnh ban sáng. Đều là thê tử, nàng cũng muốn được như Quý Thụ Mặc, được phu quân ôm vào lòng!

Tạ Sơ Thần ngửa đầu, nhìn Tiêu Văn cười ngây ngô, ngón tay khẽ vuốt môi hắn: “Phu quân, môi chàng thật mềm, mềm mại còn hơn lụa nữa” Giọng nói nhu tình quyến rũ, đầu lưỡi khẽ lướt qua môi hắn.

Tiêu Văn hí hóp mắt, hắn vô cùng ngạc nhiên và tức giận. Ai đã dạy Tạ Sơ Thần ?

Nhưng hắn không có thời gian suy nghĩ lâu, hắn lập tức như hổ đói vồ mồi, ngậm chặt lấy phiến lưỡi ướt át kia, không cho nó cơ hội trốn tránh.

Đầu lưỡi ngay lập tức tiến vào trong miệng hắn, lướt qua răng nanh, lúc lưỡi hắn tiến tới thì lại bất ngờ thu về.

Mồ nữ say rượu sau khi trộm hương bắt mẫn bĩu môi: “Quá đáng, ăn không ngon...”

Tiêu Văn hóa đá tại chỗ.

Không ngon?! Nàng ấy dám bảo hắn không “ngon cơm”? Quả thật tự ái nam nhân của Tiêu Văn bị đánh một đòn trí mạng tổn thương nghiêm trọng.

Tiêu Văn neho mắt, hắn ôm lấy Tạ Sơ Thần ngồi trên đùi mình, bàn tay vén vấy nàng ấy lên, để lộ ra chiếc quần con màu hồng phấn.

Con thỏ nhỏ nào đó sắp bị sói nuốt chừng còn hí hửng hỏi hắn làm thật nhanh, chớp chớp hai mắt lúng liếng, bộ dáng ngây thơ lại mỉa mai. “Phu quân..... chúng ta vào phòng làm nghỉ thức... ợ... động phòng, được không?”

Tiêu Văn nhếch môi, nụ cười tà ác mê người, hắn vuốt ve vùng đất mê người được che chắn phía sau chiếc quần con, ngón tay chơi đùa trên trán mồ nữ khờ “Nàng muốn động phòng? Được, chúng ta động phòng.” nói rồi hôn lên đôi môi mềm mại kia.

Đôi mắt Tạ Sơ Thần say rượu mông lung. Cả người nàng ấy ngây ngất như đang ở trên mây.

Phu quân muốn gì đây?

Động phòng cái gì cơ? Động phòng... không phải là phải vào phòng, cùng nhau nằm trên giường à?

Trong mắt Tiêu Văn lấp lánh ý cười. Hắn không cho Tạ Sơ Thần thời gian suy nghĩ. Nụ hôn của hắn cường thế bức người, đầu lưỡi đảo qua cái miệng nhỏ nhắn, mút chặt lấy cái lưỡi thom tho, thỉnh thoảng lại cắn nhẹ phần lưỡi..... Tạ Sơ Thần cảm thấy miệng lưỡi của mình tê dại, toàn thân run lên bần bật.

Nóng quá... Nóng quá... Nàng ấy thờ dốc, bàn tay nhỏ đánh loạn xạ vào ngực Tiêu Văn, nhưng bị hắn giam giữ trong vòng ôm ấp, cánh môi thom ngọt ngào bị hắn chiếm đoạt, trong lúc kích động bàn tay vô tình trượt xuống dọc vụng phía dưới, nơi đó đã sớm trở nên cứng rắn, lộ ra sự thèm khát mãnh liệt.

Hành động của chàng châm ngòi dục vọng trong người Tiêu Văn bộc phát. Hắn khẽ nguyên rủa một tiếng, lý trí và dục vọng đang giao chiến mãnh liệt bên trong cơ thể.

Xương quai xanh xinh đẹp, bầu ngực đầy đặn bên dưới chiếc yếm bằng tơ tằm thượng hạng hiển hiện trước mắt hắn. Tiêu Văn miệng đắng lưỡi khô, hắn bối rối quay mặt đi nơi khác, chỉ sợ mình làm ra việc không thể cứu vãn. (TiêuSongNgư kute: Tuột trên moi dưới con người ta hết trơn còn bày đặt xạo)

Biết rằng nàng ấy ở bên hắn sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, hắn nếu quan tâm đến nàng ấy càng phải tránh nàng ấy thật xa, không thể gieo vào lòng nàng ấy hy vọng sau đó lại nhẫn tâm dập tắt nó.

Hắn không nên ôm tâm tình biến thái với Tạ Sơ Thần, càng không được xuống tay với nàng ấy. Hắn không thể làm hại nàng ấy.

Nói thì dễ làm thì khó, là nam nhân ai có thể cự tuyệt được dục vọng với người con gái yêu mình bằng cả sinh mạng. Tiêu Văn hô hấp không thông, nơi nam tính trướng đau, hắn dùng sức cắn cánh môi của nàng ấy phát tiết bất mãn.

“A, phu quân...” Nàng ấy phát ra tiếng ngậm nga. Toàn thân Tạ Sơ Thần nhũn ra, nàng ấy chỉ có thể vô lực vịn lấy hắn.

Thân thể của nàng ấy chưa bao giờ có cảm giác thế này, cứ như đang có ngọn lửa nóng hổi thiêu đốt, dưới bụng lại như có thứ gì đó từ trong cơ thể nàng chảy ra, từng đợt từng đợt nóng bỏng lan tràn khắp cơ thể, nàng thấp giọng nức nở: “Phu quân, chuyện gì đang xảy ra vậy, thiếp phải làm thế nào....”

Hai tay Tạ Sơ Thần theo bản năng leo lên cổ Tiêu Văn, muốn tìm chút cảm giác an toàn. Nàng không biết mình bị làm sao, nhưng nàng tin tưởng, phu quân nhất định sẽ giúp nàng, nàng đem hy vọng đặt trên người hắn.

Tạ Sơ Thần không kháng cự Tiêu Văn thân mật, khi thân thể ấm áp của hắn dán chặt vào người nàng ấy, ánh mắt mê ly mang theo một tầng mong đợi.

Tiêu Văn bị ánh mắt nàng ấy hút hồn, thần thể càng như bị thiêu đốt, hạ thân càng đau đớn, hắn chỉ muốn chỉ muốn sớm giải thoát để đắm sâu vào nơi non mềm hấp dẫn kia, muốn làm cho nàng ấy phải khóc lên, rên rỉ cầu xin hắn.

Những hình ảnh trong Đông Cung Đồ lại hiển hiện trước mắt hắn. Sống động như vậy. Dâm mê lại mê người như vậy. tựa như ác ma kêu gào, như hóp mắt hồn của hắn.

Mắt Tiêu Văn lúc này quá mức nóng bỏng, dục vọng quá mức mãnh liệt, hắn cúi đầu hôn ngấu nghiến cái cổ ngọc ngà, hôn đến nổi cổ nàng ấy xuất hiện một dấu hôn ngân đậm, tay trái đi vào trong áo của nàng ấy, trực tiếp vo vê đôi nhũ hoa no đủ.

Chiếc yếm của Tạ Sơ Thần bị Tiêu Văn lột sạch, chỉ còn chiếc quần con, đôi nhũ no đủ, mềm như lụa hiển hiện trước mặt Tiêu Văn. Bàn tay hắn ra sức vuốt ve bầu nhũ mềm như lụa, tà ác treu chọc đỉnh nhũ hoa. Tạ Sơ Thần ngửa đầu, chớp mũi phát ra tiếng hừ nhẹ.

Tiêu Văn liếm lỗ tai của nàng ấy, đầu lưỡi nhẹ nhàng treu chọc vành tai mẫn cảm, tay phải luồn vào trong quần lót đang ẩm ướt.

“Sơ Thần...” Tiêu Văn đột nhiên lâm bảm khẽ gọi, hô hấp nóng rực của hắn phả qua tai nàng ấy, làm cho thân thể nàng ấy run rẩy, tư thái yêu mị tàn mát ra hương vị quyến rũ mê người.

Tiếng kêu phát ra thật yêu kiều, mật nước tinh khôi chảy ra, kéo dài như sợi tơ trong suốt, khơi gợi dục vọng của Tiêu Văn.

Hắn vội vàng kéo quần xuống, lấy ra dương vật ấm nóng như sắt thép kia, lửa nóng đang bùng bùng phần chần rĩ ra tinh dịch ma sát xung quanh quần lót, da thịt non mềm dán chặt vào nhau, dường như đang đùa bỡn với dục vọng dâng cao trong người nàng ấy.

“A ưm.....” Tạ Sơ Thần phát ra tiếng kêu yêu kiều. Cánh hoa cách một lớp quần mỏng bị xoa nhẹ, nam tính thô lỗ thỉnh thoảng lại ma sát qua cánh hoa yêu ớt, đỉnh nam tính vồn quanh quần lót của nàng ấy, làm cho cánh hoa run run co rút lại, mật dịch ngày càng chảy ra nhiều hơn, cùng với bạch dịch của nam nhân, quần lót dường như đã ướt hoàn toàn.

Tiểu huyết ẩm ướt bị nam tính ma sát, cánh hoa cũng dần dần trở nên đỏ ửng, ma sát thô lỗ lại càng kích thích khoái cảm của nàng ấy tăng lên.

Tạ Sơ Thần vô lực nép vào người Tiêu Văn, hai chân run run, theo bản năng cọ xát vào nhau nóng lên, có chút đau, nhưng khoái cảm cũng theo đó mà dâng lên, Tiêu Văn còn lấy tay thò vào trong quần lót, ra sức treu đùa nhụy hoa tư mật.

“Á!” Tạ Sơ Thần rốt cục không chịu nổi, thân thể căng cứng, môi khẽ mở, da thịt cả người phồng hồng mề hoặc, nơi tư mật trào ra hương vị nồng đậm.

Tiêu Văn rút ngón tay từ trong quần lót ra, nhìn chỗ mật nước trên tay nuốt nước bọt một cái, cúi đầu ngậm lấy, thật ngon, mật dịch của nàng ấy và nước bọt của hắn trộn lại là thứ đồ uống ngon nhất mà hắn từng nếm.

Tiêu Văn vui đầu vào gáy Tạ Sơ Thần. Những hành động dâm mĩ trái với luân thường như vậy, hắn không muốn nàng phải làm!

Tiêu Văn tuột quần lót của Tạ Sơ Thần, mở rộng hai chân nàng ấy hết cỡ, lập tức nơi yếu ớt nhất hoàn toàn phơi bày trước mặt nam nhân, nơi đó có màu anh đào hồng nhạt tươi mới như trên đầu ngực, ướt sũng kiều mị mà run rẩy.

Hạ thân của Tiêu Văn lúc này đã trưởng đến phát đau, quy đầu đâm cạy vào nơi cửa huyết.

“Khó... khó chịu quá...” Tạ Sơ Thần cảm giác cả người hư vô, nàng ấy cơ hồ khó chịu đến điên lên, trong giọng nói mang theo âm thanh nức nở vì không được thỏa mãn nhưng lại không biết nên làm thế nào nên vận vẹo thân thể, nghẹn ngào ôm chặt Tiêu Văn, vô lực nói: “Phu quân, giúp thiếp, thiếp khó chịu quá....”

Tiêu Văn đang định đem toàn bộ gây thịt đâm lút vào trong nơi hang động nhỏ hẹp kia thì tiếng rên của Tạ Sơ Thần đã kéo lý trí của hắn trở về. Hắn vội vàng dừng động tác. Hú hồn suýt chút nữa là hắn đã không khống chế được mình.

May mắn. May mắn hắn vẫn chưa đi quá giới hạn. Nếu không... Sơ Thần biết làm thế nào bây giờ?

Tạ Sơ Thần mới vào Tiêu gia một ngày, không có bái đường, chuyện này chưa mấy người biết, nàng ấy giữ thân trong sạch sau này vẫn còn cơ hội tìm một tấm chồng tốt.

Nghĩ nghĩ, Tiêu Văn liền hít sâu một hơi, điều chỉnh hô hấp của bản thân rồi vội vàng mặc lại quần áo cho Tạ Sơ Thần, lại vuốt tóc nàng ấy kỹ lưỡng, còn quan tâm cời ngoại bào khoác lên người nàng che đi những vết tích ái muội, xác nhận mọi thứ đều ổn mới an tâm chỉnh đốn trang phục trên người mình. Xong xuôi đầu đẩy hắn bé Tạ Sơ Thần lên.

“Sơ Thần, cố gắng chịu đựng. Một lát sẽ tốt lên thôi..” Tiêu Văn nỉ non, không biết là đang động viên Tạ Sơ Thần hay động viên chính mình.

“Ừm...” Tạ Sơ Thần chưa từng nghĩ qua một trang Đông Cung Đồ hay Phòng The Ký Sự* Định lực của Tạ Sơ Thần làm sao bằng Tiêu Văn? Nàng ấy ngộ ngậy trong lòng Tiêu Văn. Điều này càng làm hắn dục hoá công tâm. Con thêm khát khó khăn khắc chế nay lại kêu gào vượt rào. Hắn cúi nhìn đầu rồng* tiết ra chất dịch ướt át dính dính cười khổ.

*Truyện miêu tả cảnh phòng the,. hồi xưa gọi là dâm thư, bây giờ là truyện sắc đó.

đầu rồng hay còn gọi là “đầu nầm” là vì phần đầu cơ quan sinh dục của nam giới có hình giống đầu nầm.

“Sơ Thần, đừng quậy nào”, hắn nhẹ giọng gọi, chỉ sợ dọa đến người trong lòng, Tạ Sơ Thần chớp chớp mắt, con ngươi trong suốt sáng trong, thiên chân vô tà. Nghe lời của Tiêu Văn, nàng ấy ngoan ngoãn nằm im, cực kỳ hiền lành ghé vào ngực hắn ngửi mùi hương thơm mát nhàn nhạt trên người hắn.

“Đúng là bé ngoan. Rất nghe lời!” Tiêu Văn vội vàng vén váy lên đem dục vọng sưng cứng được hắn giải thoát cách quần lót của nàng ấy ma xát qua lại.

Không thể trách hắn. Nếu bây giờ không cho hắn phóng thích chắc hắn sẽ điên mất.

“Đừng mà...” Tạ Sơ Thần ngậm ra tiếng, không hiểu vì sao nàng ấy thấy bứt rứt, nơi nào đó không ngừng chảy ra chất dịch.

“Đừng la...” Tiêu Văn hung hăng chế trụ đôi môi nàng ấy, đem tiếng rên rỉ, thờ dốc của nàng ấy nuốt chửng vào bên trong. Nếu để người khác nhìn thấy, hôn mê là đại hôn của hắn, đem động phòng hắn không cùng Quý Thư Mặc lại ở đây làm Tạ Sơ Thần. Lại không bình thường trong phòng mà lên la lên lút trong lương đình như phường gian phu dâm phụ, không khéo cái danh tiểu tam đề tiện bị ối vô liêm sỉ quấy rầy Tiêu đại thiếu gia sẽ đổ lên đầu nàng ấy mất.

Danh tiếng của Tạ Sơ Thần xấu như vậy, bây giờ lại bị đồn là đã thất thân với hắn, nàng ấy sẽ rất khó tồn tại ở kinh thành.

Một lúc sau, hắn gầm nhẹ một tiếng, bắn toàn bộ ái dịch nóng bỏng ra, ướt đầm chiếc quần con của Tạ Sơ Thần.

Trải qua một trận cao trào, mỗi nam nào đó mặt mày hớn ha hớn hở nhìn mỗi nữ nào đó an ổn ngủ trong ngực mình, khoe môi còn nở nụ si ngốc.

Tiêu Văn cũng nở nụ cười âm ỉ.

Tiểu nha đầu này tuy bề ngoài đánh đá kỳ thật lại vô cùng hiểu chuyện. Nàng ấy còn rất dễ thỏa mãn, thật sự làm người ta thương tiếc.

Bước vào Ý Hà cư, Tiêu Văn lướt qua Chiêu nhi đang ngủ gục trên bàn, nhẹ nhàng đặt Tạ Sơ Thần lên giường. Hắn không muốn bắt cứ ai, kể cả Chiêu nhi nhìn thấy Tạ Sơ Thần trong tình cảnh này. Tuy hắn và nàng ấy cái gì cũng đều làm nhưng chính xác thì cái gì cũng chưa làm. Nếu nàng ấy đồng ý muốn lấy phu quân vẫn chẳng tồn tại gì.

Tạ Sơ Thần ngủ mơ mơ màng màng, cảm thấy vùng da bị trầy nơi bắp chân hơi xót xót. Nàng ấy vô ý thức gãi gãi, bàn tay chưa kịp đụng vào chân thì bị cái gì đó bao bọc. Thật âm thanh thoảng mùi hương thanh mát dễ chịu, Tạ Sơ Thần theo bản năng cọ cọ mặt vào vật thể ấm áp đó. Nàng ấy muốn mở

mắt nhìn xem vật thể ám áp đó là gì nhưng cả hai mắt như đeo chì, không tài nào mở ra được. Mãi mê đắm chìm trong cảm giác ám áp, Tạ Sơ Thần mơ hồ phát hiện có ai bôi cái gì đó trên chân nàng ấy, cảm giác lạnh lẽo như băng đặc biệt thoải mái. Tạ Sơ Thần không tự giác cọ cọ cái chân kia, thoải mái phát ra một tiếng “ưm” rất nhỏ.

Cái tay kia gạt mấy sợi tóc loà xoà, dịu dàng vén vào vành tai nàng ấy, dùng âm thanh để nghe nói: “Thuốc phải dùng ba lần một ngày mới có hiệu quả tốt nhất. Lần thoa trước cách đây đã ba canh giờ bốn khắc*, vì sao không thoa tiếp, nàng muốn làm cho ta đau lòng, nhắc nhở ta tất cả mọi tổn thương của nàng đều là vì ta sao?”

*: một canh giờ bằng hai tiếng, một khắc bằng mười lăm phút. Ba canh giờ bốn khắc bằng sáu tiếng bốn mươi lăm phút.

“Ta đã bảo nàng quay về, sao nàng không nghe lời, nàng có biết lần này ta quay lại, có bao việc ta phải làm, bao trọng trách ta phải gánh, ta đào đâu ra tâm lực và thời gian chăm sóc nàng đây?”

“Tạ Sơ Thần, nàng biết không, ta thực sự rất sợ, ta sợ mình dù trải qua hai kiếp nhưng vẫn không cứu được Tiêu gia, nếu ta thất bại, nàng lại như kiếp trước khẳng khái một mực theo ta, ta nhìn thấy nàng bị ta tự tay đẩy vào hố lửa, nàng nghĩ ta nở sao?”

Cảm giác giường lún xuống, sau đó một vòng tay ôm nàng vào lòng, lại nghe âm thanh kia nói:

“Tạ Sơ Thần, nếu ta biết sự việc xảy ra, ta sẽ không ép nàng uống chén thuốc đó. Khi ta rời khỏi, nam tử đó... có đối tốt với nàng không? Hắn có có vì việc hải tử mà phụ bạc nàng không?” Chỉ sợ tên đàn ông vô lương tâm đó đổ mọi tội lỗi lên đầu Tạ Sơ Thần, lấy cơ nàng ấy làm mồi lại không thể bảo vệ được con mà nhẫn tâm ruồng bỏ.

“Nếu hắn trách nàng, nàng phải đổ hết mọi tội lỗi lên người ta đó, biết chưa? Nàng nói với hắn là ta ép nàng, ta...”

Hốc mắt hắn đỏ lên. “Sơ Thần, nàng thật ngốc. Sao ngày đó lại nhận là thê tử của ta? Nửa quãng đời còn lại của nàng biết phải làm sao?”

Có nam nhân nào chấp nhận lấy một người đã từng là vợ trước của tử tù, còn cực kỳ nổi tiếng nữa chứ.

Tiêu Văn cảm thấy trái tim như bị ghim chặt, rất đau đớn, ánh mắt tràn đầy khói mù, hắn cúi đầu, hôn lên trán của nàng ấy:

“Sơ Thần, sau này phải cẩn thận, ta không ở bên đỡ nàng, nàng càng phải tự biết chăm sóc cho mình, không được té nữa đâu, biết chưa?”

Sơ Thần, té ngã.... thật sự rất đau

Tiêu Văn nhìn ra ngoài. Bây giờ đã là giờ Tý*. Tiêu Văn mới vừa sống lại, cả ngày hôm nay phải lao tâm khổ trí diễn trò, còn một hơn mấy người phụ khuôn vác. Khó khăn nhất là với Tạ Sơ Thần, hắn phải kiềm nén rất đau khổ. Thực ra Tiêu Văn tuy mang danh phong lưu, nhưng hắn trước nay chỉ dừng ở việc cợt nhả bằng lời, hoàn toàn không có kinh nghiệm thực tiễn, hắn chỉ biết lý thuyết dựa trên vài năm nghiên cứu các loại kinh thư hắc ám và vài tập tranh Đông Cung Đồ. Nên bảo hắn làm như không làm nói quá lên là vắt kiệt sức lực hắn.

*: Từ 23 giờ đến 1 giờ sáng

Hắn ngáp dài một cái, mệt mỏi chỉnh lại tư thế của Tạ Sơ Thần nép sát vào lòng mình, sau đó nhắm mắt lại.

Do quá mệt mỏi hoặc có thể do quá tin tưởng Tạ Sơ Thần, Tiêu Văn nhắm mắt lại thì ngủ ngay.

Khi tiếng thở đều đều trầm trầm của hắn vang lên, một bước chân rón rén bước đến bên giường, ngắm nhìn hai người đang ôm nhau say sưa ngủ.

Chiêu nhi nhìn chăm chăm vào bàn tay Tiêu Văn ôm cứng Tạ Sơ Thần, ánh mắt tràn ngập đề phòng.

Tiêu Văn làm sao vậy? Sao hắn lại ôm tiểu thư ngủ? Trời hôm nay rất lạnh. Nàng (Chiêu nhi) thấy hắn (Tiêu Văn) ôm cứng tiểu thư, dùng lồng ngực to lớn che mưa che gió cho tiểu thư, bộ dạng hết lòng che chở, hình như rất sợ tiểu thư cảm lạnh sinh bệnh.

Tạ Sơ Thần trong mắt người khác là loại nữ nhân dễ tiện, phá hôn lễ người khác, kẻ trên người dưới Tiêu gia ai nấy đều bất bình thay cho Quý Thư Mặc. Bây giờ Tạ Sơ Thần chỉ là khách, danh phận chưa rõ ràng, bọn hạ nhân làm ra vẻ ta là hiệp sĩ ghét ác như thù, lên cái lời Tiêu Văn không thèm phát chán cho Tạ Sơ Thần và Chiêu nhi, ác ý muốn hai chủ tớ họ chết rết.

Chỉ là bọn họ trăm tính vạn tính cũng không thể tính ra sẽ có một “cái mền” mang tên “Tiêu Văn”

Tiêu Văn cả ngày bận rộn, hắn không hay biết việc Tạ Sơ Thần bị ức hiếp. Đến lúc bé Tạ Sơ Thần vào phòng mới biết thì đã quá trễ, hắn sợ đêm hôm khuya khoắt còn âm ỉ chỉ làm cho Tạ Sơ Thần bị chú ý. Hắn cũng không nghĩ nhiều, chỉ đơn giản muốn nằm cùng Tạ Sơ Thần, san sẻ cho nàng ấy chút hơi ấm. Cả đời này hắn nợ nàng ấy quá nhiều, nếu có thể giúp nàng ấy không sinh bệnh, một chút lạnh giá này có sá gì?

Sự thật sờ sờ trước mắt, nhưng có đánh chết Chiêu nhi cũng không tin tên Tiêu đại thiếu gia ác ôn đó quan tâm tiểu thư.

Hắn, muốn bày trò gì?

Đúng vào lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ nhẹ nhẹ.

Chiêu nhi kỳ quái nhìn hai người đang ôm nhau trên giường lần nữa, sau đó quay đầu chạy ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cùng Chiêu Thê Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tối Hôm Qua Là Người Đưa Ta Về Sao?

Chiêu nhi vừa đi ra cửa vừa nhỏ giọng lầu bầu: CMN. Đêm hôm khuya khoắt, con cái nhà ai ăn no rủng mỡ không có việc gì làm lại đến phòng người ta kêu vói chã réo. Người tối tốt nhất có thành ý. Dám tối đây sinh sự, bà cô tổ con ông cháu cha bá bá thúc thúc không bẻ răng móc mắt cáo chín đời từ đường nhà mày xuống, cái biệt danh Chiêu Huệ hiền thánh nhân hữu vương* sẽ tặng không cho bà bán cá ngoài thị tập không lấy tiền lời.

*: Người đang được nói đến chính xác là Nhị Lang Thần Dương Tiễn đấy ạ!

“Cạch” một tiếng, cửa lớn mở ra một khe hở nho nhỏ, Chiêu nhi nhô đầu ra, thấy người đứng trước cửa, lập tức sắc mặt lạnh tanh hai hàm răng nghiến vào nhau ken kết nói:

“Còn tưởng rằng là đại nhân vật nào, hóa ra là Vân công tử... !”

Quý tha ma bắt hấn đi. Chủ tớ nhà hấn cảm tình con cú hay sao, sao cứ khoai đi tuần tra phòng khuê nữ vào giờ linh thế nhỉ?

Chiêu nhi về mặt phòng bị nhìn hấn, “Người đến đây làm gì?”

Sách có câu: Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai*. Áng mây thối này đến đây, còn lựa lúc đêm hôm khuya khoắt khẳng định không có chuyện gì tốt lành.

*: chỉ người đến nhưng không có ý tốt, nếu có ý tốt thì đã không đến.

Nhìn Vân Yên ôm một đồng to to, dài dài, trong lòng nàng ta có dự cảm xấu. Chẳng lẽ cái thứ trên tay hấn chính là vũ khí xử đẹp mình và tiểu thư?

Vân Yên cũng biết mình đường đột. Hấn xấu hổ bước lên trước hai bước, gượng gạo nói:

“Xin lỗi, là tại hạ thất lễ, quấy rầy cô nương rồi!”

“Xạo hoài. Người có lẽ bao giờ đâu mà đòi thất với chã bát.” Chiêu nhi trề môi, không chút thương tình dội thẳng nguyên gáo nước lạnh từ đỉnh đầu xuống người Vân Yên.

Làm lơ gương mặt cổ kim nén không lao vào nhai xương nằng rau rầu mình của người đối diện, Chiêu nhi tiếp tục hót trong đêm.

“Rốt cục huynh đến đây có chuyện gì?” Trời biết đất biết toàn bộ gia đình từng theo đuổi nàng ta đều biết, Chiêu nhi ghét nhất tên nào lằng nhằng. Đã có mấy tên bị nàng ta sút một phát chuyền địa điểm ăn cháo từ ngai bàn hấn hoi sang nằm dài trên giường chờ người đút vài tháng.

Nàng có lăm mơi không hét vào mặt hấn: Có gì huynh nói mệ nó cho xong để tôi còn vào phòng ngủ. Đứng đó lòng vòng hoài làm tôi đây phát mệt.

Hấn là cái loài gì thế không biết. Có biết trời tối nhiều muỗi lăm không hả?

Vân Yên nhìn chằm chằm cái đồng linh kinh trên tay mở miệng nói.

“Đây là... đây là chấn của ta và tiểu đệ mượn được, cô nương cứ lấy mà dùng.”

“Tưởng chuyện gì. Chỉ là đưa chấn vậy mà cũng vòng vo nãy giờ làm bốn cô nương đây cứ tưởng huynh thâm thương trộm nhớ tiểu thư nhà bốn cô nương, đứng đây lấp ló nhờ bốn cô nương đập tiểu thư bốn cô nương đang say giấc nồng dậy ra ngoài cho huynh tỏ tình chứ.”

“....” Nụ cười khách sáo đang nở trên môi của ai đó tắt ngúm, sắc mặt xanh lét chỉ muốn cắt đứt tiếng cái con vật nào đó đang không ngừng quang quác trên đỉnh đầu.

Nhưng chuyện đời đâu có dễ như Vân công tử nhà chúng ta mong ước.

Chiêu nhi vác mặt lên trời nhìn chị Hằng đang lắc đầu ngán ngấm với hình tượng vô cùng vô cùng thực nữ của nàng ta, giọng lười chưa còn hơn giấm nguyên chất:

“Tôi nói huynh này, Vân công tử. không ngờ huynh cũng biết chọn thời điểm tặng chấn ghê ha. Trưa nay lúc chủ tớ chúng tôi dọn vào, chưa biết có cấm cộc ở đây luôn không, huynh không mang chấn đến, tôi có thể hiểu, trưa huynh lo chơi tú lơ khơ không rảnh, bốn cô nương trời sinh hoa nhường nguyệt

thẹn chí khí ngất trời tâm tính tốt bụng từ bi bác ái sẵn sàng bỏ qua tội ác giết người không grom giáo này của huynh ”

“ ”

“Tôi vẫn chẳng thấy cái bản mặt mo mặt mốc mặt bánh bao bánh bèo bánh thập cẩm của huynh đâu, tôi vẫn nhìn. Nhưng huynh biết bây giờ là mấy giờ rồi không hả? Đầu huynh có bị tuyết thẳng chập đông cứng hay khi sinh ra bị ai ác ý thế tàu hũ làm óc rồi? ”

“ ”

Tác giả có lời chen vào, vâng vâng thưa quý vị “ ” chính là ký hiệu thể hiện nét mặt đơ như cây cơ của người nào đó. Được rồi. Đã dùng hơi bị nhiều. Bây giờ chúng ta nói vào trọng điểm: Sắc mặt người nào đó đã xanh tới mức không còn có thể xanh hơn được nữa rồi.

“Tôi có cần dập đầu huynh ba cái sau đó quỳ xuống lạy huynh bốn lạy, gào to ba tiếng Tạ công tử ban ơn không? ”

“ ” Vân công tử dùng hết công phu nhẫn nại rèn luyện cả đời, ngăn mình bốc đồng lao vào bóp cổ người trước mặt.

“Bây giờ thì tốt rồi. Hay là để tôi lỗi thiếu gia huynh và tiểu thư tôi đây, bảo hai người đó tách nhau ra, không cần phải ôm nhau nữa đâu, Vân công tử đã ôm chán đến rồi nè. ”

“.... ” Bây giờ thì tốt rồi. Đừng ai ngăn cản ta. Bỏn công tử phải đại khai sát giới!!!

Khuôn mặt tuần tú đen kịt không nhìn ra hình thù gì. Có lòng tốt đem chăn đến còn bị mắng xối xả, đã từng lãnh giáo sự ngang ngược của nàng ta có thể nói là “đanh đá vô địch thủ”. Vốn dĩ hần đã định bỏ mặc hai chủ tử họ nhưng lại nghĩ, người ta dù gì cũng là nữ nhân yếu ớt, bây giờ đang là giao mùa, ban ngày nóng như đồ lửa, tối lạnh muốn đông băng người, không có chăn các nàng làm sao chịu nổi? Tuy hần không ưa gì nàng ta, nhưng là nam tử hán trượng phu, lại là người luyện võ, phải lấy chữ nhẫn làm đầu. Nếu hần nhỏ mọn đi so đo với một tiểu nha đầu không hiểu chuyện, đây chẳng phải là phụ tâm huyết bao năm dạy dỗ của sư phụ sao?

Khoan đã. Hình như hần bỏ quên điều gì, nàng ta nói, ...

“Nhìn nhìn cái gì? Còn không đem chăn vào?” Nhìn cũng biết chăn bông loại tốt, nặng cỡ mấy ký chứ không ít à nha. Hần là đàn ông, nhiệm vụ vĩ đại hại nhĩ này hần không nhận lãnh thì ai nhận lãnh? Nàng à? Mơ đi.

Tiểu thư đã có vòng ôm ấm áp, tất nhiên không biết lạnh là gì. Còn Chiêu nhi nàng cần chăn, cần chăn à nha.

Chiêu nhi mở toang cánh cửa, xoay người vào trong phòng. Vân Yên bụng đầy nghi ngờ ôm chăn bước vào theo.

Vừa bước vào trong, cảnh tượng khiến hần sững sờ. Tiêu Văn đang ôm Tạ Sơ Thần ngủ ngon lành, trên mặt vẫn còn nở nụ cười mãn nguyện, thật khiến người khác hiểu lầm.

Còn Tạ Sơ Thần nép mình vào lồng ngực rộng lớn của hần, bộ dạng đầy tin cậy.

Tóm lại, đây quả là một bức tranh phu thê hài hoà đến không thể hài hoà hơn.

“Hai người ấy ở bên nhau cả đêm à?” Vân Yên vừa cùng Chiêu nhi đắp chăn cho hai chủ tử, vừa nhỏ giọng hỏi.

“Tôi không biết. Tôi vẫn đang ngồi đợi tiểu thư về thì thấy Tiêu thiếu gia ôm tiểu thư vào phòng, cậu ấy thoa thuốc, sau đó... nói cái gì bên tai tiểu thư, cái gì mà kiếp trước kiếp sau” Chiêu nhi nhủ thầm, cố nhớ lại, “còn cái gì mà hồ lừa, hồ phân gì gì đó tôi nghe không rõ, sau đó cậu ấy nằm xuống ôm tiểu thư ngủ luôn.”

“Vậy sao? ” nghe Chiêu nhi kể toàn bộ sự tình, ánh mắt Vân Yên nhất thời thâm thúy.

Theo như những gì Chiêu nhi nói, thì thiếu gia nhà hần và Tạ tiểu thư đã động phòng?

Bọn họ là phu thê, động phòng chẳng có gì lạ, điều đáng nói là thiếu gia trước nay luôn mong muốn cưới Quý tài nữ, nay tân hôn của hai người bọn họ, theo lẽ thường cậu ấy phải ở bên Quý tài nữ không rời chứ sao lại với Tạ tiểu thư?

Chả nhẽ tranh thủ với Quý tiểu thư xong rồi chạy qua Tạ tiểu thư?

Hả? Há? Há?

Đây là đang tập theo các vị hoàng đế lâm hạnh hai ba người trong một đêm à???

“Người đang suy nghĩ gì thế? Áng mây thôi! ” hai người đã ra ngoài cửa, Vân Yên vẫn còn thất thần, Chiêu nhi theo bản năng đập vào vai hần.

“Không có gì, tôi về phòng trước. Chiêu nhi cô nương, làm phiền cô để ý tới thiếu gia dùm tôi. Cảm ơn. À, tối nay trời rất lạnh, tôi có để chăn phần cô, vào trong nhớ đắp chăn cẩn thận, để phòng cảm lạnh. ” Nói rồi nở một nụ cười khách sáo, gật đầu rồi đi.

“Cám.. cảm ơn ” Chiêu nhi nhỏ giọng nói. Nhưng người đã đi xa, chỉ còn lại mình nàng ta ngây ngốc ngóng theo.

Sau này nhớ lại, có lẽ sự trầm tĩnh của Vân Yên đã chinh phục nàng ta, sau đó tình yêu từng bước từng đi vào trái tim nàng ta lúc nào không hay.

Đầu giờ mẹo*, gà gáy o o. Tiêu Văn cả đêm dài mệt mỏi, tuy có Tạ Sơ Thần tri kỷ ở bên, ngủ một giấc thật ngon không mộng mị nhưng hẳn chung quy gánh quá nhiều gánh nặng, khi nghe tiếng gà gáy theo phản xạ bật dậy liền.

*Giờ Mẹo: từ 5 - 7 giờ sáng.

Yêu thương hôn lên trán Tạ Sơ Thần, giúp nàng ấy đêm chăn cẩn thận, Tiêu Văn vội vã rời khỏi phòng, cũng không có thời giờ quan tâm ai đã đem chăn đến đắp cho hắn và Tạ Sơ Thần?

Ánh sáng mặt trời âm áp xuyên qua cửa sổ tràn vào trong phòng. Quý Thư Mặc mở mắt, phát hiện mình đang được Tiêu Văn ôm vào trong ngực. Thân thể nàng ta như keo dán sắt dán chặt vào lồng ngực Tiêu Văn hai tay còn chủ động ôm eo hắn.

Cả gương mặt Quý Thư Mặc đỏ bừng, nhưng kỳ quái là cho dù nàng ta có moi óc ra như thế nào cũng không thể nhớ nổi tới qua đã xảy ra chuyện gì.

À. Nàng ta nhớ rồi. Hình như nàng ta uống một ly rượu giao bôi sau đó thì thiếp đi.

Áo nã xoa xoa huyết Thái Dương, nàng ta tức giận trừng mắt cái tên ăn đậu hủ nàng ta một đêm, ai ngờ đúng lúc đó Tiêu Văn mở mắt, trong lòng nàng ta cực kỳ khản trương, chột dạ dòi mắt.

“Chào buổi sáng, Thư Mặc.” Tiêu Văn mỉm cười ngọt ngào, nhẹ nhàng thổi hơi bên tai Quý Thư Mặc, giọng nói dịu dàng chết người khiến mặt nàng ta như bị táo bón, cả người cũng nổi da gà ớn lạnh.

Đổi mặt Tiêu Văn thân mật, Quý Thư Mặc không biết làm thế nào, nàng ta lui về sau một bước, giữ khoảng cách với Tiêu Văn.

Ai biết, Tiêu Văn hoàn toàn xem nhẹ mâu thuẫn của nàng ta, nàng ta lùi một bước hắn tiến một bước, nhìn thấy nàng ta kinh hoàng, nụ cười trên môi hắn càng sâu.

Tiêu Văn vẫn giữ nụ cười ôn nhu vô hại, chỉ có trời mới biết hắn hận người tróc mặt thế nào, hận không thể bỏ nhào vào lóc xương lóc thịt nàng ta xả giận. Tiêu Văn dồn Quý Thư Mặc vào góc tường, nhìn nàng ta bất an im lặng chống cự, tâm hắn lạnh như tro tàn, hắn đã không còn vì sự xa cách của nàng ta mà đau khổ, mà thất vọng, càng không có ý lấy lòng nàng ta nữa.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa, Vân Yên nhã nhặn cất lời: “Thiếu gia, Quý tiểu thư, đã đến giờ dùng bữa sáng.”

“Ta biết rồi.” Tiêu Văn mặt không đổi sắc nói vọng ra.

“Muốn ăn cái gì? Ta sai người chuẩn bị.” Hắn vẽ mặt thâm tình nhìn Quý Thư Mặc, giọng điệu vẫn ôn nhu như kiếp trước, chỉ khác là Tiêu Văn kiếp trước ngây ngốc yêu nàng ta đã không còn.

Quý Thư Mặc quay đầu sang chỗ khác che giấu đi ánh mắt chán ghét và xem thường, ngoài miệng lại thản nhiên nói: “Mọi việc đều nghe theo phu quân”

Kiếp trước, Tiêu Văn cơ hồ đem Quý Thư Mặc sùng lên trời, sáng sớm đều sẽ cho nàng ta một cái hôn chào buổi sáng. Kiếp này, Tiêu Văn chỉ dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ nàng ta, hắn chán ghét không muốn đụng vào cơ thể nàng ta, dù chỉ một chút xù xiu.

Nhưng nói gì thì nói, trong lòng Tiêu Văn thật sự khâm phục sự chịu đựng cao siêu của Quý Thư Mặc, có thể làm bộ làm tịch với người nàng ta cực kỳ chán ghét suốt một năm thật là làm khó nàng ta ... Mà hắn kiếp trước tâm mù mắt mù, Quý Thư Mặc cự tuyệt hẳn rõ ràng như vậy, hắn còn cho rằng nàng ta thẹn thùng.

Đời này, hắn không sống vì Quý Thư Mặc, mà là vì mình, vì Tiêu gia, hắn phải sống thật tốt, phải tận mắt nhìn thấy tra nam tiện nữ nhận ác quả, thân bại danh liệt, hắn mới cam tâm!

Ngồi trong bàn ăn, Quý Thư Mặc rêm cả người, nhất là bả vai và cổ, không hiểu sao mỗi như, nhưng để duy trì hình tượng xuất sắc của mình, nàng ta vẫn làm bộ như không có gì. Tiêu Văn làm như không để ý người bên cạnh khó chịu, hắn vẫn chuyên tâm với mấy món điểm tâm ngon lành.

Vân Yên yên lặng liếc nhìn bộ dáng vô lại của chủ tử nhà mình một cái.

Ăn xong đồ ăn sáng, Tiêu Văn cùng Quý Thư Mặc thân mật đi vào đại sảnh. Trong đại sảnh, ngoài Tiêu Ngọc Dung, còn có hai vị trắc thê của ông ta, Liễu thị và Vương thị. Liễu thị sinh được một người con trai, tên là Tiêu Khinh Như, năm nay 16 tuổi. Vương thị sinh một bé gái, tên là Tiêu Tiêu, năm nay bốn tuổi.

Sau khi Ôn Mặc, mẹ ruột Tiêu Văn qua đời, Tiêu Ngọc Dung không hề có ý định phù chính* vị trắc thê nào. Những năm gần đây, Tiêu phủ một nửa do Trần thái thái chấp chương, nửa kia là do Liễu thị thay chương quản*.

*: Đưa thiếp lên làm vợ cả

*Sử sách TQ cũng có nhiều ông vua chỉ có duy nhất một hoàng hậu (vợ cả của vua). Sau khi bà ta chết, nhất quyết không lập người khác lên làm hoàng hậu. Như Lý Thế Dân chỉ có duy nhất một hoàng hậu là Văn Đức Thuận Thánh hoàng hậu Trường Tôn thị, Mã hoàng hậu (chữ Hán: 马皇后, 1332 –

1382) là vợ duy nhất của Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương. Khi bà bị bệnh mất đi, Thái Tổ Chu Nguyên Chương rất đau buồn, ông quyết định không lập ai khác làm Hoàng hậu nữa. Sau khi Mã hoàng hậu mất, Lý thực phi (李淑妃) rồi Quách ninh phi (郭寧妃) lần lượt chường quân Hậu cung nhưng không ai được sách phong làm Hoàng hậu kế nhiệm cả.

Bây giờ Tiêu Văn đã cưới chính thê, quyền hành Tiêu phủ hiển nhiên sẽ vào tay vợ chồng Tiêu Văn. Bà ta chỉ là một trắc thê, có quyền gì lên tiếng?

Điều này làm cho Liễu thị hận nghiêng răng nghiêng lợi, cảm thấy lợi lộc càng ngày càng xa mình.

Đối với cô con dâu tài mạo song toàn có tiếng khắp kinh thành, Tiêu Ngọc Dung càng nhìn càng vừa lòng, khi con bé kính trà, ông rút ra một hồng bao hạt đầy nhét vào tay nàng ta, lời ít ý nhiều nói: “Văn Nhi trẻ người non dạ, về sau nhờ con quan tâm nhiều hơn”

Quý Thư Mặc dù ngoan gặt đầu, che giấu hàn ý nơi đáy mắt: “Con dâu đã biết, thừa phụ thân”

Một đại thiếu gia ăn chơi trác táng phá gia chi tử lại cưới được một hiền thê tài mạo song toàn, không nói ra cũng biết có sự góp sức không nhỏ của Tiêu Ngọc Dung. Mà hôn sự con trai ruột thịt mình mang nặng nề đầu chưa bao giờ nghe lão thượng thư hắc ám kia đề cập qua dù chỉ một lần. Phân biệt đối xử như thế càng làm Liễu thị ganh tỵ, vì cái gì, cũng là con trai, so với Tiêu Văn, con trai bà ta còn tốt hơn nhiều nữa đấy chứ, lại không được sủng ái bằng?

Bà ta làm bộ như vô tình nói: “Đại thiếu gia, sao lại không thấy vị phu nhân kia của cậu đến thỉnh an? Ngày đầu tiên đã không quy cù như vậy, về sau chẳng biết thế nào nha!”

Tối qua, bà ta thập thò ngoài cửa, nghe trộm được Tiêu Ngọc Dung và Trần thái thái nói chuyện, trong tay Tạ Sơ Thần có ngọc bội Tiêu gia! Chuyện này không phải nói lên Tiêu Văn hứa đem vị trí chính thê cho Tạ Sơ Thần sao?!

Nhìn cái người đàn bà kiêu trước phản bội Tiêu gia chễm ngồi làm loạn, Tiêu Văn tức giận trả lời: “Liễu di nương, Tạ tiểu thư không phải là thê tử của ta. Hôm qua nàng ấy bị bông chân, đi đứng bất tiện, mới ở nhờ trong Tiêu phủ.”

Hắn cố ý nhấn mạnh ai chữ “di nương”, nhắc nhở Liễu thị đừng quên tôn ti, bà ta bắt quá là một di nương nho nhỏ, lấy tư cách gì quản hắn! Hắn cưới ai, nạp ai, mắc mớ gì tới bà ta!

Liễu thị bị Tiêu Văn hất nước tro lên đầu, về mặt ai oán nhìn về phía Tiêu Ngọc Dung.

Tiêu Ngọc Dung nhăn mày: “Hôm qua bà nội con có nói với ta, trong tay Tạ tiểu thư có ngọc bội Tiêu gia, cho nên mới giữ người lại. Văn Nhi, con không phải đưa ngọc bội cho Thư Mặc sao? Tại sao Tạ Sơ Thần cũng có một cái y chang? Hơn nữa mảnh ngọc bội con bé ấy cầm chắc chắn là ngọc bội gia truyền thật sự của Tiêu gia.”

Khi Tạ Sơ Thần tỉnh lại khi đã mặt trời lên cao. Nàng ấy nhớ theo tục lệ, con dâu sau khi cưới, sáng sớm ngày hôm sau phải thỉnh an người lớn trong nhà, nàng ấy nhảy phốc xuống giường, oán trách nhìn cái kẻ đang hầu hạ nàng ấy rửa mặt chải đầu Chiêu Nhi, hiển nhiên lên án nàng ta vì sao không gọi mình rời giường, hại nàng ấy ngủ quên.

Con dâu xấu phải gặp cha mẹ chồng, ngày hôm qua bức hôn ấn tượng đã không tốt, hôm nay lại tới trễ, không biết có bị ghét bỏ hay không...

Nghĩ lại chuyện hôm qua nhảy qua chậu than, còn cùng Tiêu Văn uống rượu giao bôi, Tạ Sơ Thần đắc ý vênh vênh đuôi nhỏ, bắt quá rất nhanh lại thất vọng không phanh. Tối qua còn muốn chúc say Tiêu Văn, gạo nấu thành com, ai biết, mình thế nhưng lại say trước...

Cơ hội tốt như vậy lại để vuột mất rồi! Tạ Sơ Thần áo nào đắm ngực. Kết quả phát hiện, quần áo trên người mình đã đổi từ lúc nào!

Nhìn vào chiếc váy xinh xắn trên mình, nàng ấy muốn hỏi, là ai mặc quần áo cho nàng ấy? Nhưng lại sợ mình nghĩ quá nhiều bị Chiêu Nhi cười nhạo, vì thế yểu chuyển hỏi: “Chiêu Nhi, tối hôm qua là em đưa ta về sao?”

Một đôi mắt to xinh đẹp chớp chớp, vẻ mặt chờ mong nhìn Chiêu Nhi, trong lòng vô cùng hồi hộp, chẳng lẽ nàng ấy và Tiêu Văn đã... Động phòng?

Nhớ tới tối qua tiểu thư nhà mình mặt dày mày dạn như con bạch tuộc tám chân quấn lên người người ta, là nô tỳ chí thân Chiêu Nhi cảm thấy thật mất mặt thay Tạ Sơ Thần, nàng ta vừa chải đầu cho Tạ Sơ Thần vừa căn nhắc: “Tối hôm qua là Tiêu thiếu gia bế cô về phòng. Tiểu thư cô đó, tối qua ôm Tiêu thiếu gia không chịu buông, la ầm lên phu quân phu quân, ba hồi khóc bốn hồi la kêu Tiêu thiếu gia không cần đi...”

Thoại bản hôm qua mới đọc đến đoạn này!!!

Tiểu thư đừng trách em. Ai bảo cô uống rượu say không biết gì, mặc người ta bóp méo vo tròn thế nào cũng được!?

Em đây chỉ là muốn tốt cho cô thôi!!!

Phu, phu quân?!

Mất phương trong veo xinh đẹp ánh lên tia lửa nhỏ ngượng ngùng, Tạ Sơ Thần nghĩ đến mình lúc say hồ đồ không tự chủ được thổ lộ tâm sự thầm kín nàng ấy luôn chôn sâu trong đáy lòng, gương mặt trắng nõn nhất thời đỏ ửng.

“Cuối cùng còn nôn khắp người Tiêu thiếu gia!”

Chương 9: Nàng Không Phải Là Thê Tử Của Ta

Nửa câu sau của Chiêu Nhi như búa tạ đánh lên đầu Tạ Sơ Thần, khiến tâm tình nàng ấy thay đổi 180 độ, từ vui đến quên cả trời đất chuyển sang kinh hoàng tột độ, sắc mặt trắng bệch, nàng ấy cả lâm hỏi: “Vậy, vậy... phu quân, chàng... phản ứng ra sao?”

Nhớ tới hành động mất mặt tối qua của Tạ Sơ Thần, Chiêu Nhi tròn trố mắt nhìn nàng ấy, nói: “Nếu là cô, cô sẽ làm gì, Tiêu thiếu gia đương nhiên rất tức giận, cậu ấy xoay người bỏ đi, còn nói chừng nào sức khỏe cô tốt lên thì mau chóng cuốn gói về Tạ gia. Tiểu thư, chúng ta trở về đi... Hiện tại người trên kẻ dưới Tiêu gia ai nấy đều chê cười cô mặt dày mày dạn muốn gả cho Tiêu thiếu gia, cứ để họ bàn ra tán vào như vậy, đợi đến lúc mọi chuyện truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt tới danh tiếng của tiểu thư!”

Tối qua sau khi Tiêu Văn ăn trắng miệng chán chê, nhìn Tạ Sơ Thần y phục không chỉnh tề, phía dưới ướt đầm, lòng hần nảy sinh áy náy, tự biết mình vô liêm sỉ lợi dụng lúc người ta hồ đồ, vốn dĩ hần bế Tạ Sơ Thần vào phòng, dự tính chạy đi tìm một bộ y phục sạch thay cho nàng ấy, sau lại xúc động thoa thuốc cho nàng ấy, thừa dịp nàng ấy ngủ say bộc lộ những tâm sự chất chứa trong lòng, sau đó thì mệt quá ngủ thiếp đi. Tối giờ Mẹo tỉnh dậy, hần cuống cuống chạy về phòng tân hôn của hần và Quý Thư Mặc, lục tìm bộ y phục mà hần cho là đẹp nhất, sau đó quay lại thay cho Tạ Sơ Thần.

Hai chủ tớ bên này đang nhắc về Tiêu Văn, không biết Tiêu Văn nói chuyện với phụ thân mà tâm đã bay đến Y Hà cư. Nghĩ đến Tạ Sơ Thần, khoé môi Tiêu Văn nhếch lên một vòng cung, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp. Tạ Sơ Thần khi ngủ rất ngoan, cứ như đứa trẻ, mặc hần muốn làm gì thì làm. Có lẽ trong nội tâm nàng ấy không kháng cự Tiêu Văn đụng chạm, điều này hoàn toàn khác xa với Quý Thư Mặc không hiểu sao làm cho Tiêu Văn rất hạnh phúc. Cảm giác như khi mình bị thế giới hắt hủi thì vẫn có một người luôn ở bên, tin tưởng mình vô điều kiện.

Vân Yên đứng bên, ánh mắt bức bối như có như không liếc xéo chủ tử mình.

Mô phật. Tối qua hần bị nha đầu Chiêu Nhi hành hạ tinh thần, gần tới giờ Sửu mới đặt lưng xuống giường ngủ. Mới tán chuyện với Chu Công chưa được hai canh giờ, đã bị cái tên thiếu gia vô lương tâm nào đó xồng xộc đẩy cửa phòng hần, kéo hần trong ổ chăn vào phòng tân hôn, ra lệnh hần “Bằng bất cứ thủ đoạn nào cũng phải lôi được cái đồng hồ nhui đồ chết dưới đất lên giường”, còn mình thì lằng xằng chạy đông chạy tây, lôi hết các bộ y phục xinh xắn mà hần đã cất công chọn lựa cho tân nương tử của mình, hết làm bầm chê “cái này xấu hết” than “cái này dung tục quá, không hợp với nàng”... Một mình diễn trò đã đành còn kéo hần vào cuộc, bắt hần cho ý kiến này nọ lọ chai. Quá trình kiểm duyệt sản phẩm mất gần hết cả canh giờ. Sau khi tìm được một bộ y phục vừa ý, cậu ta để lại một câu: “Ồ đây trông chừng Quý tiểu thư, nô tỳ nàng ta có đòi vào hầu nàng ta rửa mặt chải đầu thì... người tự xử”, quàng cho hần câu đó xong, chạy biến.

Tự xử? Tự xử là tự xử thế nào đây? Vợ cậu chứ bộ vợ tôi à?

May cho Vân Yên, từ sau khi sau khi bóng lưng Tiêu Văn vừa khuất, Vân Yên gục đầu xuống bàn ngáy pho pho một mạch đến khi Tiêu Văn về lại phòng tân hôn của hần, không nương tình đá tên thư đồng kiểm thị vệ ra cửa ngồi ngủ tiếp, vẫn chẳng có con ma nào đòi vào hầu Quý Thư Mặc rửa mặt chải đầu. Người làm Tiêu gia quả nhiên khéo hiểu lòng chủ tử. Biết tân hôn, tân lang và tân nương cần nhiều thời gian bồi đắp tình cảm nên ai nấy cũng tranh thủ bồi đắp tình cảm với Chu công.

Trong khi Tiêu Văn y y ngọt ngào đủ kiểu, Vân Yên cay đắng cho “khổ cho cái số được nhiều người tin tưởng quá” của mình, thì trong lòng Chiêu Nhi âm thầm tính toán: Máu có thể rơi, đầu có thể đổ, nhưng tiểu thư đời này chỉ có một, quyết chỉ phải bảo vệ tiểu thư. Nhất định không để tiểu thư bị cái tên thiếu gia xấu xa này lừa!

Tuy Chiêu Nhi tận mắt chứng kiến Tiêu Văn nhu tình chăm sóc Tạ Sơ Thần, còn tự mình hầu hạ Tạ Sơ Thần thay áo. Cái loại đại thiếu gia từ nhỏ trà trộn tận tay, com dăng tận miệng com dăng tận miệng, dùng đầu gối nghĩ cũng biết chắc chắn đây là lần đầu tiên chăm sóc người khác. Nhìn hần kia, có trông vấy vào thôi mà cũng trông ngược, phải xoay ngang xoay dọc, trở tới trở lui hai ba bận, mồ hôi nhỏ ròng ròng trán, tất nhiên là trán hần rồi, nếu làm dơ tiểu thư nhà bà, bà đây cho một quyền xuống chào hỏi với Diêm vương.

Chỉ cần nghĩ đến việc Tiêu Văn bên ngoài phong lưu có tiếng, bây giờ còn sáng cưỡi chính thất, tối lại ôm ấp tiểu thư nhà nàng, thái độ như trân bảo, trong lòng Chiêu Nhi liền cảm thấy khinh thường, có thể nói chán ghét tận xương. Cái thứ đàn ông đa tình sáng cô này, trưa cô nọ, tối nữ nhân kia là cái thứ đàn ông không đáng tin, càng không đáng để tiểu thư của nàng rút ruột rút gan, dốc hết chân tình!

Nàng tuyệt không thể tro mắt nhìn tiểu thư rơi vào hố lửa!

Vì thế, dù cho có không nở nhìn Tạ Sơ Thần đau lòng cách mấy, Chiêu Nhi cố ý thêm mắm dặm muối, còn không ngại đem tình tiết thoải bản ra xuyên tạc lừa gạt nàng ấy, hi vọng tiểu thư nhà mình sau khi nghe những lời này sẽ nhận ra bản chất thật sự của tên nam nhân ác độc đó, sau đó chết tâm với hần!

Tạ Sơ Thần vẫn luôn muốn thay đổi ấn tượng của mình trong lòng Tiêu Văn, ai ngờ mình càng làm càng hỏng, bây giờ thì tốt rồi, càng làm càng chán ghét thêm! Nàng ấy gấp đến độ trán đầy mồ hôi, mặc lại quần áo cũ, cũng không thèm ăn sáng, vác nguyên bộ mặt lờ đờ say rượu chiến sĩ sa trường không sợ chết ba chân bốn cẳng chạy vào đại sảnh.

Lúc Tạ Sơ Thần chạy đến, đã nhìn thấy tất cả người Tiêu gia đã tề tựu đầy đủ trong đại sảnh . Không biết đang bàn chuyện gì mà mặt ai nấy cũng căng thẳng, không khí ngột ngạt và áp lực bao trùm toàn bộ đại sảnh khiến nàng ấy bất giác rung mình.

Tạ Sơ Thần chột dạ ngó nghiêng ngó dọc vài lần, bị ai phát hiện mình là người cuối cùng đến , không khỏi nản lòng thoái chí.

Nhưng mà, khi tầm mắt nàng ấy chạm vào người thiếu niên khí phách bùng bùng, vẻ mặt nghiêm trang đang ngồi trong đại sảnh thì ánh mắt nàng ấy đã không nghe theo chủ nhân điều khiển, đóng cọc trên người Tiêu Văn .

Không biết là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, hay do Tiêu Văn sau khi sống lại khí chất hoàn toàn thay đổi.

Trên đầu hắn mang một tử kim ngọc quan, mặc trường bào gấm tử kim sắc, chỗ ống tay áo và vạt áo đều dùng kim tuyến thêu mạn đà la màu tím, điểm sắc vô song.

Ngũ quan hắn tuần mỹ như điêu khắc, góc cạnh phân minh. Mây như Quỳnh đại, phượng mâu như mực, mắt như hàn tinh, mâu quang sâu thẳm tựa bích hồ, ba quang lân lân, thâm thúy sâu thẳm. Cả người toát lên hơi thở ấm áp như mùa xuân nhưng vẫn không che giấu được nét lạnh lùng nghiêm nghị, trong lạnh lùng nghiêm nghị lại lộ ra khí chất tôn quý khó tả, tôn quý lại đầy vẻ uy nghi, uy nghi nhưng lại không mất đi vẻ lả lơi ưu nhã.

Tạ Sơ Thần vẫn nhớ rõ như in cảm giác lần đầu tiên nàng ấy nhìn thấy Tiêu Văn. Ấm áp như vậy, an ổn như vậy, lại có chút khiến người ta không thể không trầm luân.

Một ánh nhìn, vạn kiếp bất phục, Tạ Sơ Thần được tiếp thêm sức mạnh, hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ đi về phía trước.

Nhưng lúc này, bên trong truyền ra một giọng nói quen thuộc không thể quen thuộc hơn nữa, thanh âm lạnh lẽo thấu xương trong nháy mắt đóng băng bước chân nàng ấy.

“ Cha, chuyện không như mọi người nghĩ, ngọc bội là do Tạ tiểu thư nhặt được , con không có tặng cho nàng ấy, cho nên hôn sự này không tính. Con nói là sự thật, con chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lấy Tạ tiểu thư. Bà nội giữ Tạ tiểu thư lại khiến con rất khó xử . ”

Tiêu Văn nhìn Tiêu Ngọc Dung, ánh mắt trong vắt như hồ thu “Trong lòng con chỉ có Thư Mặc, ngoài Thư Mặc ra không thể chứa bất kỳ ai. Con biết chuyện xảy ra đã làm cha và bà nội thất vọng rất nhiều. Con chỉ vì sợ cha và bà nội không thừa nhận Thư Mặc thân phận, mới sai người làm giả ngọc bội.”

Tiêu Văn cúi gập người xuống, “ Cha, bà nội. Con thật sự xin lỗi hai người. ”

Tiêu Văn nói hai ba câu vứt bỏ toàn bộ trách nhiệm xuống sông, sau khi ta lỗi với Tiêu Ngọc Dung và Trần lão thái thái xong, hắn quay đầu lại nói với Quý Thư Mặc, giọng điệu cũng thành khẩn như khi nói chuyện với hai bậc trưởng bối: “ Thư Mặc, căn bản ta không muốn cưới nàng ấy, là nàng ấy nhặt được ngọc bội, thấy Tiêu gia nhiều tiền nổi lòng tham, trăm phương ngàn kế, mặt dày mày dạn muốn gả cho ta! Cả đời... ta chỉ yêu một mình Thư Mặc, sẽ không cưới người nào khác, càng không lấy Tạ Sơ Thần tâm tư rần rết. Nàng ấy không cam lòng làm loạn trong ngày đại hôn, mục đích muốn chia rẽ cảm tình của hai ta! Thư Mặc, nàng đừng hiểu lầm, trúng kế của nàng ấy ”

Những lời này, Tiêu Văn nói ra cực kỳ lưu loát, lại hợp tình hợp lý, bất cứ ai nghe được cũng đồng tình hần số khổ, bị một nữ nhân vô liêm sỉ quấy rầy.

Kiếp trước, Tiêu Văn chính là mất mù tâm mù nhận định như vậy . Sau khi Tạ Sơ Thần bị bỏ, Tiêu Văn liền dùng trăm phương ngàn kế che giấu, nhưng chỉ được nửa tháng kết cục vẫn bị Tiêu gia và Quý Thư Mặc phát hiện , Tiêu Văn liền bày ra bộ mặt thê lương thống khổ “ Giải thích ” mọi chuyện, còn không ngừng nhấn mạnh nỗi oan ức thấu tận trời xanh của hắn, trước mặt mọi người đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Tạ Sơ Thần, chửi bới nàng ấy thậm tệ, cái gì mà một nữ nhân vô liêm sỉ, tâm cơ vô hạn thủ đoạn có thừa, còn vu cho nàng ấy là tên trộm ngọc bội gia truyền của Tiêu gia, nhiều lần day night nàng ấy trơ tráo bày trăm phương ngàn kế rập tâm gả vào hào môn.

Từ đó về sau, Tạ Sơ Thần bị mọi người trong Tiêu gia khinh thường, ngay cả hạ nhân đều tranh thủ khi dễ nàng ấy. Tình cảnh nàng ấy sống trong Tiêu phủ quả thật không bằng kiếp heo chó.

Tiêu Văn nhớ rõ, khi đó hắn rõ ràng nhìn thấy người hầu bắt nạt Tạ Sơ Thần, mắt điếc tai ngơ, thậm chí còn ác độc cười nhạo nàng ấy, cười nàng ấy có cớ ghê mà bày đặt ăn thịt thiên nga!

Nhớ đến những lời nói vô tình của mình, nhớ đến những hành động bạc bẽo của mình, mũi của Tiêu Văn bắt đầu cay cay.

Hình như người đã từng sống một lần thì cảm xúc đặc biệt khó khống chế. Tiêu Văn cảm thấy mình là thiên hạ đệ nhất đầu đất, lúc nên quý trọng thì không quý trọng, khi tình thế bắt buộc phải buông tay thì lại khó chịu. Nơi sâu thẳm trong tâm hồn gào thét muốn giữ lại.

Con người, chung quy vẫn quá ích kỷ.

Tiêu Văn hối hận, hắn hối hận muốn điên lên, toàn thân khó chịu như bị ngàn vạn côn trùng cắn, khổ sở đến mức hắn muốn gào thét to, nhưng lại không thể. Hắn chỉ biết cúi đầu, người ngoài nhìn như hắn đang ăn năn sám hối với bà nội, với cha, với thê tử mới cưới nhưng không ai nhận ra hắn đang che giấu ánh mắt sung đỏ như quả óc chó, Tiêu Văn cắn chặt răng, khống chế toàn thân mình run lên. Những chuyện thương tâm máu chảy đầm đìa vốn đã được cất giấu sâu dưới đáy lòng nay lại bị khơi ra một lần nữa, làm tim như bị ngàn châm đâm vỡ nát

Bên ngoài, toàn thân Tạ Sơ Thần như cứng đờ, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, tay siết chặt nắm cửa. Lúc này Tạ Sơ Thần thật sự muốn quay đầu bỏ

chạy, nhưng người nàng ấy như đã mọc rễ, chẳng thể nào cử động được. Giọng nói từ bên trong vọng ra rất rõ ràng:

“ Cái loại nữ nhân tiếng xấu lan xa làm sao xứng làm thê tử của Tiêu Văn ta!” Tiêu Văn cúi gầm mặt, âm thanh Tiêu Văn lớn hơn vài phần. Nói xong câu đó, hần ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt quay sang Quý Thư Mặc cười nói, “ Chỉ có Thư Mặc mới không tham luyến tài sản Tiêu gia chúng ta, thật lòng thật dạ tốt với ta ”

Tốt đến đây ta vào chỗ chết!

Quả nhiên con người có những nội lực tiềm tàng mà không ai ngờ được. Tiêu Văn đến tột cùng không biết mình đã nhin nộn bao nhiêu lần mới có thể nói một câu trái lương tâm như vậy. Hần không cần biết khi Quý Thư Mặc nghe được câu nói hèn mọn này của hần sẽ âm thầm chột dạ, hay đắc chí cười nhạo hần ngu xuẩn. Hần chỉ biết, câu nói đó là hần đang nói về một người con gái khác. Người con gái đã dùng toàn bộ trái tim để yêu hần, người con gái thật sự yêu hần dù cho hần có là một Tiêu Văn bị người đời tha mạ, dù cho hần có là tên tử tù dơ bẩn.

Nàng đã cho hần tất cả. Vậy mà hần.... Điều duy nhất mà hần có thể lúc này là cho nàng một cuộc sống hạnh phúc...

Từ bỏ Tạ Sơ Thần, trả thù Quý Thư Mặc, để cho Quý Thư Mặc nếm tư vị vì yêu bi ai, vì yêu tuyệt vọng ...

“ Ngươi, ngươi nói cái gì, tiểu thư nhà ta mới không phải người như vậy !” Không chờ những người khác có phản ứng, Chiêu Nhi đã tức đến trào máu họng, gợn muốn sùi bọt mép, nàng ta hùng hùng hổ hổ sấn đến trước mặt Tiêu Văn , chỉ vào mũi hần tức giận nằng.

Từ nhỏ tới lớn, Tạ Sơ Thần được cưng chiều thành hư, bên ngoài là nha hoàn cận thân, thực chất là bạn tốt duy nhất của nàng ấy, Chiêu Nhi cũng từ từ biến thành hồ cái chính hiệu con đà điểu.

Vân Yên chán nản lắc đầu. Đây là Tiêu gia, không phải Tạ gia, huống chi ở Tạ gia Chiêu Nhi cũng chỉ là kẻ hầu người hạ, nơi nào cho phép nàng ta lớn giọng quát nạt người bề trên. Nàng ta lại vẫn đồ mắt, nổ pháo liên thanh vào Tiêu Văn: “ Rõ ràng là ngươi, hèn hạ, hạ lưu, vô si ! Nếu không phải lúc trước dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ tiểu thư nhà ta sao cô ấy có thể chung tình với ngươi, đến cả thiếp thất cũng chấp nhận làm, sau đó ngươi vô lương tâm phái người khi dễ tiểu thư, tiểu thư có trách ngươi lời nào không! Ngươi làm hại tiểu thư bỗng tiểu thư còn rất vui vì nghĩ ngươi đã chấp nhận cô ấy. Vậy mà ngươi!! Ngươi... ngươi cái người nam nhân vô lương tâm này chỉ biết ăn hiếp tiểu thư! ” Gò má Chiêu Nhi đỏ lên, giọng điệu càng lúc càng tức giận.

Mỗi một câu Chiêu Nhi nói ra, thân thể Tiêu Văn cứng thêm một chút, Bị nhục nhã, bị hạ nhân khi dễ, bị bồng, những việc này hần là do một tay hần gây nên, làm sao hần không biết chứ, nhưng bây giờ nghe tới tai lại giống như thanh kiếm thép, xuyên thấu vào da thịt hần từng phân một. Cảm giác lồng ngực bị đè nén đến đau buốt như thể này có tên gọi là tội lỗi.

Vân Yên nhìn Chiêu Nhi, ra hiệu nàng ta đừng nói nữa.

Nha đầu ngốc, nói nhiều thế làm gì? Đây là đang khoe thành tích “ đại trai ” của tiểu thư nhà nàng ta sao?

Nếu thiếu gia đã quyết tuyệt tình, những lời Chiêu Nhi nói ra sau này sẽ trở thành tảng đá ngáng đường nhân duyên Tạ Sơ Thần mất!

Sắc mặt Chiêu Nhi đang căng thẳng, nhìn biểu cảm lo lắng trên mặt Vân Yên, bao nhiêu cảm phần lập tức bình phục xuống.

Chiêu Nhi quay đầu nhìn Tạ Sơ Thần đang đứng trân tại chỗ, trong lòng thầm thấy may mắn: may mắn tiểu thư tới, nghe được mấy lời này, bằng không sẽ bị cái gã đàn ông xấu xa này lừa thê thảm!

Nghĩ như vậy, nàng ta dè dặt liếc liếc tiểu thư nhà mình một cái , chỉ cần tiểu thư nhà nàng ta hê một tiếng, cho dù phải mất mạng nàng cũng phải cào tằm đòi tố tụng tên nam nhân sở Khanh đó xuống.

Chiêu Nhi lòng tràn trề chí khí ra trận giết địch lại thấy tiểu thư nhà mình ngây ngốc đứng tựa cửa, hốc mắt đỏ ngầu, vẻ mặt mệt mỏi, cả người không còn chút tinh thần nhìn chằm chằm vào Tiêu Văn.

Môi nàng ấy mấp má nhưng từ đầu đến cuối không thể thốt ra một lời hoàn chỉnh.

Tiêu Văn vô thức lặp lại động tác của Tạ Sơ Thần. Hần khẽ mím môi, trong mắt thoáng hiện nét đấu tranh, cuối cùng lại biến mất.

Hần hoàn toàn không ngờ được Tạ Sơ Thần sẽ xuất hiện ở nơi này, lại càng không thể ngờ nàng ấy đứng đó nghe được những lời tuyệt tình của hần.

Hần hít sâu một hơi, ánh mắt đen sâu không thấy đáy thoát cái trở nên mông lung, sự đau đớn lộ rõ không cách nào xóa bỏ. Trong cuộc sống của hần, chưa từng có quyết định nào khiến hần cảm thấy đau đớn như thế. Tại sao? Rõ ràng đã tự nhủ với bản thân phải làm ra quyết định, nhất định phải làm cho Tạ Sơ Thần rời xa mình, tìm kiếm hạnh phúc mới, nhưng khi nhìn thấy thiếu nữ sắc mặt tái nhợt dựa cửa, bộ dáng yếu đuối nhu nhược, có thể ngã bất cứ lúc nào, trong lòng hần trào lên một thứ tình cảm chưa từng cảm nhận qua.

Tim, đau, đau quá! Hần không biết từ khi nào bản thân nhìn thấy gương mặt thống khổ của nàng ấy thì tim hần lại đau như vậy, khó chịu như vậy! Thân hình cao lớn của hần vì đau khổ vô cùng mà run nhè nhẹ, hần muốn há miệng, lại phát hiện chính mình cổ họng mình không phát ra tiếng nào!

Tiêu Văn nhú chân mày, vẻ mặt thoáng hiện nét thống khổ nhưng rất nhanh biến mất, nhanh đến nỗi ngay cả Vân Yên tâm tư tinh tế từ đầu đến cuối luôn quan sát phản ứng của hần cũng không kịp nắm bắt. Bàn tay giấu trong tay áo dùng sức nắm chặt, hần đứng dậy, bước ra khỏi ghế, đi về phía Tạ Sơ Thần, dùng giọng điệu lạnh như băng trào phúng: “ Nói ta hèn hạ vô si hạ lưu, vậy xin hỏi Chiêu Nhi cô nương ta hạ lưu với tiểu thư nhà cô lúc nào, ta

nhớ không lầm hôm qua mới lần thứ hai chúng ta gặp mặt. ”

“ Sao lại không có? Tôi qua rõ ràng người... ” Chiêu Nhi gân cổ lên cãi. Nhưng lời vừa thốt ra đã bị ánh nhìn của Vân Yên chặn lại. Nàng ta không cam lòng bỏ lửng.

Chiêu Nhi cũng chẳng hiểu sao mình lại nghe lời cái áng mây thối đó đến thế.

Hoa Hạ đứng bên cạnh nhìn Vân Yên bằng ánh mắt kỳ quái. Hắn thấy thái độ ca ca hôm nay thật lạ. Nhất là với tiểu nha đầu Tạ gia đó.

Tiêu Văn không để ý đến thái độ mập mờ của Chiêu Nhi và Vân Yên. Tâm trí hắn luôn đặt trên người Tạ Sơ Thần. Hắn đè nén xúc động muốn ôm thiếu nữ trước mặt vào lòng, nuốt xuống tiếng xin lỗi thiếu chút nữa không khống chế được từ trong cổ họng phát ra . Hắn tàn nhẫn nhìn người con gái trước mặt đã không còn sức lực phản kháng, giọng điệu khinh thường càng dày, chán ghét trong mắt càng sâu: “ Nếu không phải nàng ấy không biết xấu hổ, quần lấy ta ép buộc ta lấy nàng ấy, người cảm thấy với danh tiếng tệ hại của tiểu thư nhà người, điều ngoa danh đá, còn là phé vật cảm kỳ thư họa công dung ngôn hạnh chẳng ra đám ôn gì, bản thiếu gia sẽ để ý đến nàng ấy sao? ! Bản thiếu gia có ép buộc nàng ấy nhảy qua chậu than sao? Chính là nàng ấy bất chấp mọi thứ , nàng ấy bị bóng không phải lỗi của bản thiếu gia. Là tự nàng ấy đa tình, đối với ta yêu thương nhưng nhớ, đây dựa không dứt! ”

Tiêu Văn nói năng hùng hồn, lý lẽ danh thép, khiến Chiêu Nhi nghẹn ứ cổ không thốt được lời nào. Nàng ta chỉ biết tức giận chỉ vào Tiêu Văn, “Người người người, rõ ràng người quần lấy đối phương không tha là người. Tôi hôm qua, người... người... ” Nàng ta tức giận, muốn kể hết tất cả , nào là Tiêu Văn không ở chung với Quý Thư Mặc mà bám tiểu thư cả buổi tối, còn chuyện hắn bế tiểu thư lên giường, ôn nhu thoa thuốc, hình như hắn còn thổ lộ với tiểu thư, tiếc là quá nhỏ nàng ta nghe không rõ. Quan trọng hơn là, Tiêu Văn ôm tiểu thư ngủ cả đêm.

Ngủ cả đêm tức là động phòng rồi. Ăn động cho đã rồi tính phải mông bỏ chạy hả?

Tức khí xung thiên, Chiêu Nhi không thêm lo nghĩ được mắt trước sau, nàng ta quyết định vạch trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của Tiêu Văn trước mặt mọi người .

Hừ. Nói ra hết! Cho dù cái áng mây thối đó từng cỡ nào cũng nói ra hết!

Vân Yên thấy Chiêu Nhi xúc động không suy tính hậu quả, trong lúc quýnh quáng vội vàng dùng cách không điểm huyết* cầm của nàng ta.

*: Nôm na là điểm huyết mà không cần chọt vào người của người đó.

“Giải huyết cho ta!” Chiêu Nhi trừng trừng Vân Yên, trừng muốn lũng da thịt hắn.

“Cô phải hứa không nói xằng nói bậy nữa tôi mới giải huyết cho cô ” Vân Yên dùng truyền âm nhập mật* nói với Chiêu Nhi .

*: Truyền âm nhập mật là môn võ công thâm hậu tự ngàn xưa, mà người có nội công thượng thừa mới sử dụng được. Trong truyện Võ hiệp kỳ tình của nhà văn Trung Hoa đại văn hào Kim Dung thường nói về chuyện “truyền âm, nhập mật”, có nghĩa là một người ở cách xa hàng dặm, dùng lời nói của mình đi xuyên qua không khí, vật ngăn cách các loại đến tai người mà mình muốn mật báo mà người ngồi bên cạnh vẫn không hề hay biết!

“Hừ ” Chiêu Nhi hừ một cái, quay đầu sang qua Tạ Sơ Thần.

Bảo nàng ta thoả hiệp với cái xấu, mơ đi!

Tạ Sơ Thần kinh ngạc nhìn Tiêu Văn, trong mắt tràn ngập sương mù , nàng ấy muốn nói gì đó để xoa tan sự ngọt ngào khó chịu đang ăn mòn tâm hồn mình nhưng nửa ngày cũng không nói nên lời. Nàng ấy nhìn chăm chăm Tiêu Văn ôn nhu hỏi han Quý Thư Mặc: “Thư Mặc, hôm nay lại mặt, nàng thử nhìn những lễ vật ta đã cất công chuẩn bị, xem xem có vừa ý nhạc phụ không?”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cùng Chiêu Thê Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tra Tấn....

Tim, đau đón muốn ói máu, Tạ Sơ Thần nhìn chăm chăm Tiêu Văn dịu dàng, vẻ mặt chân thành quan tâm Quý Thư Mặc, cảnh tượng kia đúng là chói mắt, chói mắt giống như máu tươi nhuộm đầm cái thứ bên lồng ngực phải nàng ấy, như có thứ gì đâm vào hai mắt nàng ấy đến phát đau.

Nàng ấy không cách nào cử động.

Nàng ấy chỉ có thể đứng chôn chân tại chỗ, trơ mắt nhìn hết thấy mọi việc phát sinh trước mắt.

Nàng ấy nhìn, nhìn người nam nhân mình yêu mỉm cười với người nữ nhân khác .

Nàng ấy nhìn , nhìn hắn cùng nữ nhân đó tay trong tay .

Nàng ấy nhìn, nhìn hẩn dùng ánh mắt ôn nhu nhìn Quý Thư Mặc.

Đây không phải là đang diễn trò.

Tiêu Văn yêu thương Quý Thư Mặc cả kinh thành đều biết, Tạ Sơ Thần biết, tất cả sự ôn nhu, sủng ái, che chở, của hẩn trước nay đều dành cho một người. Từ lúc bước chân vào đại sảnh đến giờ, ánh mắt hẩn thậm chí còn không từng rơi xuống trên người nàng ấy.

Phu quân... Sơ Thần chưa từng vọng tưởng cướp đoạt chàng từ tay Quý tiểu thư. Thiếp chỉ mong chàng có thể quay đầu lại, nhìn thiếp một cái, chỉ một cái thôi, nhưng tại sao, ngay cả giấc mơ nhỏ nhoi đó chàng cũng keo kiệt ban cho thiếp?

Hơi nước ẩm áp dâng lên trong mắt, nước mắt nóng hổi thiêu đốt đôi mắt nàng ấy dường như sắp rơi xuống. Nàng ấy dùng hết khí lực xiết chặt hai tay cho đến khi đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, mới có thể nhìn xuống không rơi lệ.

Tạ Sơ Thần, kiên cường lên! Trước mặt bao nhiêu người, không được khóc! Bây giờ chàng không yêu mày, không có nghĩa là sau này cũng vậy. Mày phải kiên trì, dùng tấm chân tình khiến chàng hồi tâm chuyển ý. Phụ thân từng dạy: Người nào phải cò cây, làm sao có thể vô tình.

Đúng thế, cố lên!

Tiêu Văn hoàn toàn không biết, một câu nói tùy tiện của hẩn, đã đập nát toàn bộ thành trì vững khí mà Tạ Sơ Thần trăm cay nghìn đắng dựng lên.

“Người đâu, mau mời hai vị tiểu thư hồi phủ, đừng đứng ngốc ở Tiêu gia lâu quá, lại ảnh hưởng đến thanh danh của bốn thiếu gia, còn làm hại Thư Mặc nhiều lắm ta.”

Tiêu Văn nói xong câu đó, vội vàng quay mặt đi chỗ khác, tránh đi ánh mắt ai oán của Tạ Sơ Thần, cũng che đi nửa gương mặt thống khổ không cách nào kìm nén nổi của hẩn, càng che đi ánh lệ trong mắt hẩn.

Nghe những lời khinh miệt Tiêu Văn với Tạ Sơ Thần, trên dưới Tiêu gia ai nấy đều chấn động.

Tiêu Văn là ai chứ? Căn bản chỉ là một tên thiếu gia con nhà giàu ngang ngược phách lối chỉ biết suốt ngày ăn chơi kiêu tầm hoa bắt bướm, nếu không phải gặp được Quý Thư Mặc, trong kinh thành không biết có bao nhiêu cô gái nhà lành bị hẩn đùa giỡn mất mặt, thậm chí nếu nhìn thấy phụ nữ đã có chồng mà có dung mạo xinh đẹp, chưa chắc Tiêu Văn đã bỏ qua.

Thế cho nên mấy thiếu nữ đến tuổi cập kê vừa nghe Tiêu Văn muốn đi dạo phố, sợ tới mức trốn trong nhà đóng chặt cửa, có người còn cố ý bôi nhọ làm xấu mình.

Cả kinh thành chỉ có độc nhất một người Tiêu Văn không bao giờ chọc ghẹo, người đó chính là Tạ gia Tạ tiểu thư, cũng không phải do Tiêu Văn tốt lành gì, mà là, tiếng xấu của Tiêu Văn và Tạ Sơ Thần quá thực tảm lạng nửa cân, cho nên Tiêu Văn luôn khinh thường đứng chung. Hẩn chỉ thích nữ nhân tài sắc vẹn toàn, tỷ như kinh thành đệ nhất tài nữ Quý Thư Mặc.

Hôm qua náo loạn một trận, mọi người đều cho rằng, Tiêu Văn rút cuộc quơ độc thảo về phía Tạ Sơ Thần “chỉ có sắc mà không có tài”, chọc Tạ Sơ Thần điên lên, đại náo tiệc mừng. Ai biết bọn họ lại là lần thứ hai gặp mặt? ! Hơn nữa nghe khẩu khí khinh thường của Tiêu Văn, tất cả đều là Tạ Sơ Thần tự mình đa tình, yêu thương nhưng nhớ, mặt dày mày dạn bám theo hẩn? !

Thật sự là gặp quỷ mà! Lại có người coi trọng đệ nhất đệ nhất đệ đệ nhất hoàn khổ đệ tử kinh thành? Cái loại thâm mỹ máu chó gì đây vậy trời...

“Ta mới sợ người làm ô uế danh dự tiểu thư nhà ta!” Huyệt đạo kết cục cũng tự giải khai, Chiêu Nhi mắng một tiếng, kiêu ngạo hát cảm, “Tiểu thư, chúng ta đi!”

Chiêu Nhi lôi kéo Tạ Sơ Thần, lại phát hiện nàng ấy như cọc gỗ cứng ngắc đứng yên một chỗ, không nhúc nhích.

“Còn đứng đó mặt dày không chịu đi?” Nhìn Tạ Sơ Thần giả vờ kiên cường như vậy, Tiêu Văn trong lòng vạn phần khó chịu. Hẩn nhíu mày, quay sang Quý Thư Mặc vẫn đứng một bên ánh mắt ghét bỏ nhìn hẩn, nhẹ nhàng nắm cổ tay nàng ta, “Thư Mặc, chúng ta đi thôi, ta nôn nóng muốn bãi kiến nhạc phụ nhạc mẫu...”

Quý Thư Mặc hoàn toàn không để ý Tiêu Văn có khúc mắc tình cảm với ai, ngược lại là chẳng khác, Tiêu Văn càng nhiều nợ phong lưu, càng có nhiều nữ nhân vây quanh hẩn, nàng ta càng mừng vì trút được gánh nặng. Sau này không bị hẩn bám theo quấy rầy càng tự do tự tại.

Cũng là nữ nhân, thấy Tiêu Văn bạc tình bạc nghĩa như thế, từ tận đáy lòng Quý Thư Mặc càng thêm chán ghét hẩn, nàng ta nhìn không được hất tay Tiêu Văn ra, muốn kéo gần khoảng cách với hẩn, ai biết, lại bị Tiêu Văn nắm chặt cổ tay, dùng sức kéo nàng ta vào trong ngực.

Không phải dịu dàng nắm lấy, càng không phải thân mật mười ngón đan xen, mà là dùng sức nắm, hoàn toàn không cho nàng ta cơ hội cự tuyệt, gần như đem cổ tay của nàng ta bóp nát.

“Thư Mặc, về lễ vật hồi môn, ta nghĩ, cha mẹ nàng nhất định vừa lòng...”

Lời nói ôn nhu đến cực điểm khiến Quý Thư Mặc cả người không rét mà run, luôn cảm thấy như vậy đằng sau lời ngon tiếng ngọt đó là sự lạnh lẽo đáng sợ, báo hiệu một cơn mưa giông bão sắp ập ụp kéo đến...

“Thư Mặc, cảm lạnh sao? Đang bình thường sao lại run bần bật thế kia?” Tiêu Văn vẻ mặt lo lắng, kéo Quý Thư Mặc vào trong ngực, đồng thời xoa bàn tay lạnh như băng của nàng ta .

Tiêu Văn lại nhìn Tạ Sơ Thần một cái, rồi xoay người ôm Quý Thư Mặc rời khỏi, ần

giấu dưới tay áo là năm ngón tay đang siết thật chặt, cố nén nỗi đau đớn giờ đây đang ăn mòn toàn bộ phủ tạng của hắn.

Đau dài không bằng đau ngắn! Hãy để tơ tình hoàn toàn chặt đứt từ đây!

Tạ Sơ Thần lẳng lặng nhìn bóng dáng hai người “Ân ân ái ái” đi xa , lệ đọng trong mắt từ từ rơi xuống, tan vỡ trong không khí.

Nàng ấy vẫn biết bọn họ tiên đồng ngọc nữ trời sinh một đôi, còn mình chỉ là một con quạ nhỏ tầm thường mà thôi.

Muốn cùng Chân Long Thiên Tử ghép thành một đôi... đó chỉ là điều mơ tưởng.

Chẳng qua là dù có “biết” nhiều đến cỡ nào, cũng không thể sánh bằng với khi chính mắt nhìn thấy, càng thêm chấn động, càng thêm đau lòng.

Tạ Sơ Thần nhìn Quý Thư Mặc mặc váy màu xanh nhạt, thanh nhã cao quý, hoa hải đường kiêu diễm thêu ở cổ áo, cổ tay, đóa hoa phấn nộn tươi tắn, xinh đẹp trông rất sống động, càng tôn lên đôi gò má hồng hào của nàng ta, trước ngực đeo chiếc vòng cổ trân châu , từng viên ngọc nhỏ nhắn cang trau chuốt thêm vẻ tươi tắn đẹp đẽ...

Nhìn nàng ta như tiên nữ giáng trần. Còn mình... Váy áo nhàu nhum, chân đi tập tễnh, bị người chán ghét...

Chiều Nhi giúp Tạ Sơ Thần lau gương mặt chẳng biết lúc nào đã ướt sũng, nàng ta quay qua trừng mắt nhìn chăm chăm khinh bỉ tiểu thư nàng, lòng hết sức căm phẫn. Mấy người này thật quá đáng. Thấy người ta thất thế, đã không thương xót thì chớ còn bày ra cái bộ mặt khinh miệt. Chiều Nhi cả người sôi sùng sục, chịu hết nổi lên tiếng: “Tiểu thư, chúng ta trở về đi.”

“Trở về, trở về nơi đó... ?” lòng tan nát cơ hồ như muốn rơi lệ, nhưng nàng ấy cố gắng đè nén, không muốn lộ ra thanh âm nghẹn ngào.

Chiều Nhi gấp đến độ dậm chân: “Tất nhiên là về nhà rồi! Cô mất tích một đêm, đại phu nhân ở nhà nhất định rất lo lắng!” Nàng ta không rõ, tiểu thư của mình kết cục làm sao, đường đường đại tiểu thư cao quý không làm, lại cứ nhất định muốn chạy đến Tiêu gia tự rước lấy nhục, hơn nữa còn là bức hôn cái loại nam nhân cận bã như Tiêu Văn !

Tạ Sơ Thần nhìn Chiều Nhi, sắc mặt tái nhợt như tuyết. Về nhà... ? Nhà, nơi nào còn nhà của nàng ấy...

Cuối cùng, nàng ấy cười khổ một tiếng, lẩm bẩm: “Được, chúng ta về nhà đi.”

Sau đó cả người gần như dựa hoàn toàn vào Chiều Nhi, hai chủ tớ khấp khểnh rời khỏi Tiêu gia.

Ở một nơi gần đó.

Bây giờ đã là gần giữa trưa , mặt trời nhẹ nhàng chiếu những tia nắng ấm áp soi rọi khắp vạn vật, chiếu thẳng vào mắt của một nam nhân. Người nam nhân đó đứng dựa vào xe ngựa, mặc kệ ánh mặt trời đâm thẳng vào mắt đau đớn, lẳng lặng đứng thẳng bất động, nhìn vào bóng dáng tiều tụy càng đi càng xa trong nắng gắt.

Hắn nhìn nàng ấy rời đi, trên gương mặt lạnh lùng không hề có một tia biểu tình. Chỉ có cặp mắt đen tinh tường, sâu thẳm không đáy kia, sau khi nàng ấy bước ra khỏi Tiêu phủ, mới tháo gỡ tầng tầng lớp lớp nguy trang, để lộ ra ngũ tạng tiều tụy đau nhức.

Vân Yên lẳng lặng đến bên cạnh hắn.

“Thiếu phu nhân xong chưa?” Tiêu Văn không có quay đầu, vẫn nhìn chăm chú về phía trước, bóng dáng nàng ấy dần dần biến mất.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân đã tới.” Giọng Hoạ Hạ cất lên, ánh mắt không nhìn được len lén bắn vài tia khinh thường về phía Quý Thư Mặc. Sắp lên xe ngựa rồi mà còn đi nhà xí.

Phu nhân cái kiểu gì đây!

Vân Yên nhếch mép. Bụng dạ Tư Mã Chiêu ai mà không biết. Chui vào nhà xí không phải là nói với mọi người Tiêu Văn khiến nàng ta buồn nôn không chịu nổi sao.

Cái kiểu táng thẳng vào mặt chồng như thế, e chỉ có Tiêu Văn yêu chiều nàng ta hết mực mới nhẫn nhịn nổi.

“Xuất phát thôi! ” Hắn nắm chặt hai nắm tay, biểu tình lạnh lẽo xoay người, bước nhanh lên xe ngựa.

Thực ra Vân Yên nghĩ quá nhiều, Tiêu Văn không quan tâm Quý Thư Mặc xác lác không phải vì yêu chiều nàng ta, mà là... hành động của nàng ta vừa vạ hợp ý hắn.

Hắn cần chút không gian cho riêng mình.

“Xin lỗi...” lời nói nặng nề đến đầu môi lại tan biến nhanh trong không khí.

Không khí trong xe ngựa rất nặng nề...

Người ra đi đã đau khổ, nhưng có biết đâu, người ở lại còn đau khổ gấp ngàn lần hơn. Tạ Sơ Thần vừa đi, vẻ kiên cường nguy trang trên mặt Tiêu Văn nháy mắt đã sụp đổ, ánh mắt đầy vẻ quẩn luyến nhìn bầu trời từng chứa bóng dáng gầy nhọc của nàng qua tấm màn che.

Tim đau, đau quá! Đau tới mức khổ sở, đau đến nỗi hắn không thờ nổi, đau tới mức hắn không biết bây giờ nên đối mặt tất cả như thế nào!

Hai bàn tay nắm lấy nhau cố gắng tìm hơi ấm, nhưng chỉ có hắn biết, ấm áp thực sự đã đi rất xa hắn rồi!

Tiêu Văn thống khổ nhắm mắt lại, mặc kệ ánh mắt trời hắt mắt hắn bóng râm, nhưng lại không thể chiếu vào trái tim hắn. Trái tim hắn đang chết dần chết mòn.

Hắn nở nụ cười không tiếng động, nụ cười đau xót đến vậy, khiến người ta tê tâm đến thế.

“Đi hay lắm, đi hay lắm...”

Đi thật là tốt, đi thật là hay! Là lỗi của hắn, do hắn đã làm chuyện sai, nên hắn phải chịu trừng phạt như thế này! Đây là báo ứng xứng đáng mà hắn phải nhận! Hắn đối xử với nàng ấy như thế nào, tra tấn nàng ấy ra sao, bây giờ hãy trả cho hắn gấp bội, báo ứng gấp bội lên người hắn đi!

Sơ Thần, hận ta đi, ghét ta đi. Mang tất cả hận thù của nàng rời khỏi Tiêu gia, từ nay sống một cuộc sống thật tốt!

Quên ta đi, đi tìm một người đàn ông khác hoàn toàn xứng với nàng hơn ta!

Lúc này đây Tiêu Văn chỉ cảm thấy lòng mình toàn là máu, hồi hận đều hóa thành huyết lệ, nhiễm đỏ mắt hắn, càng nhiễm đỏ tim hắn...

Hắn hồi hận rồi. Từ lúc bắt đầu hắn đã hồi hận rồi.

Hắn không muốn buông tay. Hắn thật sự không muốn.

Cánh tay truyền đến đau đớn nhắc nhở hắn phải bình tĩnh. Đau đớn khiến hắn nhận ra mình phải buông tay.

Đúng vậy, buông tay nàng ấy. Buông tay để nàng đi tìm hạnh phúc.

Tiêu Văn quay vào bên trong, nghiêng đầu nhắm mắt, giả vờ ngủ.

Nhưng chỉ hắn biết, hắn đang khóc.

Hắn khóc nhưng lạ thay không hề rơi xuống giọt nước mắt nào.

Tiêu Văn tự giấu trong lòng: Người ta vẫn bảo “nam nhi vô lệ.”

Cũng có người nói “nam nhi không dễ rơi lệ, chỉ là chưa tới lúc bọn họ thương tâm mà thôi.”

Nói hay lắm, nhưng có một sự thật mà không phải ai cũng biết, không phải ai cũng cảm thụ được, khi một người đã quá đau đớn thì nước mắt sẽ chảy ngược vào tim.

Tim đau quá, nhưng lúc này hắn càng căm hận hơn! Căm hận vì mình yếu lòng, suýt chút nữa đã muốn vứt bỏ tất cả nhảy xuống xe ngựa đuổi theo Tạ Sơ Thần.

Tiêu Văn mơ hồ nhìn thấy vệt thấm lộ ra dưới chân hắn, và hắn rơi xuống đó, tiếp tục rơi mãi, bởi vệt thấm không có đáy. Sẽ không còn có ai ôm hắn lại. Không còn ai dùng tình yêu sưởi ấm trái tim hắn, giúp hắn vượt qua trò đời giá lạnh. Hắn có cảm giác như mặt đất đã khép kín lại trên đầu và hắn nhận ra rằng hắn sẽ không bao giờ trôi lên được cho đến ngày nào hắn vẫn còn sống.

Sơ Thần, Sơ Thần... thực xin lỗi...

Trên đời này, người mà hắn thiếu nợ nhiều nhất, chính là Tạ Sơ Thần.

Chính vì vậy, hắn càng không thể để nàng chịu khổ cùng hắn.

Ngay cả hắn còn không tự tin mình sẽ thành công lật đổ Sở Mộ Thanh, trả thù Quý Thụ Mặc, ngăn chặn huyết nhục Tiêu gia, thì làm sao hắn có tư cách yêu cầu nàng ấy ở lại chịu khổ cùng hắn?

Nhờ đâu... nếu hắn thất bại, Tạ Sơ Thần sẽ ra sao?

Gánh trên người cái danh hoa tàn nhụy rữa, vợ cũ của tử tù sao?

Không, nàng ấy không phải Quý Thụ Mặc. Nàng ấy xứng đáng có một hạnh phúc trọn vẹn, được gia đình chồng yêu thương, có một người chồng yêu thương nàng ấy, cùng những đứa con kháu khỉnh.

Nhưng tất cả những thứ này sẽ không bao giờ thành sự thực nếu hấn thất bại.

Lúc đó, cuộc đời nàng ấy biết đi về đâu?!

Sơ Thần, là ta có lỗi với nàng. Kiếp trước ta ngu ngốc làm ra những việc khiến nàng phải đau khổ, cũng làm cho chính mình bị thương tổn. Bây giờ có muốn bù đắp, e không kịp nữa rồi.

Ta nợ nàng nhiều như vậy, làm sao trả hết? Chỉ đành hẹn lại kiếp sau.

Sơ Thần.....

Tiêu Văn vô ý thức co người lại, đôi vai khẽ run lên.

“Tạ Sơ Thần căn bản là tên trộm ngọc dê tiện, thấy Tiêu gia nhiều tiền nổi lòng tham, trăm phương ngàn kế, mặt dày mày dạn muốn gả cho ta!”

“Cả đời... ta chỉ yêu một mình Thụ Mặc, sẽ không cưới người nào khác, càng không lấy Tạ Sơ Thần tâm tư răn rết.”

“Cái loại nữ nhân tiếng xấu lan xa làm sao xứng làm thê tử của Tiêu Văn ta!”

“Tạ Sơ Thần không biết xấu hổ, quán lấy ta ép buộc ta lấy nàng ấy, bản thiếu gia sẽ không bao giờ để ý đến người tai tiếng tệ hại, điều ngoa danh đá, còn là phế vật cầm kỳ thư hoạ công dung ngôn hạnh chẳng ra đám ôn gì như nàng ấy?!”

“Bản thiếu gia chưa từng ép buộc nàng ấy. Chính là nàng ấy bất chấp mọi thứ, nàng ấy bị lòng không phải lỗi của bản thiếu gia. Là tự nàng ấy đa tình, đối với ta yêu thương nhưng nhỏ, dây dưa không dứt!”

“Mau dứt khỏi mắt ta. Đừng đứng đó làm ảnh hưởng đến thanh danh của bản thiếu gia, còn làm hại Thụ Mặc hiểu lầm ta.”

“Còn mặt dày ở lại không chịu đi?”

Mấy lời nói cay độc này, tựa như cây kim đâm mạnh vào tim của Tiêu Văn. Rõ ràng là mặt trời vẫn chưa lặn, nhưng trước mặt hấn bỗng tối sầm lại, không nhìn thấy gì nữa.

Hắn biết, không phải chỉ lúc này, mà là mãi mãi về sau, cuộc đời hấn sẽ mãi mãi không còn được nhìn thấy bầu trời, không còn ai có thể cho hấn cảm giác ấm áp, hấn sẽ không như kiếp trước nhìn thấy gương mặt lúc nào cũng tươi cười chạy theo hấn lấy lòng.

Như vậy cũng tốt, cái gì cũng không có, khi áp lực nhất sẽ không còn ai ở bên làm điểm tựa tinh thần, khi mệt mỏi nhất vẫn sẽ bị nỗi cô đơn như lưỡi dao đâm vào tim xé toạc ra, đau đớn khôn tả.

ha ha. Đáng đời hấn lắm.

Là do hấn kiếp trước ngu ngốc yêu lầm người, tàn nhẫn chà đạp một tình yêu trong sáng thuần khiết nhất thì còn tư cách gì hưởng hạnh phúc trong kiếp này?

Không phải sai lầm nào cũng có thể bỏ qua, không phải tội lỗi nào cũng có thể được tha thứ, càng không phải vì sống lại thì có thể vô si phủ bỏ những việc mình từng làm.

Lựa chọn đuổi nàng đi, rốt cục hấn không rõ là đang tra tấn nàng hay đang tra tấn bản thân mình. Hắn biết mình không nên hối hận, nhưng hấn vẫn cứ hối hận. Hắn biết hấn xứng đáng nhận lấy kết cục này nhưng hấn lại không cam tâm.

Tìm hấn, toàn bộ mạch máu trong cơ thể hấn đều đang kêu gào hấn bất chấp tất cả giữ nàng ấy lại.

Nhưng, giữ lại rồi thì sao? Lại để nàng ấy chịu khổ nữa sao?

Làm người không thể vô liêm sỉ đến mức chỉ vì bản thân thèm khát chân tình mà làm lỡ làng cuộc đời người khác. Cho nên hấn lựa chọn để cuộc sống của mình từng bước quay lại thời điểm ban đầu, thời điểm nàng ấy chưa từng hiện diện.

Ừ vậy đi, đi rồi thì thôi, coi như đây là quả báo cho việc khinh thường tình yêu của mày. Nếu như.... nếu như một năm nữa may mắn... vô tình gặp lại nhau, hãy cứ quay đầu đi, nở nụ cười hạnh phúc nhìn nàng hạnh phúc.

Sau đó ... xem như ta chưa từng quen biết

Còn... nếu như... Sơ Thần, linh hồn ta sẽ đi theo nàng, bảo vệ nàng bình an.

Tiêu Văn à, mày nghĩ mày là ai? Cái loại nam nhân cặn bã súc sinh heo chó không bằng như mày, ông trời đã nhân từ cho mày cơ hội sống lại, mày không đập đầu cảm tạ trời cao, còn vọng tưởng có được người nữ nhân tốt nhất thiên hạ sao? Vọng tưởng có được tấm chân tình cao cả như nhật nguyệt đó sao?

Ha ha ha.... Người như mày, không xứng!

Tiêu Văn hoàn toàn chìm vào thế giới của riêng mình, cho đến khi giọng nói trầm ổn của Vân Yên vang lên : “Thiếu phu nhân, thiếu gia, đã tới nơi ”

Thì ánh sáng trong đôi mắt mới được khôi phục lại , Tiêu Văn mở mắt ra, từ tốn nhìn về phía Quý Thư Mặc, trên gương mặt tuấn tú không có một tia gọn sòng : “Ủm”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cung Chiều Thê Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: “ Lễ Vật ” Lại Mặt Của Tiêu Văn

Theo phong tục Đông Ngụy, chỉ một số ít chính thể được phu quân hết mực sùng ái mới được cùng phu quân đem theo hậu lễ về nhà mẹ đẻ ngay hôm sau sau đại hôn . Trắc thể và thị thiếp phải ba ngày sau mới được lại mặt, hơn nữa phu quân sẽ không đi cùng.

Khi Tiêu Văn nắm tay Quý Thư Mặc bước xuống xe ngựa, từ xa đã thấy Quý phụ mẫu đứng chờ trước cổng.

Vừa thấy Tiêu Văn tới, Quý phụ nhanh chân bước lên phía trước, thân mật nắm tay Tiêu Văn, ánh mắt thỉnh thoảng đảo tới đảo lui trên cái đồng trọng lễ Tiêu Văn mang đến, cười nói: “ Văn Nhi, chẳng qua là về nhà ăn bữa cơm, cần gì mang nhiều lễ vật như vậy? ”

“ Không biết nhạc phụ nhạc mẫu thích cái gì, tiểu tể thuận tay mang đến vài món đồ quý trong phủ.”

Tiêu Văn hào phóng vỗ tay ra hiệu, ngay lập tức đám người hầu đem tất cả những hộp quà chất đầy trên xe xuống. Máy trăm cái mở ra cùng lúc, bên trong đều là ngọc Phi Thủy thượng đẳng và đủ thứ kỳ trân dị bảo trăm năm hiếm gặp. Minh châu điểm sắc rực rỡ loá mắt càng thu hút nhiều ánh mắt hâm mộ của những người dân vây xem.

Còn trong mấy cái rương phía sau chính là đồ cổ vô giá và tranh chữ!

Vừa thấy bức tranh chữ Nhan Chân Khanh, ánh mắt Quý phụ sáng ngời. Khi cặp mắt sáng quắc như điều hâu của ông ta dừng trên những món đồ cổ rực rỡ muôn màu và bức tranh chữ rồng bay phượng múa thì hạnh phúc muốn ngất đi.

Quý phụ tên là Quý Hiểu Phong, là hộ bộ thị lang, thuộc dòng quan tứ phẩm. Bổng lộc hộ bộ thị lang không nhiều, Quý Hiểu Phong lại có sở thích sưu tầm nhiều đồ cổ trân quý và tranh chữ , dẫn đến Quý phủ thường xuyên thu không đủ chi.

Tiêu Văn vì muốn lấy được Quý Thư Mặc từng dùng nhiều cách lấy lòng Quý gia, dỗ nhạc phụ vui vẻ, tỳ như tại lúc Quý phủ gặp khó khăn, tặng cho Quý phủ một tiệm gạo và một cửa hàng vải. Tỳ như biết được Quý Hiểu Phong thích sưu tầm đồ cổ và tranh chữ, hần không ngại hao tốn hai ngàn lượng hoàng kim, dâng lên không ít tuyệt thế trân quý.

Hiện tại, hai gian cửa hàng này càng ngày càng kinh doanh phát đạt, Quý Hiểu Phong liền gả bán Quý Thư Mặc cho Tiêu Văn, coi như trả ơn, vì thế Quý Thư Mặc “ cực kỳ không tình nguyện” gả cho Tiêu Văn.

Bây giờ ngẫm lại, việc Quý phủ gặp khó khăn tài chính xem ra có chút hoang đường, rất có khả năng là Quý gia cố ý tạo ra lý do bòn rút tiền của hần, sau đó thuận nước đẩy thuyền để Quý Thư Mặc vào Tiêu gia làm nội gián. Dù sao một người từ trước tới nay luôn chán ghét mình đột nhiên vào một ngày không trăng, không sao, không mưa có gió* nào đó đáp ứng mình cầu hôn, thật làm người ta hoài nghi. Đợi sau khi trở về, hần phải sai Vân Yên đi điều tra kỹ lưỡng mới được.

*: Đọc cả này lại nhớ đến câu “ Mãn đêm không trăng, không sao, không gió, không ai đi ngang qua con phố quen ” - Lời bài hát: Đếm Thời Gian - Huyền Thoại - Sáng tác: Khánh Đơn

Nhìn trân phẩm mình không cần bỏ tiền ra mà cũng có được, Quý Hiểu Phong phấn khởi đến ngu luôn, ông ta lấp ba lấp bắp nói: “ Văn Nhi, con quả thực quá lãng phí rồi...”

Kiếp trước, Tiêu Văn ngu ngốc cho rằng, mình cố gắng kết cục cũng đã làm cho vị nhạc phụ này thật lòng thích mình. Nhưng vừa rồi, khi hần mới vừa đặt chân tới cửa, thái độ của ông ta nhìn bề ngoài như thân thiết khăng khít, nhưng chỉ cần để ý quan sát một chút thôi, không khó nhận ra tia khinh miệt và châm chọc vô cùng rõ ràng trong mắt ông ta. Chỉ đến khi nhìn thấy đồng quà cáp sau lưng Tiêu Văn thì hai mắt ông ta mới rực sáng như ánh trăng tròn đêm ba mươi, về mặt kích động.

Buồn cười là, kiếp trước Tiêu Văn đem về mặt kích động này lý giải thành “ nhạc phụ tốt ” của hắn nhìn thấy hắn trở về thì hết sức vui mừng, còn tưởng rằng ông ta luôn thương yêu hắn, coi hắn như con trai ruột thịt.

Kiếp trước quả thật hắn rất ngốc !

Hiện tại, nhìn đồ cổ và tranh chữ trân quý như vậy rơi vào trong tay cha của kẻ thù, lồng ngực Tiêu Văn vạn phần khó chịu, tiểu nhân trong lòng lại tao nhã nhảy xỏ ra.

Thấy Quý phụ ánh mắt tham lam nhìn chăm chăm vào bức tranh chữ Nhan Chân Khanh, ngón tay lưu luyến không rời sờ tới sờ lui, Tiêu Văn biết mà còn hỏi: “ Nhạc phụ, cha có thích bức Nhan Chân Khanh không? Bức họa này là bút tích thật của Ngô Chu Tử, do Văn Nhi dùng vạn lượng hoàng kim mới mua được .”

“ Văn Nhi, con đây là xem nhạc phụ như người ngoài sao? ” Trước mặt bao nhiêu người, Quý Hiểu Phong cố ý làm ra vẻ khách sáo đối trá, “ Hôm nay con có thể đưa Mặc nhi về lại mặt là ta rất vui rồi , cần gì tốn kém như thế, còn chuẩn bị nhiều nghi thức xã giao như vậy nữa? ”

“ Nhạc phụ nói rất đúng. Ban nãy ở nhà, Văn Nhi cũng đã suy nghĩ thật lâu không biết khi về lại mặt nên đưa lễ vật gì mới có thể biểu đạt hết tâm ý của Văn Nhi đối với nhạc phụ, cảm ơn nhạc phụ đã sinh ra Thụ Mặc, đã dạy dỗ nàng ấy, con mới có thể có một thế tử tốt như vậy, cho nên hôm nay con cố ý chọn hết những trân bảo quý giá nhất Tiêu gia, dự định để nhạc phụ tùy ý lựa chọn. Nay nhạc phụ đã nói vậy, sức nhớ nhạc phụ trước giờ có tiếng thanh liêm, Văn Nhi thực sự rất áy náy, cảm thấy mình quá coi trọng nghi thức xã giao rồi, quả thực đã làm một chuyện vô cùng hồ đồ...”

Tiêu Văn về mặt áy náy “ Là ta suy nghĩ không chu đáo, là ta sai ”, nói ra những lời khiến Quý Hiểu Phong giận đến nghiến răng, “ Văn Yên, Họa Hạ, thu lại tất cả mọi thứ đưa hết về phủ cho ta. Đừng làm cho người ngoài hiểu lầm , cho rằng nhạc phụ là đang bán nữ nhi, chứ không phải là gả nữ nhi. Nhạc phụ của ta làm quan liêm khiết, trước nay luôn khinh thường những thứ nghi thức xã giao này! ”

Tiêu Văn ra đòn sát thủ khiến người Quý gia trở tay không kịp, nhất là Quý Hiểu Phong trở mặt nhìn những trân phẩm rực rỡ muôn màu trước đó còn thuộc về mình từ từ đi xa, lại không thể ngăn cản.

Nếu bây giờ ông nhận những lễ vật này, chẳng phải trước mặt mọi người bêu rếu mình bán nữ nhi? ! Tự nhận mình làm quan không thanh liêm? !

Nhìn vệt chết đến miệng còn bay, người Quý gia tức giận bẻ khớp tay răng rắc. Khi nghe được những tiếng bàn luận xôn xao đè nén ý cười từ người dân bốn phía, Quý Hiểu Phong nhất thời mất hết mặt mũi, niềm nở lúc đầu lập tức tan thành mây khói: “ Bên ngoài gió lớn, mau vào đi. ”

Làm như không phát hiện sắc mặt Quý Hiểu Phong đen hơn than và Quý Thụ Mặc ra sức nháy mắt, Tiêu Văn mỉm cười, da mặt dày nói: “ Đa tạ nhạc phụ quan tâm. ” Sau đó, hắn hai tay trống trơn nghênh ngang, đường hoàng tiến vào Quý phủ.

Trong lòng Tiêu Văn không khỏi cười trộm, trong ngày lại mặt đem xe lễ vật về, e rằng hắn là người duy nhất tại Đông Ngự.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cung Chiều Thế Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Quý Thụ Mặc Kinh Ngạc

Giờ cơm trưa, Quý Hiểu Phong lúc đầu lạnh nhạt đi thẳng một nước vào nhà, lại đột nhiên ân cần gấp đồ ăn cho Tiêu Văn, còn dặn hắn ăn nhiều một chút. Tiêu Văn không nhịn được cười mỉa, nghĩ thầm lão hồ ly đó lại muốn bày trò gì, hắn làm ra vẻ thụ sủng nhược kinh, gương mặt si ngốc gấp đồ ăn cho Quý Thụ Mặc.

“ Thụ Mặc, nàng ốm như vậy, nên ăn nhiều thịt một chút. ”

Tiêu Văn gấp một miếng thịt ba chỉ đầy mỡ, không đếm xỉa Quý Thụ Mặc mặt mày xanh lè xanh lét, vui vẻ bỏ vào trong bát nàng ta. Sau đó, hắn làm bộ lơ đãng liếm liếm chiếc đũa, rất có lòng dung đôi đũa dính đầy nước miếng của mình gấp thức ăn đầy vào bát của Quý Thụ Mặc..

Tiêu Văn gấp thật cao hứng, hắn bôi bôi chọn chọn trong mấy cái đĩa trên bàn, quyết ý kiếm cho được miếng ngon nhất cho Quý Thụ Mặc, kết quả là, đũa hắn hầu như đã dùng vào hết toàn bộ đồ ăn trên bàn

Quý Thụ Mặc ghét nhất chính là thịt mỡ, vừa đụng vào món gì có dầu mỡ liền muốn nôn. Mà nàng ta còn có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, bây giờ thì hay rồi, đồ ăn trên bàn đều dính nước miếng của Tiêu Văn. Nhìn đồ ăn chất cao như núi trong bát cơm, Quý Thụ Mặc sắc mặt tái nhợt, nơi cổ họng mơ hồ có thứ gì muốn trào ra, ghê tởm tột độ, cảm giác thèm ăn nhất thời bay biến.

Trái ngược với Quý Thụ Mặc cứng đờ bụng đũa xuống, cả gương mặt xanh mét, Tiêu Văn ăn bữa cỗ này thật là vui vẻ nha! Tay trái một cánh gà, tay phải một đùi gà, ngón nga ngón ngỗng, điệu bộ này đều khiến mọi người Quý gia khinh bỉ, ngay cả Văn Yên và Họa Hạ khoanh tay đứng hầu hai bên cũng cảm thấy mất thể diện, chỉ muốn tìm cái lỗ nào chun xuống.

Sau khi quét sạch thịt trên bàn ăn, Tiêu Văn nhìn đĩa sườn xào chua ngọt Quý Thụ Mặc thích ăn nhất, biết rõ còn hỏi: “ Thụ Mặc, sao nàng không ăn ? ”

Quý Thư Mặc trầm mặt, không đáp, ánh mắt từ từ đông cứng lại, lạnh lùng nhìn hấn. Tiêu Văn lại cố ý đem ánh mắt hận không thể treo cổ hấn lên của nàng lý giải thành Quý Thư Mặc đang vô cùng yêu thương nhưng nhớ miếng dưa leo xào* trên đĩa hấn.

*Cách làm món sườn xào chua ngọt có dưa leo : [http://news.zing.vn/chua-nhe-vi-thom-tr ... 93619.html](http://news.zing.vn/chua-nhe-vi-thom-tr...93619.html)

Hấn bày ra bộ dáng “à ra thế”, đem miếng dưa thiếu chút nữa để vào trong miệng, chân chó đưa tới bên môi Quý Thư Mặc, giọng ngọt như mật ong: “Thư Mặc, đến, a a a ~”

Bên môi ẩm áp, Quý Thư Mặc nhu thuận quảy qua, nhưng mới vừa nhìn, trên miếng dưa còn dính vệt nước không biết là nước sốt, hay là nước miếng Tiêu Văn. Trong nháy mắt, nàng ta nổi đầy da gà, vội vàng đẩy Tiêu Văn ra, cúi người muốn nôn.

Nàng nôn khan* vài tiếng, sắc mặt càng thêm tái nhợt, lão đạo muốn ngã, ai nhìn vào cũng thương xót.

*: là ọe ọe nhưng không nôn ra đc gì cả.

Biết rõ Quý Thư Mặc chán ghét mình đụng chạm, Tiêu Văn lại vô cùng chăm sóc vuốt sống lưng nàng ta, dung sức ôm ta vào lòng. Cảm nhận nàng ta khó chịu toàn thân run rẩy, hấn bày ra vẻ mặt lo lắng hỏi: “Thư Mặc, làm sao vậy? Khó chịu ở đâu?”

Quý Thư Mặc tránh được miếng thịt đầy mỡ của Tiêu Văn, nhưng cái bàn tay bản từng cầm chân gà đùi gà kia lại bám riết không chịu buông tha nàng ta, hết bỏ dọc lưng nàng ta, còn sờ lên mặt nàng ta!

Nàng ta lại muốn ói ra...

Tiêu Văn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt Quý Thư Mặc lên, ánh mắt quét nàng ta từ trên xuống dưới, sau đó như nghĩ ra điều gì, kinh ngạc hỏi: “Ăn không được, còn nôn khan, toàn những triệu chứng mang thai. Nếu không phải tôi qua chúng ta...”

Một đạo sét đánh giữa trời quang, Quý Thư Mặc cả người run lên, trượt từ trong ngực Tiêu Văn ra, ngã ngổ trên mặt đất.

Tiêu Văn cố ý ngừng lại, sau đó cười mỉa, nói: “Cũng có thể bao tử có vấn đề, có cần mời đại phu hay không?”

Quý Hiểu Phong tim nhảy thình thịch, vội vàng cười cười giảng hòa: “Có thể thịt hôm nay quá nhiều mỡ, khiến Thư Mặc không thoải mái. Không cần mời đại phu làm gì.”

Bữa cơm này, người Quý gia ngồi ăn mà nhấp nhòm không yên, Quý Hiểu Phong có điều muốn nói càng nóng lòng như lửa đốt, ăn qua loa vài miếng đã sai người dọn dẹp, duy chỉ có Tiêu Văn ăn uống no say, nằm trên ghế quý phi thỏa mãn vuốt bụng, khoan khoái ợ một cái rõ to.

Nhìn Quý Thư Mặc thống khổ, hấn cực kỳ vui vẻ, tâm nở nhạc khai hoa nhạn không được ăn to uống lớn ~

Lúc Tiêu Văn nhàn nhã nghỉ ngơi, Quý Thư Mặc được Quý mẫu dìu về khuê phòng lúc chưa xuất giá. Bây giờ trong đại sảnh, chỉ còn Quý Hiểu Phong và ba con trai của ông ta.

Quý Thư Mặc là con nhỏ nhất của Quý gia, cũng là nữ nhi Quý Hiểu Phong thương yêu nhất, được ông ta dốc lòng bồi dưỡng. Quý Thư Mặc từ nhỏ đã được mệnh danh tài nữ, người cầu cưới gần như đập nát cửa Quý gia, nhưng Quý Hiểu Phong lại lần khần không gả Quý Thư Mặc đi. Bởi vì ông ta cảm thấy, chỉ có hoàng tử tôn quý mới xứng với con gái bảo bối của ông ta. Hiềm một nỗi, với thân phận hộ bộ thị lang tứ phẩm tếp riu của ông ta, muốn Quý Thư Mặc làm chính phi của hoàng tử, quả thực là vượt quá khả năng. Còn như làm thiếp thất, lại cảm thấy thiệt thòi cho nữ nhi nhà mình.

Vì thế, ông ta liền bắt đầu xem xét, từ trong những người theo đuổi Quý Thư Mặc, chọn trúng trưởng tử Tiêu gia Tiêu Văn luôn ái mộ Quý Thư Mặc điên cuồng, lại dễ thao túng nhất.

Tiêu Văn theo đuổi Quý Thư Mặc ba năm, lấy lòng nàng ta ba năm, Quý Hiểu Phong hoàn toàn để trong mắt. Ông ta làm bộ thân mật với hấn, bắt quá là lợi dụng Tiêu Văn ngu xuẩn vì mình, vì Quý gia kiếm lời mà thôi, trong lòng cực kỳ khinh thường Tiêu Văn mang đây tai tiếng.

Mà ông ta, tuy trời sinh tính tình ngốc nghếch lỗ mãng, tuổi lại không còn nhỏ, nhưng nhờ có nữ nhi huệ chất lan tâm*, nên từ một quan cửu phẩm nho nhỏ cũng từ từ bò lên chức hộ bộ thị lang, lại còn được miễn phí tiệm gạo, tiệm vải và vô giá trân phẩm.

*Huệ chất lan tâm chỉ người thông tuệ, cao nhã, thanh khiết.

Hôm nay, Tiêu Văn mang theo Quý Thư Mặc hồi môn. Tên tiểu tử si ngốc này luôn một lòng cầu cưới Quý Thư Mặc nay đã được toại nguyện tinh thần phần chần nhất định dễ nói chuyện, vì thế, Quý Hiểu Phong liền nhân cơ hội này, nói ra mục đích cuối cùng.

“Văn Nhi, đại tỷ phu của con tài hoa hơn người, thông minh lanh lợi, nhưng thất bại, chỉ là một tên sai vặt nhỏ hàng cửu phẩm tại Hàn Lâm viện...” Quý Hiểu Phong sâu kín thở dài một hơi, ánh mắt chờ đợi nhìn Tiêu Văn, chờ đợi hấn như ngày xưa thông minh tiếp lời, ai biết Tiêu Văn vẻ mặt mờ mịt, nghe mà chẳng hiểu quái gì, ông ta không khỏi cắn chặt răng, nói ra nửa câu sau, “Nghe nói, vị trí công bộ thị lang đang thiếu người, Công bộ Thượng thư lại bạn tốt của ông thông gia, có thể nào...”

Tiêu Văn hiểu ra gật gật đầu, nhưng rất nhanh lo lắng nói: “Từ cửu phẩm lập tức nhảy lên hàng tứ phẩm tựa hồ có hơi nhanh, hộ bộ không phải trống ghế chủ sự thất phẩm sao? sao nhạc phụ không trực tiếp tìm hộ bộ Thượng thư nói chuyện, trái lại bỏ gần tìm xa?”

Tiêu Văn trong lòng cười lạnh, công bộ là công việc béo bở, chương quản các hạng công trình, các ngành nghề thủ công, đồn điền, thủy lợi, giao thông. Quý Hiệu Phong trăm phương ngàn kế muốn đưa con trai lớn vừa bắt tài lại tham tiền của mình vào công bộ, mà kiếp trước hẳn vì việc này, ngu ngốc cãi nhau một trận với phụ thân. Kiếp này, làm sao hẳn có thể ngu ngốc phạm cùng một sai lầm đâu!

Thấy Tiêu Văn uyển chuyển cự tuyệt, Quý Hiệu Phong trên mặt không nên được giận. chức quan thất phẩm Hộ bộ, đương nhiên ông ta cũng từng nỗ lực, nhưng sau mấy ngày khảo hạch, bị hộ bộ Thượng Thư cự tuyệt. Cho nên, ông ta mới nghĩ tới phụ thân Tiêu Văn là quan nhị phẩm. Với bản lĩnh của Tiêu Ngọc Dung, muốn đưa ai vào, thì có khó khăn gì đâu?

Ông ta dò la được, lần thi tuyển này cho dù Tiêu Văn không đậu, Tiêu Ngọc Dung đều sắp xếp cho Tiêu Văn một chức quan thất phẩm nhân hạ tại bộ binh. Ngay cả cái loại ngu ngốc chỉ biết suốt ngày chơi bời lêu lổng như Tiêu Văn còn được làm quan thất phẩm, ông ta đâu thể cam chịu để con trai bảo bối của mình làm tên sai vặt nhỏ nhỏ hàng cửu phẩm tại Hàn Lâm viện được!

“Tam muội phụ, đệ có thể nói chuyện này với Tiêu bá phụ không?” Quý đại ca nhìn không được xen vào, vẻ mặt nóng ruột nói, “Đệ giúp ta chuyện này, tam muội nhất định sẽ nhìn đệ bằng cặp mắt khác xưa, về sau đệ chính là đại ân nhân của Quý gia chúng ta!”

Tiêu Văn cười lạnh trong lòng. Tiêu Văn là bảo bối của Tiêu Ngọc Dung, nhưng Quý Thư Mặc lại không còn là bảo bối của Tiêu Văn, còn muốn đem Quý Thư Mặc ra dụ dỗ hẳn, quả thực là ngây thơ!

“Nhưng...” Tiêu Văn mấp má môi, đang muốn cự tuyệt, lại thấy Quý Thư Mặc yếu ớt đi tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn hẳn đăm đăm, trầm giọng nói: “Thư Mặc thỉnh cầu, vì Thư Mặc thề chủ nhất định sẽ làm được.”

Vô cùng chắc chắn, chưa từng nghi ngờ Tiêu Văn sẽ cự tuyệt.

Tiêu Văn hiếm khi nói: “Thư Mặc, nàng đã quá đề cao ta. Kỳ thật ta rất muốn giúp đại ca, nhưng nàng nên biết, phụ thân trước nay chưa từng nhúng tay vào việc này. cho dù thật sự những tay thành công chuyện này, đại ca chính là đi cửa sau. Về sau sẽ bị người trong quan trường đâm tiểu chỉ trở.”

Tiêu Văn giả vờ giả vịt, bề ngoài nói đạo lý nhân nghĩa nhưng thực chất mắng người Quý gia muốn ngồi mát ăn bát vàng. Bọn họ sao có thể không nghe ra thâm ý này, trong lòng càng thêm hận, nhất thời sắc mặt ai nấy đều khó coi. Nhất là người luôn cao ngạo, hiếm khi biểu lộ cảm xúc cho người khác coi như Quý Thư Mặc trợn mắt há mồm, vẻ mặt kinh ngạc.

Tiêu Văn cười tươi: “Một tháng sau triều đình tổ chức khoa thi, nếu đại ca thật có tài, không bằng thi đỗ Trạng Nguyên, đến lúc đó trên diện rộng tự tiến cử, dùng thực lực mưu cầu chức công bộ thị lang.”

Sắc mặt Quý đại ca biến xanh, ba năm trước hẳn ta có tham gia khoa cử, bị rớt ngay tại kỳ thi hương. Hẳn ta kỳ thật cũng không có tài cán gì, cùng một dạng chơi bời lêu lổng như Tiêu Văn, lết lên được cái ghế tiểu quan cửu phẩm là quá lắm rồi. Nay thấy đệ đệ mình lên như điều gặp gió, cho nên muốn hưởng chút lợi từ Tiêu gia, ai biết Tiêu Văn luôn cung kính với hẳn ta, tôn sùng hẳn ta như thần thánh lại từ chối!

Thấy Tiêu Văn không chút khách khí cự tuyệt, Quý Hiệu Phong cười gượng hai tiếng, không được tự nhiên chuyển sang đề tài khác: “Văn Nhi, gần đây nhị ca con kinh doanh tiệm gạo và tiệm vải phát đạt, muốn mở thêm hai chi nhánh...”

Hàm ý trong câu nói đã quá rõ ràng, còn không phải kêu Tiêu Văn móc tiền túi ra sao..

Tiêu Văn giả ngu nói: “Mở thêm chi nhánh được đó!”

“Chỉ là tiền không đủ... Không biết Văn Nhi...”

“Muốn mượn bao nhiêu tiền?” Quý Hiệu Phong trong lòng vui vẻ, lại nghe hẳn nói tiếp: “Nếu như nhạc phụ thiếu tiền, muốn mượn, có thể ghi giấy nợ trước, Văn Nhi sẽ nghĩ biện pháp đến phòng thu chi Tiêu phủ lấy tiền.”

“Ghi, giấy nợ?” Đầu lưỡi Quý Hiệu Phong rú lại.

Tiêu Văn do dự một lát, ngượng ngùng gật đầu: “Không dám giấu gì nhạc phụ, lần đại hôn này, con rể đã dốc hết toàn bộ tiền riêng. Tiền bạc bây giờ thuộc quyền quản lý của nội tổ mẫu con rể, thiết nghĩ cha viết giấy nợ vẫn tốt hơn.”

Điểm này Tiêu Văn không nói dối, để tổ chức đám cưới rình rang, Tiêu Văn trước nay luôn tiêu tiền như nước cần rảnh nhin ăn nhin mặc hai tháng. Mà kiếp trước, không thuyết phục được Tiêu Ngọc Dung chi tiền, Tiêu Văn lại lần nữa nhin ăn nhin mặc, tích cóp tiền tiêu vật hàng tháng giúp Quý nhị ca mở tiệm. Mà cái màn mượn tiền thì phải trả này, chỉ nhận được nụ cười của Quý Thư Mặc, không có vẻ sau.

Sau này mới biết, ba ngàn lượng bạc Tiêu Văn nỗ lực gom góp mấy tháng trời, cuối cùng bị Quý tam ca đánh bạc thua sạch.

Quý Hiệu Phong thấy lừa gạt thất bại, mất hứng lếc Quý Thư Mặc. Tiêu Văn làm bộ như không phát hiện bọn họ ngấm ngầm trao đổi, vui vẻ ăn hoa quả, trong lòng thầm tính toán làm sao đòi lại hai cửa tiệm trước đây mình đã tặng.

Lúc Tiêu Văn đang trù tính nên đi nước cờ kế tiếp như thế nào thì Quý Hiệu Phong đã bàn bạc bằng mắt xong với Quý Thư Mặc. Nàng ta nhẹ nhàng đi tới. Nàng ta đầu tiên là ôn nhu cười, sau đó dùng tiếng nói trong trẻo động lòng người, bắt đầu thi triển mỹ nhân kế.

“Phu quân... Quả thật muốn ghi giấy nợ? Chúng ta bây giờ không phải là người một nhà sao? Cho thê từ mình mượn tiền, chẳng lẽ cũng muốn tính toán

chi lý? ”

Khó được Quý Thư Mặc ngọt ngào kêu mình một tiếng phu quân, Tiêu Văn híp mắt hưởng thụ . Hắn vươn tay, ôm eo Quý Thư Mặc, ái muội phà hơi vào tai nàng ta: “ Thư Mặc, gần đây ta tiêu pha quá trớn , phụ thân giận dữ cắt giảm phí sinh hoạt của ta. Ghi giấy nợ là để tiện cho việc đến phòng thu chi rút tiền, chứng minh ta thật sự cho nhà nàng vay, chứ không phải rút tiền bỏ túi riêng ăn xài phung phí. Như vậy, cũng dễ ăn nói với phụ thân, với bà nội. ”

Bất mãn với việc ghi giấy nợ như vậy, trăm phần trăm muốn mượn nhưng không muốn trả rồi!

Ở đâu có cái lý đó!

Hắn dừng một chút, do dự nói: “ Nếu chúng ta đã không có đủ vốn, chỉ bằng hoãn việc mở tiệm mới lại, chờ sau khi dư dả tiền bạc, lúc đó hẳn mở tiệm . ”

Quý Thư Mặc tức giận không thể nói thành lời, hất tay Tiêu Văn ra .

Tiêu Văn không hiểu lý do, tủi thân hỏi: “ Làm sao vậy? ”

“ Phu quân vì sao nói dối?” Quý Thư Mặc bức bối chất vấn, “ Nhiều đồ cổ và tranh chữ như vậy, chỉ cần bán một hai món là đã có vạn lượng vàng. Trên tay sao lại không có tiền?”

Sắc mặt Tiêu Văn trầm xuống, đáy lòng hắn nhin xuống cuộn cuộn tức giận.

“ Phu quân luôn miệng nói yêu ta, mà chỉ có chút bạc lẻ giúp đỡ nhà vợ cũng tiếc bỏ ra. Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu , làm cho người ta nghe thấy liên nhin không được mà thương tiếc, bất quá mới nói có một nửa, liền nghẹn ngào nói không ra lời, con người thủy linh đã bịt kín một tầng sương mù, vạn phần đau thương nhìn Tiêu Văn , Đây chính là yêu trong miệng phu quân? ” Quý Thư Mặc hai mắt đầm lệ. đáng người tình tế yếu điệu, ngũ quan tinh xảo khéo léo, trong đôi mắt đẹp chứa đầy nước mắt, thật sự là làm cho người ta rất đau lòng!

Diễn trò, ai không biết?

Tiêu Văn khề thờ dài một cái: “ Thư Mặc, người khẳng khẳng đòi tiền, vậy thì ghi giấy nợ đi.. ”

Thấy Tiêu Văn vòng tới vòng lui lại quay trở về chủ đề ghi giấy nợ, trước mặt mọi người Quý gia Quý Thư Mặc mắt hết mặt mũi lập tức không giữ được bình tĩnh. Nhìn chỗ cổ tay vốn dĩ trắng nõn nay in hằn một vòng tím bầm*, lại nghĩ tới chuyện Tiêu Văn hai tay trống không vào phủ, ngậm ngậm chịu đựng Tiêu Văn đã lâu, Quý Thư Mặc tức giận đến tức sùi bọt mép, thân mình run lên, rốt cuộc không để ý đến hấn nữa.

*: Lúc giả vờ đóng kịch đuổi Tạ Sơ Thần đi, Tiêu Văn mất bình tĩnh nắm chặt cổ tay Quý Thư Mặc. Xem lại chương 10

Những người khác thấy không bòn rút của Tiêu Văn được chút xíu cùi gạo dầu muối nào, hoàn toàn không giống trước kia dễ nói chuyện, lừa gạt không khỏi trào dâng.

Tiêu Văn đích thực chịu không nổi ánh mắt lên án của mấy người Quý gia, làm như không cho tiền là hấn sai. Hấn hắng giọng một cái, mở miệng nói: “ Thư Mặc, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi.”

Quý Thư Mặc hừ lạnh một tiếng: “ Hôm nay thiếp muốn ở lại Quý phủ, chàng về một mình đi! ”

Tiêu Văn hơi nhú mày, ánh mắt sắc như kiếm, lạnh lùng nhìn Quý Thư Mặc: “ Nàng xác định ngày đầu tiên lại mặt, để phu quân ta, một mình trở về? ”

Thanh âm nghe lạnh lùng như băng, dường như còn mang theo vài phần nghiêm khắc.

“ Đúng!” Quý Thư Mặc ngẩng cao đầu, vẻ mặt dứt khoát.

Chân mày Tiêu Văn càng nhăn càng sâu ! Hấn nghĩ không ra sao kiếp trước mình có thể chịu nổi cái tính động một tý là sinh sự của Quý Thư Mặc, hấn chỉ biết, mình của bây giờ đã nhin không nổi nữa!

Diễn trò đã lâu , còn thật cho rằng mình là mỹ nữ được vạn người hoan nghênh ?

Hoan nghênh cái rắm!

Kiếp trước, bởi vì yêu sâu đậm, cho dù Quý Thư Mặc ngang ngược cố ý sinh sự cỡ nào, Tiêu Văn đều có thể bao dung, thậm chí vô cùng vui vẻ từ từ phá bỏ về ngoài lạnh lùng của nàng ta.

Mà hấn sau khi sống lại, tận đáy lòng tuy vẫn còn dư âm mối nghiệt duyên không thể nói bỏ là bỏ được ngay, nhưng sâu hơn là phần nộ và hận ý ngập trời, thế nên khi nhìn Quý Thư Mặc làm ra vẻ tiêm nhục ôn lương*, Tiêu Văn càng nhìn càng chán ghét, đầu còn có nửa phần nhu tình kiếp trước.

*: ý chỉ nhu nhục yếu đuối

Nghĩ thông suốt Quý Thư Mặc bất quá chỉ là một quân cờ trong tay hấn, ở đâu có chuyện quân cờ leo lên đầu chủ nhân ngồi, Tiêu Văn tự thấy mình cần

cho Quý Thư Mặc biết rõ nàng ta là ai, chỗ đứng của nàng ta ở đâu, hần lập tức cười như không cười nói: “ Là phu quân, Tiêu Văn nguyện thỏa mãn bất cứ thỉnh cầu nào của Thư Mặc...”

Quý Thư Mặc mở cò trong bụng, cho rằng Tiêu Văn thỏa hiệp với mình lại nghe thấy Tiêu Văn nói: “ Nếu Thư Mặc muốn ở lại vài ngày hàn huyên cùng cha mẹ, phu quân như ta đương nhiên không đành lòng cự tuyệt. Tuy ta muốn ở lại cùng Thư Mặc, nhưng Đông Ngụy có quy định, trong tháng trăng mật, tân phòng không được bỏ trống, lại mặt xong phải trở về trước khi mặt trời lặn. Cho nên, người làm phu quân như ta, đành về Tiêu phủ trước vậy ...”

Tiêu Văn quơ quơ tay chuẩn kiểu đánh đuôi ruồi bọ trong truyền thuyết, nở nụ cười ôn nhu: “ Đợi Thư Mặc và cha mẹ đoàn tụ xong, ta lại tới đón nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cung Chiều Thê Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tạ Sơ Thần Bị Ép Gả

Quý Thư Mặc im lặng trừng mắt nhìn nhìn Tiêu Văn, ngàn lần không nghĩ tới hần sẽ tuyệt tình như vậy. Chỉ mới hai ngày ngắn ngủi, hần đã thay đổi, cực kỳ lạnh khốc, cực kỳ đáng sợ, cả người giống như bị phong tỏa bởi tầng băng sương dày đặc. Tiêu Văn lạnh lùng nhìn nàng ta, tình yêu của ba năm qua không còn hiển hiện trên mặt hần nữa, ánh mắt mang theo sự căm hận và tức giận mà từ trước tới nay chưa hề có.

Quý Thư Mặc đại ra, mắt chớp chớp, ngây ngốc.

Nhưng nàng ta mau chóng quay đầu tức giận, nàng ta đã quyết tâm, từ bây giờ sẽ chiến tranh lạnh với Tiêu Văn, không nói lời nào, không để ý tới, không quay về. Tiêu Văn bất quá là trái hồng mềm, hần ta vốn si mê nàng ta điên cuồng ba năm, nhất định sẽ vô cùng hối hận ngày hôm nay đã ngu ngốc chọc giận nàng ta, sẽ lập tức nhận sai, trăm phương nghìn kế dỗ nàng vui vẻ, đến lúc đó coi hần làm thế nào dám không thuận theo yêu cầu của nàng ta!

Ba năm nay Quý Thư Mặc cơ hồ xoay Tiêu Văn trong lòng bàn tay, tính tình hần thế nào nàng ta rõ hơn ai hết, Tiêu Văn nhất định sẽ khóc lóc cầu xin năn nỉ nàng ta trở về! Chỉ tiếc nàng ta đã đánh giá sai Tiêu Văn. Lúc này Tiêu Văn chẳng những không hối hận chút xíu nào, ngược lại vui đến không lời nào diễn tả được.

Cuối cùng hần cũng làm Quý Thư Mặc bất an !

Kế hoạch ban đầu là, Tiêu Văn sẽ đóng kịch, giả vờ cung chiều Quý Thư Mặc như kiếp trước, nhưng đến phút mấu chốt, hần chợt nghĩ ra: uy Quý Thư Mặc chán ghét mình tận xương tủy, nhưng trên hết, nàng ta càng sợ mình không yêu nàng ta, bởi vì nếu mình không yêu nàng ta, nàng ta sẽ không thể lợi dụng mình thực hiện dã tâm của nàng ta. Cho nên, mặc kệ hần đối xử với nàng ta như thế nào, nàng ta đều sẽ nghĩ mọi cách bước lên bậc thang cuối cùng. Chỉ cần nàng ta còn ở bên cạnh hần, hần còn sợ không ngăn chặn được những âm mưu quỷ kế của nàng ta hay sao.

Hơn nữa, còn dễ dàng cho hần lợi dụng ngược lại.

Cho nên, hần căn bản không cần ép bản thân dối lòng sùng ái nàng ta, đúng không !?

Đối với cái hạng nữ nhân coi mình là trung tâm của vũ trụ, lúc nào cũng ta đây, cho rằng mọi người đều có trách nhiệm chiều chuộng nàng ta tới trời, phải dạy dỗ nàng ta một lần, cho nàng ta biết hần không còn là Tiêu Văn nàng ta bảo sao nghe vậy nữa!

Sau khi thông suốt, Tiêu Văn vô cùng sáng khoái, trên đường hồi phủ cao hứng ca hát líu lo. Họa Hạ bên ngoài đánh xe ngựa, trên trán ả ả ba vạch đen, cảm thấy Tiêu Văn nhất định là bị Quý Thư Mặc chọc điên luôn rồi, hiếm khi hần không độc miệng, ngược lại quan tâm nói: “ Thiếu gia, cậu làm ơn đừng cười khùng bố như vậy nữa được không, rất dọa người đó ! Nếu đã không xa thiếu phu quân, cậu quay lại đón cô ấy về nhà đi... Nhớ ra chọc giận thiếu phu quân thật, cô ấy trở mặt với thiếu gia, lúc đó người chịu khổ lại là cậu! ”

Tiêu Văn nghiêng người dựa vào đệm êm trong xe, một tay vén màn xe, cười khanh khách nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài: “ Đừng tự cho là đúng nữa. Người chịu khổ lần này là ai chưa biết đâu. nàng ta. Bởi vì, người khác ta khác tất cả đều khác. Ta đã không còn là Tiêu Văn lúc xưa nữa rồi. ”

Họa Hạ giật giật khóe miệng nhìn Vân Yên ngồi bên cạnh...

Họa Hạ cảm giác da đầu mình run lên, cả người hần co rúm lại, lắp ba lắp bắp mở miệng: “ Thiếu gia cậu nói gì tôi không hiểu! ”

Sâu xa, sâu cá, sâu ná, sâu quá xá quá xa, tóm lại quá con má nó... nhưc óc rồi!!!

Ba năm nay, Họa Hạ đã nhìn quen cảnh Tiêu Văn dốc lòng dốc dạ hao tổn tâm huyết vì Quý Thư Mặc, thậm chí ngu ngốc vùng tiền cho rác*. Bây giờ, nghe Tiêu Văn nói như chém đinh chặt sắt, kiểu như thề thốt sẽ không bao giờ đại gái nữa, hần từ chối cho ý kiến, tiếp tục quay sang nhìn Vân Yên ngồi bên cạnh, bĩu môi nói thầm: “ Cái gì mà người khác ta khác tất cả đều khác? Cho dù có thay đổi thế nào đi nữa, cũng không có khả năng thay đổi tình cảm nhanh như thế, làm gì có chuyện chỉ trong vòng mấy ngày không thích người mình đã từng thích nhiều năm trời chứ... Đệ cam đoan, ngày mai thôi, nhất định thiếu gia sẽ hối hận đến điên lên... Trâu bò húc nhau, ruồi muỗi chết. Lúc đó, người xui xẻo sẽ là chúng ta! ”

*: Câu này chính xác là câu thành ngữ “vung tiền như rác” nhưng Họa Hạ lại sửa thành “vung tiền cho rác”, ý mỉa mai Quý Thư Mặc là rác, không đáng để Tiêu Văn đối xử tốt.

Vân Yên trầm mặt, cau mày. Tiêu Văn từng sai hấn và Họa Hạ đi khắp nơi tìm đồ cổ trên quý và tranh chữ, rõ ràng muốn tặng cho Quý phụ, đồ Quý Thư Mặc vui vẻ. Nhưng mới rồi, thiếu gia chẳng những không tặng toàn bộ đồ cổ và tranh chữ mình đã cất công tìm kiếm, còn cự tuyệt yêu sách của Quý Thư Mặc, trước mặt mọi người cương quyết làm khó nàng ta, thậm chí bỏ lại nàng ta, một mình “vui vẻ” hồi phủ.

Điều này thật sự quá quá quá quá quá kỳ quái! Tiêu Văn sao có thể nhẫn tâm để Quý Thư Mặc chịu thiệt thòi chứ!

Nếu không phải mấy hôm nay hấn luôn tò tò theo Tiêu Văn, hấn nhất định sẽ cho rằng người đứng trước mặt là giả mạo.

Tiêu Văn tốt tâm tình cũng không có liên tục rất lâu, bởi vì hấn nhìn thấy hai bóng người quen thuộc đang len lả lén lút bên tường.

“Tiểu thư, cô giữ chặt tay tôi, tôi kéo cô lên...”

“Ta, ta với không tới...”

Tiêu Văn hí hóp mắt, vội vàng kêu Họa Hạ dừng xe, lòng như lửa đốt một bước thành ba bước chạy đến bên người thiếu nữ khập khiễng còn muốn trèo tường.

“Chiều Nhi, ta leo không được...” Bởi vì chân bị thương, lại đang mặc váy vương vãi, Tạ Sơ Thần leo tường vô cùng vụng về, nàng ấy “hay da” dùng sức phồng vãi lần cũng không bắt được tay Chiều Nhi, ngược lại tay chạm tay, đập tay Chiều Nhi một phát đau điếng, làm tiểu nha đầu đáng thương đang ngồi trên đầu tường té xuống cái bịch.

“Ai da” Chiều Nhi nằm bẹp dưới đất, đau thấy ông bà ông vải, mặt mày nhăn nhó còn hơn cờ hó bị bắt ăn phân.

“Tiểu thư, động tác trèo tường của cô làm on chuyên nghiệp một chút được không? Cô nghĩ sao mà để váy như vậy bang bang phóng lên tường. Cô có biết làm vậy rất nguy hiểm không? Một, làm vậy sẽ kích động người đi đường nhất là đàn ông bu vào nhìn thứ mà họ sẽ thấy đang thấy và đã thấy, hai cúi cúi may rủi cô té xuống rách y phục em không đem theo áo khoác làm sao che cho cô được? Cô làm ơn đi. Bất chúc em nè.” Vừa nói vừa xoay xoay phần đuôi váy được mình cột túm lại, còn không quên dậm chân nhay tại chỗ như cái thể loại gì mình họa tiện ích của việc cột túm chân váy.

Họa Hạ tuy ngồi trên xe ngựa nhưng vẫn ngoái tai phóng mắt tò mò nhất cử nhất động hai chủ tớ Chiều Nhi và Tạ Sơ Thần. Hấn sừng sốt một chút, bỗng dưng ngửa mặt lên trời cười lớn.

Vân Yên ngồi bên cạnh vội vàng lấy tay bịt miệng Họa Hạ, nhỏ giọng uy hiếp “Đề cử thử cười nữa xem”.

.

Họa Hạ vùng vằng hất tay Vân Yên ra lại bị một luồng sát khí đánh tới làm toàn thân hấn run cầm cập.

Bên kia Tiêu Văn quay đầu lại, neho mắt nhìn Họa Hạ bằng ánh nhìn người bị thất tâm phong* hạng nặng bị Phong Vân Tháp* chê trả về, gương mặt anh tuấn tỏ vẻ không hài lòng Họa Hạ bề ngoài luôn tỏ vẻ ôn tồn nho nhã lại cười nhiệt tình như vậy.

*thất tâm phong: bị điên

Phong Vân Tháp: tháp người điên

Tiêu Văn có đôi mắt rất đẹp, mắt của hấn hai mí rất rõ, tròng mắt đen thăm thẳm, cộng thêm sống mũi cao cùng đường cong đẹp mắt, thoạt nhìn cảm thấy anh tuấn tú khôi ngô khiến người ta không thể rời mắt.

Đôi môi thì lại thật mỏng, khi mỉm lại không giận mà uy, khi cười lên lại tạo cho người khác một loại cảm giác lịch sự nho nhã nhu hòa.

Nếu không phải hấn ngang ngược làm càn, bẻ tha thì người khác cũng sẽ không bị hành vi của hấn mà bỏ qua ngoại hình của hấn.

Họa Hạ nhận sự uy hiếp trắng trợn từ hai phía, sợ quá cầm nín luôn.

Bên này, Tạ Sơ Thần cắn răng, cúi đầu, “Chiều Nhi, chuyện đó nói sau được không? Bây giờ chuyện quan trọng nhất là phải tìm cách vào nhà”

Chiều Nhi ngồi chồm hổm dưới đất, vừa tháo nút thắt váy, vừa thở dài sườn sượt, gương mặt non choẹt nhăn nhó như bà già 70 sắp xuống lỗ. “Haizz Cửa chính có thị vệ canh giữ, tường lại quá cao, tiểu thư lại quá yếu không đủ sức trèo tường, em lại không thể bất chúc các đại hiệp võ công siêu phẩm ẵm cô phi thân vào trong.”

“Haizz” Hai chủ tớ tôi nhìn cô cô nhìn tôi, thở dài ngao ngán, lo lắng đi tới đi lui quanh tường.

Đường cùng, Chiều Nhi cắn răng, đang định bàn với Tạ Sơ Thần đi cổng chính cho xong, đột nhiên hai mắt nàng phát sáng, vui mừng nói: “Tiểu thư, có... có lỗ chó nè!”

Vì thế, hai mỹ nữ như hoa như ngọc đầu tiên là nhìn trái nhìn phải, xác định không ai thấy hành động xấu hổ của họ, mới từ từ tu bò vào lỗ chó, hồn nhiên

không biết sau lưng có hai cặp mắt sáng quắc nhìn hai người bọn họ ra sức vặn vẹo mông.

Tạ Sơ Thần vai mảnh eo thon, dáng người gầy gò, lỗ chó tuy nhỏ, nàng ấy vẫn dễ dàng chui qua. Nhưng Chiêu Nhi béo hơn nàng ấy vài ký, thì xảy ra bị kịch, nàng ta bị mắc kẹt nguyên con ...

“Chiêu Nhi!” Tạ Sơ Thần kêu lên, lúc nàng ấy đang mím môi mím lợi kéo Chiêu Nhi mắc kẹt trong lỗ chó ra thì một giọng nói châm chọc bắt chợt vang lên.

“Ồ, đây không phải là biểu tỉ sao, đang yên đang lành cửa lớn sao không chịu đi, ngược lại phải chui lỗ chó vậy? Đây là có tật giật mình?” Nam tử nói chuyện vênh vênh mặt, ánh mắt khinh miệt châm chọc, đầu người này đội tử kim quan, thân mặc áo bào gấm bảo thạch lấp lánh, nhìn từ xa chẳng khác gì con tắc kè hoa.

Thiếu nữ bên cạnh hắn, xinh đẹp sang trọng, miệng nói ra lại toàn lời cay nghiệt: “Mất tích suốt cả một ngày, chắc chắn là bỏ trốn cùng tên đàn ông lỗ mắng nào rồi! Bỏ dạng không ra cái đám ôn gì, chẳng lẽ là bị vứt bỏ?”

“Phi phi phi chó nhà ai thả rông sủa bậy sủa bạ đó!” Chiêu Nhi giận dữ, muốn xông lên trước bảo vệ tiểu thư, nhưng bị kẹt cứng ngắc trong lỗ chó, không thể động đậy. Chỉ đành mở to hai mắt trừng trừng hận không thể đem đôi huynh muội ác độc này ra xào lán, chưng tương thấy vào nồi lẩu, trối lại không cho cử động, lấy roi đánh, dùng nến nhỏ giọt, dìm xuống nước, hơ lửa, châm kim.

Chiêu Nhi không có gì giỏi, giỏi nhất là mắng người. Cả khoảnh sân nhất thời lạnh lẽo tiếng nàng ta lải nhải không ngừng.

“Hai người một người là thiếu gia con nhà giàu có học thức, một người là tiểu thư xinh đẹp quyền quý hờ một tí buồng những lời khó nghe nhục mạ tiểu thư của ta. Thật uổng công cha mẹ mấy người sinh mấy người ra bộ đáng xinh đẹp, tâm địa còn hơn rắn rết. Tiểu thư dù sao cũng là đại phòng*, xét theo vai vế chính là biểu tỉ của hai người. Mấy người quả thật đít chó không phọc ra trần châu, mấy lời mấy người nói ra đều không phải thứ tốt lành gì. Làm con cháu, làm em út như mấy người cũng thật là thất bại, con mẹ nó, Quả thực chính là không bằng heo chó, không không không! So hán với heo chó còn vũ nhục heo chó!”

* Đại phòng: vợ con thê thiếp của người con trai cả- tất nhiên phải do chính thất sinh ra trong gia đình, còn gọi là chi thứ nhất, Nhị phòng: vợ con thê thiếp của người con trai thứ hai, còn gọi là chi thứ hai, cứ tiếp tục như thế tới Tam phòng Tứ phòng...

Con cháu đời sau theo tôn ti vai vế, con cháu nhị phòng nếu cùng thứ bậc với con cháu đại phòng luôn phải gọi con cháu đại phòng là anh chị... dù cho có lớn tuổi hơn đây nữa.

Nói dễ hiểu là ba bạn là anh hai thì thằng con chú ba cho dù lớn hơn cả chục tuổi vẫn phải gọi bạn là anh/ chị.

“Hất xì!” Vân Yên quay mặt đi. Ta không quen cô nương đó... Ta không quen cô nương đó...

“Trời đất ơi, làm người ít nhất cũng phải để đức cho con cái chứ trời. Làm anh họ chị họ của người ta thôi mà làm như má người ta vậy trời. Cái thứ gì mà làm nhỏ mà ăn hiếp chị là cái thứ vô giáo dục, vô giáo dục từ trong trứng vô ra, vô giáo dục đến con mà cũng chào thua, vô giáo dục đến con của cũng chào cò, vô giáo dục đến cò hó không thèm nhận làm bạn.”

“....”

“Người gì đâu mà ác non ác nước. Ác ướt bầu trời. Ác ngập trời tổ quốc. Ác đến cuốc cũng chào thua. Ác chưa sinh đất nẻ. Ác mà còn tỏ vẻ hơn người.”

“....”

“Xấu trong tim thức xấu ra. Xấu từ buổi sơ khai non nước. Xấu từ mầm non xấu sang trung cấp. Xấu sập đất bẻ bở. Xấu nát nhà thờ. Xấu dơ bệnh viện. Xấu niềng Bitexco. Xấu solo không đối thủ. Xấu xanh cả bầu trời. Xấu di dời không cần giải tỏa. Xấu lan tỏa 100 km/h. Xấu bại hoại nhân gian. Xấu tiêu tan dương thế. Xấu ế con gái sơ sinh. Xấu điều linh con trai mới đẻ. Xấu mọc ghề luôn bóng gió mới dậy thì.”

“....”

“Cái thứ vừa ác vừa xấu âm chi địa ngục này nha, ra đường á trời không đánh thánh cũng đâm, mưa lâm râm chét đuối.”*

*Mình Dự chửi hay quá. Lụm luôn

<https://www.youtube.com/watch?v=aEp7JRTqMx0>

Họa Họa mím môi, hân rất muốn cười nha, nhưng ánh mắt đại ca là sao đây. Kiểu như chỉ cần hân lỡ đại xì ra một tiếng thôi, cái đầu trên cổ hân sẽ đi du lịch liền.

Aizz, đạo lý là thế này đây, có người yêu thì huynh đệ ruột thịt cũng vứt xó luôn mà...

“Chiêu Nhi, mắng hay lắm!” Tạ Sơ Thần đứng che cho Chiêu Nhi, bật ngón tay cái lên, khoe môi cong cong tán thưởng.

Mắng hay lắm mắng giỏi lắm!!! Sau này phải theo muội ấy học chút công phu mắng người này mới được.

Vân Yên lau mồ hôi trên trán, nhìn Tiêu Văn nãy giờ vẫn chôn chân tại chỗ, ánh mắt chăm chăm dõi theo dáng người nhỏ nhắn quật cường bên kia tường “...Thiếu gia, chúng ta... chúng ta có cần vào đó hỗ trợ không?”

Tiêu Văn chăm chăm đâm thủng bức tường, làm như hắn có thể nhìn xuyên qua đó tìm được bóng dáng chỉ mới tối hôm qua thôi còn suối ẩm tâm hồn hẳn, chau mày lại, nói với Vân Yên đang lo lắng bên cạnh, “Không cần. Ta cũng cảm thấy nha đầu đó mướng rất đúng. Cứ để nàng ta mướng thêm một lúc nữa.” Hắn thất thần nhìn vào trong, trái tim trong thân thể không hề trấn định như bề ngoài của hắn.

Thấy Tiêu Văn trở lại như vậy, sắc mặt Vân Yên tái hẳn đi. Được cái gì mà được? Cậu không vào giúp nha đầu đó khẳng định bị đánh bầm xương. Tạ tiểu thư dù sao cũng là biểu tượng của người ta, người ta giỏi lắm cũng chỉ xóc xĩa vài câu, còn cái nha đầu không biết trời cao đất dày kia... Đã ngu mà còn lì. Đã thị tì mà còn không biết thân biết phận. Bảo vệ chủ cái con khỉ khô. Đi mà bảo vệ bản thân còn tốt hơn.

Họa Họa như có như không nhìn về phía Vân Yên, ánh mắt sâu không thấy đáy lóe lên vài tia giảo hoạt.

“Đê tiện không đáng sợ, đáng sợ nhất là đê tiện có nội hàm giống như hắn vậy, cái gọi là nước quá trong ắt không có cá, người vô địch là đê tiện nhưng đê tiện không bao giờ vô địch được*....”

*: Phun hết nguyên lý trà sữa trên châu vào màn hình.

Vân Yên mặt toàn dầu chấm than, Họa Họa thì ho sặc sụa, toàn bộ nam phụ lão ấu Tạ gia đồng loạt lên con động kinh, chỉ có Tiêu Văn vẫn hờ hững không thêm quan tâm.

“Biểu tì, nha đầu của tì càng ngày càng không hiểu tôn ti, lại dám chửi trên đầu chủ tử, thật không biết quy củ!”

Ai bị lỗi tám đời tổ tông ra chửi như thế đều căm hận, huống chi là người nhỏ mọn như hắn ta, nam tử đánh mất ra hiệu, lập tức có hai tên gia đình thân hình vạm vỡ bẻ tay răng rắc bước lên, giờ chân đá vào mặt Chiêu Nhi.

Tạ Sơ Thần sắc mặt trắng nhợt, không nói một lời chặn trước người Chiêu Nhi, chân theo phản xạ vội vàng vươn ra phía trước. Tên gia đình bị bất ngờ, chân xoay một vòng, trúng ngay bụng Tạ Sơ Thần. Quần áo trên người nàng ấy đã bẩn hết cả, bây giờ lại thêm một dấu chân ngay bụng, nàng ấy bị đau lão đảo lúi vài bước, nhưng cương quyết không rời Chiêu Nhi, ánh mắt lạnh lùng như bàn băng bắn vào đôi huynh muội ý thế hiếp người.

Lúc này, một người đàn ông trung niên từ xa xa đi đến, ông ta mày kiếm mắt sáng, cái mũi cao như vách núi đá anh tuấn vô cùng, khóe môi ôm lấy ý cười sang sảng, tuy rằng đã gần bốn mươi, lại không thể che lấp được tư thế oai hùng, có thể thấy được khi còn trai trẻ cũng là mỹ nam tử một thời.

Thấy Tạ Sơ Thần bản thủ nhếch nhác, chân mày ông ta nhíu lại thành một đường, nhưng vì duy trì hình tượng từ ái “thúc thúc như cha” trước mặt mọi người, ông ta cố nuốt con giận trời xuống cổ họng, trên mặt là nụ cười bao dung, nhẹ nhàng nói, “Thần nhi, con nhìn xem bộ dáng con bây giờ còn ra thể thống gì, còn không mau đi vào nhà rửa mặt chải đầu! Con có biết người mất tích một ngày một đêm, ta và mẹ con lo lắng như thế nào không? Nếu con có mệnh hệ gì, xuống dưới cửu tuyền ta còn mặt mũi nào gặp cha con!”

Tạ Sơ Thần cười lạnh một tiếng, trào phúng: “Nhị thúc cần gì giờ vờ giả vịt, chờ Sơ Thần rửa mặt chải đầu sạch sẽ xong sau đó sẽ bắt Sơ Thần về Từ gia làm thiếp? Nếu như hôm nay Sơ Thần mất tích, chỉ sợ người mà nhị thúc không còn mặt mũi đi gặp không phải cha con, mà là người của Từ gia đó.”

Từ sau khi phụ thân Tạ Sơ Thần Tạ Hân Tuyền qua đời, cơ nghiệp cả đời ông ta khổ công gây dựng —— Tạ gia bị chia năm xẻ bảy, thứ đệ* ông ta, Tạ Thanh Vinh giả nhân giả nghĩa lấy danh nghĩa nuôi nấng Tạ Sơ Thần, vợ vet được hơn nửa tài sản của Tạ Hân Tuyền.

*: ở đây chỉ con dòng thiếp thất. Tạ Hân Tuyền là con trai chính thất, Tạ Thanh Vinh là con trai của thiếp.

Tạ Hân Tuyền là phú hào giàu nhất kinh thành, tài sản vô số, nhưng sau khi Tạ Thanh Vinh đoạt quyền, ăn xài phung phí, trầm luân vào cờ bạc, chỉ ba năm ngắn ngủi, đã nướng hơn nửa tài sản Tạ gia vào sông bạc. Thái độ đối với hai mẹ con Tạ Sơ Thần cũng dần dần thay đổi, ban đầu ân cần chăm sóc bao nhiêu, thì bây giờ cư xử lạnh lùng bấy nhiêu.

Gần đây, tiền vốn xoay vòng của mấy cửa hàng Tạ gia gặp chút trục trặc, Tạ Thanh Vinh lại nợ sông bạc một khoản lớn, ông ta mới lên lút hứa gả Tạ Sơ Thần cho Từ tam thiếu gia làm thiếp, sinh lễ là một ngàn lượng bạc trắng.

Ông ta biết Tạ Sơ Thần tính tình bướng bỉnh, nhất định sẽ không đồng ý hôn sự này, cho nên ông ta đã trù tính kỹ lưỡng, hạ thuốc mê Tạ Sơ Thần, sau đó thần không biết quỷ không hay đưa nàng ấy lên kiệu hoa, đến lúc đó gạo nấu chín cơm.

Ai biết, kiệu hoa còn chưa tới cửa, Tạ Sơ Thần lại chơi trò mất tích!

Nay, thấy Tạ Sơ Thần thẳng thừng vạch trần âm mưu của mình, Tạ Thanh Vinh nheo mắt, hoài nghi nhất định là Tạ Sơ Thần nghe trộm được cuộc nói chuyện giữa ông ta với bà mai Từ gia, mới lên lút trốn khỏi Tạ phủ.

Ông ta bày ra bộ mặt quan tâm dối trá, thân nhiên nói: “Nếu đã biết thì mau rửa mặt chải đầu sau đó mặc đồ tân nương vào, người Từ gia cũng sắp tới đây đón con rồi, đừng để lỡ giờ lành!” Nói xong, ông ta lờm Tạ Sơ Thần một cái, cảnh cáo nàng ấy đừng nghĩ đến chuyện trốn khỏi Tạ phủ lần nữa.

Tạ Sơ Thần nuốt xuống bùm máu trong cổ họng, lạnh lùng gần từng chữ: “Sơ Thần đã có phu quân, không cần nhị thúc phí công lo hôn sự cho Sơ Thần.”

“Phu quân?” Làm như vừa nghe được câu chuyện khôi hài nhất thế gian, Tạ Thanh Vinh gập người, cười như nắc nẻ, “Bên ngoài đều đồn người mặt dày mày dạn đại náo đám cưới trưởng tử Tiêu gia, nay phu quân trong miệng người, chẳng lẽ là chỉ Tiêu Văn? Người khắp kinh thành đều biết, Tiêu Văn cường đại Quý Thụ Mặc, lập lời thề chỉ cưới một thê tử, một nữ nhân tai tiếng khắp người như người còn mơ giữa ban ngày muốn làm thê tử Tiêu Văn?”

Thấy Tạ Sơ Thần sắc mặt xanh xao*, lên la lên lút chun lỗ chó vào nhà, Tạ Thanh Vinh liền đoán ra Tiêu Văn căn bản không thừa nhận Tạ Sơ Thần là thê tử. Mặc kệ Tạ Sơ Thần có quan hệ gì với Tiêu Văn, ông ta đã nhận sinh lễ của Từ gia, có nói sao ông ta cũng phải ép Tạ Sơ Thần lên kiệu hoa đưa đến Từ gia!

*: Đọc đoạn này muốn cầm dế phang vô đầu Tiêu Văn quá. Sáng sớm ít nhất phải mời người ta bữa cơm. CMN. Từ trưa tới giờ ko ăn gì hết, mặt xanh xao là phải. Tạ Sơ Thần cũng quá ư trâu bò, đúng là nữ chính, nhận được bảo kê của tác giả. Gặp mình là mình đối tể xiù luôn từ đời tám hoánh, còn sức đâu mà leo tường, cãi lộn văng vẳng và mây mây

Ông ta làm ra vẻ tốt bụng, tận tình khuyên bảo: “Thần nhi, Tiêu Văn không phải là phu quân tốt, người đừng si tâm vọng tưởng nữa. Nay thúc thúc gả con cho Từ tam thiếu gia, tướng mạo anh tuấn, tuổi trẻ tài cao, giàu nứt đổ đổ vách, còn rất yêu thương thê tử. Bây giờ con ngoan ngoãn mặc hi phục, Từ tam thiếu gia sẽ đối với con thật tốt.”

Từ tam thiếu gia tên là Từ Thanh, 18 tuổi, trong nhà có mười hai thị thiếp. Hắn là trưởng tử của Lang Viên Ngoại, nổi danh phóng đảng, thường ngày ngang ngược, hoành hành bá đạo, được mọi người xưng tụng là ác bá kinh thành, giống như Tiêu Văn. Chỉ là Tiêu Văn không có sở thích sưu tập thê tử như hắn.

Nay, Tạ Sơ Thần chính thức trở thành thị thiếp thứ mười ba của hắn ta.

Tạ Thanh Vinh nói lời này quả thực là điên đảo thị phi, chém gió không ngại mồm.

"Thần nhi, bây giờ con tiếng xấu bay đầy trời, muốn làm chính thất quả thực rất khó." Thấy Tạ Sơ Thần cười lạnh một tiếng, không phủ nhận, Tạ Thanh Vinh dừng một lát, lại bổ sung một câu, "Người phải biết rằng, bây giờ Tạ gia sa sút, nếu như người không gả cho Từ gia, Từ gia không chỉ đòi lại một ngàn lượng bạc trắng, còn muốn 2000 lượng phí bồi thường hủy bỏ giao kèo. Người cũng thấy đó, mẫu thân người ngày càng yếu, nếu ngưng thuốc thang điều dưỡng..."

Đồng tử Tạ Sơ Thần co rút mạnh, đôi môi tái nhợt bị cắn tới mức bật máu.

Bàn tay trong tay áo Tiêu Văn không tự chủ được mà nắm thật chặt. Môi mím chặt, cánh môi cũng mất hai phần huyết sắc.

Vân Yên sau lưng hắn cũng dời ánh mắt đi, lo lắng nhìn thoáng qua cái móng nắm dài trong lỗ chó không ngừng ngo ngoáy.

Hơn nửa ngày, Tạ Sơ Thần mới rút khăn tay ra, động tác tao nhã lau đi vết máu đọng nơi khóe miệng, bên môi nở một nụ cười bi thương.

Thấy vẻ mặt Tạ Sơ Thần thuận theo, Tạ Thanh Vinh lập tức nháy nháy mắt với hai tên thị vệ. Hai tên thị vệ lập tức kẹp Tạ Sơ Thần ở giữa, vẻ mặt đánh ác bức người nói: “Đại tiểu thư mời ——”

Chiêu Nhi bành hoàng vỗ lể! Nhị lão gia ép gả tiểu thư! Trách không được, tiểu thư suốt đêm trốn khỏi Tạ phủ, còn mặc hi phục đi Tiêu gia bức hôn. Trách không được mấy ngày nay, tiểu thư buồn bức không vui, trách không được tiểu thư không muốn hồi phủ bằng cửa chính ...

“Tiểu thư!” Chiêu Nhi biến sắc, hô to một tiếng, khóc nức nở, "Cô không thể gả! Từ tam thiếu gia nổi danh ác bá, nghe nói nữ nhân gả cho hắn, đều bị hành hạ không ra hình người, tiểu thư cô ngàn vạn lần không thể đi! Tuyệt đối không thể đi!"

Chuyện Từ Thanh bạo hành thê tử là có thật, đã từng la cà với hắn mấy lần Tiêu Văn làm sao có thể không biết. Hắn biết, còn tận mắt chứng kiến Từ Thanh bạo lực phòng the với những nữ nhân trong thanh lâu.

Khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Văn lập tức sa sầm xuống, mắt phượng sắc bén, giống như có hàng vạn hàng nghìn lợi kiếm, lạnh lẽo thấu xương. Trong nháy mắt hàn khí trên người hắn có thể đóng băng dày ba thước.

Trong vòng ba trượng quanh nơi hắn đứng, cũng có thể cảm nhận được không khí lạnh lẽo và áp suất thấp nồng nặc.

Tiêu Văn nở nụ cười như Tu La, trong mắt có chút lạnh lẽo. Khuôn mặt lạnh lùng chết lặng của Vân Yên cũng biến sắc. Trong lòng lập tức căng thẳng, không chớp mắt di chuyển bước chân tới chỗ Tiêu Văn đang đứng, chỉ cần Tiêu Văn ra hiệu một cái, hắn lập tức xông vào, vạn cổ toàn bộ người Tạ gia, nhất là hai tên gia đinh không biết chữ chết viết như thế nào kia.

Không ngờ người Tạ gia lại đối xử với Tạ Sơ Thần như vậy, lại muốn gả bán nàng ấy cho Từ Thanh làm thiếp! Trách không được, hôm qua, lúc hắn bảo nàng ấy hồi phủ thì ánh mắt của nàng ấy đau thương như vậy, bởi vì quay về chỉ còn một con đường chết!

Cặp mắt u ám đầy tơ máu lóe lên một tia giận dữ và đau đớn chồng chất.

Từ bỏ là để nàng ấy được hạnh phúc. Buông tay chỉ cầu mong nàng ấy có thể dễ dàng đi đến nơi thật sự thuộc về nàng ấy.

Nhưng... sự thật diễn ra trước mắt lại chính là đòn đá kích trí mạng đánh sâu vào tim hắn cũng đang cười nhạo hắn ngu ngốc.

Kiếp trước hắn đã ép nàng tới đường cùng, kiếp này lại tự tay đẩy nàng ấy vào hố lửa!

Tiêu Văn ơi là Tiêu Văn mày có còn là con người nữa không ?

“Ta...” Nghĩ tới mẩu thân suốt ngày trên giường bệnh , Tạ Sơ Thần không đành lòng, nàng ấy làm sao có thể bỏ mẩu thân ở đây, một mình rời đi chứ. Nàng ấy tuy mang danh nghĩa là đích nữ Tạ gia, nhưng lại bị thúc thúc cướp đoạt quyền thế, trên người không có đồng nào. Nếu không thuận theo chèn ép của nhị thúc, lúc đó bệnh của mẩu thân sẽ không được chữa trị..

Trời già đúng là khéo trêu ngươi, Tiêu Văn đã nghĩ sau ngày hôm nay, nàng ấy và hẳn hai người hai ngã, nàng ấy sẽ không còn đau lòng vì hắn, mà hẳn cũng sẽ không điên lên vì nàng ấy nữa.

Cuối cùng, lòng hắn trong lúc không ai ngờ đến bị đâm vết thương trí mạng!

Thế nhưng... Hắn... chết tiệt hắn phát hiện ra dù có bao nhiêu ngày trôi qua đi nữa, tim hắn khi nhớ về nàng vẫn sẽ rất rất rất đau.

“Đây là thập tam di nương mà tam thiếu gia sắp cưới đó sao?” Một giọng nói the thé truyền đến. Người tới là bà mai Từ gia , bà ta mặc bộ đồ màu đỏ, một nốt ruồi to tổ chảng* chính giữa má trái, gương mặt hung dữ, miệng rộng quá mang tai, nhìn vào còn tưởng là bà bán thịt ngoài chợ chứ không phải là người làm nghề nói dầy tơ hồng

*: Cái này thiên hạ gọi là “ con ve chó ”

Bà ta nhìn Tạ Sơ Thần từ trên xuống dưới, trề môi xem thường : "Tạ lão gia à, chuyện Tạ tiểu thư đại náo hôn lễ Tiêu gia đã bị tam thiếu gia biết , tam thiếu gia rất tức giận, cậu ấy nói vốn dĩ cậu ấy thấy Tạ di nương cũng có chút nhan sắc, mới tốt bụng cho nhà gái một ngàn lượng bạc trắng làm sính lễ, còn chuẩn bị tổ chức tiệc cưới thật náo nhiệt . Nay cô ấy làm ra cái chuyện mất mặt như vậy, tam thiếu gia cảm thấy mặt mũi mất sạch, nên kêu ta lát nữa đưa Tạ di nương đi vào bằng cửa sau tiếp vào, không cần làm lễ, trực tiếp đưa vào động phòng."

Tiêu Văn nhanh như chớp rút thanh bảo kiếm bên hông Họa Hạ, giờ kiếm lên, nhún mình một cái, đang định bắt chập tất cả nhảy qua tường vào Tạ gia, nhắm thẳng mi tâm cái bà mai già xác xược một kiếm đâm tới thì bị thị vệ Vân Yên đứng bên cạnh giữ chặt. Hắn ta lắc đầu, ý bảo Tiêu Văn không nên xúc động.

Bây giờ mới biết sót suốt., Sao khi nãy lúc tôi van nài cậu vào hỗ trợ nha đầu kia cậu không sốt sắng như thế. còn bảo “đợi thêm lát nữa ” mà. Vậy bây giờ cậu cứ đó mà “đợi thêm lát nữa ” đứng đó mà tận hưởng cái cảm giác gấp còn hơn thai phụ buồn tè này nhé.

Mấy câu nói đó si nhục quá đáng, nhưng Tạ Sơ Thần lại ngây người như cọc gỗ , trên mặt không chứa bất cứ cảm xúc nào cả cứ như những lời bà mai hoàn toàn không lọt vào lỗ tai nàng ấy. Bà mai thấy Tạ Sơ Thần không nhúc nhích thì cau mày nói: "Giờ lành sắp đến , còn thất thần gì chứ? Nhanh đi thay quần áo! Nếu bất tam thiếu gia chờ lâu , chính là tội lớn đó!"

Nói xong, bà ta dùng sức lôi kéo Tạ Sơ Thần vẫn đang đắm chìm trong trong hồi ức . Tạ Sơ Thần lao đảo một chút, lao đảo bước về phía trước.

—— trong lòng hài nhi chỉ có Thư Mặc, ngoài Thư Mặc ra không thể chứa bất kỳ ai!

—— Cái loại nữ nhân tiếng xấu lan xa làm sao xứng làm thê tử của Tiêu Văn ta!

Hàng lông mi thật dài chết lặng rũ xuống che khuất đôi mắt âm trầm, nàng ấy cắn môi, bước về phía trước.

Nếu không thể trở thành thê tử của người đó, vậy thì gả cho ai, với nàng ấy mà nói, như nhau cả thôi.

“Ồ..... Thực xin lỗi.....” Tạ Sơ Thần khóc, nước mắt không nhịn được chảy xuống, bị thương trên mặt làm cho người ta lòng chua xót.

“Thực xin lỗi.....” Thực xin lỗi tình yêu của ta...

Nàng ấy bụm mặt khóc, không biết có một bóng dáng đứng ngoài cửa, nghe tiếng khóc kìm nén của nàng ấy, hắn nắm chặt tay trái, đau đớn kịch liệt nhắm mắt lại.

Rốt cục nhìn không được, hắn mở to mắt, trong cặp mắt thâm sâu tràn đầy thống khổ vô tận, có nỗi lo âu nồng đậm, có oán hận sâu nặng, càng có tự trách vạn phần.

Tiêu Văn cảm giác linh hồn hắn như bị xé rách, thân thể hắn hơi run lên, đôi mắt vì đau đớn trong ngực mà trở nên mơ hồ, cảm thấy hít thở không thông, như là bị trúng một kích tổn thương lục phủ ngũ tạng, sợ hãi cực đỉnh áp vào trong lòng hắn., lòng bàn tay siết chặt lại, bởi vì không nắm được bàn tay non mềm của nàng ấy mà cảm thấy trống rỗng, trong đầu hiện lên gương mặt dịu dàng lúc nép vào lồng ngực hắn, lòng hắn như đang bị một con nóng rực thiêu đốt ——

Rất đau...

“Vân Yên...” Hắn khẽ gọi, thanh âm khàn khàn nhưng rõ ràng.

“Dạ ”

“Ta... có phải đã sai rồi không?”

Bên tai càng không ngừng tiếng khóc la trên pháp trường của Tạ Sơ Thần, nàng ấy tuyệt vọng bị ai khóc rống, tựa như tâm ma cứ lờn vờn trong óc hấn quanh.

—— Tiêu Văn, thiếp là thê tử của chàng, cũng chính là chính thê duy nhất của chàng! Càng không thể không thừa nhận thiếp!

—— Tiêu Văn, thiếp thích chàng!

—— phu quân... Thiếp rất vui, rốt cuộc cũng có thể gả cho chàng..

Ký ức ủa về, lời của nàng ấy, như là lưỡi dao sắc bén, bỗng chốc liền đâm vào chỗ mềm yếu nhất trong lòng hấn, mơ hồ rỉ máu. .

Tạ Sơ Thần gục đầu, dưới sự xô đẩy của hai tên thị vệ và bà mai, lê từng bước cứng ngắc về khuê phòng.

Tim giống như nghẹn máu, giống như có thứ gì đè nặng ở ngực khiến Tiêu Văn đau tới mức không thở nổi.

Đột nhiên hấn phát hiện, hấn không thể chịu đựng được kết quả như vậy, hấn không thể chịu đựng được việc thế giới của hấn không có Tạ Sơ Thần ! Chỉ mới nghĩ vậy thôi, tim hấn đau đớn như bị vỡ vụn!

Không! Hấn tuyệt đối không cho phép, tuyệt đối không chấp nhận kết cục như vậy! Hấn không cần biết mình đau đớn thế nào, không muốn mình mang theo tiếc nuối sống hết cuộc đời này! Tạ Sơ Thần là thê tử của Tiêu Văn, nàng ấy là nữ nhân duy nhất mang đến cho hấn ấm áp, hấn không thể vượt mặt tia sáng duy nhất của cuộc đời mình, tình yêu của hấn trao vào tay kẻ khác! Thê tử của hấn làm tân nương của nam nhân khác! Tuyệt đối không thể!

Không chút do dự , Tiêu Văn vội cầm kiếm, dùng khinh công nhảy vọt qua tường, không để ý đến tiếng gào lo lắng của hai thị vệ phía sau.

“Thiếu gia ! ” Họa Hạ gào to. Thiếu gia thật là. Cửa chính sảnh hoàng không đi, gấp đèn độ treo tường vào nhà người ta luôn. Cái này là phạm pháp phạm pháp đó nha!

“Úi cha! Làm người hầu của cậu xấu hổ quá hà! ”

“Đúng không đại ca? ” Họa Hạ quay qua, hấn lập tức há hốc mồm. Vân Yên đâu? Đại ca trí dũng song toàn của hấn đâu?

Họa Hạ nhìn lên bức tường lần nữa, thờ dài ngao ngán. Kỳ thật, hấn nói thiếu rồi. Làm người hầu của Tiêu Văn và làm đệ đệ của Vân Yên xấu hổ quá hà!

Vì sao hấn nói vậy ư? Vì Vân Yên đại ca hấn cũng học theo chủ nhảy tường vào kia.

Tiêu Văn lòng như lửa đốt, hấn chẳng quan tâm gì nữa, cái gì danh dự, phong độ vứt bén nó đi. Giờ hấn chỉ muốn tìm mình không đau nữa, không khó chịu như vậy nữa, hấn muốn một nhất kiếm vết sạch nỗi đau đớn khổ sở này! Chỉ có nàng ấy, chỉ có nhìn thấy nàng ấy, chỉ có được ở bên cạnh nàng ấy, hấn mới không đau, không khổ sở, thế gian này chỉ có Tạ Sơ Thần mới có thể bình ổn đau đớn như dùi tim trong lòng hấn!

Một chủ một tớ thi triển khinh công, sát khí hầm hầm bước vào Tạ gia, gương mặt tuấn mỹ của hai người đều lộ vẻ vội vàng. Nhất là Tiêu Văn. Hấn hối hận, thậm chí có chút chờ mong, hấn không biết mình chờ mong điều gì, lúc này hấn chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu, đó là gặp Tạ Sơ Thần, đưa nàng ấy rời đi, đưa nàng ấy trở về bên cạnh hấn.

Hấn bắt chấp hậu quả, hấn chỉ biết, nếu hấn không làm như vậy, hấn sẽ hối hận cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cung Chiếu Thê Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tiêu Văn Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

“Lê nề cái gì, còn không nhanh lên! ” Giọng điệu bà mai bức bối, quát lớn một tiếng, đang định nắm tay Tạ Sơ Thần lôi đi thì bất ngờ hét lên một tiếng thảm thiết còn hơn heo bị chọc tiết.

Một tiếng “Răng rắc” giòn vang, bàn tay đưa về phía Tạ Sơ Thần bị một bàn tay xinh đẹp như điêu khắc bắt lấy, còn chưa thấy rõ người trước mắt là ai thì đối phương đã dùng lực quăng bà ta văng ra ngoài.“Phanh” một tiếng, đụng vào tường.

Cùng với tiếng hô to của bà mai, sắc mặt Tiêu Văn trầm xuống, xuất thủ trong nháy mắt, thanh bảo kiếm trong tay phóng tới bà ta đang run rẩy nơi góc tường, khuôn mặt múp múp đầy thịt nhọt nhọt không còn chút máu nhìn Tiêu Văn .

“Đại hiệp... xin tha mạng” Bà mai hồn vía lên mây, run như cây sậy, thều thào.

“Đinh” thanh âm trong trẻo vang lên, bảo kiếm trong tay Tiêu Văn cắm thẳng vào bức tường phía sau lưng bà mai. Cũng là lúc bà ta sợ quá ngất đi.

Tiêu Văn nhìn thanh kiếm gãy ở sau lưng bà mai, mâu quang dần lạnh lẽo, vung tay áo lên, một trận gió lạnh quét mạnh sang phía bà ta.

“A....” bà mai mở mắt, kêu thảm một tiếng, cơ thể nháy mắt bị đánh bay ra ngoài.

“Bịch” tiếng động nặng nề vang lên, thân hình phì nhiêu văng xa hơn mấy trượng. Bà mai học máu, lục phủ ngũ tạng chính thức khua chiêng đánh trống tung kinh gỗ mỡ ì xèo.

Tiêu Văn thờ ơ quay đầu, lia ánh mắt sắc như dao về phía hai tên gia đinh đang kiểm chế Tạ Sơ Thần, trên khóe miệng nở nụ cười âm hiểm. Hai tên gia đinh không rét mà run, còn đang định buông Tạ Sơ Thần ra thì một chân Tiêu Văn đá bay một tên, chân kia giẫm lên ngực tên còn lại.

Hắn cúi đầu, lấy tay vuốt trán, cười như không cười nói: “Nói cho bản thiếu gia biết, vừa rồi người dùng cái chân thối nào đá Sơ Thần?”

“Là cái chân này, hay là cái chân này?” Tiêu Văn quan sát một hồi, nhìn tên gia đinh bị hắn đạp dưới chân liều mạng lắc đầu, nhếch mép cười tàn độc, “Không nói, vậy thì phế cả hai chân đi!”

Tiêu Văn ngang ngược từ trong xương, hắn ngông cuồng quen thói, bằng không cũng sẽ không được bình chọn là đệ nhất ác bá kinh thành nhiều năm liền.

Giờ phút này, hắn khí thế bức người dọa tên gia đinh sợ tới mức không ngừng kêu khóc xin tha: “Đau đau đau! Nô tài biết sai rồi, cầu thiếu gia tha mạng! Van thiếu gia tha nô tài đi!”

“Biết sai?” Chỉ cần tưởng tượng lúc Tạ Sơ Thần bị đạp một đạp, cả người lão đảo muốn té, Tiêu Văn nổi cơn tam bành, làm sao có thể tha thứ dễ dàng như thế được. Hắn dùng chân miết mạnh một đường dài từ bụng đến bộ vị quan trọng của tên gia đinh, sau đó còn rất nhân từ “ta chà ta chà ta cứ chà coi người đứng nổi không?”* Tên chân gia đinh tận hưởng cảm giác đau đớn “cha mẹ cách xa nhau”* thét to, sau đó chỉ thấy cả người quay cuồng, hắn đã bị Tiêu Văn đá một phát bay ra cửa lớn.

* Hai câu này tự hiểu. hí hí.

Họa Hạ đứng bên trợn tròn mắt, nhìn thiếu gia nhà mình ác như thú, à không, vênh váo như tu hú lúc đề bẹp sắc đẹp con công, hihi. Rất có cảm giác thành tựu nha.

Tiêu Văn không những “ác như thú” như Họa Hạ đã tán dương mà còn rất thù dai. Sau khi trừng trị tên gia đinh, hắn bước đến bức tường, rút thanh bảo kiếm ra, nhắm thẳng hướng tên gia đinh đầu tiên bị hắn đá ra ngoài cửa, này giờ vẫn còn thở phì phò, thanh bảo kiếm chém thịt người như chém đầu... bò bay một đường thẳng tắp cắm vào giữa vai tên gia đinh! Tên gia đinh bị kiếm từ đầu bay đến làm cho lão đảo, đau đớn kêu lên một tiếng, ôm vai quý một gối xuống đất!

Phù... Kết cục ba tên cũng đã xử lý xong cả ba, cho dù tên cuối cùng có hơi nhẹ tay. Nhưng thôi kệ. Không có gì là hoàn hảo có chăng chỉ là sự đề cao mà thôi. Nhìn tác phẩm “máu chảy thành sông” của mình, trong lòng Tiêu Văn mới hơi hơi hả giận, hắn bước đến bên Tạ Sơ Thần, bày ra một tư thế mà hắn cho là đẹp trai nhất.

“Đừng sợ, có ta ở đây, sẽ không để ai bắt nạt nàng!” Hắn chắn trước Tạ Sơ Thần giọng điệu dịu dàng, đầy thâm tình, ánh mắt càng chất chứa nhiều tình cảm đan xen vào nhau, yêu thương có, xót xa có, nhưng trên hết là sự áy náy dằn vặt, cùng với hành động siêu anh hùng thể hiện cả một bầu trời yêu thương.

Kiếp trước, Tiêu Văn rất ghét đọc sách, hắn chỉ quan tâm võ học. Nhưng không phải bởi vì yêu thích võ thuật, hay để rèn luyện thân thể, hắn học võ là để trình diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân trước mặt mỹ nữ, khiến các cô nàng xinh đẹp cảm kích ân nhân, sau đó sẽ tôn sùng hắn triệt để để, cuối cùng sinh lòng ái mộ vị tráng sĩ tài hoa phong lưu nghĩa hiệp này.

Tiêu Văn từng có thời gian nghiêm túc học võ, nhưng hắn chăm chỉ bữa đực bữa cái, kiếp trước chỉ học được vài đường công phu mèo quào, miễn cưỡng có thể đi lêu thiên hạ. Những khi hắn nhìn vừa mắt mỹ nữ nào, hắn bèn bỏ tiền thuê vài tên đầu đường xó chợ giả dạng côn đồ khi dễ thiếu nữ đó, sau đó sẽ dùng tư thế anh tuấn ngất trời, hào quang chói lọi lên sàn, trừng trị hết bọn côn đồ, dùng chiêu thức này giành được trái tim người đẹp.

Bất quá, đó là Tiêu Văn của ba năm trước. Sau khi Tiêu Văn gặp Quý Thư Mặc, thì si ngốc theo đuổi nàng ta, toàn tâm toàn ý với Quý Thư Mặc không chòng ghẹo mỹ nhân nào nữa, và dưới bảo vệ còn hơn gà mẹ che chở con của thị vệ, nên từ đó tới nay, Tiêu Văn càng không có cơ hội thi triển công phu mèo quào.

Màn anh hùng cứu mỹ nhân này hắn làm vô cùng trôi chảy, chắn trước người mỹ nhân này, đập bay kẻ ác này, khi ngựa đầu gầm lên phải làm sao cho nhìn vào thấy oai phong lẫm liệt này, tư thế đứng chệch một góc bao nhiêu độ thì đẹp trai nhất này, tất cả những thứ này, hắn đã biểu diễn không ngàn lần cũng vạn lần, mỗi một động tác đều thuộc nằm lòng. Nhất là câu nói sau cùng kia, quả thực là treo tại ngoài cửa miệng Tiêu Văn. Đã lâu không thi triển tài năng, sau khi máu nhuộm sân nhà Tạ gia, hắn vui sướng, nhất thời như trở về cảnh tượng hồi ba năm trước, không tự chủ đem câu cửa miệng mỗi khi mình làm “Anh hùng cứu mỹ nhân” nói ra.

Giọng nói kia, xa lạ như thế, lại..... Quen thuộc như vậy khiến cả người Tạ Sơ Thần cứng đờ, nàng ấy không thể nào tin được, không nói lời nào mơ màng ngược đầu lên.

Cứ tưởng rằng do mình quá mức nhớ nhung nên sinh ra ảo giác, nhưng trong nháy mắt ngẩng đầu, giữa muôn vàn hào quang chói lọi có một bóng lưng

cao to trầm ổn đang đứng chắn trước người mình.

Cầm y dính đầy hoa ngũ sắc nhỏ xinh, phiêu dật tựa trích tiên giáng thế, hần thân nhiên đứng đó giống như dòng suối mát lạnh chảy trong sơn cốc.

Ánh trời chiều chiếu xuống, người nọ chỉ như đám mây trắng, mờ mờ ảo ảo, nhưng lại không giấu được phong thái của hần. Hần đứng quay lưng lại, sóng lưng thẳng tắp, thanh khiết thoát tục giống như tiên nhân đứng trên đám mây đỏ theo gió bay đến, một đầu tóc đen xõa xuống đằng sau, nhẹ nhàng bay bay, tiêu sái vô song, phiêu dật ôn nhuận, phong lưu phóng khoáng.

Tóc đen như mực, da trắng như tuyết, áo bào trắng bay bay, rõ ràng chỉ là hai màu trắng đen đơn điệu, nhưng lại khiến người ta cảm thấy còn hơn ngàn vạn sắc thái trên thế gian.

Hai người gần nhau chỉ một cánh tay, nhưng vẫn không thấy rõ diện mạo của nam nhân kia. Nhưng Tạ Sơ Thần vẫn cảm nhận được dung nhan như họa, sáng chói bức người. Trên thân người này tỏa ra khí chất thần nhiên mà thần bí, ở hần luôn toát ra sự ảm áp lan tỏa vào những ngày mùa đông rét mướt, xua tan lạnh giá tâm hồn nàng ấy.

Tạ Sơ Thần sợ đây cũng chỉ là một giấc mơ, như con mộng si vẫn luôn xuất hiện trong suốt ba năm nay của nàng ấy. Tình lại càng thêm xót xa thất vọng.

Nghĩ vậy, nàng ấy hơi sợ hãi vрон tay nắm một góc áo bào, dè dặt bước sát đến bên tia nắng ảm tận sâu đáy lòng mình.

Bị Tiêu Văn dọa thần hồn nát thần tính, ti đệ Tạ gia bây giờ mới bùng tình, lửa giận bùng bùng trừng Tiêu Văn, nhất là Tạ Thanh Vinh con trai thứ của Tạ Hi.

Thấy thị vệ cận thân của mình bị một tên không biết từ đâu chui ra giẫm dưới chân, còn bị đá ra khỏi cửa lớn một cách thô bạo, Tạ Hi vừa sợ vừa giận.

Hần mắt bình tĩnh hoàn toàn không nhìn thấy phụ thân nhũn mảy, hùng hổ xông lên, chỉ vào mũi Tiêu Văn, phẫn nộ quát: “Ở đâu ra cái tên lỗ mãng này, dám làm càn trong Tạ phủ! Người đâu——! Đánh hần cho bản thiếu gia——”

“Một thứ hệ lại dám chỉ vào mũi bản thiếu gia hô to gọi nhỏ, gia giáo Tạ gia quả thật có vấn đề!” Tiêu Văn cười khẩy cắt ngang tiếng kêu tức giận của Tạ Hi, bàn tay đập thẳng một phát vào ngón tay của tên thiếu niên phách lối đang chỉ vào hần. Tạ Hi loạng choạng té xuống đất.

Lấy khăn gắm ra lau bàn tay xinh đẹp và vết máu dính trên áo xong, Tiêu Văn vô cùng ghét bỏ vứt chiếc khăn đi.

Bum ngón tay đỏ rần, sắc mặt Tạ Hi nháy mắt đại biến, lời mắng còn chưa ra khỏi miệng thì thiếu niên trước mắt đã nhanh hơn một bước, ác miệng khiến hần nghẹn không nói được lời nào, mặt mày trắng bệch.

“Không chỉ là có vấn đề, mà là căn bản không có gia giáo. Một người hầu mà cũng dám đập đích nữ của một đại gia tộc, quả thực là coi trời bằng vung! Chiều theo quy định của bản thiếu gia, đánh năm mươi trượng, đuổi khỏi phủ.” Tiêu Văn lạnh lùng nói xong, phất tay ra hiệu, “Họa Hạ, tìm cho bản thiếu gia cây gỗ thật to! Đánh mạnh vào cho ta!”

“Người người người!” Nhìn Họa Hạ nhanh như chớp tìm đâu được một khúc gỗ vừa to vừa chắc còn chi chít những dằm, Tạ Hi sắc mặt tái xanh mắng mắng, “Người dám!” Nghiêm hình như vậy, A Tam đâu có sức lực cường tráng đến đâu cũng không thể chịu nổi!

Mà khoan! Việc quái gì hần phải quan tâm đến tên A Tam đó. Hần coi trọng trước nay không phải Tiêu Tứ sao?

Cái tên A Tam này....

“Bản thiếu gia có gì không dám?” Tiêu Văn liếc mắt khinh thường, chỉ huy Họa Hạ hành hình, về mặt hung hăng đến tàn nhẫn, ngang ngược nói, “Như thế nào, vị thứ tử Tạ gia này muốn cản trở bản thiếu gia? Không ngờ người Tạ gia chẳng những không có gia giáo, mà ngay cả gia pháp cũng không có! Thật là... làm cho bản thiếu gia quá thất vọng rồi!”

Tạ Hi thở hổn hển: “Tôi tớ Tạ gia ta, không đến phiên người ngoài như người xử lý!”

“Người ngoài?” Tiêu Văn cười như không cười, ánh mắt nhìn Tạ Hi tràn đầy khinh bỉ cái kiêu như Tạ Hi ngu lâu dốt bèn khó đào tạo, “Thê tử của Tiêu Văn ta bị người khác bắt nạt như thế, người nói ta có quyền tra tấn hay không! Không xê thịt lột da róc xương ăn gan uống máu cào nát mặt hần đào mồ tở ba đời ông cha bới nát mấy cái từ đường nhà hần lên, là bản thiếu gia đã nhân từ lắm rồi!”

“Tiêu, Tiêu Văn!” Tạ Hi đầu lưỡi co rút, tức giận trên mặt nháy mắt thay bằng sợ hãi.

Dù sao cũng là Tạ gia thứ hệ, có câu đích thứ khác nhau. Tạ Hi không chen chân vào được tầng lớp thượng lưu vốn toàn là con chính thất, luôn khinh thường con thuộc dòng thứ hệ như hần, cho nên tuy nghe rất nhiều lời đồn về Tiêu Văn, nhưng đây là lần đầu tiên hần tận mắt thấy Tiêu Văn bằng xương bằng thịt.

Hần kinh ngạc chỉ vào Tạ Sơ Thần đang núp sau lưng Tiêu Văn, rú lên: “Người nói, nàng ấy là thê tử của người? Người, chính là Tiêu Văn?!”

Tạ Sơ Thần từ nãy tới giờ yên lặng núp sau lưng Tiêu Văn, len lén ngửi mùi hương đặc trưng trên người Tiêu Văn, nghe vậy nháy mắt cứng đờ. Khi Tiêu Văn quay đầu lại, nàng ấy không tiếng động lùi xa vài bước, cúi đầu tạo khoảng cách với Tiêu Văn, dường như cô nàng Tạ Sơ Thần vừa rồi mới tham luyến hơi thở ảm áp, dè dặt ở bên hần chưa từng tồn tại.

Tiêu Văn nương theo ánh mắt Tạ Hi quay đầu quan sát Tạ Sơ Thần, thấy nàng ấy về mặt sợ hãi không ngừng lùi về sau, chân mày vô ý thức chau lại. Trong lòng hắn yên lặng thờ dài, nhất định là vừa rồi mình quá hung dữ đã dọa nàng ấy sợ. Kỳ thật hắn cũng không muốn thô bạo như vậy, nhưng nhìn thấy bọn họ khi dễ Tạ Sơ Thần như vậy, hắn liền nổi máu xung thiên như vậy, nhịn không được ra tay như vậy!

Tạ Sơ Thần đột nhiên cảm thấy có cơn gió quét qua, bàn tay nhỏ bé của Tạ Sơ Thần đã bị một bàn tay vurun ra nắm chặt lấy. Tạ Sơ Thần đỏ mặt muốn rút tay về thì Tiêu Văn đã dùng giọng nói dịu dàng chỉ vừa đủ hai người nghe. Tạ Sơ Thần đỏ mặt muốn rút tay về thì Tiêu Văn đã dùng giọng nói dịu dàng chỉ vừa đủ hai người nghe:Thầm Hoành bé lên, chớp mắt đã ở trên giường.

“Ngoan. Một chút thôi.”

Giọng nói của Tiêu Văn xen lẫn tiếng cười: “Ta sẽ không ăn thịt nàng”

Hai bàn tay đan vào nhau, cảm giác ấm áp chân thật như vậy khiến Tạ Sơ Thần ngây ngốc, cứ ngỡ mình nằm mơ. Tạ Sơ Thần mơ hồ thấy được đôi mắt tối đen của hắn, lạnh lẽo lại yên bình như vậy, giống như một hồ nước trong xanh có thể hút mất linh hồn người ta, như ba năm trước, hắn cũng dịu dàng như thế bảo vệ mình.

Tiêu Văn đứng yên ngao nghẽ nhìn Tạ Hi, tư thái tao nhã như vậy, động tác nước chảy mây trôi lưu loát sinh động như vậy, thần thái tiêu sái không kềm chế được như vậy, phong thái đó quả thực thông dong vô song.Tạ Sơ Thần phát hiện mình hơi khó thở, hồi ức xa xôi tựa như tảng đá cực lớn luôn đặt trong tim nàng ấy, cảm giác ỷ lại vốn chôn vùi sâu đáy lòng nay được dịp trào dâng.

Tiêu Văn như băng tuyết ngàn năm trên dòng sông băng, ánh trời chiều phía chân trời chiếu xuống người hắn khiến hắn như ngôi sao tỏa ánh sáng lấp lánh lung linh. Lại như hồ nước cổ xưa trên đỉnh núi cao, gió thổi qua không một gợn sóng, trong yên tĩnh cực hạn lộ ra linh khí thần bí. Bất tri bất giác, Tạ Hi nhìn tới ngây ngẩn, lại đúng lúc này, Tiêu Văn nhẹ nhàng nâng tay lên.

“Tạ gia thứ tử, có lỗi tại sao không dùng để nghe để chung chơi cho vui hả*? Sơ Thần đã nói qua, bản thiếu gia cũng đã nói lại, ngươi lại vẫn cái đầu đi trước cái óc đi sau, quả thực ngu xuẩn hết thuốc chữa!” Tiêu Văn ngửa đầu, cao ngạo nói, “Vĩnh tai chó của ngươi lên mà nghe cho rọ đây, bản thiếu gia đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Tiêu Văn là ta, đồng thời, bản thiếu gia chính là phu quân của Tạ Sơ Thần, càng không phải là tên đàn ông lỗ mãng trong miệng thú mấy người! Cảm phiền mấy người con của con thiếp thất vô giáo dục nói năng tôn trọng một chút!”

*Trích trong tiểu phẩm hài Bến vắng - Nhóm XPro trong Cười xuyên Việt - Tiểu lâm hội

<https://www.youtube.com/watch?v=MNwIsR0Wsp8>

Tiêu Văn một điều thứ hệ, hai điều con thiếp thất, chọc Tạ Hi tức đến phát điên, nhưng thân phận Tiêu Văn làm cho hắn vừa kinh vừa sợ, nhịn không được hướng ánh mắt cầu cứu về phía phụ thân.

Sau khi khoa môi múa mép, Tiêu Văn lén lút nhìn sang Tạ Sơ Thần, khoe miệng nhịn không được nở nụ cười cay đắng. Hắn mong chờ nhìn thấy cảnh tượng Tạ Sơ Thần cảm động, ai biết, Tạ Sơ Thần trước sau cúi đầu làm như dưới mặt đất có vàng hay sao ấy, nói đã kích là mình chính thức bị nàng ấy hất hủi.

Trong lòng Tiêu Văn lạnh ứa vắng vẻ, khó chịu không nói nên lời, hắn giật mạnh tay một cái, lúc Tạ Sơ Thần còn đang kinh ngạc ánh mắt dờ dẩn ngược lên, kéo nàng ấy vào trong lòng mình.

Cả người Tạ Sơ Thần tuy bần thiêu, nhưng trên người nàng ấy tỏa ra một mùi hương thanh mát dễ chịu làm cho Tiêu Văn vô cùng an tâm, mà thân mình mềm mại ấm áp nhẹ nhàng dựa trong lòng hắn, càng hắn có loại cảm giác thỏa mãn không nói thành lời.

Chỉ là, quá gầy... Nếu béo lên một chút, ôm càng thích hơn...

Suy nghĩ lan man một hồi, Tiêu Văn rũ mắt xuống, nhìn Tạ Sơ Thần về mặt khiếp sợ, cả người ngây ra bất động, hắn nâng tay vén nhẹ lọn tóc rơi xuống bên gò má mềm mại của nàng ấy, nâng cằm nàng ấy lên. Hai người cứ vậy mặt đối mặt, mắt nhìn mắt, tưởng chừng như hai sợi dây vô hình buộc lại với nhau, tưởng chừng như giữa hắn và nàng ấy, có một chút kì lạ vừa được thấp lên.

Tiêu Văn vurun ngón tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng quét đi nhúm tơ nhện giữa hàng tóc nàng ấy, lại lấy từ trong túi áo ra một cái khăn gấm mới tinh lau khuôn mặt nhỏ nhắn lám lem.

Rất nhanh, dung mạo như hoa như ngọc hiển hiện trước mắt Tiêu Văn. Khoảng cách gần như thế, hơi thở hai người hòa vào nhau, ánh mắt Tiêu Văn càng thêm dịu dàng, cứ như Tạ Sơ Thần là bảo bối hắn nâng niu trong lòng bàn tay.

“Sơ Thần, tại sao nàng lại một mình về lại mặt trước vậy. Chẳng lẽ bởi vì ta đưa Thư Mặc lại mặt trước, nên nàng tức giận rồi? Quân tử nhất ngôn. Vì phu đã hứa theo nàng về lại mặt, tất nhiên sẽ giữ đúng lời, nàng đó, một mình hồi phủ như thế, chẳng phải làm vài người hiểu lầm sao?”

Cách Tiêu Văn hỏi như van nài Tạ Sơ Thần đừng giận hắn chính là lời tuyên bố hình hồn nhất với toàn bộ người Tạ gia——Tạ Sơ Thần là thê tử Tiêu Văn hắn, Tạ Sơ Thần một mình lại mặt là bởi vì ghen tị, tuyệt không phải Tiêu Văn vứt bỏ nàng ấy!

Tạ Sơ Thần mấp máy môi: “Tiêu, Tiêu thiếu gia...”

Bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, đây là lần đầu tiên Tiêu Văn thân mật kêu Tạ Sơ Thần là “Sơ Thần”

Tất nhiên tiểu bạch thỏ nào đó không biết lúc mình thần trí hồ đồ có con sói lang nào đó đã gọi mình Sơ Thần Sơ Thần suốt, còn ăn sạch đậu hũ của mình, thiếu một chút xương cũng không còn.

Sơ thần sơ thần, xuất trần tuyệt thế. Tuy người ngoài cười nhạo nàng ấy không xứng với cái tên này, nhưng Tiêu Văn lại cảm thấy, thiếu nữ từ bệ ngoài xinh đẹp như ánh cầu vồng sau cơn mưa, đến tâm hồn rực rỡ như ánh sao giữa bầu trời đêm như vậy càng xứng đáng với cái tên này hơn bất cứ ai.

Tiêu Văn phát hiện khi hần đứng trước mặt mọi người kêu lên hai chữ “ Sơ Thần ”, cảm giác tuyệt vời này quả thực không có cách nào diễn tả bằng ngôn từ. Khỏe mỗi độ tươi của hần khẽ cong lên, tạo thành một nụ cười rạng rỡ, nụ cười cực kỳ tà mị, dường như làm cho tất cả mọi thứ xung quanh đều mất đi màu sắc.

Đời này, hần tuyệt sẽ không đi vào vết xe đổ của kiếp trước, vì bảo vệ đá cuội mà tổn thương ngọc sáng bên cạnh mình.

Đôi mắt sâu thẳm của Tiêu Văn vẫn nhìn Tạ Sơ Thần ôn nhu dịu dàng, mơ hồ lộ ra muôn ngàn cảm xúc lẫn lộn. Thấy Tạ Sơ Thần vẫn ngơ ngác ngác như người lạc vào cõi tiên, nhin không được đưa ngón tay thon dài lên nhẹ nhàng đặt trên mình sau đó vàng trán nàng ấy. Tạ Sơ Thần giật mình, nghi hoặc nhìn vào đôi mắt sáng ngời của hần.

Đột nhiên, Tiêu Văn cười rộ lên rất đẹp.

Tim lại nảy lên, đập nhanh thật nhanh. Tạ Sơ Thần giống như bị đôi mắt đen sâu thẳm kia hút đi linh hồn, chỉ biết chăm chăm nhìn dung nhan tuyệt mỹ trước mặt, vành tai hồng rực như ráng chiều.

Ngón tay lạnh lạnh của Tiêu Văn từ từ về quanh viền môi run rẩy của Tạ Sơ Thần, thật chậm, xúc cảm tình tế mềm mại như lụa thượng đẳng, dịu dàng vuốt ve, tựa như lông chim ngưa ngứa “ Sao lại kêu vì phu Tiêu thiếu gia lạnh nhạt thế, tối qua nàng còn thân mật ôm cứng kêu ta phu quân, ta rất vui, báo hại cả đêm vì phu đều ở trong phòng nàng, vì phu sai rồi, nàng đừng giận vì phu nữa, được không? ”

Tiêu Văn vừa nói dứt lời, biểu tình trên mặt mọi người rất khác nhau. Gương mặt Tạ Sơ Thần vốn đã hồng nay càng hồng hơn, hần không thể tìm một cái lỗ chui xuống, còn những người khác lại bị lời nói kinh hãi thế tục của Tiêu Văn dọa sợ.

Tối hôm qua là đêm động phòng hoa chúc của Tiêu Văn và Quý Thụ Mặc , Tiêu Văn lại bỏ mặc chính thể dùng kiểu lớn tám người khiêng cưới về, ngược lại ở cùng Tạ Sơ Thần một kẻ không có danh phận nguyên một đêm?! Đã vậy còn trước mặt mọi người thừa nhận mình là phu quân của Tạ Sơ Thần ?

Mắt của Tạ Thanh Vinh chột lóc lên, trong lòng đã có tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cung Chiều Thê Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tiêu Văn Đau Lòng

Hai má đỏ như lửa, Tạ Sơ Thần thấy mọi người dùng ánh mắt quỷ dị nhìn về phía mình, mới ý thức được mình đang bị Tiêu Văn ôm trong ngực, mà động tác xấu hổ chôn mặt mình của nàng ấy, lại biến thành thân thiết dán lên ngực Tiêu Văn.

Tạ Sơ Thần cả kinh, theo bản năng vội vàng buông lỏng tay đang ôm eo Tiêu Văn, lại nhớ mình mới vừa chui lỗ chó, cả người bắn thiu , mà tối qua mình còn nôn đầy người Tiêu Văn, bị chàng khinh khi ghét bỏ đủ điều, nàng ấy lập tức như nai con gặp họa, kinh hoàng muốn đẩy Tiêu Văn ra.

Ai biết, Tiêu Văn chẳng những không có đẩy nàng ấy ra xa, ngược lại ôm nàng ấy càng chặt hơn .

Kiếp trước, mặc kệ mình cả người dơ bẩn thọ hình trên pháp trường, Tạ Sơ Thần vẫn dịu dàng ôm mình.

Chuyện như mới hôm qua, khiến ánh mắt Tiêu Văn ươn ướt, nhin không được hai bàn tay vòng qua đan vào từng ngón tay như ngọc của Tạ Sơ Thần. Rõ ràng là kim chi ngọc diệp, trên ngón tay lại xuất hiện vết chai mờ mờ, có thể thấy được những năm gần đây, nàng ấy đã phải chịu nhiều vất vả.

Nàng ấy nên được người Tạ gia nâng niu trong lòng bàn tay! Rốt cục đã xảy ra chuyện gì lại khiến tiểu thư phú hộ giàu nhất kinh thành phải rơi vào tình cảnh như vậy?

Trong lòng có trăm nghìn mối kết, Tiêu Văn đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Tạ Thanh Vinh, cười gằn: “ Tạ lão gia, Sơ Thần là thê tử của ta. ”

Hần một câu chắc như đinh đóng cột làm thân mình Tạ Sơ Thần run lên, hơi bất an nhìn Tiêu Văn. Tiêu Văn liền vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng ấy, ý bảo nàng ấy bình tĩnh đừng nóng.

Tiêu Văn nói với Tạ Thanh Vinh mà mắt nhìn chăm chăm bà mai đã tình đang nằm dài khiếp sợ ở đằng xa : “ Nhưng vừa rồi, bản thiếu gia nghe được, ông muốn bắt Sơ Thần gả cho Từ tam thiếu gia, có chuyện này không? ”

Thấy Tiêu Văn khó chịu mặt cứ đảo tới đảo lui trên người bà mai, Tạ Thanh Vinh nhủ thầm, giả vờ lo lắng nói: “Không biết Tiêu thiếu gia muốn cưới Sơ Thần, cho nên ta làm chủ hứa một mối hôn sự cho Sơ Thần, chính là Từ tam thiếu gia... Nay Từ gia đã đem sinh lễ đến là một ngàn lượng, kiệu hoa cũng đã tới cửa, nếu như hủy hôn, phía bên Từ gia, e rằng không ổn...”

Tiêu Văn hào phóng phát phát tay: “Hôm nay lại mặt, ta đặc biệt đem tới năm ngàn lượng sinh lễ và tám rương quà cưới. Từ gia bắt quá một ngàn lượng sinh lễ, ông thấy có chỗ nào không ổn? Sơ Thần đã là thê tử của ta, ông còn không mau trả lại hôn thư!”

Tạ Thanh Vinh thu Từ gia một ngàn lượng sinh lễ, nếu không gả Tạ Sơ Thần đi Từ gia, tức là hồi hôn hay còn gọi là hủy hôn. Dựa theo luật Đông Ngụy, người bội ước phải bồi thường gấp đôi sinh lễ, bây giờ Tiêu Văn lại đưa đến năm ngàn lượng sinh lễ và tám rương quà cưới!

Tạ Thanh Vinh nhìn từng rương từng rương quà cưới đưa vào phủ, mỗi một rương đều đáng giá ngàn vàng, ánh mắt sáng ngời. Ông ta vung tay lên, danh chính ngôn thuận nói: “Hôm nay, Sơ Thần chúng ta không gả đi Từ gia!” Nói xong, hắn lấy hôn thư Từ gia đưa đến ném vào mặt phụ tá bà mai, “Ta tuyên bố, từ giây phút này, tờ hôn thư này chính thức vô giá trị. Người đâu, tổng tiền bà mai và con chó của bà ta ra cửa.”

Hôn nhân ở Đông Ngụy bắt đầu bằng câu nói của bà mai, đầu tiên nhà trai sẽ mời bà mai đến nhà gái cầu hôn, nhà gái sau khi đồng ý, sẽ đưa tờ giấy có ghi ngày sinh tháng đẻ của tân nương gọi là bát tự niên canh. Nhà trai sau khi lấy được bát tự niên canh, theo phong tục phải đặt trước bài vị tổ tông đốt nhang cúng vái ba ngày, sau đó mời thầy bói tính ngày sinh tháng đẻ nam nữ có xung khắc hay không.

Một khi không xung khắc, có thể kết hôn. Mà phần quan trọng nhất của thủ tục kết hôn, đó chính là ký hôn thư.

Ở Đông Ngụy, từ trước đến nay hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ, lời của bà mai, cho nên phía dưới hôn thư, ngoài chữ ký của cha mẹ hai bên, còn phải có chữ ký của bà mai, như vậy mới có giá trị luật pháp. Nếu có người đơn phương hủy bỏ hôn ước, lại không thể bồi thường gấp đôi sinh lễ, phạt đánh sáu mươi trượng. Nếu nữ tử đã có hôn ước mà còn tự ý gả cho người khác, sẽ bị cấu thành tội thông dâm, bị người phi nhô.

Nhìn tờ hôn ước bị ném về, Tiêu Văn nhếch mép, còn phụ tá bà mai thì tức giận đến sắc mặt trắng bệch. Bà ta dậm chân, thở hổn hển nói: “Tạ gia các người dám hồi hôn! Các người chờ đó, Từ tam thiếu gia tuyệt sẽ không bỏ qua cho các người!”

Bỏ lại một câu hung ác, phụ tá bà mai tức giận chạy đến đỡ bà mai chỉ còn nửa cái mạng, hai người đàn bà diu nhau rời khỏi Tạ phủ, ai ngờ, mới đặt chân qua khỏi cổng, thì va vào một thiếu niên khoác trên người lục bào.

“Xin lỗi, mấy bà già, không sao chứ?”

“Người... người...” Phụ tá bà mai tức tức lú lú.

Phụ nữ hận nhất người ta nói mình già. Cho dù hai bà, một người hơn 40, một người hơn 30, nữ tử ở cái tuổi đó ở Đông Ngụy đã bị xếp vào hàng gái già. Nhưng thực tế là một chuyện, còn bản thân có chấp nhận hay không lại là chuyện khác.

Hai bà bị đâm vào, cả người chấn động, té lăn quay, đau đớn đom đóm mắt, được mấy người Từ gia đỡ dậy. Hai bà oán hận nhìn thoáng qua Tạ phủ, cùng kiệu hoa ảo não trở về Từ gia, đem chuyện hôm nay Tiêu Văn đoạt hôn, Tạ gia hồi hôn thêm mắm thêm muối báo cáo cho Từ tam thiếu gia.

Xoa xoa tay chờ thê tử xinh đẹp, Từ Thanh thấy bà mai khắp người đầy vết thương trở về với cái kiệu không, nghiêng răng nghiêng lợi tức giận. Hắn ta xưa nay kiêu căng quen thói làm sao nuốt trôi nỗi nhục này, mang theo một đám hộ vệ, khí thế hùng hổ đi Tạ phủ giết người!

Trong Tạ phủ, Tạ Thanh Vinh đối xử với Tiêu Văn như khách quý, thậm chí vì lấy lòng Tiêu Văn, ông ta mặc kệ con trai ngăn cản, sai người đánh hai tên thị vệ bên cạnh con trai hắn nhiều năm 50 đại bản, trục xuất khỏi Tạ phủ.

Loại người thấy tiền sáng mắt như vậy, Tiêu Văn vô cùng khinh thường, nhưng ngoài mặt vẫn khách khí kêu vài tiếng “Tạ lão gia”, sau đó lấy cớ thăm mẹ ruột Tạ Sơ Thần, hắn nắm tay Tạ Sơ Thần ngày ngốc ngược ngung, nghênh ngang rời khỏi đại viện Tạ gia, đi về viện của Tạ Sơ Thần, bộ dáng giống như hắn là đại lão gia nắm quyền nơi này vậy.

Trước khi đi, hắn không quên quăng cho Tạ Hi đang tức điên lên một cái nhìn khiêu khích, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm sáng lạn.

Tạ Hi thờ phì phò trừng mắt, đợi Tiêu Văn đi xa, lôi kéo tay Tạ Thanh Vinh oán ức nói: “Cha! Người sao không giúp con trai, ngược lại giúp Tiêu Văn chứ! Hôn nữa, thất hứa hôn sự Từ gia, Từ tam thiếu gia sẽ không bỏ qua cho chúng ta! Chúng ta phải bồi thường gấp đôi tiền sinh lễ đó!”

Tạ Thanh Vinh không cho là đúng khoát tay, nhìn bóng dáng Tiêu Văn dắt Tạ Sơ Thần đi xa, trong ánh mắt tràn đầy tính toán: “Gấp đôi tiền sinh lễ bất quá hai ngàn lượng, nhưng Tiêu Văn cho ước chừng năm ngàn lượng, chúng ta còn lời ba ngàn lượng! Có Tiêu gia hậu thuẫn, chúng ta hà tất sợ Từ gia? Bất quá chỉ là con trai của một tên thị lang nho nhỏ, sao so được với trưởng tử Tiêu gia! Hôn nữa cái con bé Tạ Sơ Thần tai tiếng đây mình kia, dường như rất được Tiêu Văn sủng ái nha!”

Nhìn tám rương châu báu giá trị liên thành trước mắt, Tạ Thanh Vinh mắt tỏa hào quang, thêm nhỏ dãi nói: “Bây giờ Tiêu Văn chỉ có hai thê tử, ngày sau nếu như Tạ Sơ Thần được chuyên sủng, Tạ gia chúng ta cũng có thể được nhờ! Vinh hoa phú quý, dễ như trở bàn tay!”

“Nhưng... nhưng... A Tam...” Quá nóng ruột, Tạ Hi nói ra tiếng lòng thực sự của mình đến hắn cũng không nhận ra.

Phụ thân định đuổi A Tam ra khỏi phủ thực sao?

Chả lẽ phụ thân không nhận ra A...Tiêu Tứ chính là tâm can bảo bối của hắn?

Tạ Thanh Vinh vỗ vỗ đầu Tạ Hi, cười khẩy “Con trai của ta thật khờ. Con tự nghĩ đi.”

Nói xong, ông ta quay sang chuyên tâm kiểm kê khối tài sản kèch xù trong tám cái rương. Để mặc con trai ngây ngốc.

Tạ Hi nghĩ một lúc lâu kết cục cũng thông suốt, hần vỗ cái bốp lên đầu mình, “Ồ há. Phụ thân nói đúng. Minh thật khờ. ” Đầu có cái quy định nào chủ nhân đuôi nô tài ra khỏi cửa sau đó không được nhận vào lại đâu? Hần sẽ an bày A... à không Tiểu Tứ một nơi tốt nhất, sai người hầu hạ A... à không Tiểu Tứ dưỡng thương. Sau khi vết thương lành sẽ đưa người quay về phủ.

Nhìn cái cẳng khiêng nô tài A Tam đi ngang qua, Tạ Hi ghét bỏ nhìn hần một lượt rồi trừng mắt.

“Đúng là đồ vô dụng, hừ.”

Bầu môi một cái rồi xoay lưng lại. Hừ. Ta mới không thèm để ý tới ngươi. Người ta quan tâm là Tiểu Tứ ngoan hiền kia.

A Tam nằm trên cẳng vết thương chẳng chịt, đến sức nói chuyện còn không có, hần chỉ biết im lặng nhìn bóng lưng thiếu gia, trong lòng ảo não. Hần biết hần không biết nói lời ngon ngọt, chọc thiếu gia vui vẻ như Tiểu Tứ, càng không có...

Cách xa tầm mắt Tạ Thanh Vinh, ngón tay Tiêu Văn đan vào Tạ Sơ Thần như cũ, sợ Tạ Sơ Thần đang bị thương ở chân đi đứng bất tiện, Tiêu Văn cố ý bước thật chậm, hơi vận sức nhẹ nhàng đỡ nửa người nặng ấy.

Tạ Sơ Thần ngơ ngẩn nhìn tay hai người quấn lấy nhau, chỗ đầu ngón tay truyền đến hơi ấm của Tiêu Văn. Tạ Sơ Thần yên lặng lắng nghe tiếng tim mình đập bùm bùm trong lồng ngực.

Nàng ấy rõ ràng biết, đôi phương... đang diễn trò... Nhưng, tâm lại cố chấp không muốn buông tay...

Mãi nửa ngày, nàng ấy mới lấy dũng khí nhìn về phía Tiêu Văn, nhỏ giọng nói: “Tiêu thiếu gia, vừa rồi cảm ơn cậu. Hai ngàn lượng bạc, tôi sẽ cố gắng trả cho cậu ...”

“Nàng cho rằng, ta sẽ đem tiền trả cho Từ gia thật? Trò hay còn ở phía sau!” Tiêu Văn cười khê, cúi đầu nhìn về phía Tạ Sơ Thần, lại thấy nàng ấy cắn chặt môi tái nhợt, hai mắt xinh đẹp biết nói nhìn mình không chớp, sáng mắt như hồ thu.

Hai mắt đỏ ửng và hai vai run rẩy lại tiết lộ tâm tư nàng ấy, khiến lòng Tiêu Văn thất lại, cảm xúc như thủy triều tràn đê. Mặc dù ngoài mặt lạnh lùng như băng nhưng cảm giác quen thuộc lại ủa về. Đó là đau xót, đau lòng và xót xa tới mức khiến tim hần run rẩy.

Tiêu Văn thở nhẹ một hơi, khó hiểu hỏi: “Nàng dù gì cũng là đích nữ Tạ gia, sao lại bị thứ hệ khi dễ đến nông nổi này?”

Địa vị đích - thứ ở Đông Ngụy phân biệt rõ ràng, thứ hệ lại dám diễu võ dương oai trên đầu đích hệ, hạ nhân lại khi dễ đích hệ, quả thực là trăm năm khó gặp, tội này vô cùng nghiêm trọng, bị trách phạt một trăm trượng đã là nương tay.

“Sau khi phụ thân qua đời, Tạ gia chia năm xẻ bảy, mẫu thân bệnh nặng mù lòa, thiếp lại còn nhỏ, chuyện trong nhà không ai quản lý. Khi đó, nhị thúc hết lòng chăm sóc hai mẹ con thiếp, mẫu thân bèn đem Tạ gia giao cho ông ta trông quản, ai biết... Kết cục dẫn sói vào nhà...” Tạ Sơ Thần cười khỏ, “Nhị thúc ham mê bài bạc, toàn bộ tài sản phụ thân cực khổ gây dựng đều bị thúc ấy thua sạch bách, ông ta bị chủ nợ dí tận cửa. Túng thế làm liều lợi dụng thiếp, lén lút bán thiếp cho Từ Thanh. Nhưng thiếp —— ”

Nàng ấy cắn cắn môi, dừng lại nửa câu sau thiếu chút nữa thốt ra lời, sắc mặt tái nhợt yếu ớt .

“Nhưng nàng vô tình nghe được âm mưu của lão ta, không muốn gả cho Từ Thanh, vì thế lén lút trốn khỏi Tạ gia, cảm ngọc bội Tiêu gia nhặt được, đến Tiêu phủ bức hôn? Ngọc bội Tiêu gia tượng trưng cho địa vị chánh thất của trưởng tử Tiêu gia. So với làm thiếp thứ mười ba của Từ Thanh, làm thiếu phu nhân Tiêu gia vẫn tốt hơn .”

Tiêu Văn nghĩ tới đâu nói tới đó, hoàn toàn không phát hiện mặt Tạ Sơ Thần càng ngày càng tái đi, cánh môi nhiều lần run rẩy, nhưng vẫn không can đảm nói ra tâm sự tận đáy lòng.

“Khó trách hôm đó, nàng nhất định muốn ta cưới nàng gấp, thì ra, là vì nguyên nhân này...”

Nghĩ thông suốt Tạ Sơ Thần là bởi vì bị bức bắt đắc dĩ mới tìm tới mình, lợi dụng mình, trong lòng Tiêu Văn chẳng biết tại sao hơi hơi chua xót, đồng thời lại cảm thấy mình đã bỏ sót chuyện gì quan trọng.

Hần đề xướng khó chịu trong lòng, ôn nhu trấn an Tạ Sơ Thần: “Yên tâm, có ta ở đây, nàng sẽ không bị gả vào Từ gia. Hơn nữa, ta sẽ giúp nàng đoạt lại Tạ gia, đồng thời chữa lành mất mẫu thân .”

Kiếp trước, Tạ Sơ Thần vì tránh né bức hôn, chạy trốn tới Tiêu gia, có lẽ là trước muốn nương nhờ Tiêu gia, sau cứu mẫu thân thôi. Đáng tiếc kiếp trước hần ghét Tạ Sơ Thần tận xương, khẳng khái cho rằng nàng ấy ham hư vinh, lợi dụng việc nhặt được ngọc bội Tiêu gia , bá chiếm* địa vị chính thê của hần , căn bản không có suy xét nguyên nhân thực sự nàng ấy muốn gả cho hần, càng không có tra rõ hoàn cảnh nàng ấy tại Tạ gia.

* bá chiếm bá đạo(ngang ngược)+ chiếm (chiếm đoạt) -> chiếm đoạt một cách ngang ngược

Đương nhiên, cho dù biết được nguyên nhân thực sự, mình kiếp trước vẫn sẽ tàn nhẫn chế giễu nàng ấy, tuyệt không giống hôm nay chia tay giúp đỡ.

“Bây giờ, nàng về phòng thay y phục, rửa mặt chải đầu trước. Đừng để mẫu thân nhìn thấy nàng chật vật như vậy, sẽ lo lắng chết đi được .”

Bàn tay ấm áp rút ra, Tạ Sơ Thần giật mình, trong lòng có cảm giác mát mát. Nàng ấy ngoan ngoãn gật đầu, đi tới phòng ngủ của mình.

Nàng ấy đi một bước lại quay đầu một cái, nhìn nam tử nho nhã dưới ánh mặt trời, ánh mắt có chút chua xót.

Nàng ấy cỡ nào muốn nói cho hắn biết , ba năm nay, ngày nào nàng ấy cũng mong đợi.

Mong đợi sẽ có một ngày, mình xuất hiện trước mặt chàng theo đúng kiểu nữ nhân lý tưởng* của chàng, mà không phải chật vật như lúc này...

*tiêu chuẩn nữ nhân lý tưởng: Đòi người ai cũng có một mẫu người yêu lý tưởng. Nhưng theo khảo sát, rất rất rất hiếm người thành được với mẫu người yêu lý tưởng đó. Tác giả cũng chẳng hiểu tại sao.

Nàng ấy thừa biết, để giúp mình thoát khỏi hôn ước Từ gia, Tiêu Văn mới phải xuất hiện tại Tạ phủ, trong lòng chàng vốn khinh thường mình, làm sao có thể thật lòng thừa nhận thân phận của mình chứ, chẳng qua là thương hại cảnh ngộ nàng ấy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cung Chiều Thê Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Sau Lưng Một Tiểu Thư Rắc Rối Luôn Có Một Nha Hoàn Rắc Rối

Kẹt trong lỗ chó Chiều Nhi mở to mắt nhìn Tiêu Văn dắt tiểu thư nhà mình đi , lòng đau như cắt.

Tiểu thư có phu quân, hoàn toàn quên nàng còn trong dầu sôi lửa bỏng rồi! Nàng biết làm sao bây giờ hờ trời!

Trong lúc Chiều Nhi khóc không ra nước mắt thì một bàn tay thon dài nhắc cả người nàng lên, đưa nàng ra khỏi lỗ chó.

Chiều Nhi ngẩng đầu, nhìn thấy người cứu mình là Vân Yên, mặt xấu hổ đỏ bừng, nàng phui phui đất cát trên người, trợn mắt, cúi xuống, há miệng thật lớn, nhắm thẳng cánh tay hắn mà cắn.

Trên cánh tay truyền đến cảm giác tê rần. Hiển nhiên Chiều Nhi tức giận đổi chiến thuật, từ mắng chửi sang “câu xức tấp công” . Vân Yên nhăn mặt, còn những người bên cạnh mắt mở lớn muốn lòi tròng ra ngoài.

Vết cắn này rất nặng, thân thể Vân Yên mình đồng da sắt, nếu vận công căn bản không tổn thương được đến hắn, ngược lại hàm răng của Chiều Nhi có thể vỡ vụn trong nháy mắt.

“Cô!” Họa Họa giận dữ, nhào tới muốn dạy dỗ Chiều Nhi .

“Hừ, đừng tưởng rằng đã cứu ta, ta liền biết cảm ân mang đức! Ta vẫn không quên chuyện ngươi đã nói dối. Rõ ràng hôm qua thiếu gia ngươi... mà thôi... tóm lại chó hùa là chó không tốt !”

Hừ, tối hôm qua thấy hắn có chút nhượng nhịn nàng, nàng đã hơi hơi thay đổi cách nhìn về hắn, nhưng từ lúc hắn trở mặt để Tiêu Văn gây khó dễ cho tiểu thư, Chiều Nhi cực kỳ căm ghét hắn, cho dù có trung thành đến đâu, nhưng là nam nhân, hắn không thể mở mắt thông đồng cùng chủ tử mình ức hiếp một nữ tử từ trời gả không chặt.

Cái kiểu ngu trung như thế, thật là quá đáng.

Mọi người mục kích ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, vẻ mặt sùng bái: “Oa... Đúng là chủ nào tốt vậy. Điều khiến thiên hạ mắt mở to, mở càng to, càng ngày càng to.”

Vân Yên liếc Họa Họa và đám nô tài đứng gần đó, vội vã lôi Chiều Nhi vào một góc khuất.

Nữ nhân là dễ yêu thương, nàng lại là một tiểu nha đầu, Vân Yên không đành lòng so đo. Chỉ có thể cố gắng chịu đựng, để mặc Chiều Nhi phát tiết ủy khuất và lửa giận trong lòng mình.

Máu tươi chảy ra từ hàm răng Chiêu Nhi. Hương vị tanh tanh ảm áp quanh quẩn trên đầu lưỡi, làm cho nàng choáng váng đầu óc, thiếu chút nữa không nhận được buông lỏng ra.

Nhưng nghĩ tới cái áng mây thối này trọn mắt nói dối giúp vua Trụ làm loạn, sang nay còn điểm huyết cam của mình khiến mình một bụng tức không thể giải bày, bây giờ còn bất chấp ý nguyện cướp mình đi, nắm tay mình đau rần, Chiêu Nhi mặc kệ cái gọi là thể thống trước đám đông, hai hàm răng bén nhọn phát huy hết công năng của mình.

Cho nên nói, thà rằng đắc tội quân tử chứ đừng đắc tội tiểu nhân, thà đắc tội tiểu nhân vạn lần không nên đắc tội với nữ nhân, thà đắc tội với nữ nhân vạn lần không thể đắc tội với tiểu nữ nhân, lần này chắc hẳn Vân đại hiệp nhận được bài học khó quên suốt đời.

Thời gian nửa ly trà trôi qua, Chiêu Nhi mới nhả cánh tay Vân Yên ra, chà xát mấy búng máu đỏ lôm đính đầy miệng lên ống tay áo Vân Yên.

“Hết giận rồi chứ? ”

Vân Yên quay đầu cười nhìn nàng.

Cắn cũng đã cắn xong, lửa giận tiêu tan gần hết, Chiêu Nhi phồng mang như con ếch, trên đôi mắt ngập tràn nước mắt lung linh, hàng lông mi thật dài lay động, nhẹ giọng hỏi:

“Ngươi không đau sao? ”

Vân Yên nén đau nơi cánh tay, vẫn tỏ ra vân đạm phong khinh “Đề ta cắn cô hung ác như vậy, xem cô có đau không nha! ”

* “Vân đạm phong khinh”: Nhân nhật như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói thái độ lạnh nhạt, không quan tâm đến chuyện gì.

“Khỏi khỏi cần ta không có nói không tin ngươi. Ngươi nói gì ta cũng tin. ” Chiêu Nhi xua tay liên hồi. Đùa gì chứ? Để hắn cắn lại, không khéo nàng phải tốn tiền đi mua thuốc.

Vân Yên mỉm cười:

“Đùa cô thôi. Không cần khẩn trương như vậy. Ta không đánh con gái. Chỉ cần cô có thể hạ giận, cắn nhiều hơn nữa cũng không sao. Chỉ là, cô dù sao cũng là cô nương, phải chú ý hình tượng, không mọi người sẽ chê cười, biết chưa?”

Lời này khiến trái tim Chiêu Nhi bất giác run rẩy, nam nhân này lợi hại như thế nào nàng biết rất rõ, cách không điểm huyết cao siêu như vậy hắn còn làm cái một, nếu hắn ra tay đối phó mình, thậm chí chỉ cần thôi một hơi là xong.

Chẳng những không trách cứ hành động vô lễ của mình, ngược lại còn lộ ra cảm giác cung chiêu. Cảm giác này chỉ có ở Tạ gia, trên người tiểu thư và phu nhân mới xuất hiện.

Bất luận mình làm sai chuyện gì, hai vị chủ tử này cũng sẽ không trách phạt mình.

Thấy Chiêu Nhi không nói lời nào, Vân Yên trầm giọng tiếp:

“Chuyện xảy ra ở Tiêu gia sáng nay, ta giúp thiếu gia nhà ta che giấu, đúng là có thiệt thòi cho tiểu thư của cô, nhưng cô còn nhỏ, có nhiều chuyện cô không hiểu, trên đời này thứ khó giữ lại nhất là lòng người đã đổi thay.”

Chiêu Nhi im lặng lắng nghe.

“Tình huống lúc đó cô rõ hơn ai hết, nếu thiếu gia ta cứ khăng khăng vứt bỏ tiểu thư cô thì cho dù cô nói ra cũng đâu thay đổi được gì. Chỉ càng khiến tiểu thư cô mang tiếng mặt dày đeo bám nam nhân.”

“Tiểu thư cô đã tai tiếng đầy mình, bây giờ còn bị gắn cái mác bị ruồng bỏ trên người, còn bị đồn thất tiết, bất cứ ai cũng có thể phi nhổ chà đạp, cô muốn tiểu thư cô sau này không thể lấy chồng, làm gái già hết hết đời sao? ”

“Không muốn! ”

Chiêu Nhi vội vàng thốt lên, tiểu thư đã đau khổ quá nhiều, nếu bây giờ còn rơi vào viễn cảnh vạn kiếp bất phục, căn bản không cách nào tồn tại.

“Không muốn thì ngoan ngoãn nghe lời! Ta sẽ không hại chủ tử hai người! ”

Chiêu Nhi trầm mặc, Vân Yên biết rõ nàng thông suốt rồi. Chỉ cần tâm thông thì mọi chuyện đều dễ giải quyết, Vân Yên chỉ sợ tiểu nha đầu phản nghịch quấy phá, mình nói cái gì nàng cũng không nghe.

Chiêu Nhi gục gặc đầu, ra vẻ ta đây đã hiểu. Nhưng một khắc sau, nàng ngóc cổ lên, chu mỏ dài cả thước, tiến sát vào Vân Yên gào vô lỗ tai hắn, “Ngươi nói láo. Hôm qua rõ ràng Tiêu Văn đã ôm tiểu thư ngủ cả đêm. Trong sạch của tiểu thư bị hủy. Làm sao có thể gả cho người khác được. ” Muốn chết à?

Vân Yên nhăn mặt: “Ta nói láo cô làm gì? Ôm nhau ngủ suốt đêm là động phòng. Cô nương đang nghĩ cái quái gì vậy?”

Chiều Nhi gận cổ: “Chẳng phải sao? Thoại bản đều viết như vậy.”

Vân Yên vỗ vỗ trán “Haizz. Có nói cô cũng không hiểu. Tóm lại, ta cam đoan với cô tiểu thư cô không có bị sâu sót miếng thịt nào. Vẫn gả đi được. ”

Chiều Nhi sẫm soi Vân Yên từ đầu đến chân: “Có tin người được không đó?!”

“Tùy cô.” Âm thanh bén nhọn đã bốc mùi hờn giận.

Một khắc sau...

“Nè, áng mây thôi” Chiều Nhi lay lay tay Vân Yên,

“Gi?” Hiếm khi Vân đại hiệp bày ra thái độ cục súc với nữ nhi. Bởi vậy mới nói, lực sát thương của nha đầu gây sự của tiểu thư gây sự có một sự đáng cấp không hề nhẹ.

“Người cam đoan tiểu thư ta vẫn còn trong sạch chứ?” Tiểu nha đầu nào đó vô tội nhìn lại hấn.

Vân Yên cảm giác mình nhẫn nhịn sắp nội thương luôn rồi: “Ta cam đoan với cô tình huống chúng ta thấy là hoàn toàn trong sạch. ” Còn chuyện trước đó... ta không biết.

Cặp mắt Chiều Nhi sáng trưng:

“Người nói thiệt đó hả? Ôi, tôi cảm ơn huynh nhiều nghe áng mây thôi! ”

Vừa nói Chiều Nhi vừa nắm chặt cánh tay Vân Yên. Quá phấn khởi, Chiều Nhi quên phất Vân Yên làm sao quyết định được việc Tạ Sơ Thần có còn trong sạch hay không. Tạ Sơ Thần đã là thê tử của Tiêu Văn. Tiêu Văn muốn làm gì, Vân Yên lấy quyền hành gì ngăn cản, mà ngăn cản cũng không được.

Vân Yên nhìn xuống cánh tay của mình: “Bây giờ cô bỏ tay ta ra được chưa?”

Mặc dù là cảm giác khi nàng nắm cứng tay mình rất thoải mái, rất ngọt ngào nhưng hấn còn phải đi tìm thiếu gia nha.

Chiều Nhi chân kinh dừng phất lại, tay nàng đang nắm cứng tay áng mây thôi, chả trách nàng thấy mấy cái đầu tóc lúc ẩn lúc hiện loáng thoáng ngoài kia, hấn không thể một phát đá chết hết đám người nhiều chuyện đó.

Chiều Nhi toát mồ hôi, vừa rút tay lại vừa nhanh chóng giải thích, “Ta không cố ý. Xin... xin lỗi... Thất lễ rồi.”

Không để Vân Yên kịp nói vài câu khách sáo, nàng đã bữu môi nói một hơi:

“Có câu nam nữ thụ thụ bất tương thân. Huynh yên tâm. Ta đã nắm tay huynh. Ta sẽ không bắt huynh chịu trách nhiệm đâu. ”

Nàng vừa nói xong, tất cả mọi người đang núp gần đó nghe lén đều kinh hãi.

Họa Hạ tròn mắt há mồm dùng đôi mắt phong lưu hoa đào nhìn chăm chăm hai người, hết nhìn tiểu nha đầu cực phẩm rồi lại đảo nhanh sang đại ca nhà mình, hồi lâu sau mới sững sờ hỏi mấy chiến hữu bên cạnh: “Các người nói, tai chúng ta có phải là đang bị nghiền ngẫm tập thể không?!”

Đám người còn lại cũng gật đầu, nhát trí không tin vào tai của họ, ông trời, trên đời này còn có nữ tử mặt dày như vậy sao?

Vân Yên chỉ biết cười trừ. Nha đầu này... không thể dùng lý lẽ bình thường để nói chuyện với nàng ta.

“Vết thương còn đau hay không?” Chiều Nhi thấp giọng hỏi. Cái áng mây thôi đó chỉ biết nói năng nhường nhịn nàng, nàng tin mới là lạ.

“Không đau, ngứa.” Vân Yên về mặt đau khổ nói, “Cô vào với tiểu thư nhà mình đi. Ta cũng phải đi tìm thiếu gia”

Chiều Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, thần tình có chút sâu thẳm và cô đơn. “Lúc đó rất đau đi?” Không hiểu sao nhìn vết cắn trên tay hấn, nàng cũng đau.

“Ta là đại phu. Ta biết cách chăm sóc cho mình. ”

Vân Yên cười tươi, nụ cười tỏa nắng, như ánh ban mai rơi vào lòng người. Ngay cả trái tim vốn tro như đá cẩm thạch của Chiều Nhi cũng tan chảy...

“Chăm sóc mình thật tốt.” Nàng lần nữa thờ dài, nhìn về phía Vân Yên. Nói xong, nàng căn bản không dám nhìn sắc mặt của đối phương nữa, vội vàng nhấc vạt áo bản, đỏ mặt đuổi theo bóng dáng Tạ Sơ Thần, giống như có chó dữ đuổi phía sau nàng.

Vân Yên xấu hổ nhìn cánh tay in hấn dấu răng, lại nhìn nhìn bóng dáng Chiều Nhi chạy trốn, bất đắc dĩ thở một hơi dài.

Họa Hạ vỗ tay cái bốp, ra vẻ tiếu nói “Nha, quả nhiên là một tuồng đặc sắc, đại ca của chúng ta thật biết thương hoa tiếc ngọc, bị cắn sâu như vậy, lại vẫn làm ra vẻ không có gì, tiểu nha đầu Chiều Nhi kia thật thú vị... thật thú vị...”

Hừ lạnh, lười biếng nhếch mép, “Nếu đệ thích xem tuồng như vậy chỉ bằng chúng ta cứ trực tiếp diễn lại”

Ngụ ý chính là, muốn diễn không? Ta sẽ đóng vai Chiêu nhi, cần cho đệ một phát.

Họa Hạ sùng sốt: “Đệ là đệ đệ ruột của huynh mà!”

Vân Yên cười giả dối:

“Đệ muốn tự đi kêu mấy người đó cút hay muốn ta đá đệ văng vào đám người bên ngoài?”

Anh em là đệ giúp đỡ chứ không phải để chơi què nhau!

Nói như thế nào cho đúng đây? “Ách, nha, dẫu sao cũng...không nên quá tuyệt tình...ách” nói xong câu này Họa Hạ liền im miệng sợ đại ca hắn sẽ giết người diệt khẩu, hắn nháy mắt ra hiệu đám người phía sau dọt lẹ.

“Cũng phải hiện tại hồng nhan tri kỷ của đại ca cũng không tệ, lấy nàng ta ra so với Vân Thư như phượng hoàng so sánh với tiểu điều”, Họa Hạ riu rít nói.

Vân Thư là nha hoàn hồi môn của Quý Thư Mặc. Trước nay luôn có hảo cảm với Vân Yên.

Vân Yên “...”

Tuy rằng đang khen ngợi nhưng vì sao hắn không thể nghe ra giọng khen ngợi? Cứ như đang “phỉ báng” thâm mỹ của hắn?

Hắn hừ lạnh “Nếu cần thiết huynh thật muốn kiếm người về khâu miệng của đệ lại”

Họa Hạ theo phản xạ tự nhiên liền bịt lấy miệng của mình, lắc đầu một cách thảm thiết, lại nghe được một tiếng hừ lạnh “Không nói nữa”

Vân Yên nói xong câu đó thì tao nhả xoay người rời đi, lúc này Họa Hạ mới thở phào nhẹ nhõm, cũng nhờ ơn “đại tẩu tương lai” mà hắn thoát kiếp nạn, nếu không phải “đại tẩu tương lai” làm đại ca động lòng xuân tâm tình vui vẻ thì đại ca còn lâu mới tha cho hắn.

Tiêu Văn đứng trước cửa phòng Tạ Sơ Thần, nhíu chân mày đánh giá chỗ ở của nàng ấy.

Viện của Tạ Sơ Thần hết sức đơn giản, một đường đi thẳng đến đây Tiêu Văn không hề nhìn thấy một hạ nhân nào, mà an bài bên trong phòng cũng ngoài dự kiến của hắn.

Bên ngoài đồn đại, Tạ Sơ Thần cầm kỳ thư họa mọi thứ không thông, nhưng trên giá sách trong phòng nàng ấy chất đầy thư tịch*, trên bàn sách, đầy đủ Văn Phòng Tứ Bảo*, còn có một bức họa được cuộn lại phân nửa, trên góc tường còn treo một chiếc cổ cầm*.

*: sách vở (theo ngôn ngữ cổ trang, như thoại bản là tiểu thuyết bây giờ)

* văn phòng tứ bảo gồm bút, mực, giấy, nghiên

* bài viết về cổ cầm

Giữa bàn đặt một bức họa đã được mở ra phân nửa, chứng tỏ chủ nhân rất yêu quý, luôn giờ ra xem, Tiêu Văn nhất thời hiếu kỳ đi lên phía trước, đập vào mắt là một mảng màu đỏ rực, chính là bức họa bóng lưng một thiếu niên. Bị sự hiếu kỳ thôi thúc, lúc Tiêu Văn mở bức tranh ra hoàn toàn, chưa kịp ghé mắt vào xem mặt mũi nam tử đó thì bị một giọng phụ nhân* khào khào ngắt ngang.

* phụ nhân ở đây là ghép giữa chữ phụ (phụ nữ - chỉ những người đã có chồng) với nhân: người -> phụ nhân: người phụ nữ đã có chồng, thường là những người phụ nữ trung niên.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cung Chiều Thê Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Bối Rối

“Xin hỏi, có phải là Tiêu thiếu gia không?”

Tiêu Văn ngẩng đầu nhìn lại, thấy một phụ nhân trung niên tóc bạc nửa đầu được Chiêu Nhi dìu, run run đi vào phòng.

Vị phụ nhân trung niên này chính là Thẩm thị, mẹ ruột của Tạ Sơ Thần. Khi Tạ Hân Tuyên qua đời bà rất đau khổ, bất hạnh khóc mù hai mắt. Trong ba năm lúc chữa lúc không, bệnh của bà không khỏi sắc, đối với cảnh vật xung quanh chỉ có thể thấy mờ mờ.

“Vân bối chính là Tiêu Văn.”

Thẩm thị hoàn toàn không biết việc Tạ Sơ Thần lén gả bán Tạ Sơ Thần cho Từ Thanh làm tiểu thiếp, đến lúc hay tin, bà mặc kệ thân thể suy yếu, một mình lao đảo đi ra khỏi phòng, vừa vận dụng phải Chiêu Nhi. Bà nghe Chiêu Nhi kể lại mới biết Tạ Sơ Thần từng đi Tiêu phủ bức hôn, cũng biết chuyện khi này Tiêu Văn thừa nhận mình là phu quân Tạ Sơ Thần.

Tiêu Văn và Từ Thanh đều là hoàn khổ đệ tử nổi danh kinh thành, trong lòng Thẩm thị, việc Tạ Sơ Thần gả cho Tiêu Văn mà nói, bất quá là thoát khỏi hang sói lại lọt vào hang hổ mà thôi.

“Nhạc mẫu đại nhân, có thể gọi con là Vân Nhi. Sơ Thần đang thay quần áo trong phòng, mẹ yên tâm, có con ở đây, nàng ấy không có việc gì.”

Thẩm thị bị lời hứa hẹn chân thành của Tiêu Văn dọa sợ, vội vàng đỡ lấy ngực không ngừng ho khan, trong lòng nhin không được nghỉ ngơi: nam nhân khiếm tốn trước mặt, thật là Tiêu đại thiếu gia ngang ngược trong truyền thuyết đó sao?

Tiêu Văn vội vàng đổ một ly nước ấm, cẩn thận đưa qua, quan tâm nói: “Thị vệ của con, Vân Yên tinh thông y thuật, không biết nhạc mẫu có thể để Vân Yên bắt mạch dìu mẹ hay không?”

Trải qua tai ương lao ngục kiếp trước, trong lòng Tiêu Văn sớm đã vứt bỏ ba cái quan niệm giai cấp sáo rỗng, chỉ là, hắn không biết hành động của mình, khiến cho trong lòng mọi người nổi trận cuồng phong.

Tiêu Văn là ai? Một đại thiếu gia ngậm chìa khóa vàng lớn lên, là hoàn khổ đệ tử mất cao tới trời, khinh thường thứ hệ, càng khinh thường người nghèo. Nhưng giờ phút này hắn lại dùng vẻ mặt ôn hoà như thể đối với một vị phụ nhân gần như mù, hành động cá sấu lên bờ khiến người luôn bình tĩnh như Vân Yên há hốc mồm.

“Đa tạ Tiêu thiếu gia quan tâm, làm phiền Vân công tử ...” Tuy rằng Tiêu Văn vô cùng khách khí, nhưng Thẩm thị vẫn là cung kính kêu hắn một tiếng “Tiêu thiếu gia”, mà không phải “Vân Nhi”, có ý tạo khoảng cách.

Vân Yên vội vàng tiến lên, bắt mạch cho Thẩm thị. Trong lòng hắn trầm xuống, chân mày nhíu càng lúc càng sâu, nhưng thấy Tiêu Văn tràn đầy mong đợi nhìn mình lom lom, hắn sửa lời, khéo léo nói: “Tuy là bệnh nặng ba năm, nhưng chỉ cần uống thuốc đều đặn, cũng không phải không thể chữa khỏi.”

“Bệnh mẫu thân thật có thể trị hết?” Tạ Sơ Thần thay quần áo trong nhà trong vẫn luôn đóng tai nghe động tĩnh bên ngoài, nay nghe được Vân Yên nói mẫu thân có hi vọng chữa khỏi, trong lòng nàng ấy vui vẻ, vội vàng chạy ra.

Tiêu Văn chỉ thấy một bóng trắng lóe lên, ngay sau đó truyền đến mùi hương thanh mát khó diễn tả, khiến hắn có cảm giác bao u sầu phiền não nửa đời người đã đi hết, cứ muốn nằm mãi trong lòng ngực ấm áp dễ chịu này, ngủ một giấc thật ngon.

Hắn nhìn lên, Tạ Sơ Thần đã thay một chiếc váy dài thuần trắng, khác với hôm qua mặc váy hồng dễ thương, giờ phút này nàng ấy toát lên vẻ thanh lệ thoát tục động lòng người. Chỉ là áo mặc vội vàng vàng, khi chạy vội trở xuống, lộ ra xương quai xanh và phần trên áo yếm, còn mơ hồ thấy được phần nhô cao thấp thoáng phía trong.

Hắn theo bản năng vươn tay, đỡ Tạ Sơ Thần ba chân bốn cẳng không nhìn đường thiếu chút nữa vấp té, lại thấy trên gương mặt Tạ Sơ Thần hiện lên hai lúm đồng tiền thật sâu, ánh mắt xinh đẹp long lanh lại sùng bái nhìn về phía Vân Yên, biểu hiện vui sướng mà Tiêu Văn chưa từng thấy qua.

Nghĩ đến vài chuyện kiếp trước, Tiêu Văn hơi hơi hơi mím môi, ánh mắt nhìn cổ chân phải sưng phù của Tạ Sơ Thần, hai tay kín đáo giữ chặt áo thiếu điều muốn trượt xuống.

“Chỉ là, trong này một vị thuốc vô cùng quý giá, tên là huyết kiệt*, chỉ có trong ngự dược phòng mới có...”

*: <http://www.tuetinhlienhoa.com.vn/web/ne> ... GeXuNKLTIU

Con người xinh đẹp như sao đột nhiên tối sầm lại, không che dấu được lòng tràn đầy mất mát, lòng Tiêu Văn như bị ai túm lấy xoắn nát, chỉ muốn đôi mắt trong veo kia chứa sự vui vẻ, nhin không được mở miệng nói: “Không cần lo lắng, cha ta là binh bộ Thượng Thư, chỉ hỏi ngự dược phòng một vị thuốc, cũng không phải vấn đề gì khó khăn.”

Hắn nói xong, thấy Vân Yên muốn nói lại thôi, một bên trừng mắt hung dữ cảnh cáo, một bên kéo Tạ Sơ Thần còn chưa hoàn hồn vào trong ngực, lấy áo bào rộng lớn của mình che đi cảnh xuân lộ ra ngoài da thịt của nàng ấy.

“Tiêu thiếu ——” tuy biết mẫu thân không nhìn thấy, nhưng nhìn ánh mắt mẫu thân chòng chọc vào mình, hai má Tạ Sơ Thần nhin không được đỏ bừng. Nàng ấy bị giật mình không ít, theo bản năng muốn thoát ra, trái lại bị Tiêu Văn ôm thật chặt vào trong ngực, ánh mắt tràn đầy đau lòng, cúi đầu xuống, giọng nói trầm thấp càng làm mê hoặc lòng người: “Không muốn làm mẫu thân lo lắng, thì ngoan ngoãn nghe ta, trước mặt mẫu thân đừng kêu Tiêu thiếu gia này Tiêu thiếu gia nọ.”

“Nhưng...”

“Ta là phu quân của nàng...”

Tạ Sơ Thần chưa kịp hiểu những lời này là có ý gì, cả người đã được Tiêu Văn bế lên, cẩn trọng bồng tựa như tiểu hài tử mới sinh bước từng bước trầm

ồn vào trong phòng trong.

“Vân Yên, nhạc mẫu kính nhờ người.”

Thấy trong phòng chỉ còn nàng ấy và Tiêu Văn, Tạ Sơ Thần kinh hoảng mở to mắt, bối rối ngó lơ chỗ khác, tay không biết nên để đâu. Cho đến khi Tiêu Văn ôm nàng ấy đặt lên giường, không nói hai lời vén váy nàng ấy lên, những ngón tay như ngọc vô cùng linh hoạt nhưng không kém phần dịu dàng cời gài váy nàng ấy ra, sau đó lột sạch vớ của nàng ấy vứt sang một bên.

Hắn vừa nói vừa hành động, nâng tà váy dài của nàng lên qua đầu gối. Khóe mắt lúc này cực kỳ lạnh lẽo, hàn ý không ngừng lan tỏa.

Bị thương nặng như thế này sao? Lúc rời khỏi Tiêu gia nàng ấy đã đau đến cỡ nào? Nhìn tình huống khi này, chắc chắn hai chủ tớ lợi bộ về nhà. Cái cô nàng ngọc này, sao không biết thuê kiệu?* Cho dù không còn tiền, nàng ấy không thể ở lại Tiêu gia chờ vết thương bình phục rồi hẵng đi tránh sao?* Vì cái gì phải tự hành hạ mình như vậy?*

* TiểuSongNgư kute : Ông làm như ai cũng có sẵn tiền như ông vậy. Hồi này sao ko cho người ta tiền đi kiệu về giờ còn nói.

* TiểuSongNgư kute: Hồi gì ngu thế hờ, hồi này là ai đuổi con gái nhà người ta như cò hó giờ bày đặt đứng đây nói này nói nọ?

* TiểuSongNgư kute xù lông: Ai hành hạ ai, nói lại coi Grừ... grừ... cả truyện toàn một mình ông tự biên tự diễn ngược mình, ngược người.

Hắn thừa biết nàng cứng đầu nhưng là không ngờ đến mức này?*

*TiểuSongNgư kute : Tớ bó tay với “con cứng” của bà tác giả này luôn. Haizz * lắc đầu quảy quảy*

“Tiêu, Tiêu... Ta, ta...” Tạ Sơ Thần kinh hãi, ý thức bắt đầu mơ mơ màng màng, trong nháy mắt trống rỗng, “Mẫu thân và Chiêu Nhi còn ở bên ngoài, chúng ta không thể... A...”

Tạ Sơ Thần đau kêu thành tiếng, vừa cúi đầu mới phát hiện Tiêu Văn đang xoa chỗ vết thương sưng đỏ trên cổ chân nàng ấy, chứ không phải là hành động xấu hổ như mình tưởng.

“Biết đau?” Tiêu Văn hừ một tiếng, ra sức chà mạnh nơi sưng đỏ, Tạ Sơ Thần đau đến cả người mềm nhũn, thân mình không nhận được ngã vào người Tiêu Văn.

“Vết thương trên chân nàng còn chưa lành, còn chạy gấp như thế. Thay vì quan tâm bệnh tình mẫu thân, chỉ bằng nàng để thời gian và tâm trí vào chăm sóc bản thân mình thì tốt hơn——” Tiêu Văn vừa ngừng đầu, cổ họng không khỏi đánh ực một cái. Thiếu nữ trước mắt thờ dốt, lông mi dài như cánh bướm sụp xuống, ánh mắt ra vẻ kiên cường, nhưng nước từ lúc nào đã đọng đầy trong khóe mi khe khẽ chớp, miệng méo xệch, gương mặt khổ nộ nụ cười còn khó coi hơn khóc, giống như vừa mới bị ai đó bắt nạt thậm tệ.

Tạ Sơ Thần khiến lời Tiêu Văn muốn nói vừa tới cửa miệng lại nuốt trở lại, hắn cúi đầu xuống, tiếp tục thoa rượu thuốc cho Tạ Sơ Thần: “Khụ, nàng chú ý chút, đừng để bị thương nữa...”

Nàng ấy ngẩng đầu, vành mắt đỏ hoe nghẹn ngào, “Thiếp sai rồi, lần sau thiếp nhất định sẽ đi đứng cẩn thận.”

Tiêu Văn nhướng cao chân mày, lên giọng, “Còn có lần sau nữa sao? Ta rất muốn nhìn xem. Những kẻ mưu mô xảo quyệt, mưu hại thê tử và nhạc mẫu của ta còn làm được trò trống gì.”

Tạ Sơ Thần nhìn thấy trong ánh mắt kia chất chứa vài phần ngoan độc cùng lạnh lùng khiến người đối diện bất giác run lên. Và đương nhiên nàng ấy cũng khẽ run theo phản xạ tự nhiên.

Hắn cũng cảm nhận được người trong lòng đang run rẩy, liền cất giọng dịu dàng “Nàng ngọc như vậy. Vết thương nếu không được điều trị tốt có thể sẽ tàn phế. Đến lúc đó, ta cũng không giữ một phế nhân bên mình đâu.”

Giọng nói trầm trầm khó nén dịu dàng, động tác cực kỳ ôn nhu, những ngón tay như khẽ vuốt ve nhẹ nhàng, dường như còn mát lạnh hơn cả thuốc mỡ, nhẹ nhàng lướt qua nơi đau.

Tạ Sơ Thần ngẩn ra, ánh mắt mê ly dán chặt vào một bên mặt hoàn mỹ của Tiêu Văn. Gương mặt tuấn tú vừa lạnh lùng vừa cao ngạo như dùng dao khắc cũng có nét ôn hòa. Hắn nói những lời này ôn nhu như thế, hoàn toàn không còn vẻ cương nghị, cứng rắn như lần đầu họ mới gặp lại. Điều này khiến nàng ấy cảm thấy cõi lòng dâng lên một cảm giác ấm áp, hân hoan khó tả.

Tiêu Văn đang quan tâm mình! Phu quân của mình - chàng kết cục cũng thừa nhận chàng là phu quân của mình!

Nghĩ như vậy, nàng ấy lập tức hớn hờ, cảm thấy trọng chân cũng rất đáng!

Được tựa đầu vào vòm ngực rắn chắc của hắn, được hắn ôm trong lòng, cảm giác này thật thoải mái.

Người này, dù có muốn nàng ấy chết vì hắn, nàng ấy cũng sẽ quyết định dứt khoát không hối hận..

Thoa thuốc cho Tạ Sơ Thần xong, Tiêu Văn thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa nhấc mắt, trái tim thiếu điều nhảy xỏ ra.

Cả người Tạ Sơ Thần dựa hẳn vào Tiêu Văn, bây giờ đang chớp chớp đôi mắt to, nhìn chăm chăm Tiêu Văn, áo trên người đã trượt xuống hơn phân nửa, để lộ bả vai mềm mại nõn nà như tuyết, bên dưới đồ lót mỏng manh là cặp chân thon dài trắng nõn, trong đó một chân bị thương chân hơi hơi nâng lên, đang được Tiêu Văn nắm trong tay, cẩn thận thoa thuốc.

Trong tay là da thịt trắng nõn mềm mại như lụa, ấm áp, mà cánh môi ướt át tươi thắm hơi run rẩy, tư thế “Ta đến quyền rũ chàng đây. Cẩn câu ta đi”

Phát hiện Tiêu Văn kinh ngạc nhìn mình, vẫn luôn si ngốc nhìn Tiêu Văn, Tạ Sơ Thần mới phát hiện lạnh lạnh. Nhất thời, nàng ấy y chang nai con bị giật mình nhanh chóng kéo lại váy, khuôn mặt e lệ và da thịt cũng ửng hồng khó hiểu.

Tư thái mê hoặc người như vậy khiến cho máu Tiêu Văn trào lên tới não, hần hí hí mắt nhìn gương mặt thanh tú trong lòng, tầm mắt quét qua bộ ngực lớn cao thẳng, eo thon nhỏ, gian xảo dừng lại chỗ bụng dưới nàng, trong đầu lại lướt qua hình ảnh buổi tối hai người giao hoan, tuy không hoàn toàn nhưng cảm giác dục tiên dục tử đó, vừa nghĩ tới, lều trại dưới háng hẳn lại nổi lên một hồi nhiệt nằng, háng hái ngẩng đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cung Chiều Thê Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Quả Cây Thuốc Phiện

Tạ Sơ Thần cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Tiêu Văn, cả người nóng rần, theo bản năng cụp đầu xuống, hai tay xoắn chặt vào nhau, run run.

Chợt, một hơi thở nồng đậm tiến tới gần, Tạ Sơ Thần hốt hoảng ngẩng đầu, đã thấy Tiêu Văn chẳng biết từ lúc nào đã tiến gần nàng ấy, hơn nữa lại vô cùng gần, gần đến độ môi của hai người chỉ còn chút xíu nữa là chạm vào nhau, vẻ mặt nàng ấy căng thẳng: “Phu quân...”

Một từ “Phu quân” của Tạ Sơ Thần đánh nát thành trì kiên định của Tiêu Văn, môi hẳn thuận theo khát vọng của chủ nhân từ từ tiến gần hơn.

Môi Tiêu Văn tới gần... gần thêm chút nữa...

Tay phải nhắm thẳng nơi nhô cao đặc trưng của nữ nhân nhúc nhích... lại nhúc nhích...

Đúng lúc này...

Ngoài cửa truyền đến tiếng Vân Yên: “Thiếu gia, Tạ tiểu thư, người Từ gia đến, khí thế bùng bùng ép Tạ Thanh Vinh giao người.”

Kết cục cũng tới!

Tiêu Văn xoay lưng về phía Tạ Sơ Thần, không tiếng động thờ dốc, hần nắn nại, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, đôi mắt đen thâm thúy in hằn những đường tơ máu nóng rực, cổ gồng ép mình tự chủ không nhìn nàng ấy, chỉ sợ mình thú tính đại phát.

Dục vọng tạm bình ổn, Tiêu Văn mới xoay người lại, chủ động phá vỡ không khí xấu hổ trong phòng: “Sơ Thần, nàng sửa soạn đi, lát nữa nàng và mẫu thân về Tiêu phủ với ta.”

Cứ nghĩ mình có thể tự nhiên nói ra lời này, ai biết vừa nhìn vào mắt Tạ Sơ Thần, Tiêu Văn không khỏi rạo rực, những hình ảnh tối qua đến màn hương diễm khi này và cảm giác chỉ còn chút xíu nữa thôi hẳn đã được hưởng thụ hương vị ngọt ngào của mỹ nhân không ngừng nhảy múa trong đầu, Tiêu Văn vội vàng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tim nhìn bao tử, bao tử nhìn đến nơi nào thì kệ thấy nó, liên tục gõ mõ tụng kinh trong lòng “Ta là thánh nhân... Ta là thánh nhân”

Ánh mắt nóng hừng hực đã dôi đi, trong lòng đọc hàng chục chương Kim Cang kinh, nhưng suy nghĩ vẫn nhịn không được đem Tạ Sơ Thần và Quý Thư Mặc ra so sánh một phen, so sánh thế nào thì vẫn thấy cái bộ mặt lạnh lùng của Quý Thư Mặc hoàn toàn không bằng ngón chân cái của Tạ Sơ Thần!

Hắn nghĩ rồi lại nghĩ, tự đánh giá kiếp trước mắt mình bị mù, không nhìn thấy Tạ Sơ Thần đẹp?

Dường như có cái gì nóng nóng phun ra chớp mũi, bầu không khí yên lặng trường kỳ càng khiến Tiêu Văn lo âu. Hần sợ Tạ Sơ Thần cự tuyệt mình, lại sợ mình không cẩn thận để Tạ Sơ Thần thấy mình máu mũi đầm đìa, vội vàng đứng bật dậy, xoay lưng lại nói với người đang thuôn mặt phía sau: “Tạ phủ không an toàn, về Tiêu phủ đi, vừa thuận tiện chữa bệnh cho mẫu thân, nàng cũng không bị người khác ép hôn. Ta sẽ chăm sóc tốt cho mọi người!”

Nói xong, hắn tay che mũi, đầu không ngoảnh lại, đôi chân dùng tốc độ khinh công bay thẳng ra ngoài phòng.

“Thiếu gia, của cậu.” Đen mặt nhìn Vân Yên “khéo hiểu lòng người” đưa khăn lau máu mũi, lại hung tợn trừng Họa Hạ đứng một bên lên lút cười chọc quê, sau đó gương mặt mặt bình tĩnh của Tiêu Văn trong nháy mắt khôi phục về âm lãnh, cả người lại toát lên khí chất đại thiếu gia cao quý.

Hắn nghĩ, Tạ Sơ Thần dù gì cũng là thê tử của hắn, mắt mặt trước thê tử không tính là mất mặt, nhưng mắt mặt trước người khác mới thật sự là vứt sạch mặt mũi à nha...

Vì thế, hắn tặng hăng một cái, hỏi: “Vân Yên, vừa rồi ngươi muốn nói gì với ta?”

Nhớ tới kết quả mình tra xét được, Vân Yên lạnh giọng nói: “Tạ lão phu nhân mù không phải do bị bệnh, làm gì có loại bệnh nào chữa trị liên tục ba năm mà vẫn không thuyên giảm. Cho nên vừa rồi, nô tài cố ý kiểm tra trong đồng bả thuốc Tạ lão phu nhân vẫn dùng, phát hiện bên trong có lượng nhỏ quả cây thuốc phiện. Tuy số lượng cực ít nhưng nếu dùng trong thời gian dài, nhất định sẽ nghiện, lúc đó người sử dụng sẽ có các dấu hiệu: thiếu ngủ, chán ăn, tim đập mạnh, chóng mặt và thường xuyên tăng huyết áp, cả người nóng bừng, thần trí bất minh, rối loạn nội tiết, mất cân bằng tâm sinh lý và rối loạn nhiều chức năng khác của cơ thể, lòa chỉ là một trong các triệu chứng đó*.”

* Việt Nam mình cũng từng một thời rộ lên phong trào mua bán quả cây thuốc phiện

Quả cây thuốc phiện? ! Tiêu Văn hít một hơi lạnh: “Nói như vậy, nhạc mẫu mù không phải vì quá thương tâm, mà là có người cố ý hãm hại?”

Vân Yên ngập ngừng một lúc, sau đó mới nghiêm túc phân tích: “Có lẽ ban đầu, Tạ lão phu nhân là thương tâm quá độ, trong tiềm thức lựa chọn mù. Lựa chọn mù cũng giống như lựa chọn mất trí nhớ! Lựa chọn mất trí nhớ là khi một người bị kích thích quá độ lựa chọn quên đi một số ký ức không hay mà mình muốn quên hay trốn tránh. Có lẽ khi Tạ lão gia mất đi, niềm tin, sự tốt đẹp trong mắt Tạ lão phu nhân không còn, tiềm thức bà tự phong bế thị giác, người hạ độc không tìm hiểu rõ nguyên nhân, căn bản không nghĩ Tạ lão phu nhân phục hồi hay không không phải do thuốc mà do tâm lý, cho nên cố ý bỏ quả cây thuốc phiện làm cho bà sa vào nghiện ngập, từng bước khống chế Tạ lão phu nhân, dần dần kiểm soát Tạ tiểu thư và thấu tóm cả Tiêu gia.”

Người hạ độc là ai, không nói cũng biết.

Tiêu Văn chăm chú nghe Vân Yên giảng giải, sắc mặt băng tuyết lạnh lùng, ánh sáng trong mắt dần dần biến mất, lúc này đây đã không còn là hồ nước êm đềm, mà tựa như đại dương dậy sóng. Bàn tay bẻ răng rắc, dường như có thể nhìn thấy các đốt ngón tay của hắn đang không ngừng ra sức. Cả người hắn toát lên sát khí giống như Satan thị huyết đến từ địa ngục, dường như mạng người ở trong mắt hắn là không đáng giá nhắc tới.

“Hay cho Tạ Thanh Vinh! ” Dám tổn hại người của hắn.

“Vân Yên, ngươi và Họa Họa ra ngoài trước. Bồn thiếu gia sẽ ra sau. Nhớ, đừng cho kẻ khác có cơ hội trèo lên đầu người Tiêu gia chúng ta!” Tiêu Văn phân phó với Vân Yên. Câu cuối hắn gần từng chữ.

“Dạ. ” Vân Yên và Họa Họa đồng thanh.

Khi hai người vừa mới nhắc chân chưa kịp rời đi thì Tiêu Văn đột nhiên lên tiếng: “Vân Yên, nếu như nữ nhân mới vừa sinh non, lại ... lại dãi nắng dầm mưa năm ngày bị sốt cao có ... gì nghiêm trọng không?”

Vân Yên ngẩn người. Bị như thế mà không tính là nghiêm trọng thì cái gì mới tính là nghiêm trọng?

“Ý ta là...” Tiêu Văn lấp ba lấp bắp, khó khăn tìm từ ngữ thích hợp. “Ý ta là, sức khỏe... có bị di chứng gì không... Ví dụ từ đó thân thể suy nhược, hàng đêm hay bị đau đầu.”

Vân Yên nghĩ nghĩ một lúc rồi nói, “Điều này cũng khó nói, tùy sức khỏe mỗi người. Nhưng chiếu theo lời thiếu gia vừa mô tả, nữ nhân đó vừa mới sinh non, sức khỏe yếu, lại sốt cao liên tục, chín phần mười cười hạc quy thiên. Còn nếu ông trời thương cho sống sót thì khả năng về sau không thể mang thai rất lớn.”

“Mất mạng... không thể mang thai...” Mỗi một chữ, mỗi một câu của Vân Yên đánh mạnh vào trái tim, Tiêu Văn từ sững sốt, áy náy, đến đau lòng không thể nói rõ.

Hắn gơ tay lên, muốn tát vào mặt mình, nhưng trước mặt Vân Yên và Họa Họa lại không dám thể hiện thái độ, chỉ biết mím môi lại, lộ ra vẻ mặt thống khổ chua xót, trên hết là áy náy tự trách.

“Được, cảm ơn ngươi. Các ngươi có thể lui,” Tiêu Văn nhếch môi nhìn Vân Yên.

“Ta sẽ chăm sóc nàng, mặc kệ có chuyện gì, ta vẫn sẽ bảo vệ nàng thật tốt...” Tiêu Văn nhìn xuống đất, miệng lầm bầm thề với lòng mình.

Từ bây giờ hắn sẽ không để cho Tạ Sơ Thần chịu bất kỳ tổn thương nào.

Tất cả những gì hắn thiếu, hắn sẽ dùng cả đời này trả lại, chỉ có nhiều chứ không ít hơn.

Bên tai truyền tới tiếng bước chân nặng nề rời khỏi, dần dần biến mất, Tiêu Văn ngẩng đầu lại, thấy Vân Yên và Họa Họa đã rời khỏi. Hắn khuy xuống trên mặt đất, mặt đất lạnh như băng, lạnh giống như trái tim hắn. Bàn tay gơ lên cao run theo cơn xúc cảm mãnh liệt dâng trào trong lồng ngực, đưa lên rồi hạ xuống.

“Bóp.. bóp...” Liên tiếp những cái vỗ vang dội xuống cánh tay, vai, đùi, bụng, thậm chí là lưng. Lúc này nếu cởi quần áo của Tiêu Văn ra sẽ thấy khắp nơi đều in hằn dấu tay đỏ.

Tiêu Văn neho mắt lại, mặc cho sự đau xót ngập tràn rồi lan dần ra thân thể hắn.

“Xin lỗi...” Môi hắn khẽ hé, lắp bắp nói, một câu xin lỗi nhẹ như không đó, có ai có thể biết đây? Trái tim hắn, như có hàng nghìn mũi kim đâm vào, rỉ máu, sự đau đớn này như muốn phá nát thân thể hắn, nó âm ỉ xâm nhập dần dần người hắn.

“Đau quá...”

Trái tim hắn, con người hắn và linh hồn của hắn đau quá.

Tiêu Văn bưng kín mặt, từng giọt nước mắt lăn dài trên má, nặng nề rơi xuống, bị thương theo đó lan tràn.

Hắn từng tự nhủ với bản thân, sống lại phải thật kiên cường, cho dù đau đớn cỡ nào hắn cũng không được khóc. Mặc kệ đau đớn tới mức nào, khổ sở tới mức nào, Tiêu Văn hắn cũng sẽ không rơi một giọt nước mắt.

Nhưng ngay lúc này đây, hắn đã không thể dùng nhẫn nại để kiềm chế nỗi đau này thêm nữa. Trái tim hắn như bị người bóp chặt, mạnh hơn nữa, mạnh hơn nữa... Mạnh đến mức, khiến hắn muốn ngã quỵ vì đau đớn.

Trong phòng, nhiệt độ trên mặt Tạ Sơ Thần vẫn còn nóng hổi chưa giảm xuống. Ánh mắt của nàng ấy vẫn dõi theo bóng dáng Tiêu Văn đi xa, nàng ấy chỉ hoàn hồn khi Thẩm thị ngồi bên cạnh nhẹ nhàng hỏi: “Người đó, là cậu ta?”

Kỳ Kỳ (Nick name của tác giả): Kỳ Kỳ rất nhân từ. Kỳ Kỳ không ngược nam chính soái ca cả nà của chúng ta. Kỳ Kỳ chỉ cho anh ấy hạt thịt dài dài và... các bạn fan nữ cuồng ngược nam sẽ thỏa mãn với mấy màn Tiêu Văn khóc vì Tạ Sơ Thần .

Kỳ Kỳ nhấn mạnh lại lần nữa: nam chính của chúng ta chỉ khóc vì một người, một người duy nhất mà thôi. Chỉ một tình yêu, chỉ một Sơ Thần. Nên, mọi người đừng ném đá con trai yêu của Kỳ Kỳ yếu đuối mà Kỳ Kỳ đau lòng. Kỳ Kỳ giận đấy!!!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cùng Chiều Thê Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tiêu Văn Ngang Ngược Phúc Hắc

Biết tâm sự của mình không thể giấu được mẫu thân, Tạ Sơ Thần nhẹ nhàng gật gật đầu. Hắn cảm bức tranh đã mở được phần nửa trên bàn lên, ôm vào ngực như báu vật, chua xót nói nhỏ: “Mẫu thân, chàng đã có người trong lòng ... Hơn nữa rất thích rất thích người đó... Ban đầu khi nghe tin chàng sắp thành hôn, con đã định đứng từ xa lặng lẽ chúc phúc cho họ , nhưng nghe được nhị thúc muốn gả con cho Từ gia thì con nhất thời xúc động nhìn không được tìm tới chàng, bức chàng cưới con ngay.”

“Thừa biết chàng không thích mình, vẫn cưỡng cầu muốn trở thành thê tử của chàng. Biết rõ chàng sẽ gây khó dễ đủ điều, vẫn mặt dày diện áo cưới gả đến Tiêu phủ. Biết rõ sẽ bị phông, lại vẫn cố ép mình dừng cảm nhảy qua chấu than...”

Ánh mặt trời ôn hòa chiếu vào đôi bờ má thoáng ửng hồng, xinh đẹp, một làn gió nhẹ thổi qua khiến mấy sợi tóc nàng bay lất phất, Tạ Sơ Thần nở nụ cười thuần khiết: “Nay, chàng bằng lòng ra mặt cho con, đích thân đón con về nhà chàng, còn thừa nhận mình là phu quân của con, cho dù biết chàng đơn giản chỉ là thương hại con, lòng con đã vô cùng thỏa mãn.”

Nói xong, nàng ấy xoay người lại, nhìn Thẩm thị, nụ cười hạnh phúc sáng bừng cả gương mặt: “Mẹ, vừa rồi chàng gọi con Sơ Thần , kêu rất rất nhiều lần... Còn xưng hô với mẹ là nhạc mẫu đó!”

“Còn có còn có!” Tạ Sơ Thần kích động nói, “Vừa rồi, chàng ôm con vào phòng, giúp con cởi giày, chàng rất dịu dàng thoa thuốc cho con !” Nàng ấy nói được một nửa, bỗng nhiên rên một tiếng, xấu hổ che gương mặt đỏ bừng. “Lúc này áo ngoài buộc không chặt, trượt xuống toàn bộ , chàng có cho rằng con phóng đảng, có ý quyến rũ chàng không? Kỳ thật, kỳ thật...”

Nàng ấy dừng một chút, thẹn thùng: “Nếu như, chàng bị con quyến rũ thành công thật, vậy cũng tốt...”

Từ Thanh mang theo hơn mười tay chân đã vây chặt Tạ phủ, con kiến cũng không lọt, khí thế hùng hồn buộc Tạ Thanh Vinh cho hắn một câu trả lời thỏa đáng.

Trong lúc nhất thời, nhóm hộ vệ lâm huyền náo cả con phố, thanh âm rung động, dẫn đầu là thị vệ thân cận của Từ Thanh, cầm vũ khí trong tay chặn ở trước mặt Tạ Thanh Vinh.

Lúc này, bàn dân thiên hạ đều đến vây xem trò hay, còn kinh động hai vị quan sai đi tuần.

Tạ Thanh Vinh ý có Tiêu Văn làm chỗ dựa, lá gan cũng lớn hơn, to tiếng: “Từ tam thiếu gia, triều đình đã ban hành luật, nam nữ kết hôn, chỉ cần trả lại gáp đôi sinh lễ, hôn thư lập tức vô hiệu hóa. 2000 lượng tiền sinh lễ tôi sẽ trả lại cho cậu, kính xin tam thiếu gia tôn trọng lễ pháp, không cần dẫn người gây sự, chúng ta hủy bỏ hôn ước này trong hòa bình.”

Từ Thanh căn bản không quan tâm 2000 lượng bạc, chỉ là nuốt không trôi con giận này. Hắn hùng hổ mắng: “Ngươi cái người này. Ngươi nợ sông bạc

một ngàn lượng, mặt dày mày dạn quỳ gối khóc lóc cầu xin bản thiếu gia thu Tạ Sơ Thần. Tạ Sơ Thần tai tiếng ngập đầu, nhưng bản thiếu gia thấy nàng ấy xinh đẹp, bắt đắ dĩ nhận, còn ứng trước cho người ra một ngàn lượng trả nợ. Nay người muốn gả người là gả người, muốn hủy hôn là hủy hôn? Người không đem lễ pháp để vào mắt, không phải là người sao!”

Hắn hừ lạnh một tiếng, cười nói: “Chưa giải trừ hôn ước với bản thiếu gia đã dám đơn phương gả Tạ Sơ Thần cho Tiêu phủ, là phản lại giao kèo. Dựa theo quốc pháp, đánh 60 trượng. Mà cái con tiểu tiện nhân dám tăng tị với nam nhân khác sau lưng bản thiếu gia, trông lòng heo! Về phần Tiêu Văn, dám cướp thê tử của bản thiếu gia, phải chịu sự trừng phạt của pháp luật! Đại hình 80 trượng!”

Không ngờ Từ Thanh khó chơi như vậy, còn vạch trần việc ông ta lén lút bán Tạ Sơ Thần trước mặt mọi người, mặt mày Tạ Thanh Vinh khó coi, lúc này thẹn quá đĩ ứng lên. Những lời mắng chửi hung tợn của Từ Thanh khiến dân tình vây xem xôn xao một trận, tuy ác độc, nhưng những lời Từ Thanh nói hoàn toàn là thật.

Đồng Ngự kiêng kị nhất một gáĩ gả hai nhà, chưa hòa bình giải trừ hôn ước thì tuyệt không thể tự thân gả cưới. Bằng không, nghiêm trị không tha!

Tạ Thanh Vinh chẳng qua là một tên thứ hệ tứ đồ tường không món nào không thông không trò nào không thạo, làm sao so được với cưới Từ Thanh đã cưới mười hai lần, tất nhiên thuộc lâu lâu luật hôn nhân.

Tạ Thanh Vinh đang nóng ruột nóng gan, Tiêu Văn khí chất ưu nhã đi ra từ trong viện của Tạ Sơ Thần, không thèm nhìn quang cảnh hai bên giằng co nhĩ nhỏ ngoài cửa Tạ phủ một cái, kêu Họa Họa, Văn Yên và hai người nữa khiêng toàn bộ rương mà lúc này đưa vào Tạ phủ ra ngoài.

Cứ tưởng rằng Tiêu Văn ra giúp mình, ai ngờ đám người Tiêu Văn không thèm đếm xỉa, lại nghênh ngang khuôn rương sinh lễ đi, một rương lại một rương để lên xe ngựa chở về Tiêu phủ. Tạ Thanh Vinh kinh hãi, mặt mày tái nhợt ngăn cản Tiêu Văn: “Tiêu thiếu gia, đây không phải là sinh lễ của Sơ Thần sao? Ngải sao lại cầm về vậy?”

Từ Thanh thấy thế, ngửa mặt lên trời cười ha ha, cho rằng Tiêu Văn lâm trận bỏ chạy, không dám cưới Tạ Sơ Thần, cho nên thu hồi sinh lễ.

“Mấy cái này đương nhiên toàn bộ là sinh lễ nghênh cưới Sơ Thần.” Tiêu Văn ngẩng đầu nhìn Tạ Thanh Vinh, mỉm cười cắt ngang tràng cười của Từ Thanh, “Sức khỏe nhạc mẫu không tốt, ta quyết định đưa nhạc mẫu về Tiêu phủ dưỡng bệnh. Những thứ này là cho Sơ Thần làm sinh lễ, đương nhiên do nhạc mẫu quản lý. Nay nhạc mẫu ở tạm Tiêu phủ, phần sinh lễ này, đương nhiên phải đưa về Tiêu phủ cho mẹ tiện trông coi đó mà ”

Thậm thị mất mĩ gần như mù, Tạ Thanh Vinh đã âm mưu sẽ khai gian hơn phân nửa sinh lễ Tiêu Văn cho Tạ Sơ Thần với Thảm thị, chiếm đoạt làm của riêng.

Bởi vì cách đây không lâu, con gái của ông ta vừa mới tới tuổi cập kê, ông ta sẽ chuẩn bị số tiền này cho con gái làm của hồi môn!

Nhưng nay, Tiêu Văn muốn mang cả người lẫn sinh lễ về Tiêu phủ? ! Há có lý này!

“Tiêu thiếu gia, chuyện đến chuyện đi rất phiền phức, chi bằng —— ”

“Đội nhạc mẫu về Tạ phủ, ta đương nhiên sẽ chở sinh lễ về. Tạ lão gia, ông tha thiết muốn giữ sinh lễ này lại như vậy, không lẽ ông muốn chiếm đoạt sinh lễ của Sơ Thần?” Tiêu Văn cười vô tội, “Ta nghĩ Tạ lão gia chắc không phải là cái loại tiểu nhân này đâu ha.”

Thấy Tiêu Văn lòng dạ sắt đá muốn cướp Tạ Sơ Thần, Từ Thanh cả giận nói: “Tiêu Văn, người đã biết ta và Tạ Sơ Thần có hôn ước, lại dám ngang ngược đoạt hôn, đây chính là muốn đối chọi với ta? ! Dựa theo quốc pháp, nên —— ”

Tiêu Văn điềm tĩnh ngắt lời: “Từ tam thiếu gia thông thạo luật pháp, chắc hẳn cũng biết câu 'Từ xưa đến nay, hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ, lời của bà mai' đi.”

Từ Thanh gật đầu cái rụp, giọng hôn thư nói: “Trên hôn thư có chữ ký của Tạ Thanh Vinh và bà mai, Tạ gia muốn chối cũng không được!”

Tiêu Văn nhìn thoáng qua hôn thư, làm bộ trầm tư một lúc rồi gật đầu: “Quả thực, Tạ gia hoặc là giao người, hoặc là giao tiền, hoặc là chịu phạt đánh bằng roi ngồi tù. Bất quá ——” hắn cười như không cười nâng cao chân mày, “Từ tam thiếu gia hình như đã quên một chuyện, Sơ Thần là đích hệ Tạ gia, Tạ Thanh Vinh tuy trên danh nghĩa là thúc thúc ruột nhưng bất quá chỉ là một thứ hệ. Huynh ký hôn ước với thứ hệ Tạ gia, dựa vào đâu mà đến đây cướp thê tử của ta?”

Từng bước từng bước áp sát Từ Thanh, Tiêu Văn mỉm cười, lý lẽ sắc bén: “Từ tam thiếu gia, huynh tinh thông luật pháp như thế, chẳng lẽ không biết điều cơ bản nhất: trường - thứ khác biệt hay sao? Chẳng lẽ huynh cho rằng, một trường bối thứ hệ có tư cách thay thế chủ mẫu đích hệ, đứng ra chủ hôn cho đích trường nữ? Đây không phải là rối loạn cương thường sao!”

Từ Thanh bị nói cứng họng, chỉ biết đứng như trời trồng nghe Tiêu Văn lái nhái tiếp: “Vậy nên Từ tam thiếu gia, tôi đâu có cướp thê tử của huynh, bởi vì huynh và Sơ Thần căn bản không có hôn ước mà!”

Bị Tiêu Văn xoay như chong chóng, Từ Thanh ôm hận trừng mắt: “Chẳng lẽ, bản thiếu gia lãng phí tiền vô ích cho Tạ phủ?”

Tạ Thanh Vinh là tên mù kiến thức pháp luật có đầu tư, cho rằng Tiêu Văn lợi dụng kẽ hở này để thoát khỏi hôn sự với Từ Thanh mà ông ta không tồn thất một phen một hào nào, ai biết Tiêu Văn nói một câu, chọc ông ta tức ói máu.

“Mắc cái mĩ gì chưa đến Tết Trung nguyên mà đã cúng lễ*? Tuy rằng, Tạ Thanh Vinh không thể làm chủ cho Sơ Thần, nhưng ông ta có thể làm chủ cho

con gái ruột của ông ta - Tạ Trầm mà. ” Tiêu Văn cười vô cùng sáng lạn, hoàn toàn không thấy lời mình có vấn đề gì cả, “ lệnh cha mẹ, lời bà mai , Tạ Thanh Vinh không phải phụ mẫu thân sinh của Sơ Thần, nhưng là phụ thân của Tạ Trầm nha! Cho nên Từ tam thiếu gia, Tạ Trầm con gái của Tạ Thanh Vinh mới là người thiếp thứ mười ba tốt số của huynh kia! Huynh còn không nhanh nghênh cưới nàng ta về kéo lỗ giờ lành thì không hay.”

*: Tết Trung nguyên chính là ngày Rằm tháng 7, theo phong tục Á Đông mọi người sẽ làm lễ cúng Cô Hồn (vào buổi chiều)

“Ngươi! Ngươi nói vậy!” Tiêu Văn bẻ cong sự thật, chỉ hươu bảo ngựa*, Tạ Thanh Vinh vội vàng biện giải, nhưng vừa lên tiếng, liền bị Tiêu Văn giành nói trước.

* chỉ hươu bảo ngựa: đôi trắng thay đen; nói sai sự thật

Thời Tần Nhị Thế, thừa tướng Triệu Cao muốn tiếm quyền, nhưng lại sợ các đại thần khác không ủng hộ. Triệu Cao bèn nghĩ ra cách thử; Triệu Cao biểu Tần Nhị Thế một con hươu và nói: "Đây là con ngựa". Nhị Thế cười: "Thừa tướng lầm rồi, sao lại bảo hươu là ngựa". Triệu Cao lại hỏi các quan đại thần. Người thì nói thật bảo đây là hươu. Kẻ lại nói theo Triệu Cao cho đây là ngựa. Sao đó Triệu Cao âm thầm giết chết những người nói là hươu.

“Từ tam thiếu gia, mời huynh xem lại hôn thư, trên hôn thư có tên của Tạ Sơ Thần không? Lại coi tiếp bát tự niên canh, trên bát tự niên canh có ghi lại ngày sinh tháng đẻ của Tạ Sơ Thần không?”

Từ Thanh mở hôn thư trong tay ra, phát hiện bát tự niên canh kẹp trong hôn thư không cánh mà bay.

“Bát tự niên canh đâu? !” Tạ Thanh Vinh quýnh quýnh, vội vàng giở hôn thư kiểm tra từ trên xuống dưới, nhưng bát tự niên canh kẹp trong hôn thư mất rồi còn đâu!

Lúc ông ta trở lại cho bà mai, rõ ràng vẫn còn mà!

Tiêu Văn đứng bên nhìn thoáng qua hôn thư, cười nói: “Nếu không tìm thấy bát tự niên canh, vậy cứ dựa vào hôn thư mà giải quyết đi.”

Tại Đông Ngự, nếu cưới chính phu, trên hôn thư ngoại trừ chữ kí của cha mẹ hai bên, còn phải ghi rõ tên tân lang tân nương. Nhưng cưới thiếp thất thì không cần rườm rà như thế, chỉ đơn giản viết cái họ, kèm ngày sinh tháng đẻ xác định không xung khắc là được.

Trên hôn thư Tạ Thanh Vinh và Từ Thanh viết là “ngày mừng bẩy tháng bẩy năm Canh nguyên 26 Từ Thanh cưới Tạ thị vào nhà”, căn bản không đề cập khuê danh Tạ Sơ Thần.

Tạ Thanh Vinh lên gả Tạ Sơ Thần đi, đương nhiên sẽ không để Thẩm thị ra mặt, mà cho thê tử của mình kí thay Thẩm thị. Khi này, Tiêu Văn sai Hoạ Hạ cố ý dụng bà mai, sẵn tiện “đổi chỗ ” luôn một vài thứ trên người bà ta, nay bát tự niên canh đã mất chỉ còn hôn thư, thì không thể nói Tạ Thanh Vinh hứa hôn cho ai.

Theo luật, Tạ Thanh Vinh không đủ tư cách làm chủ hôn cho Tạ Sơ Thần, mà ông ta lại chỉ có một đứa con gái, rõ ràng, hôn ước bị Tiêu Văn lật ngược thế cờ, trở thành Từ Thanh hòa duyên cùng Tạ Trầm, thành công hóa giải nguy cơ cho Tạ Sơ Thần, còn khiến Tạ Thanh Vinh tự nhận ác quả.

“Nói... nói vậy! Chuyện này... Chuyện này không phải vậy!” Tạ Thanh Vinh lo lắng kéo bà mai lại, vội vàng nói, “Lúc bàn định hôn ước, rõ ràng đã nói là Tạ Sơ Thần, đúng không!”

“Cái gì?” Tiêu Văn kinh ngạc mở miệng, “Các ngươi định đoạt hôn nhân cho Sơ Thần?” Hắn liếc bà mai một cái, cười như không cười, “Ta mới vừa nói qua, trường - thứ khác biệt, thứ hệ không thể chủ hôn cho đích hệ . Ta còn nghe nói, nếu bà mai phụ trách hôn ước lên chủ hôn phải chịu phạt, nghe đâu tệ nhất cũng bị đánh mấy chục đại bản đó.”

Tiêu Văn bịa chuyện như thật, nói dóc không ngượng miệng, về mặt hắn nghiêm trọng, biểu cảm “Người chết chắc rồi” dọa bà mai sợ run lên, không thể không tự bảo vệ mình trước: “Tạ lão gia, Tiểu thiếu gia đã nói, chẳng lẽ ông quên rồi, ông là cha, đương nhiên phải chủ hôn cho con gái ruột của mình”

Nghệ thuật nói năng của bà mai khiến Tạ Thanh Vinh sôi gan sùng sục lại không thể phản bác. Bà ta có nói dối đâu. Chỉ là cố ý nói cho người khác hiểu lầm thôi.

Tiêu Văn đứng bên cạnh còn cố ý đổ thêm dầu vào lửa: “Tạ lão gia, Từ tam thiếu gia tướng mạo anh tuấn, tuổi trẻ tài cao, tiền muôn bạc vạn, lại sủng ái thê tử.”

Tiêu Văn cười híp mắt nói: “Lệnh thiên kim gả cho Từ gia là phúc khí của nàng, chắc chắn Từ tam thiếu gia sẽ đối xử tốt với nàng.”

Đây là câu dối trá Tạ Thanh Vinh từng nói với Tạ Sơ Thần, không ngờ có một ngày, lại bị Tiêu Văn lợi dụng, thay thẳng về mặt mình!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cung Chiều Thê Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tạ Thanh Vinh Tự Nhận Trái Đắng

Từ Thanh là cái loại người gì, ông ta lẽ nào không biết? ! Ông ta làm sao có thể để con gái mình nhảy vào hố lửa chứ!

Tạ Thanh Vinh sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cắn hận mở miệng: “Không được!”

“Không được?” Từ Thanh giận tím mặt, “Vậy thì trả lại bản thiếu gia 2000 lượng sính lễ!”

Giờ phút này, Từ Thanh đã thấy rõ cục diện nơi này hết thấy đều do Tiêu Văn bày ra, nếu hấn nhất quyết không buông tiếp tục dây dưa Tạ Sơ Thần, sẽ rơi vào tình trạng vừa mất vợ vừa mất bạc. Không bằng thuận nước đẩy thuyền, hấn không thiệt hại gì nhân tiện còn cho Tiêu Văn vay một món nợ nhân tình, vạn nhất về sau khi cần đến cũng còn có cái mà lợi dụng.

Hấn liếc Tạ Trầm đứng một bên sợ tới mặt mày trắng bệch, khòe miệng nở nụ cười thâm đang.

Tạ Trầm tuy không xinh đẹp bằng Tạ Sơ Thần, nhưng cũng được xếp vào hàng có nhan sắc.

Tạ Thanh Vinh ngang nhiên dám hủy hôn, trước mặt bao nhiêu người nói năng lỗ mãng với hấn, hại hấn mất hết mặt mũi! Hấn phải cười nữ nhi báo oán của lão già về nhà ngược đãi cho bỏ tức!

“Tạ Thanh Vinh, lúc này trước mặt bao nhiêu người tro tráo từ hôn, ông không phải nói năng hùng hồn lắm sao! Đừng phí lời nữa, mau đưa bạc ra đây. Ông dám ngang nhiên đùa trên đầu bản thái tử? !” Từ Thanh lửa giận bùng bùng nói, “Quan sai đại nhân, Tạ gia đơn phương hủy hôn mà không chịu bồi thường sính lễ, đây chính là công khai lừa gạt tài sản người dân lương thiện, phá hoại trị an quốc gia. Nhờ ngài giải Tạ Thanh Vinh về nha môn, nghiêm hình thẩm vấn! Trả sự công bằng cho thảo dân!”

Tiêu Văn gật gật đầu, cảm khái thở dài: “Hôm nay là ngày Từ tam thiếu gia cưới thê tử, vốn dĩ là chuyện vui, không ngờ lại chịu một vố lớn như thế, quả thực nên cho Từ tam thiếu gia một sự công bằng.”

Hấn bày ra bộ mặt nghiêm nghị chấp tay: “Quan sai đại nhân, không cần nề tình bản thiếu gia là thân thích Tạ gia, cứ theo quốc pháp mà làm.”

“Tiêu Văn, ngươi dám hăm hại ta!” Tạ Thanh Vinh sai chân bước một bước dài, lửa giận ngút trời chặn trước người Tiêu Văn, ai biết vừa mở miệng, liền bị khẩu sát thần công* của Tiêu Văn làm cho không thấy mặt trời, “Tạ lão gia, ông không thể vô duyên vô cớ đổ oan cho tôi nha, hôn thư do đích thân ông ký, có bà mai làm chứng, hôn thư từ đầu tới cuối chỉ qua tay hai nhà các người.”

* khẩu sát thần công, một câu nói ra là lấy mạng một người.

Tiêu Văn xòe hai tay ra, vẻ mặt vô tội: “Chuyện ông gả con, đến hôm nay tôi mới biết, làm sao động tay động chân, hăm hại ông được?”

“Ngươi! Ngươi!” Tạ Thanh Vinh tức giận không nói ra lời.

“Tạ lão gia, nếu ông không muốn bị giam vào ngục, tôi khuyên ông nên gả lệnh thiên kim đi Từ gia đi. Chẳng lẽ đợi Từ tam thiếu gia hành hạ nàng ta ông mới vừa lòng? Phải biết nếu không nộp tiền bồi thường sính lễ, lại tự ý hủy hôn, còn có hành vi gạt hôn, theo luật phải đánh 60 đại bản đồ. Có câu nợ cha con trả. Nhìn ông đã già thế kia. ” Hấn liếc Tạ Trầm, nói một câu khiến nàng ta dựng hết tóc gáy, “Tiểu thư tuy là nữ lưu nhưng cũng được coi là người con hiếu thảo nha.”

Tiêu Văn đánh mắt ra hiệu cho hai tên quan sai, hai người rất thức thời tiến lên, vẻ mặt đặng đặng sát khí dọa đám người Tạ Thanh Vinh run cầm cập.

Tạ Hi núp sau lưng Tạ Thanh Vinh theo phản xạ quay đầu lại, ánh mắt trống rỗng tìm kiếm chung quanh, miệng lắp ba lắp bắp chỉ đủ hấn nghe:

“A Tam... ” Ta sợ....

Không hiểu sao, hấn có dự cảm, những tai biến này chỉ là khởi đầu.

Tiêu Văn lại nhìn sắc trời, hất tay Tạ Thanh Vinh đang che trước Tạ Trầm, mỉm cười nói: “Tạ lão gia, ông cân nhắc đề nghị của ta đi, hoặc là ngoan ngoãn đền tiền từ hôn, hoặc là gả con gái, hoặc là chịu đánh 60 đại bản, đợi sau này có tiền trả lại.”

“Thời gian không còn sớm, nếu hôn sự này đã không liên quan gì tới Sơ Thần, bản thiếu gia vừa kết hôn bận rất nhiều chuyện, ta đưa Sơ Thần và nhạc mẫu về Tiêu phủ trước. Quan sai đại nhân, hôn sự này giao cho các người xử lý.”

Có Tiêu Văn và Từ Thanh hai vị hoàn khố đệ tử ở bên âm thầm tạo áp lực, quan sai có ngốc cách mấy cũng biết nên phản thế nào. Hai người lập tức xốc Tạ Thanh Vinh lên như bao tải, lôi ông ta xềnh xệch đến nha môn.

Tạ Hi đứng một bên sợ tới mức sắc mặt trắng như tờ giấy, kinh hoảng núp vào một góc, sợ chịu chung số phận với phụ thân. Mà Tạ Trầm bị Từ Thanh lôi lôi kéo kéo, trang sức chói sáng trên búi tóc nàng ta đứng đưa sang hai bên lệch ra khỏi, sợi tóc ngồn ngang tán loạn xuống bên tai, gương mặt trang điểm đủ màu sắc sặc sỡ bị nước mắt làm nhòe nhoẹt. Trên khuôn mặt rần rụa nước mắt hòa cùng nước mũi và đủ thứ màu nhìn thấy mà ghê, hai mắt thì sưng vù, còn gì hình tượng xinh đẹp động lòng người mọi ngày.

Về phần Tiêu Văn, nhìn nhóm người Tạ gia tự làm tự chịu loạn cả lên, hấn nhếch mép cười âm lãnh, một bụng khó chịu khi nhìn thấy Tạ Sơ Thần bị khi

để nay rồi cuộc cũng được giải tỏa phần nào.

Vừa quay đầu lại, Tiêu Văn nhìn thấy Tạ Sơ Thần lặng lẽ nép nơi góc tường. Thiếu nữ mặc váy màu phấn hồng không phục sức trang điểm, gương mặt phấn nộn trắng nõn chúm chím lộ ra hàm răng trắng, thiên chân vô tà khiến người không tự chủ mà say đắm.

Mà ánh mắt của nàng ấy tựa một đầm nước trong veo sạch sẽ, khiến lòng hần như có dòng nước ấm chảy qua, ánh mắt lạnh như băng nhu hòa hơn, không tự giác lộ ra yêu chiều.

Hần tiến lên vài bước, vươn tay ra, tuần nhan anh nở nụ cười ôn nhu: “Sơ Thần, nàng thu xếp hành lý ổn thỏa chưa? Sao lại đứng đây, chúng ta về nhà thôi!”

Nhà?

Thế giới xung quanh từ lâu đã không còn tồn tại, trong mắt Tạ Sơ Thần chỉ có Tiêu Văn. Nàng ấy ngơ ngác nhìn Tiêu Văn vươn tay ra, từng ngón tay thon dài trắng nõn, ấm áp Như Ngọc, như ba năm trước, cứu nàng ấy ra từ trong bóng đêm sâu thẳm tuyệt vọng, kéo nàng ấy đi ra từ trong góc kẹt tối tăm ảm thấp.

Nàng ấy không khỏi ngẩng đầu lên, trông đôi mắt trong veo, phản chiếu bóng dáng Tiêu Văn. Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người nàng ấy, hình như có dòng nước ấm chảy từ lòng bàn tay Tiêu Văn sang tim của nàng ấy.

Gió nhẹ nhàng thổi, chớp mũi truyền đến cổ hương vị thuộc về hần, nhàn nhạt mà thấm vào tận tim, nàng ấy nghe được tiếng đàn huyền diệu đang không ngừng vang vang trong tim mình.

Cuối cùng, “Bùm”, “Bùm” tiếng đàn ngưng bật.

Thật lâu sau, nàng ấy mới giật mình dời ánh mắt sang dung nhan tuần lãng kia, nhìn thế nào cũng thấy nam nhân trước mắt như vàng thái dương trên cao, không vương bụi trần.

Nàng ấy đỡ trái tim không ngừng nhảy lò tò trong ngực, lo lắng nghĩ: mình bị mắc bệnh tim rồi cả? Vì sao tim cứ nhảy loạn xạ, giống như muốn nhảy ra ngoài chơi đánh đu?

Giờ phút này, Tạ Sơ Thần mang trái tim nai con đập loạn, ngây ngốc mặc Tiêu Văn nắm tay dắt lên xe ngựa, còn cười ngớ ngẩn suốt dọc đường đi đến Tiêu phủ.

Trên xe ngựa có thêm người hầu của Thẩm thị, Tiêu Văn khéo léo nhường người nhường xe ngựa cho Tạ Sơ Thần, Chiêu Nhi, Thẩm thị và hai nha đầu của Thẩm thị, còn mình thì ra ngoài ngồi chung với Vân Yên, Họa Hạ.

Từ nhỏ đến lớn Tiêu Văn chưa bao giờ đánh xe, giờ phút này, tâm tình đặc biệt tốt hần giằng dây cương trong tay Họa Hạ, vung roi ngựa, đích thân đưa mình và thê tử về nhà.

Dọc theo đường đi, dân chúng thấy Tiêu Văn tự mình đánh xe, cho rằng hần đưa Quý Thụ Mặc mới cưới hôm qua về nhà mẹ đẻ, nghĩ thầm Tiêu Văn quả thực như lời đồn vô cùng sủng ái Quý Thụ Mặc, hần ta dù sao cũng là một thiếu gia tôn quý lại chịu hạ mình làm người đánh xe.

Họa Hạ ngồi bên cạnh Tiêu Văn về mặt kinh dị, dọc theo đường đi đều kinh hồn bạt vía, sợ đại thiếu gia cao cao tại thượng nhà chúng ta chưa bao giờ đánh xe ngựa tạo thành tai nạn giao thông. Hần liên tục đưa mắt hỏi ca ca của hần, thiếu gia đến tột cùng làm sao vậy? Chẳng lẽ bị quý nhập? !

Vân Yên trầm tư. Vấn đề này hần đã suy nghĩ suốt cả hai ngày, nhưng vẫn không tìm ra được lời giải.

“Sơ Thần, đến nhà.” Tiêu Văn mỉm cười vén màn kiệu lên, đang muốn dắt Tạ Sơ Thần ra thì lại thấy nàng ấy vẫn che ngực, nhàu mày cắn môi, lại ngại ngần không muốn xuống xe ngựa.

Tiêu Văn vội vàng tiến lên, lo lắng hỏi, “Sơ Thần, nàng làm sao vậy, thân thể không thoải mái sao, chỗ nào không thoải mái, mau vào nhà, ta kêu đại phu đến khám cho nàng”

Tạ Sơ Thần do dự, ánh mắt đảo quanh một vòng thấp thòm “Thiếu phu nhân mà nhìn thấy tôi vào phủ từ cổng chính, nhất định sẽ hiểu lầm. Cứ để tôi và nẫu thân đi cổng sau thôi. Cảm ơn Tiêu thiếu gia chữa chấp...” Nàng ấy rất muốn gọi hần một tiếng phu quân, nhưng lại sợ sự có mặt của mình gây rắc rối cho Tiêu Văn, nên chịu đựng khó chịu trong lòng, nói ra lời trái lương tâm.

Nhưng Tạ Sơ Thần còn chưa nói xong, Tiêu Văn đã bế nàng ấy lên.

Thấy Tạ Sơ Thần về mặt kinh hoảng đem đầu vùi vào trong lòng mình, Tiêu Văn lập tức nhớ đến cô ngọc nào đó tối qua vẫn quấn lấy hần, nặng nề đòi hần ôm. Về mặt hần hòa nhã, ngọt ngào dụ dỗ: “Nàng ta không có ở đây đâu. Vết thương trên chân nàng còn chưa lành, đi cửa sau rất xa, đi bằng cửa lớn đi.”

Muốn chữa bệnh cho Thẩm thị, bảo vệ Tạ Sơ Thần và Thẩm thị không bị người Tạ gia khi dễ, kỳ thật có thể mua một căn nhà khác cho hai người, với tiền tài thế lực của Tiêu gia, chuyện này quả thật dễ hơn ăn cơm.

Nhưng Tiêu Văn lại cố chấp đưa nàng ấy về bên cạnh mình. Chỉ có gần trong gang tấc, trong lòng hần mới có cảm giác an toàn.

Một người từng bị phản bội, trong lúc hấn không còn tin vào tình yêu nữa, thì hấn tìm thấy một người yêu hấn hơn sinh mạng, người đó sẽ không bao giờ phản bội hấn, không bao giờ tổn thương hấn, theo bản năng hấn sẽ giữ chặt lấy không buông tay. Dù có dùng bất cứ thủ đoạn ti tiện nào đi chăng nữa.

Mất đi, tìm lại được, càng hiểu được sự đáng quý của hai chữ “quý trọng”

“Vì sao Quý tiểu thư chưa về, là bởi vì tôi, nên hai người cãi nhau sao?” Tạ Sơ Thần hô hấp cứng lại, lúng túng xin lỗi, “Xin lỗi.. Tôi...”

“Nàng ta nhớ nhà, cho nên muốn ở lại nhà vài ngày, không phải chuyện to tát gì.” Sơ Quý Thư Mặc hạ độc thủ với Tạ Sơ Thần, Tiêu Văn vội vàng nghiêm túc bổ sung một câu, “Nàng ta mà về, đừng nói chuyện với nàng ta, nhất định phải cách nàng ta thật xa. Biết không?”

Cho rằng Tiêu Văn sợ mình trở ngại bọn họ thân mật, Tạ Sơ Thần chưa xót gật gật đầu, ngoan ngoãn nói: “Sơ Thần biết, tuyệt sẽ không xuất hiện trước mặt Quý tiểu thư...”

Rõ ràng nên kêu Quý Thư Mặc là thiếu phu nhân, Tạ Sơ Thần lại khẳng khái giả điên. Minh đứng là hẹp hòi, được voi đòi tiên, được một tác lại muốn tiến một thước, nằng ậy thậm khinh thường chính mình.

“Đại thiếu gia và Đại Thiếu Phu nhân về rồi ——” vừa thấy Tiêu Văn ôm một thiếu nữ chậm rãi bước xuống kiệu, hai tên gác cổng dĩ nhiên nghĩ là Quý Thư Mặc, ai biết khi Tiêu Văn đến gần, cái đồng bụi nhùi bọn họ nhìn thấy lại là người hôm qua đại náo Tiêu phủ - Tạ Sơ Thần, một đám liền tròn mắt há hốc mồm chết đứng tại chỗ.

Tạ Sơ Thần vận vẹo người, tuy tham luyến vòng ôm của Tiêu Văn, nhưng nằng ậy chỉ là một thiếp thất không danh không phận, theo quy tắc không dám đề Tiêu Văn ôm đi vào cổng lớn Tiêu gia trước mặt mọi người đâu!

Nhưng nằng ậy vẫn vẹo loạn xạ như vậy, ngược lại càng khiến Tiêu Văn thở gấp. Thân thể mềm mại nhẵn nhụi, hương thơm nhàn nhạt thanh khiết đặc trưng của thiếu nữ. Một tên nam nhân bình thường như hấn làm sao có thể chịu đựng được!

Ngay lập tức, một cổ khô nóng lan tỏa khắp người của Tiêu Văn, bộ phận nào đó nhanh chóng bị khiêu khích làm cho thức tỉnh, khí lực bùng bùng. Hấn vỗ vỗ vào hông Tạ Sơ Thần, giọng nói trầm khàn mê hoặc thủ thi bên tai nằng ậy, “Ng ngoan nằm yên. Không được lộn xộn. Nếu không ta quăng nằng” vào miệng ta.

Tạ Sơ Thần đỏ mặt, sợ tới mức không dám lộn xộn, chỉ là ra sức vùi đầu vào ngực Tiêu Văn, nỗ lực che dấu sự tồn tại của mình, ai biết nằng ậy làm như vậy chẳng những khiến Tiêu Văn càng ngày càng khó nhịn, dọc đường đi người hầu đều dùng vẻ mặt quý dị dùng ánh mắt quý dị nhìn hai người thân thiết.

“Cũng trên con đường này, ngày hôm qua Đại thiếu gia ôm Đại Thiếu Phu Nhân bước đi, hôm nay lại ôm người khác, có sự có mới nới cũ không hề nhẹ đâu đây....”

“Nhất định là con hồ ly tinh kia quyến rũ đại thiếu gia!”

“Đại thiếu Phu Nhân đâu? Hình như vẫn chưa về...”

“Đại thiếu gia sẽ không bội tình bạc nghĩa chứ? Ngươi nhìn, còn đem một người gần như mù lòa vào phủ.”

Suốt cả quãng đường đi bên tai cứ vo ve tiếng ruồi muỗi xi xào bàn tán ai mà không bức. Tiêu Văn cau mày, hấn tức giận gầm lên: “Tiêu phủ nuôi các người, không phải để cho các người bàn tán sau lưng chủ tử, mà là để các người làm việc! Còn nói thêm một câu nữa thì lăn ra Tiêu phủ hết cho bản thiếu gia!”

Tiêu Văn trước nay hoành hành bá đạo trong Tiêu phủ, bây giờ ho một tiếng, mọi người sợ tới mức không dám lên tiếng, ai nấy về mặt kinh hoàng cúi đầu xuống.

Tiêu Văn vừa chân ướt chân ráo vào nhà, lời đồn ác ý “Tiêu Văn chọc Quý Thư Mặc tức giận bỏ đi, độc sủng hồ ly tinh” đã lan truyền với tốc độ chóng mặt, lan đến cả tai Tiêu Ngọc Dung. Ông vô cùng tức giận, vội vàng sai người gọi Tiêu Văn.

Kiếp này, Tạ Sơ Thần ở mai viên cách chỗ Tiêu Văn một khoảng. Viện hai người cách nhau một con sông nhỏ, chính giữa có một lương đình bày trí trang nhã để nghỉ chân ngắm cảnh. Qua sông sau đó đi tiếp tám cửa ải, lộ trình ước chừng hai nén nhang. So với viện đặt ở phía Bắc xa xôi của kiếp trước, đích thực gần nhiều lắm, nhưng cũng không phải sát bên.

Mới đầu Tiêu Văn muốn thu xếp cho Tạ Sơ Thần ở hấn trong viện của mình hoặc gần bên mình, như vậy thuận tiện chăm sóc nằng ậy hơn, nhưng Quý Thư Mặc chung quy sẽ trở về, hấn không thể để Quý Thư Mặc có cơ hội khi dễ hay lợi dụng Tạ Sơ Thần.

Mai viên yên tĩnh, phong cảnh tuyệt đẹp, không khí trong lành, thích hợp dưỡng thương, tuy rằng lộ trình tới hai nén nhang nhìn thì hơi xa, nhưng trông qua hướng cửa sổ, có thể nhìn rõ đèn mai viên đối diện.

Chỉ cần Quý Thư Mặc có chút động tĩnh nào với Tạ Sơ Thần, hấn sẽ kịp thời hỗ trợ.

Trong lòng Tiêu Văn, Quý Thư Mặc là sói xám ác độc lúc nào cũng chực chờ ăn tươi nuốt sống con cừu nhỏ mềm mại * thiện lương Tạ Sơ Thần của hấn.

*: Nguyên văn là nhu nhuyển, nghĩa là mềm mại+ mịn màng. Từ này để diễn tả làn da một cô gái, các tác giả ngôn tình hay dùng khi miêu tả cảnh XXOO.

Hành lý Tạ Sơ Thần vô cùng ít, ngoại trừ vài bộ quần áo để thay cùng đồ dùng hàng ngày, chỉ mang theo một bức tranh. Bức tranh này là bức Tiêu Văn nhìn thấy ở trên bàn, giờ phút này được Tạ Sơ Thần bao ba lớp kỹ càng, không chỉ không cho Tiêu Văn chạm vào, còn cẩn trọng đặt vào góc giường, gương mặt hạnh phúc cười khúc khích.

Điều này làm cho Tiêu Văn không khỏi ghen tị, người trong bức họa là ai, lại có thể khiến nàng ấy coi trọng như vậy. Đừng nói là buổi tối ôm đi ngủ nha?

Vừa mới dàn xếp ổn thỏa cho Tạ Sơ Thần và mấy người Thẩm thị xong, chưa kịp thở lấy hơi Tiêu Văn đã bị phụ thân kêu qua.

“Văn Nhi, chuyện này là như thế nào, con không phải đưa Thư Mặc về nhà mẹ đẻ sao?” Tiêu Ngọc Dung tức giận vỗ bàn một cái, nổi giận đùng đùng nói, “Thư Mặc đâu? Chẳng lẽ con bỏ Thư Mặc lại, một mình quay về? Chẳng lẽ con không nhớ quy tắc lại mặt?”

Trong lòng Tiêu Ngọc Dung, Quý Thư Mặc là chính thể của Tiêu Văn. Mới đại hôn một ngày đã ruồng bỏ phu nhân, cùng người khác ân ái ái, chẳng phải là lại ngựa quen đường cũ đàn đúm trắng hoa sao!

Tiêu Ngọc Dung rất lo lắng, không nhịn được lớn tiếng.

Nếu là trước đây, chán ghét Tiêu Ngọc Dung gò bó, Tiêu Văn đã sớm bộc phát tính đại thiếu gia, cãi lại Tiêu Ngọc Dung.

Nhưng hiện tại, hốc mắt hần hơi hơi ướt, tiến lên phía trước, nhỏ giọng giải thích: “Cha, không phải con bỏ lại Thư Mặc, mà là Thư Mặc không muốn về.”

Hôm qua, Tiêu Ngọc Dung thấy Tiêu Văn yên bề gia thất, cao hứng uống vài vò rượu, sau khi Tiêu Văn đưa Quý Thư Mặc về nhà thì ông cũng về phòng ngủ li bì. Mà Tiêu Văn lo đối phó với Quý Thư Mặc, chăm sóc Tạ Sơ Thần, không có thời gian trò chuyện với phụ thân.

Kỳ thật hần có rất nhiều lời muốn nói với phụ thân, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

“Đại ca Thư Mặc nhìn trúng vị trí công bộ thị lang, nhị ca muốn mở chi nhánh, cho nên nàng ta nài ép hài nhi bỏ tiền tài, mưu cầu quan chức cho các ca ca nàng ta nhưng hài nhi lại từ chối toàn bộ.”

Kể lại tường tận mọi chuyện xảy ra ở Quý phủ, Tiêu Văn nghiêm túc phân tích: “Công bộ Thượng thư tuy là bạn tốt của cha, nhưng con cảm thấy, không thể để cha nhúng tay vào việc này, cho nên uyển chuyển cự tuyệt. Con cho rằng, nếu đi cửa sau, về sau sẽ bị người trong quan trường đàm tiếu chỉ trích. Không tốt cho thanh danh của cha. Cho nên con động viên đại ca tham gia khoa cử, dùng thực lực mưu cầu chức công bộ thị lang.”

“Về phần mở cửa tiệm, con đã xài gần hết tiền dành dụm cho hôn lễ. Con thấy bên nhà vợ không có khả năng nên đề nghị Thư Mặc thư thư, đợi chừng nào có đủ tiền hẵng mở tiệm. Nhưng Thư Mặc lại hiểu lầm con, sinh sự vô lý với con, còn làm mình làm mẩy không chịu hồi phủ. Con nghĩ trong tháng trắng mặt, bỏ trống tân phòng thì không nên, cho nên sau khi từ biệt Thư Mặc, tự về phủ.”

Trong lòng Tiêu Văn, Quý Thư Mặc vẫn luôn xếp thứ nhất, nay Tiêu Văn vậy mà cự tuyệt hai yêu cầu của Quý Thư Mặc, còn quan tâm đến danh tiếng của mình? Tiêu Ngọc Dung không khỏi nhún vai tỏ cho ruồi*.

* là kinh ngạc há hốc mồm

Ông nghiêm túc đánh giá Tiêu Văn, xác định đây đúng là con trai bảo bối luôn yêu thầm Quý Thư Mặc của mình mà ta!

Tiêu Văn tội nghiệp cúi đầu, vô tội hỏi: “Phụ thân, con làm vậy có gì sai?”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cùng Chiều Thê Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tiêu Văn Trưởng Thành

Trước đây, Tiêu Văn chỉ tại Tiêu Ngọc Dung trước mặt đề cập Quý Thư Mặc tài hoa hơn người cùng có tri thức hiểu lẽ nghĩa, nay nói như vậy, khiến ấn tượng của Tiêu Ngọc Dung với Quý Thư Mặc lập tức kém đi vài phần.

Ông cứ tưởng rằng Quý Thư Mặc được xưng tụng đệ nhất tài nữ, thì sẽ hiểu chuyện, tuân thủ phép tắc, có thể giúp Tiêu Văn cải thiện thói hư tật xấu, không ngờ mới tân hôn được một ngày, nàng ta lại hành động như mấy đứa trẻ không cha không mẹ, xác xược đủ điều, lại còn ăn vạ không chịu hồi phủ, thật khiến người ta thất vọng.

Mà Tiêu Văn phân tích hoàn toàn đúng ý Tiêu Ngọc Dung. Thấy con trai bảo bối không bị tình cảm chi phối làm ra việc hồ đồ, Tiêu Ngọc Dung mỉm cười, tán dương: “Không sai, Văn nhi làm rất đúng. Nếu có cha ở đó, cha cũng sẽ kêu Văn Nhi cự tuyệt”

“Chỉ là ——” Tiêu Ngọc Dung dừng một chút, uyển chuyển nói, “Tuy con không bằng lòng với Thư Mặc, cũng không nên đem cô nương khác về phủ... Còn đưa luôn mẫu thân của nàng ấy về...”

Lời đồn Tiêu Văn tự xưng là phu quân của Tạ Sơ Thần, thiếu chút nữa náo loạn công đường, kết thù với Từ gia tam thiếu gia làm Tiêu Ngọc Dung thót tim. Ông đương nhiên cho rằng, con trai nhà mình khác thường như vậy, nhất định là vì muốn bề mặt cái con thối Quý Thư Mặc, cho nên mới cố ý mang cô nương khác hồi phủ.

Biết phụ thân hiểu lầm, Tiêu Văn vội vàng giải thích: “Cha, là người Tạ gia khi dễ Tạ Sơ Thần, còn bán nàng ấy cho Từ Thanh làm tiểu thiếp. Con thấy chướng mắt, mới ra mặt giúp nàng ấy. Chuyện này, hài nhi đã xử lý thỏa đáng.” Cha đừng can dự vào. Càng không cần phải báo nàng ấy rời khỏi con. Bây giờ nàng ấy chính là hơi thở của con. Là chỗ dựa là tinh thần của con. Mất nàng ấy cũng giống như con sống mà không thể thở.

“Về phần Thẩm thị.” Nghĩ tới chuyện Thẩm thị bị mù, Tiêu Văn trầm giọng nói, “Tạ Thanh Vinh là thứ hệ, lại âm thầm hạ độc với chính thất của đích hệ, âm mưu cướp đoạt tài sản. Hài nhi lo lắng bọn họ ở Tạ gia, sẽ càng chịu nhiều khi dễ nên tự chủ trương đưa bọn họ về phủ, cũng tiện cho Văn Yên trị liệu. Sơ Thần nàng ấy... nàng ấy cũng bị thương” Nghĩ tới vết thương ở chân Tạ Sơ Thần đều do hắn mà ra, trong lòng Tiêu Văn khễ siết lại. Hắn có cảm giác tim mình như bị ai đó lấy dao cứa vào, hai tay nắm chặt lại, móng tay cắm sâu vào trong da thịt, sâu đến rỉ máu, tim hắn đang run rẩy, nếu như.... nếu như lúc đầu hắn không làm vậy với nàng ấy.... thì sao có thể...

Tiêu Văn trước giờ không phải người tâm địa thiện lương gì cho cam, đột nhiên ra mặt giúp Tạ Sơ Thần đã khiến Tiêu Ngọc Dung cảm thấy kỳ quái, lý do đưa bọn họ về phủ càng khiến ông cảm giác sao quá tạ bỏ thẳng vào não mình.

“Nếu không yên tâm, chỉ bằng an bài bọn họ ở nhà trọ? Kêu Văn Yên hàng ngày tới đó trị liệu như đại phu bình thường thôi, cần gì mang về phủ chứ?”

Nghĩ tới Tạ Sơ Thần đầy tai tiếng, Tiêu Ngọc Dung cau mày, bổ sung một câu: “Ngày hôm qua cha mơ thấy ác mộng, trong lòng rối rắm không yên. Mục đích Tạ Sơ Thần cảm ngọc bội tiếp cận Tiêu gia còn chưa biết, rất có khả năng tham luyến...”

“Cha!”

Tiêu Văn trầm giọng cắt đứt suy đoán của Tiêu Ngọc Dung, thần sắc nghiêm túc mà Tiêu Ngọc Dung chưa từng thấy qua khẳng định: “Ngoại trừ cha và bà nội, Tạ Sơ Thần là người, thật lòng thật dạ với hài nhi nhất. Cho nên hài nhi hi vọng, phụ thân có thể vứt bỏ thành kiến, mở lòng tiếp nhận nàng ấy. Hài nhi cam đoan, nàng ấy tuyệt sẽ không hại Tiêu gia.”

Hắn nói xong, sống lưng gập xuống thật sâu, cặp lông mi đen dày cong vút của hắn rũ xuống, che khuất cảm xúc phức tạp trong mắt.

“Đời này, con trai chỉ muốn chăm sóc nàng ấy thật tốt, con sẽ che chở nuông chiều nàng ấy dưới đôi cánh bảo vệ của mình, không để nàng ấy chịu bất kỳ tổn hại gì. Mong phụ thân thành toàn!”

Tiêu Ngọc Dung im lặng đánh giá Tiêu Văn, nhạy bén phát hiện trọng điểm: “Vậy còn Thư Mặc? Vừa rồi con không có nhắc tới nàng ta, chẳng lẽ nàng ta là hư tình giả ý với con?”

Tiêu Văn ngẩng đầu, trong lòng toát mồ hôi hột, thầm trách mình nhất thời nóng ruột, nói không suy nghĩ.

Nửa ngày, hắn mấp máy môi, run run nói: “Tối qua, hài nhi cũng gặp ác mộng, mơ thấy Quý Thư Mặc tiếp cận hài nhi có mục đích khác, thậm chí hài nhi quá ngu ngốc, bảo vệ nàng ta mà hại chết cha, hại Tiêu gia bị bêu đầu Ngộ Môn. trong lòng hài nhi thấp thỏm không yên, hoài nghi tình cảm của Thư Mặc đối với con...”

Vừa nhớ tới thảm trạng diệt môn kiếp trước, trong lòng Tiêu Văn đau đớn có chua xót có áy náy có, cảm giác tội lỗi cơ hồ bóp nghẹt hắn. Hắn như đứa bé, nhào vào lòng Tiêu Ngọc Dung, nghẹn ngào nói: “Cha, con xin lỗi, mấy năm nay đã khiến cha lo lắng. Từ nay Văn Nhi nhất định ngoan ngoãn, sẽ không để cha thất vọng nữa...”

“Cha, con sẽ bảo vệ cha, bảo vệ toàn bộ Tiêu gia!”

“Văn Nhi, con đừng dọa cha!” Tiêu Văn bất ngờ xin lỗi và tuyên thệ trịnh trọng, dọa cho Tiêu Ngọc Dung nhảy dựng. Ông vội vã vỗ nhẹ tấm lưng đang run rẩy của Tiêu Văn, từ ái trấn an: “Chỉ là con ác mộng mà thôi, không dung cha cần Văn Nhi ngoan bảo vệ làm gì?”

Tiêu Văn buồn buồn nói: “Cha, khoa thi lần này, con sẽ cố gắng thi, nhất định sẽ làm rạng rỡ tổ tông, sẽ không để cha mất thể diện trước mặt đồng僚!”

Cách kỳ thi hội còn một tháng, Tiêu Văn quyết tâm, kiếp này mình tuyệt đối không thể sống mơ mơ hồ hồ không mục đích như kiếp trước, mà phải cố gắng phấn đấu, chấn hưng Tiêu gia, tuyệt không thể khiến Tiêu gia bị hủy trong tay mình.

Nghĩ như vậy, Tiêu Văn ngẩng đầu, thành khẩn nói: “Trước đây chộc Ninh thái phó giận bỏ đi là lỗi của con, ngày mai Văn Nhi nhất định sẽ chịu đòn nhận tội, cầu Ninh thái phó tha thứ Văn Nhi đã từng vô lễ. Xin cha nói tốt cho Văn Nhi trước mặt Ninh thái phó, cho Văn Nhi một cơ hội sửa đổi.”

Ninh thái phó đứng hàng tam công*, là quan lớn nhất phẩm ở Đông Ngụy, trực tiếp tham dự việc quân quốc đại sự và soạn thảo các quyết sách nước nhà. Ông và binh bộ Thượng Thư Tiêu Ngọc Dung là bạn chí thân, từng được Tiêu Ngọc Dung mời làm lão sư Tiêu Văn.

* tam công: ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm: thái sư, thái phó, thái bảo

Có thể được Thái Phó đương triều tự mình dạy dỗ, là điều mà học trò khắp kinh thành cầu mà không được! Bởi vì, học trò của Ninh thái phó không phải

hoàng tôn quý tộc, thì chính là cao quan quyền quý, tỷ như Tiêu Văn. Tiêu Văn có phúc mà không biết hưởng, ngày đầu tiên đến lớp thi cố ý đi trễ, lên lớp ngủ gà ngủ gật không nói, bài tập đều là tùy tiện sao chép bài của bạn, còn vẽ lung tung vào vở. Ninh thái phó ghét nhất hành vi sao chép, giận dữ phán “Còn dạy Tiêu Văn nữa, tất có ngày ta phá nhà”, sau đó phát tay áo bỏ đi một nước.

Sau đó, Tiêu Ngọc Dung lại thay đổi bảy tám lão sư cho Tiêu Văn, từng người từng người một bị hoàn khổ kiêu căng Tiêu Văn chọc giận bỏ đi. Thế cho nên những năm gần đây, việc học của Tiêu Văn tàng tàng, chỉ có thể dung một từ hình dung: dở như hạc. Cuối cùng, tại lần thi hội năm đó, thi rớt là đương nhiên.

Sau này, Tiêu Văn dựa vào quan hệ với Tiêu Ngọc Dung, được cất nhắc vào chức thư lệnh sử nhỏ trong binh bộ, mơ màng sống qua ngày. Cùng lúc đó, gian kế của Quý Thư Mặc và Sở Mộ Thanh nhờ Tiêu Văn bắt tài nên thành công, thuận lợi hãm hại Tiêu gia và thái tử.

Mặc dù cách thi hội chỉ còn một tháng, nhưng Tiêu Văn cảm thấy, mình còn cơ hội!

Ninh thái phó học rộng hiểu nhiều, đầy bụng kinh luân, thông kim bác cổ, lần thi này đề thi do ông soạn và cũng chính ông làm giám khảo trong công cuộc chọn hiền tài. Nghe ông dạy một buổi, bằng đọc kinh thư 10 năm. Tiêu Văn xác định, mình phải dồn hết sức cuộc một ván quyết định thắng thua và Ninh thái phó chính là thầy giỏi mà hắn đang cần!

Hắn phải nắm chắc ô dù cờ bự này! Cố gắng học tập, thi đỗ lấy công danh!

Từ nhỏ Tiêu Văn ngang bướng thành thói, nhưng thằng bé lại là con trai duy nhất của người vợ mà ông yêu nhất, nên Tiêu Ngọc Dung cho dù giận cách mấy vẫn bao dung, không nổi đánh, không nổi mắng, hôm nay Tiêu Văn lại chủ động yêu cầu phân đấu, làm Tiêu Ngọc Dung cả kinh một trận chỉ biết nghẹn họng nhìn trân trối.

Xem ra, Văn Nhi thực sự đã bị Quý Thư Mặc đả kích cực lớn...

Kích thích như vậy rốt cuộc là tốt, hay là xấu đây?

Tiêu Ngọc Dung thờ dài một hơi, đưa ngọc bội trong tay cho Tiêu Văn, sâu sắc nhìn con trai: “Ngọc bội này, đại diện cho thân phận đương gia chủ mẫu, y theo tộc quy Tiêu gia, sau khi đích trưởng tử đại hôn, nhất định phải đích thân giao ngọc bội cho thê tử mình sủng ái nhất, xác nhận vị trí Đại Phu Nhân.”

“Quý Thư Mặc rốt cuộc có phải là chính thê của con hay không, Tạ Sơ Thần rốt cuộc có thân phận gì trong Tiêu gia. Mọi chuyện con tự xử lý, cha sẽ không can dự, chỉ hi vọng sau này con không hối hận vì quyết định bây giờ của mình. Văn nhi, dù con có quyết định thế nào, cha đều sẽ ủng hộ con.”

Kiếp trước, Tạ Sơ Thần bị bóng chân, Tiêu Ngọc Dung cảm thấy áy náy, mặc Tiêu Văn ngăn cản, đáp ứng Tạ Sơ Thần yêu cầu, cho nàng ấy làm chính thất của Tiêu Văn, đưa vào gia phá Tiêu gia. Tuy nhiên trong mắt người ngoài, nàng ấy chỉ là một tiểu thiếp không danh không phận, không có kiệu hoa, không có đón dâu, không có bái đường, không có động phòng, chỉ có một danh hiệu hữu danh vô thực, vài người biết...

Mà mảnh ngọc bội kia, cuối cùng bị Tiêu Văn tức giận đoạt mất, đưa cho Quý Thư Mặc, gây ra bi kịch Tiêu gia bị tịch biên gia sản chém cả nhà.

Giờ phút này, Tiêu Văn nắm ngọc bội trong tay, trong lòng vô cùng bối rối, nhưng trên tất cả, hắn sâu sắc cảm nhận tình yêu thương vô bờ bến của cha hắn đối với hắn.

Hắn đem ngọc bội cất cẩn thận, sau đó cười ngọt ngào với Tiêu Ngọc Dung: “Cha ~ gần đây công vụ có mệt không? Văn Nhi giúp cha xoa bóp vai nha.” Tiêu Văn tiến lên, xoa nắn vai cho Tiêu Ngọc Dung. Nhưng khi nhìn phụ thân tuổi gần 30, trong mái tóc đen nhánh lẫn vài ba sợi bạc thì hắn không khỏi thấy khoẻ mắt cay cay.

Từ lúc Tiêu Văn hiểu chuyện tới nay, gần gũi Tiêu Ngọc Dung thì ít mà xa cách thì nhiều. Mâu thuẫn, căm hận, phản kháng, là tất cả những gì Tiêu Văn đã dành cho cha ruột của mình. Sau này Tiêu Văn gặp được Quý Thư Mặc, dưới sự khuyên nhủ của Quý Thư Mặc, thái độ Tiêu Văn đối Tiêu Ngọc Dung cải thiện rõ rệt. Buồn cười là, những chuyện này đều chỉ vì Quý Thư Mặc muốn Tiêu Ngọc Dung tin tưởng nàng ta, thực hiện âm mưu quỷ kế.

Nay, sống lại một kiếp, Tiêu Văn cảm thấy ngày xưa mình ngốc tới cực điểm, vì sao nhìn không ra phụ thân một nhọc đầu bạc, vì sao nhìn không thấy ánh mắt phụ thân lo lắng quan tâm, vì sao trong mắt mình chỉ có Quý Thư Mặc!

Tiêu Văn đột nhiên tri kỷ bóp vai khiến Tiêu Ngọc Dung có chút không thích ứng, từ sau khi Tiêu Văn lớn, bọn họ hai ba ngày lại tranh cãi ầm ĩ luôn! Nay Văn nhi hiểu thuận như vậy!!! Gặp quý!!!

Là cha mẹ ai chẳng vui khi thấy con cái trưởng thành, Tiêu Ngọc Dung cũng vậy, nhưng ông vẫn bày ra bộ mặt nghiêm túc hỏi: “Muốn xin cha cái gì, nói đi.”

Tiêu Văn cười hắc hắc, nũng nịu lôi kéo tay Tiêu Ngọc Dung: “Cha, có thể giúp con xin một ít huyết kiệt ở Ngự dược phòng hay không? Mẫu thân Tạ Sơ Thần trúng ma quái, chỉ có huyết kiệt mới có thể giải độc.”

“Quan tâm mẫu thân người ta quá ha, sao chưa bao giờ thấy cậu quan tâm cha cậu như vậy?” Tiêu Ngọc Dung hờn mát, khiến Tiêu Văn hơi ngượng ngùng. Nửa ngày, hắn bắt chước bộ dạng khi còn bé, vùi đầu vào ngực Tiêu Ngọc Dung, làm nũng nói: “Phụ thân đừng tức giận, Văn Nhi đã trưởng thành, sẽ thật hiểu chuyện không chọc cha nổi giận như trước. Văn Nhi sẽ quan tâm cha nhiều hơn, từ nay trong lòng con cha đứng hàng thứ nhất!”

Tuy biết Tiêu Văn chỉ là dỗ mình vui vẻ, nhưng vẫn khiến cho Tiêu Ngọc Dung ngọt tận tâm can. Ông cười: “Được, cha đáp ứng con. Chẳng qua, công

phu đồ người này vẫn nên xài cho thể tử của con đi...”

Trước sự trêu chọc của Tiêu Ngọc Dung, Tiêu Văn chỉ cười hắc hắc. Bất quá trong đầu đang nghĩ, còn nhiều thời gian nói lời ngon tiếng ngọt, đời trước hẳn tệ hại như vậy, nàng ấy vẫn có thể nhất mực chung tình với hắn, đời này hẳn nhất định yêu thương nàng ấy thật tốt, để cho nàng ấy hưởng phúc, vĩnh viễn làm một tiểu công chúa không buồn không lo, để nàng ấy yêu hắn còn nhiều hơn gấp ngàn gấp vạn lần kiếp trước.

Ai nói chỉ có phụ nữ là ham hư vinh, đàn ông có những người dục vọng chiếm hữu mãnh liệt còn hơn phụ nữ. Cho dù cho đến bây giờ Tiêu Văn vẫn chưa yêu Tạ Sơ Thần, nhưng vẫn hi vọng nàng ấy yêu hắn sâu đậm. Hắn thừa nhận mình ích kỷ, không muốn vứt mất người con gái yêu mình nhất trên đời.

Nhưng cuộc đời, mấy ai không ích kỷ?

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cùng Chiều Thê Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tiêu Văn Chịu Đòn Nhận Tội

Trong phòng, hai cha con thân mật trò chuyện, Liễu thị bụng canh hạt sen đứng ngoài cửa nghe lén, ghen tỵ muốn điên lên.

Những năm gần đây, bà làm mọi cách ly gián Tiêu Ngọc Dung và Tiêu Văn, âm thầm bồi dưỡng Tiêu Văn thành phú nhị đại du thủ du thực, làm mọi cách cho con trai bảo bối mình lên tiếm quyền con vợ cả. Không ngờ con trai mình còn chưa được Tiêu Ngọc Dung coi trọng, thì Tiêu Văn vừa kết hôn xong đã thay đổi nhanh chóng, chọc Tiêu Ngọc Dung vui vẻ!

Thu lại hận ý với Tiêu Văn và khát vọng nắm trọn quyền lực ở Tiêu gia, Liễu thị mỉm cười đẩy cửa đi vào, làm bộ như không phải cố ý cắt ngang cuộc trò chuyện giữa Tiêu Ngọc Dung và Tiêu Văn.

“Lão gia, tôi có nấu canh sườn hầm hạt sen.”

Liễu thị cười cười bụng canh hạt sen mình tốn công nấu công, ai ngờ Tiêu Ngọc Dung đỡ lấy chuyền qua tay Tiêu Văn, còn quan tâm dạn dò: “Văn Nhi, canh hạt sen kiện tỳ hòa vị, có tác dụng bổ huyết khí, định tâm an thần, rất tốt cho xương. Cả ngày hôm nay con bồn ba nhiều chắc đã mệt, ăn nhiều một chút.”

Tình cha yêu thương con vô bờ bến làm Tiêu Văn ấm lòng. Hắn vươn tay ra định tiếp nhận cái chén trên tay Tiêu Ngọc Dung, lại thấy ánh mắt giết người của Liễu thị, không khỏi dừng lại động tác, như cười như không nói: “Đây là Liễu di nương đặc biệt làm cho cha, Văn Nhi sao dám chiếm làm của riêng, cha cứ dùng đi. Đêm cũng đã khuya, Văn Nhi không quấy rầy cha nghỉ ngơi.”

Tiêu gia có hơn mười người làm quan, ngoại trừ dòng chính nhất phẩm đại tướng quân Tiêu Bình đã qua đời, dòng chính nhị phẩm Thượng Thư bộ binh Tiêu Ngọc Dung, còn có năm sáu người dòng thứ mang phẩm quan. Ngoài ra, Tiêu gia sở hữu vài chục cửa hàng, hơn mười tỉnh thành được ban thưởng qua các triều đại, còn có hai ngọn núi, ruộng nước ruộng cạn, năm điền trang rộng lớn chỉ chuyên trồng cây ăn quả, cùng với rừng trúc diện tích cực lớn.

Nói chung, Tiêu Văn đích trưởng tử* dòng chính, là người đứng đầu trong danh sách thừa kế sản nghiệp Tiêu gia.

*: con trai lớn của vợ lớn, có nhiều gia đình vợ nhỏ sinh con trai trước vợ lớn, đứa con trai đó sẽ gọi là thứ trưởng tử.

Tiêu Khinh Như là thứ tử*, con vợ nhỏ thì không thể phụng thờ tổ miếu, tế tự và kế thừa phong tục của tổ phụ, nhưng nếu không có đích tử, hoặc là đích tử rất là ngu ngốc vô dụng, thứ tử có tư cách thay thế đích tử kế thừa phù đệ, nhưng tổ nghiệp thì phải truyền lại cho con trai vợ cả dòng thứ kế thừa.

*: đứa con trai kế trong gia đình do vợ nhỏ sinh ra.

Kiếp trước, Tiêu Khinh Như từng có tâm tư này, chọc Tiêu Ngọc Dung nổi cơn thịnh nộ. Nhưng lúc đó Tiêu Văn quá chán ghét Tiêu Khinh Như và Tiêu Ngọc Dung, hoàn toàn không quan tâm, bây giờ hắn suy nghĩ nửa ngày, vẫn không nhớ nổi Tiêu Khinh Như đã làm cái gì, chỉ mang máng Tiêu Khinh Như và Liễu thị từng động tay động chân vào sổ kết toán của Tiêu gia.

Sau khi rời khỏi viện Tiêu Ngọc Dung, Tiêu Văn không về phòng, mà đi thu gom một vòng Tàng Thư Các.

Vân Yên và Họa Hạ được Tiêu Văn phái đi chăm sóc Thẩm thị và hỏi thăm tin tức đã chờ rất lâu trong viện, thấy Tiêu Văn ôm một chồng sách về, đều ngày ra như phỗng.

Họa Hạ kinh ngạc nói: “Thiếu gia, cậu muốn đọc sách? ! Ngày mai mặt trời mọc từ hướng Tây rồi?”

“Ngày mai mặt trời sẽ không mọc từ hướng Tây, nhưng thiếu gia nhà người từ hôm nay trở đi, sẽ nghiêm túc học hành, mỗi ngày đều tiến về phía trước.” Tiêu Văn thúc cùi chỏ vào người Họa Hạ, sau đó nghiêm túc hỏi, “Tạ Thanh Vinh thế nào?”

Họa Hạ sùng sốt một chút, sau đó cười hi hi nói: “Thiếu gia cao minh, bố trí một cái bẫy tuyệt vời như thế.”

Vừa rồi, Họa Hạ theo lời căn dặn của Tiêu Văn, lo lót ngân lượng cho bọn nha sai , nhờ thế Tạ Thanh Vinh bị đánh dã man 60 đại bản, còn bị ăn com tù ba ngày làm gương cho kẻ khác, vì cái tội xấc láo với người làm cha mẹ của dân. Còn Tạ Trầm do không có tiền trả lại cho Từ Thanh nên đành phải khóc lóc sụt sùi theo Từ Thanh về Từ gia.

“Bây giờ Tạ Hi gấp đến độ xoay vòng vòng, chạy khắp nơi vay tiền cứu người, bắt quả nô tài làm theo lời thiếu gia căn dặn, chuẩn bị đầu đó xong xuôi, chỉ sợ Tạ Thanh Vinh không còn mạng ra khỏi nhà lao!”

Mọi chuyện đều trong tầm khống chế của Tiêu Văn. Hắn không tỏ thái độ gì , chỉ là trầm giọng hỏi: “Chuyện ba năm trước, người tra ra được gì rồi?”

Họa Hạ lắc lắc đầu: “Thời gian gấp gáp, nô tài chỉ tra ra một số việc. Ba năm trước, Tạ Hân Tuyền đi làm ăn ở Ninh Châu, trên đường hồi kinh chột xe ngựa bị rơi, xe ngựa rơi xuống vách núi, ông ta và xa phu đều mất mạng. Chẳng qua, nô tài điều tra được một việc, trước khi Tạ Hân Tuyền gặp chuyện không may, Tạ Thanh Vinh đánh bạc thua một số tiền lớn, nhưng sau khi Tạ Hân Tuyền mất, lại đột nhiên trả sạch. Lúc đó ông ta cố ý tiếp cận Thẩm Phu Nhân và Tạ tiểu thư, đối xử rất tốt với hai người họ, mãi đến lúc ông ta cướp hết quyền hành của Thẩm Phu Nhân, mới lộ nguyên hình. Nay Tạ gia bị ông giam cầm hầu như không còn, ông ta liền bán Tạ tiểu thư trả nợ. Thực sự đáng kinh tởm!”

Sau khi tức giận bất bình thay Tạ Sơ Thần , Họa Hạ gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Tạ tiểu thư thực khác với lời đồn a...”

“Ba năm trước, Tạ tiểu thư từng mất tích...” Vân Yên bỗng nhiên chen vào, nói ra chuyện mình thăm dò từ Chiêu Nhi, “Tạ lão gia mới qua đời được một ngày , Tạ tiểu thư mất tích . Thẩm Phu Nhân bị mù, không chỉ vì Tạ lão gia qua đời bị thương quá độ, mà còn vì, lúc đó, mọi người đồn rằng, Tạ tiểu thư mất tích gặp bất trắc... Chỉ là, ba ngày sau, Tạ tiểu thư tự mình về nhà. Kể từ ngày đó, nàng ấy cũng thay đổi.”

Chột xe ngựa Tạ Hân Tuyền tự dưng bị sút? Thẩm thị đau thương quá độ dẫn đến mù loà? Tạ Sơ Thần đang yên đang lành ở trong nhà lại mất tích?

Đã đoán chuyện Thẩm thị do Tạ Thanh Vinh động tay động chân, còn mấy chuyện kia, là trùng hợp, hay là... ?

Tiêu Văn chau mày, phân phó : “Họa Hạ, người lại cẩn thận tra một chút, ba năm trước Tạ Hân Tuyền gặp chuyện không may và chuyện Tạ Sơ Thần mất tích có liên quan tới Tạ Thanh Vinh hay không. Vân Yên, người đi thăm dò Quý Thụ Mặc và Quý gia xem năm đó, lúc ta tài trợ Quý gia, kinh tế có thật sự khó khăn như họ nói hay không.”

Vân Yên ngáp ngừng một lúc lâu , mới lấy can đảm hỏi: “Thiếu gia, cậu nghi ngờ Thiếu Phu Nhân?”

Tiêu Văn cười gằn: “Thiếu Phu Nhân? Nàng ta, không xứng làm Phu Nhân của ta. Nàng ta, chính là kẻ thù của Tiêu Văn này !”

Ánh mắt hắn bây giờ như muốn giết người phóng hoả đốt nhà đập từ đường dọa Vân Yên cũng phải sợ, Vân Yên ngăn người, đang cố suy tư vì sao Tiêu Văn từ “Thâm tình” biến thành “Đại hận” thì chỉ nghe Tiêu Văn sâu kín nói: “Theo dõi nhất cử nhất động của Quý gia, báo cáo với ta.”

“Đạ, thiếu gia.”

Tiêu Văn chịu đòn nhận tội

Lúc ăn com tối, trong đầu Tạ Sơ Thần toàn là hình ảnh Tiêu Văn anh hùng cứu mỹ nhân, bóng dáng kia tái hiện lại khoảng hồi ức đẹp nhất trong trí nhớ của mình, làm cho tim của nàng ấy đập loạn như nai con thấy bác thợ săn.

Nàng ấy hưng phấn a, cao hứng a, nhất thời cảm giác thèm ăn dâng cao như điều gấp gió. Nhưng mới ăn được vài chén, lại sợ mình béo lên khiến Tiêu Văn ghét bỏ, vì thế vênh môi cười trộm, cái miệng nhỏ dính đầy com, gương mặt chìm trong ái tình ngu không văn chương nào có thể diễn tả hết làm Chiêu Nhi dựng tóc gáy, cảm giác như mình đang thấy quỷ sống !

Tiểu thư bị Tiêu Văn bỏ bùa mê, lú nặng lắm rồi ! ! !

Chiêu Nhi bóp cổ tay, muốn khuyên tiểu thư nhà nàng đừng dễ tin người, nhưng nghĩ lại biểu hiện hôm nay của Tiêu Văn không tệ, miễn cưỡng có thể gọi là đại ân nhân của bọn họ ! Không chỉ hóa giải nguy nan của tiểu thư, còn bận bịu tìm cách chữa bệnh cho Phu quân ! Đại ân đại đức như thế , mình không nên lấy oán trả ơn

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, tiểu nha đầu nhăn nhó, quyết định sẽ không nói xấu Tiêu Văn, trái lại áp ứng nói: “Tiểu thư, hồi sáng, thật ra Chiêu Nhi đã nói dối cô.”

Tạ Sơ Thần nghi ngờ nhìn lại, Chiêu Nhi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Tối hôm qua là Tiêu thiếu gia bông tiểu thư về, còn bôi thuốc cho tiểu thư, sau đó ôm tiểu thư ngủ một đêm. Tiêu thiếu gia thức dậy sớm, đích thân thay quần áo cho cô, sau đó ăn cần đắp chăn cho cô, xong xuôi đầu đó cậu ấy mới rời đi. Khi đó, Chiêu Nhi đã tỉnh , luôn ở bên cạnh nhìn trộm. Sáng nay nói dối, là bởi vì Tiêu thiếu gia đã có Phu quân, sợ tiểu thư bị nhu tình giả dối lừa gạt, cho nên cố ý ác độc hóa Tiêu thiếu gia.”

Chiêu Nhi nói năng lộn xộn, nàng ta không biết tối qua Tạ Sơ Thần có ới lên người Tiêu Văn. Nhưng Tiêu Văn tự dưng tốt bụng đột xuất thay áo cho tiểu thư, vậy chắc là đúng rồi.

Hên xui!!! Nói trúng thì trúng, không trúng cũng chẳng sao!!! Dù sao nàng cũng đang nói tốt cho Tiêu Văn, áng mây thôi đó phải cảm kích nàng mới

đúng!

Thế mới nói, đại trai là một loại bệnh dễ lây. Cô nàng Chiêu Nhi nào đó chỉ vì muốn gây ấn tượng tốt đẹp với người nào đó, trong một giây phút nào đó bán tiểu thư nhà mình không thương tiếc !!!

Nhìn sắc mặt Tạ Sơ Thần càng ngày càng u ám, Chiêu Nhi chợt dạ cúi đầu, áy náy nói: “Tiểu thư, thực xin lỗi, Chiêu Nhi không cố ý.”

Bỗng nhiên, Tạ Sơ Thần cười rạng rỡ, ánh mắt vụt sáng như sao, không che dấu nổi hạnh phúc. Nàng ấy đột nhiên cầm tay Chiêu Nhi, lắc tới lắc lui, kích động nói: “Phu quân thật không có trách ta? !”

Nàng ấy chỉ sợ, chỉ sợ Tiêu Văn trách mình phá hôn lễ, làm rạn nứt tình cảm của hắn và Quý Thư Mặc.

Chiêu Nhi sững sốt, còn chưa trả lời, chỉ nghe Tạ Sơ Thần hưng phấn nói tiếp: “Chàng thật sự ôn nhu bồi thuốc cho ta? Ôm ta ngủ một đêm? Thay quần áo cho ta? Đắp chân cho ta?”

Nghĩ như vậy, nàng ấy ôm hai má nóng hổi, xấu hổ nói: “Ài, tại sao tối hôm qua ta lại ngủ như chết thế chứ. cơ hội tốt như vậy mà”

Chiêu Nhi chính thức đứng hình tại chỗ, lòng tự hỏi tiểu thư nàng còn câu gì hay ho hơn nữa không?

Tiểu thư à, vậy cô muốn người ta làm gì cô ???

Chiêu Nhi nhìn Tạ Sơ Thần bỏ nết nào cố gắng tưởng tượng lại tình cảnh tối hôm qua, trong lòng cảm thán. Về mặt si ngốc của ai kia làm mặt và gáy của nàng (Chiêu Nhi) đầy vạch đen, thật sự không thể nhìn nổi.

Tiểu thư à, bớt bớt dùm em cái, cô như vậy em còn sợ hưởng gì con trai nhà người ta.

Nửa ngày, Chiêu Nhi quyết định phớt lờ bộ dạng ngốc nghếch của Tạ Sơ Thần — nếu cứ nhìn nàng sẽ có một loại ảo giác, mình đang làm công cho cái loài nào đó chứ không phải loài người.

Á Á. Nàng là nô tỳ cho “ cái loài không phải loài người”, vậy thì nàng cũng là.

Càng nghĩ càng sợ, vì để cứu vãn hình tượng của mình, Chiêu Nhi nghiêm túc hỏi người nào đó đang thả hồn phiêu bồng trên mây xuống: “Tiểu thư, cô gả vào Tiêu gia, không phải vì tránh né hôn sự với Từ gia sao? Tại sao lại vì Tiêu Văn ôn nhu mà vui, vì mấy lời nói độc địa của Tiêu Văn mà thương tâm vậy.”

Chiêu Nhi hoàn toàn không biết việc Tạ Sơ Thần bị gả bán, cũng không biết Tạ Sơ Thần từng đi tìm Tiêu Văn, chính là ngày hôm qua khi Tạ Sơ Thần treo tường ra phủ vô tình bị Chiêu Nhi nhìn thấy, Chiêu Nhi liền đi theo chơi cho biết.

Còn vì sao Tạ Sơ Thần mới vừa nghe về nhà thì hoa dung thất sắc* được Chiêu Huệ hiền thánh nhân hữu vương nhà ta lý giải thành Tạ Sơ Thần sợ gả cho Từ Thanh, cho nên không muốn hỏi phủ.

*: khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi

Nhưng bây giờ, biểu tình tiểu thư không đúng a! ! Chẳng lẽ tiểu thư. Thật sự đối với hoàn cảnh thiếu gia là vừa gặp đã thương sao? ! !

Không có khả năng a!

Chiêu Nhi càng nghĩ càng kinh sợ, tiểu thư nàng tuy rằng không được thông minh cho lắm nhưng đầu đến nỗi. . . . chẳng lẽ lúc nàng không nhìn thấy, tiểu thư đi ngoài phố bị kịệu đụng vào đầu nên. . . . bây giờ coi trọng Tiêu Văn loại đệ nhất công tử bột vinh hạnh đứng đầu danh sách “những người bị khinh bỉ nhất kinh thành” này a!

“Tiểu thư nhà em là loại người tùy tiện đem hôn nhân của mình ra đùa sao?” Tạ Sơ Thần nguyệt Chiêu Nhi một cái, sau đó nghiêng đầu, về mặt ôn nhu nói, “Ta chỉ muốn trở thành thê tử của chàng.”

Ấm áp trong trí nhớ đưa tay là có thể chạm tới, tâm Tạ Sơ Thần ấm áp. Nàng ấy lại gần hơn giấc mơ mình một bước, một ngày nào đó, sẽ thành hiện thực .

Trầm mặc một hồi, nàng ấy khuyến khích bản thân: “Ta nhất định sẽ trở thành thê tử lý tưởng trong mắt của chàng!”

Ngày hôm nay Quý Thư Mặc bực bội lên tới mức đỉnh điểm

Tiêu Văn vậy mà không thêm xin lỗi nàng ta! Thật sự bỏ mặc nàng ta ở nhà mẹ đẻ!

Quý Thư Mặc càng nghĩ càng uất ức, một bụng tức giận canh hông không còn chỗ chứa cơn tức. Sau lại nghe nha hoàn nói, Tiêu Văn đại náo một trận ở Tạ gia, còn đưa Tạ Sơ Thần và mẫu thân của nàng ấy về Tiêu phủ, lập tức hừ lạnh một tiếng.

Muốn dùng Tạ Sơ Thần chọc tức nàng ta, cũng quá đánh giá cao mình!

Nghĩ thông suốt Tiêu Văn phách lối cố ý đưa nữ nhân hồi phủ, bất quá là muốn chọc tức mình để mình hồi tâm chuyển ý, lại xác định trong lòng Tiêu Văn, địa vị mình không ai thay thế được, hoảng hốt và lo lắng lúc đầu mới từ từ dịu xuống.

Nàng ta tin tưởng, không lâu đâu, Tiêu Văn nhất định sẽ khổ sở cầu xin nàng ta quay về, đến lúc đó, nàng ta nhất định phải giải nháo cho thật lớn, xả cơn giận này!

Quý Thư Mặc mong chờ mong chờ Tiêu Văn, còn đương sự thì căn bản đã quên mình còn một “thê tử” ở nhà mẹ đẻ, giờ khắc này hấn chìm đắm trong biển sách, ngày đầu tiên sau khi trùng sinh, hấn nỗ lực học tập, đem hết toàn lực phấn đấu khoa cử!

Chỉ là, cả ngày hôm nay Tiêu Văn bận bịu, thật sự là một muốn chết rồi, giờ lại còn thức khuya học hành, sắt thép còn không chịu nổi huống chi là người bình thường làm bằng xương bằng thịt như hấn. Cho nên, mới nhìn vào sách một lúc, ý thức Tiêu Văn bắt đầu mơ hồ không rõ.

Sau nửa nén nhang, hấn kết cục trụ không nổi, “Phù phù” một tiếng, gục đầu xuống bàn, từ từ đi vào mộng đẹp.

Đêm nay, Tiêu Văn mơ một giấc mơ, mơ thấy mùa hè tháng 6 ở Đông Ngự xuất hiện một trận tuyết lớn trăm năm khó gặp, mơ thấy một bóng lưng gầy yếu, dần dần bị tuyết trắng bao trùm.

“Tạ Sơ Thần—— Sơ Thần!”

Tiêu Văn tâm không thờ nổi, hấn liều mạng gọi, liều mạng gọi, gọi mãi gọi mãi đến lúc choàng tỉnh.

Buổi tối, Tạ Sơ Thần còn đang hưng phấn. Nàng ấy cuộn tròn thân thể, ôm bức họa trong tay nằm lăn lộn trên giường cười ngậy ngốc cả nửa ngày, trời gần sáng mới ngủ được.

Trong mơ, nàng ấy nghe được một tiếng cười nhạo quen thuộc: “Tiểu thư Tạ gia, cái nha đầu xấu xí, điều ngoa tùy hứng trong truyền thuyết đó hả? Tiêu Văn ta bụng đói ăn quăng, cũng sẽ không coi trọng nàng ấy a!”

Tạ Sơ Thần giận dữ, ném quyển sách trên tay.

Ngoài tường có tiếng người rên “Ai u”, ngay sau đó truyền đến tiếng gầm giận dữ: “Tên thối tha nào không có mắt dám ném bồn thiếu gia!”

Tạ Sơ Thần chống nạnh tức giận mắng: “Bồn tiểu thư ném đó! Người làm gì được ta! Người nói ai xấu xí, người nói ai điều ngoa tùy hứng! Nói cho người biết, người xin cưới bản tiểu thư xếp hàng dài từ cửa Nam Kinh Thành đến Tạ phủ đó! Bản tiểu thư dù bụng đói ăn quăng, cũng sẽ không coi trọng coi trọng người đâu!”

Bỗng nhiên, Tạ Sơ Thần giật mình tỉnh mộng. Nàng ấy xoa xoa huyệt Thái Dương đau nhức, phát hiện mình bị khí thế hùng hổ lúc đó của mình dọa ra toát mồ hôi lạnh.

Chàng nói đúng a! Con gái hung dữ ai thêm thích!

Tạ Sơ Thần đứng dậy, lặng lẽ đi tới bên cửa sổ, phát hiện phòng Tiêu Văn còn sáng đèn.

Trẻ như vậy, phu quân còn chưa ngủ, đang nhớ. Quý Thư Mặc sao?

Ngày hôm sau, Tiêu Văn đem theo hậu lễ và cây mây, đi ra ngoài khi chưa tới giờ Ty. Mọi người đều cho rằng Tiêu Văn hối hận, đi đón Quý Thư Mặc hồi phủ, ngay cả thám tử Quý Thư Mặc phải đi giám sát Tiêu Văn, và Tạ Sơ Thần luôn âm thầm quan tâm Tiêu Văn Tạ Sơ Thần cũng cho là vậy.

Quý Thư Mặc vừa nghe tin tình báo liền ra ngoài cửa chờ Tiêu Văn từ sớm, ai biết Tiêu Văn người ta đâu thèm đến Quý phủ, mà là đi tìm Ninh Thái Phó chịu đòn nhận tội.

Giờ Ty, cũng là lúc kết thúc tào triều, Ninh Thái Phó hồi phủ, về cùng ông còn có thái tử Sở Thi Ngọc.

Xuống xe ngựa, Ninh Thái Phó liếc về phía Tiêu Văn đứng chờ ở cửa, thấy hấn cung kính đi lên phía trước thỉnh an mình, chân mày lạnh băng vằn thành một đường.

Tuy bạn tốt lúc tán gẫu trước giờ tào triều phần khởi nói với mình, con trai nhà ông ấy rốt cục thông suốt, chỉ là trong lòng Ninh Thái Phó, Tiêu Văn chính là một khúc gỗ mục không thể chạm trở! Ông cười mỉa, nghĩ rằng Tiêu Ngọc Dung yêu con quá hoá rồi, suy nghĩ viên vông, ai ngờ hung thần lại tới cửa nhà mình nhanh như vậy.

Ông nghiêm mặt, làm bộ như không biết chuyện hỏi: “Tiêu thiếu gia, có chuyện gì?”

“Ninh Thái Phó, Văn nhi từng ngang bướng bất trị, khiến người phiền lòng tức giận, hôm nay đặc biệt tới đây chịu đòn nhận tội. Cầu Thái Phó có thể tha thứ những hành vi ngu dốt của Văn nhi, nhận Văn nhi làm học trò một lần nữa.”

Hấn nói xong, gỡ áo lên, một vòng lại một vòng bận gai * quấn trên lưng. Tầm lưng vốn trơn bóng nay máu me chi chít. Tiêu Văn quỳ rạp xuống đất, đưa lên hậu lễ mình dày công chuẩn bị, “Đây là thảo nghiên mực Văn nhi đích thân chọn lựa, hi vọng Thái Phó đại nhân thích.”

*: Mận gai (danh pháp hai phần: Prunus spinosa) là một loài mận bản địa ở châu Âu, Tây Á, và cục bộ ở tây bắc châu Phi. Đây cũng là loài cây nhập tịch

cục bộ tại New Zealand và miền đông Bắc Mỹ.

Mận gai là một loại cây rụng lá có kích cỡ cây bụi lớn hay cây nhỏ cao đến 5 m, vỏ cây hơi đen và các cành rậm rạp, cứng và có gai. Lá cây có hình bầu dục, dài 2–4.5 cm và rộng 1.2–2 cm, mép lá có răng cưa. Hoa mận gai có đường kính 1,5 cm, với năm cánh hoa màu trắng kem; hoa xuất hiện trước khi trổ lá vào đầu xuân. Mận gai là loài lưỡng tính và được côn trùng thụ phấn. Quả mận gai có đường kính 10–12 milimét (0,39–0,47 in), có màu đen với một lớp phấn màu tím xanh, chín vào mùa thu, và vẫn được thu hoạch theo lối truyền thống, ít nhất là ở Anh Quốc, và tháng 10 hay tháng 11 sau đợt sương giá đầu tiên. Quả mận gai có lớp thịt mỏng.

Nguồn: https://vi.wikipedia.org/wiki/Mận_gai

“Có một truyền thuyết về con chim chi hót một lần trong đời, nhưng hót hay nhất thế gian. Có lần nó rời tổ bay đi tìm bụi mận gai và tìm cho bằng được mới thôi. Giữa đám cành gai góc, nó cất tiếng hát bài ca của mình và lao ngực vào chiếc gai dài nhất, nhọn nhất. Vượt lên trên nỗi đau khổ khôn tả, nó vừa hót vừa lịm dần đi, và tiếng ca hân hoan ấy đáng cho cả sơn ca và họa mi phải ghen tị. Bài ca duy nhất có một không hai, bài ca phải đổi bằng tính mạng mới có được. Nhưng cả thế gian lắng đi lắng nghe, và chính thượng đế trên Thiên đình cũng mỉm cười. Bởi vì tất cả những gì tốt đẹp nhất chỉ có thể có được khi ta chịu trả giá bằng nỗi đau khổ vĩ đại... Ít ra là truyền thuyết nói như vậy”

Trích giới thiệu tác phẩm TIẾNG CHIM HÓT TRONG BỤI MẬN GAI - Tác giả: Colleen McCulough

Thao* nghiền mực bằng đá, chẻ tác rất tốt, bề mặt đá cũng rất nhẵn nhụi. Bên trong nghiền mực là mực nước đã được nghiền tốt, vô cùng đều, khi ngửi còn có mùi thơm của cây cỏ nữa, là nghiền mực đứng đầu Đông Ngụy, giá trị vạn lượng hoàng kim.

* Thao Hà : tên con sông, ở tỉnh Cam Túc, Trung Quốc

Ninh Thái Phó nhìn thoáng qua, lòng tuy đã động, nhưng mặt vẫn lạnh tanh, phát phát tay áo: “Tiêu thiếu gia biết năm nay ta soạn đề thi, nên lấy thao nghiền mực hối lộ ta trước kỳ thi đúng không?”

Có đánh chết Ninh Thái Phó cũng không tin Tiêu Văn thay đổi tính tình, thật tâm dốc lòng cầu học, ông chỉ nghĩ hắn có mưu đồ bất chính, trên danh nghĩa là tới tặng lễ vật nhưng thực chất là đi cửa sau. Đứng trước ông không biết, thẳng thắn này làm bộ làm tịch chắc muốn tiếp cận ông để đánh cắp đề thi chứ gì. Nhưng Ninh Thái Phó là người thanh liêm, tuyệt không làm việc trái pháp luật.

Kiếp trước Tiêu Văn đã từng làm chuyện ngu ngốc này, tốn công châu chực hai ngày xếp hàng chờ mua cái gọi là đáp án đề thi, kết cục một câu cũng không trúng, vừa mất công còn bị người lừa gạt mấy ngàn lượng vàng. Những việc quan trọng một đời, hắn cái nhớ cái không, nhưng tại kỳ thi hội làm lạc đề, lãng phí công sức của người in giấy, thì hắn nhớ rõ ràng.

Thi hội lấy tứ thư, Ngũ kinh làm đề mục, kiếp trước hắn đâu có học hành gì nên làm lạc đề. Vòng tiếp theo kỳ thi hội, hai đề mục quan trọng nhất, trời xui đất khiến lại là hai môn hắn dốt đặc cán mai: chính trị và thi văn đáp chủ đề giáo dục. Vậy là, nhờ công chăm chỉ ăn chơi trong những tháng năm tuổi trẻ, kiếp trước, hắn hân hạnh nộp giấy trắng.

Kiếp này, tuy hắn biết rõ đề mục, nhưng kết thúc thi hội, tới kỳ thi đình do hoàng đế đích thân giám sát. Kiếp trước hắn bị loại ngay từ vòng thi hội, hoàn toàn không biết thi đình là cái quái gì. Cho nên, trước ngày thi đình mừng 1 tháng 9, hắn phải chăm chỉ học tập, cố gắng một bước nhảy vọt.

“Thái Phó đại nhân hiểu lầm Văn nhi, Văn nhi đến đây không phải hối lộ đại nhân, mà thành tâm cầu học. Văn nhi đã hối cải để làm người mới, thỉnh Thái Phó cho Văn nhi một cơ hội!”

Tiêu Văn thành khẩn cầu xin cũng không làm Ninh Thái Phó cảm động, bởi vì thành tích bướng bỉnh của Tiêu Văn lưu lại một ấn tượng khắc sâu trong lòng ông. Ông lạnh nhạt nói: “Ninh mỗ không dám đương nổi, Tiêu thiếu gia đi tìm danh sư khác đi.”

Ninh Thái Phó bởi vì giao tình với Tiêu Ngọc Dung mới nhận Tiêu Văn làm đồ đệ, kết cục mua chuộc buộc mình, ông không muốn đi vào vết xe đổ, dạy dỗ vị Đại thiếu gia hết thuốc chữa này, chỉ sợ mình nộ khí công tâm, tái ngộ tổ tiên Ninh gia sớm, còn lần nữa trở mặt với bạn bè chí cốt.

“Thái Phó đại nhân, thật không thể cho con một cơ hội sao? Cổ nhân có dạy: Ai mà chẳng có lỗi lầm, quan trọng là biết sai mà sửa. Nhưng con cũng biết, điều quan trọng là chúng ta có nhận ra được lỗi lầm hay không? Có muốn thấy được lỗi lầm của bản thân hay không? Khi đã nhận thấy lỗi lầm của bản thân thì ta có chịu khắc phục lỗi lầm ấy hay không? Đó mới là điều quan trọng.”

“Con biết ngày xưa mình rất ngu dốt, con ngộ nghịch phạm vào nhiều sai lầm không thể tha thứ. Nhưng bây giờ con biết mình sai rồi, càng tha thiết muốn chuộc lại mọi tội lỗi mà con đã gây ra. Người ta nói: Đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại. Vì sao Thái Phó chỉ cứ khăng khăng vào quá khứ mà không cho con một cơ hội nữa?”

Tiêu Văn ngẩng đầu, nghiêm túc tuyên thệ: “Con nhất định, sẽ không làm cho Thái Phó ngài thất vọng nữa!”

Ninh Thái Phó chăm chú nhìn Tiêu Văn, trong mắt hàm chứa vài phần đánh giá. Nói khá lắm. Những lời này có lẽ Tiêu Ngọc Dung đã tốn không ít công phu dạy cho nó.

Trầm ngâm một lát, ông nghĩ ra một chiêu nhanh gọn lẹ khiến Tiêu Văn rút lui có trật tự, lập tức nhướn mày, cười như không cười nhìn người đối diện: “Nếu Tiêu thiếu gia nguyện ý chịu đòn nhận tội, vậy thì cho Ninh mỗ nhìn thấy thành ý của Tiêu thiếu gia đi. Hai canh giờ, chỉ cần Tiêu thiếu gia có thể quỳ đủ hai canh giờ, Ninh mỗ sẽ thu cậu làm đồ đệ, truyền thụ sở học cả đời của lão phu cho cậu.”

Trong lòng nói thầm, Tiêu Văn nuông chiều từ bé, ăn trắng mặc trơn, đoán chừng ngay cả nửa nén nhang không biết quỳ nổi không.

Cho rằng Tiêu Văn biết khó mà lui, không ngờ nhìn thấy Tiêu Văn vui sướng đập đầu: “Đa tạ Thái Phó cho Văn nhi một cơ hội!” Điều này làm cho Ninh Thái Phó buồn bực không thôi, mày nhủ chặt lại, về mặt y hết người tào bôn.

Chiều này của Ninh Thái Phó cực kỳ độc, lấy tính tình kiêu ngạo trước đây của Tiêu Văn, bảo hắn quỳ trước mặt bao nhiêu người, đừng nói nửa nén nhang, bằng thời gian búng ngón tay chưa chắc kiên trì được.

Nhưng Tiêu Văn bây giờ đã không còn là Tiêu Văn của ngày xưa. Hắn đã từng trải cuộc sống hàng ngày bị đánh đập như com bữa, bị đạo phổ thị chúng, lòng của hắn, da mặt của hắn bây giờ dày còn hơn kim cương, răng sói cũng chọc không thủng huống chi là mấy ánh mắt không mài được thành com của mấy người dung khác họ chẳng có bà con.

Vân Yên và Hoa Hạ kinh ngạc không thôi, đang muốn quỳ xuống cùng Tiêu Văn, lại bị Tiêu Văn dùng ánh mắt ngăn cản, ra lệnh cho hai người họ tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi chờ hắn.

Vì thế, dân chúng kinh thành liền thấy được một màn trăm năm khó gặp, Tiêu đại thiếu gia nổi tiếng vênh váo hung hăng, lại vút hết sĩ diện lưng đeo dây gai quỳ gối trước phủ Ninh Thái Phó, còn quan tâm hai thị vệ không cần chịu khổ chung với hắn?

Chuyện lạ hàng năm có, năm nay đặc biệt nhiều, có kịch hay miễn phí, ngu gì không xem? Vì thế mấy người chuyên nghề buôn dưa lê liền xông tới, nhìn Tiêu Văn như thú động vật hiếm nhưng không quý, chỉ trò, bàn tán không thôi.

Hai canh giờ, tức là phải kiên trì đến giờ Mùi*. Đúng chính Ngọ, nóng như đồ lửa, Tiêu Văn chưa từng dầm sương dãi nắng, chỉ chớp mắt, mồ hôi đổ ròng ròng xuống trán, cổ và ướt nhẹp lưng hắn.

* 2 giờ trưa

Hoạ Hạ trước giờ đối chọi với Tiêu Văn, giờ phút này cũng không giụa đồ bìm leo, mà vội vàng khuyên nhủ: “Thiếu gia, chính Ngọ* nắng gắt, quỳ hai canh giờ nữa, cơ thể cậu chịu không nổi mất! Chúng ta về nhà đi, sau đó nhờ lão gia nghĩ cách khuyên Ninh Thái Phó hồi tâm chuyển ý.”

*12h trưa

Tiêu Văn lắc đầu. Hắn không thể núp dưới bóng phụ thân cả đời, mà Ninh Thái Phó không phải loại người phụ thân nói hai ba câu có thể lay chuyển, hắn phải dùng lòng thành của mình khiến ông cảm động.

Không biết do Tiêu Văn xui xẻo, hay ông trời cố ý trừng trị hắn cái tội ngu kiếp trước. Hắn mới quỳ xuống chưa âm thầm, mây đen toàn bộ tan sạch tron. Một nén nhang sau, mặt trời càng lên càng cao, nướng mặt đất thành cái chảo đất sét nóng hừng hực, từng luồng từng luồng khí nóng đập vào mặt làm cho những người võ công cao siêu như Vân Yên và Hoạ Hạ thiếu điều muốn bộc phát bệnh dại, càng miễn bàn mấy tên chỉ biết vài đường công phu mèo quào như Tiêu Văn.

Phơi mình dưới cái nắng gay gắt, thân thể yếu ớt của Tiêu Văn mồ hôi đầm đìa, cả người lung lay sắp ngã, vài lần thiếu chút nữa kiên trì không nổi. Trong lúc mệt mỏi tầm mắt mờ hồ, hắn nghĩ tới kiếp trước Tạ Sơ Thần, cái cô nàng ngốc kia vì hắn không để ý mình mới vừa sảy thai thân thể suy yếu, quỳ dưới cái nắng như thiêu như đốt ròng rã 5 ngày 3 đêm, cầu xin cho mình.

Đồng Ngụy nằng chấy da nhưng lòng người lại vì xót xa cho người quan tâm mình nhất mà trở nên lạnh giá, nơi góc sân nắng trải dài nhưng lòng người lại không có một giọt nắng. Mọi thứ xung quanh đều khoác lên mình sự tươi trẻ của ngày mới, vạn vật đều hăng hái hòa chung nhịp sống, chỉ có thể giới, đã chừa ai đó ra...

Hốc mắt Tiêu Văn nóng lên, nước mắt không tự chủ tràn ra, hắn đã quỳ dưới ánh nắng gay gắt gần một canh giờ, như nằng ấy... lúc đó... Đôi mắt đầy si mê ấy đã từng đuổi theo hắn, bên trong chứa đựng đau thương, tuyệt vọng mà hắn do vô tình, thờ ơ không nhìn thấy. Hắn không biết rằng, kiên trì cũng cần dũng khí, vì kiên trì thật sự rất mệt mỏi. Hắn sinh ra trong nhung lụa, áo tới vron tay com tới há mồm, chưa bao giờ chịu khổ thế này. Thời gian cũng là thời gian như vậy sao hôm nay đặc biệt dài hơn mọi ngày, đầu gối hắn cảm thấy đau rất, nằng, đã trải qua như thế nào...? Chịu đựng tất cả khuất nhục, im lặng đi theo phía sau một người, thậm chí cả bóng lưng người đó cũng không thêm bổ thí cho nằng, là một sự tổn thương đến dường nào, chỉ người con gái đó hiểu, và cũng chỉ người con gái đó biết... Giá như ngày trước hắn chịu ngoan ngoãn lại, hắn sẽ thấy đôi chân cô chạy theo hắn thực ra không còn sức lực nữa, giá như lúc đó, hắn chịu bước thêm 99 bước nữa, để cho đoạn đường của người con gái ấy không còn quá xa....

Cái nắng nóng như lóc da lóc thịt, thân thể nam nhân co lại, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, bờ môi khô khốc. Nhưng Tiêu Văn vẫn cắn răng chịu đựng, không hề lên tiếng. Hai mắt khép hờ nhìn ngón tay mình, nơi đó từng bao phủ một bàn tay mảnh khảnh. Chủ nhân của bàn tay đó thật ngốc, không biết rằng bàn tay lớn chưa hẳn là ấm áp, có đôi khi người bề ngoài nhìn như chở che mới thật là người đang được bảo vệ. Tiêu Văn dùng sức nắm chặt bàn tay, biết rõ hắn không thể để mình bị đối, vậy mà hắn vẫn làm, biết rõ nắng nóng thiêu đốt sức khỏe hắn, cho dù hắn có là người sắt cũng sẽ bị bệnh, nhưng hắn lại không hề để tâm.

“Sơ Thần, đây là sự trừng phạt dành cho ta phải không? Nếu như vậy, hãy để ta đau thêm nữa được không? Vì ta biết kiếp trước nằng còn đau hơn, lúc đó nằng đã phải chịu đựng một mình, nằng phải đối mặt với nó một mình, phải không?”

Chính bản thân hắn đã làm sai, trời già mới công bằng làm sao. Đây chính là sự trừng phạt dành cho hắn.

“Phu nhân, xin lỗi...”

Khỏe môi hắn run rẩy, mọi thứ trước mắt mờ mờ ảo ảo, không ai biết, thực ra trong lòng hắn, đang đau đớn vì cái gì.

Tuyệt vọng, hối hận khôn nguôi, có thể khiến một người đàn ông mạnh mẽ nhất cũng có lúc ngày cả thờ cũng cảm thấy khó khăn.

Huống chi hấn chưa bao giờ nhận mình mạnh mẽ!!!

Nhìn Tiêu Văn nước mắt nước mũi đầm đìa, miệng meo mếu làm như sắp gào ra ăn vạ tới nơi, Ninh Thái Phó ngồi trên xe ngựa khinh thường ghét bỏ, nghĩ thầm, Tiêu Văn quả thực được nuông chiều từ bé, còn chưa đến nửa nén nhang, đã chịu không nổi khóc lóc om sòm. Có cần ông sai người đem bình sữa ra không? Ông nhìn không vừa mắt, nghĩ thầm, chỉ sợ Tiêu Văn không thể kiên trì, lập tức bước xuống xe ngựa phát tay áo đi thẳng vào phủ.

Bên cạnh Sở Thi Ngọc nhìn mà xót ruột, hấn mấy lần bước xuống xe ngựa, muốn đỡ Tiêu Văn đứng lên, Tiêu Văn lại cố chấp đòi quỳ. Hấn sợ Tiêu Văn quỳ lâu sinh bệnh, vội vàng đuổi theo Ninh Thái Phó, muốn cầu xin cho Tiêu Văn.

Ninh Thái Phó lại tưởng Tiêu Văn chịu không nổi, nhờ Sở Thi Ngọc nói giúp. Ông không vui nhặn mảy, vốn là mảy kiếm dân ra, lập tức liền biến thành chữ xuyên (川) không vui, Sở Thi Ngọc vội vàng khom người, thấp giọng nói:

“Xin Ninh Thái Phó giọng cao đánh khẽ” Dù sao cũng là biểu đệ của hấn!!!

Đứng hồi lâu cảm giác chân bắt đầu mỏi, người bên cạnh kết cục không kiên nhẫn buông một câu: “Nếu là chịu đựng không nổi, thì từ bỏ đi. Người quỳ ở đây rồi có chuyện gì, ta không biết ăn nói sao với phụ thân người”

“Có thể kiên trì.” Tiêu Văn thẳng người, trong ánh mắt còn chứa đầy sự cố chấp và kiên định nói, “Bất quá là quỳ hai canh giờ, khó khăn cỡ nào con cũng có thể vượt qua. Hi vọng Thái Phó đại nhân có thể tuân thủ lời hứa, đợi con quỳ hết hai canh giờ, khẩn cầu đại nhân thu con làm đồ đệ.”

Tiêu Văn đã Trùng sinh, không còn là Đại thiếu gia được nuông chiều từ bé, sống an nhàn sung sướng trước đây.

Khó khăn cỡ nào, hấn đều có thể vượt qua.

Gian khổ tới đâu, hấn đều có thể chịu đựng.

Chỉ cầu cả đời này, mình có thể bảo vệ được Tiêu gia, chăm sóc tốt người mình muốn chăm sóc

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cùng Chiều Thê Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 22

Trong phòng, hai cha con thân mật trò chuyện, Liễu thị bưng canh hạt sen đứng ngoài cửa nghe lén, ghen tỵ muốn điên lên.

Những năm gần đây, bà làm mọi cách ly gián Tiêu Ngọc Dung và Tiêu Văn, âm thầm bồi dưỡng Tiêu Văn thành phú nhị đại du thủ du thực, làm mọi cách cho con trai bảo bối mình lên tiếm quyền con vợ cả. Không ngờ con trai mình còn chưa được Tiêu Ngọc Dung coi trọng, thì Tiêu Văn vừa kết hôn xong đã thay đổi nhanh chóng, chộc Tiêu Ngọc Dung vui về!

Thu lại hận ý với Tiêu Văn và khát vọng nắm trọn quyền lực ở Tiêu gia, Liễu thị mỉm cười đẩy cửa đi vào, làm bộ như không phải có ý cắt ngang cuộc trò chuyện giữa Tiêu Ngọc Dung và Tiêu Văn.

“Lão gia, tôi có nấu canh sườn hầm hạt sen.”

Liễu thị cười cười bưng canh hạt sen mình tốn công nấu công, ai ngờ Tiêu Ngọc Dung đỡ lấy chủyên qua tay Tiêu Văn, còn quan tâm dặn dò: “Văn Nhi, canh hạt sen kiện tỳ hòa vị, có tác dụng bổ huyết khí, định tâm an thần, rất tốt cho xương. Cả ngày hôm nay con bôn ba nhiều chắc đã mệt, ăn nhiều một chút.”

Tình cha yêu thương con vô bờ bến làm Tiêu Văn ấm lòng. Hấn vươn tay ra định tiếp nhận cái chén trên tay Tiêu Ngọc Dung, lại thấy ánh mắt giết người của Liễu thị, không khỏi dừng lại động tác, như cười như không nói: “Đây là Liễu di nương đặc biệt làm cho cha, Văn Nhi sao dám chiếm làm của riêng, cha cứ dùng đi. Đêm cũng đã khuya, Văn Nhi không quấy rầy cha nghỉ ngơi.”

Tiêu gia có hơn mười người làm quan, ngoại trừ dòng chính nhất phẩm đại tướng quân Tiêu Bình đã qua đời, dòng chính nhị phẩm Thượng Thư bộ bình Tiêu Ngọc Dung, còn có năm sáu người dòng thứ mang phẩm quan. Ngoài ra, Tiêu gia sở hữu vài chục cửa hàng, hơn mười tỉnh thành được ban thưởng qua các triều đại, còn có hai ngọn núi, ruộng nước ruộng cạn, năm điền trang rộng lớn chỉ chuyên trồng cây ăn quả, cùng với rừng trúc diện tích cực lớn.

Nói chung, Tiêu Văn đích trưởng tử* dòng chính, là người đứng đầu trong danh sách thừa kế sản nghiệp Tiêu gia.

*: con trai lớn của vợ lớn, có nhiều gia đình vợ nhỏ sinh con trai trước vợ lớn, đứa con trai đó sẽ gọi là thứ trưởng tử.

Tiêu Khinh Như là thứ tử*, con vợ nhỏ thì không thể phụng thờ tổ miếu, tế tự và kế thừa phong tục của tổ phụ, nhưng nếu không có đích tử, hoặc là đích tử rất là ngu ngốc vô dụng, thứ tử có tư cách thay thế đích tử kế thừa phủ đệ, nhưng tổ nghiệp thì phải truyền lại cho con trai vợ cả dòng thứ kế thừa.

*: đưa con trai kế trong gia đình do vợ nhỏ sinh ra.

Kiếp trước, Tiêu Khinh Như từng có tâm tư này, chọc Tiêu Ngọc Dung nổi cơn thịnh nộ. Nhưng lúc đó Tiêu Văn quá chán ghét Tiêu Khinh Như và Tiêu Ngọc Dung, hoàn toàn không quan tâm, bây giờ hẳn suy nghĩ nửa ngày, vẫn không nhớ nổi Tiêu Khinh Như đã làm cái gì, chỉ mang máng Tiêu Khinh Như và Liễu thị từng động tay động chân vào sổ kết toán của Tiêu gia.

Sau khi rời khỏi viện Tiêu Ngọc Dung, Tiêu Văn không về phòng, mà đi thu gom một vòng Tàng Thư Các.

Vân Yên và Họa Hạ được Tiêu Văn phái đi chăm sóc Thẩm thị và hỏi thăm tin tức đã chờ rất lâu trong viện, thấy Tiêu Văn ôm một chồng sách về, đều ngày ra như phỗng.

Họa Hạ kinh ngạc nói: “Thiếu gia, cậu muốn đọc sách?! Ngày mai mặt trời mọc từ hướng Tây rồi?”

“Ngày mai mặt trời sẽ không mọc từ hướng Tây, nhưng thiếu gia nhà người từ hôm nay trở đi, sẽ nghiêm túc học hành, mỗi ngày đều tiến về phía trước.” Tiêu Văn thúc cùi chỏ vào người Họa Hạ, sau đó nghiêm túc hỏi, “Tạ Thanh Vinh thế nào?”

Họa Hạ sùng sốt một chút, sau đó cười hì hì nói: “Thiếu gia cao minh, bố trí một cái bẫy tuyệt vời như thế.”

Vừa rồi, Họa Hạ theo lời căn dặn của Tiêu Văn, lo lót ngân lượng cho bọn nha sai, nhờ thế Tạ Thanh Vinh bị đánh dã man 60 đại bản, còn bị ăn com tù ba ngày làm gương cho kẻ khác, vì cái tội xấc láo với người làm cha mẹ của dân. Còn Tạ Trầm do không có tiền trả lại cho Từ Thanh nên đành phải khóc lóc sụt sùi theo Từ Thanh về Từ gia.

“Bây giờ Tạ Hi gấp đến độ xoay vòng vòng, chạy khắp nơi vay tiền cứu người, bắt quá nô tài làm theo lời thiếu gia căn dặn, chuẩn bị đầu đó xong xuôi, chỉ sợ Tạ Thanh Vinh không còn mạng ra khỏi nhà lao!”

Mọi chuyện đều trong tầm không chế của Tiêu Văn. Hắn không tỏ thái độ gì, chỉ là trầm giọng hỏi: “Chuyện ba năm trước, người tra ra được gì rồi?”

Họa Hạ lắc lắc đầu: “Thời gian gấp gáp, nô tài chỉ tra ra một số việc. Ba năm trước, Tạ Hân Tuyền đi làm ăn ở Ninh Châu, trên đường hồi kinh chột xe ngựa bị rơi, xe ngựa rơi xuống vách núi, ông ta và xa phu đều mất mạng. Chăng qua, nô tài điều tra được một việc, trước khi Tạ Hân Tuyền gặp chuyện không may, Tạ Thanh Vinh đánh bạc thua một số tiền lớn, nhưng sau khi Tạ Hân Tuyền mất, lại đột nhiên trả sạch. Lúc đó ông ta cố ý tiếp cận Thẩm Phu Nhân và Tạ tiểu thư, đối xử rất tốt với hai người họ, mãi đến lúc ông ta cướp hết quyền hành của Thẩm Phu Nhân, mới lộ nguyên hình. Nay Tạ gia bị ông gặm cắn hầu như không còn, ông ta liền bán Tạ tiểu thư trả nợ. Thực sự đáng kinh tởm!”

Sau khi tức giận bất bình thay Tạ Sơ Thần, Họa Hạ gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Tạ tiểu thư thực khác với lời đồn a...”

“Ba năm trước, Tạ tiểu thư từng mất tích...” Vân Yên bỗng nhiên chen vào, nói ra chuyện mình thăm dò từ Chiêu Nhi, “Tạ lão gia mới qua đời được một ngày, Tạ tiểu thư mất tích. Thẩm Phu Nhân bị mù, không chỉ vì Tạ lão gia qua đời bị thương quá độ, mà còn vì, lúc đó, mọi người đồn rằng, Tạ tiểu thư mất tích gặp bất trắc... Chỉ là, ba ngày sau, Tạ tiểu thư tự mình về nhà. Kể từ ngày đó, nàng ấy cũng thay đổi.”

Chột xe ngựa Tạ Hân Tuyền tự xưng bị sát? Thẩm thị đau thương quá độ dẫn đến mù loà? Tạ Sơ Thần đang yên đang lành ở trong nhà lại mất tích?

Đã đoán chuyện Thẩm thị do Tạ Thanh Vinh động tay động chân, còn mấy chuyện kia, là trùng hợp, hay là...?

Tiêu Văn chau mày, phân phó: “Họa Hạ, người lại cẩn thận tra một chút, ba năm trước Tạ Hân Tuyền gặp chuyện không may và chuyện Tạ Sơ Thần mất tích có liên quan tới Tạ Thanh Vinh hay không. Vân Yên, người đi thăm dò Quý Thụ Mặc và Quý gia xem xem năm đó, lúc ta tài trợ Quý gia, kinh tế có thật sự khó khăn như họ nói hay không.”

Vân Yên ngập ngừng một lúc lâu, mới lấy can đảm hỏi: “Thiếu gia, cậu nghi ngờ Thiếu Phu Nhân?”

Tiêu Văn cười gằn: “Thiếu Phu Nhân? Nàng ta, không xứng làm Phu Nhân của ta. Nàng ta, chính là kẻ thù của Tiêu Văn này!”

Ánh mắt hắn bây giờ như muốn giết người phóng hỏa đốt nhà đập từ đường dọa Vân Yên cũng phải sợ, Vân Yên ngẩn người, đang cố suy tư vì sao Tiêu Văn từ “Thâm tình” biến thành “Đại hận” thì chỉ nghe Tiêu Văn sâu kín nói: “Theo dõi nhất cử nhất động của Quý gia, báo cáo với ta.”

“Dạ, thiếu gia.”

Tiêu Văn chịu đòn nhận tội

Lúc ăn com tối, trong đầu Tạ Sơ Thần toàn là hình ảnh Tiêu Văn anh hùng cứu mỹ nhân, bóng dáng kia tái hiện lại khoảng hồi ức đẹp nhất trong trí nhớ của mình, làm cho tim của nàng ấy đập loạn như nai con thấy bác thợ săn.

Nàng ấy hưng phấn a, cao hứng a, nhất thời cảm giác thèm ăn dâng cao như điều gặp gió. Nhưng mới ăn được vài chén, lại sợ mình béo lên khiến Tiêu Văn ghét bỏ, vì thế vênh môi cười trộm, cái miệng nhỏ dính đầy com, gương mặt chìm trong ái tình ngu không văn chương nào có thể diễn tả hết làm Chiêu Nhi dựng tóc gáy, cảm giác như mình đang thấy quỷ sống!

Tiểu thư bị Tiêu Văn bỏ bùa mê, lú nặng lắm rồi!!!

Chiêu Nhi bóp cổ tay, muốn khuyên tiểu thư nhà nàng đừng dễ tin người, nhưng nghĩ lại biểu hiện hôm nay của Tiêu Văn không tệ, miễn cưỡng có thể gọi là đại ân nhân của bọn họ! Không chỉ hóa giải nguy nan của tiểu thư, còn bận bịu tìm cách chữa bệnh cho Phu quân! Đại ân đại đức như thế, mình không nên lấy oán trả ơn.....

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, tiểu nha đầu nhăn nhó, quyết định sẽ không nói xấu Tiêu Văn, trái lại áp úng nói: “Tiểu thư, hồi sáng, thật ra Chiêu Nhi đã nói dối cô.....”

Tạ Sơ Thần nghi ngờ nhìn lại, Chiêu Nhi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Tối hôm qua là Tiêu thiếu gia bông tiểu thư về, còn bôi thuốc cho tiểu thư, sau đó ôm tiểu thư ngủ một đêm. Tiêu thiếu gia thức dậy sớm, đích thân thay quần áo cho cô, sau đó ân cần đắp chăn cho cô, xong xuôi đầu đó cậu ấy mới rời đi. Khi đó, Chiêu Nhi đã tỉnh, luôn ở bên cạnh nhìn trộm. Sáng nay nói dối, là bởi vì Tiêu thiếu gia đã có Phu quân, sợ tiểu thư bị nhu tình giả dối lừa gạt, cho nên cố ý ác độc hóa Tiêu thiếu gia.....”

Chiêu Nhi nói năng lộn xộn, nàng ta không biết tối qua Tạ Sơ Thần có ới lên người Tiêu Văn. Nhưng Tiêu Văn tự dưng tốt bụng đột xuất thay áo cho tiểu thư, vậy chắc là đúng rồi.

Hên xui!!! Nói trúng thì trúng, không trúng cũng chẳng sao!!! Dù sao nàng cũng đang nói tốt cho Tiêu Văn, áng mây thối đó phải cảm kích nàng mới đúng!

Thế mới nói, đại trai là một loại bệnh dễ lây. Cô nàng Chiêu Nhi nào đó chỉ vì muốn gây ấn tượng tốt đẹp với người nào đó, trong một giây phút nào đó bán tiểu thư nhà mình không thương tiếc!!!

Nhìn sắc mặt Tạ Sơ Thần càng ngày càng u ám, Chiêu Nhi chột dạ cúi đầu, áy náy nói: “Tiểu thư, thực xin lỗi, Chiêu Nhi không cố ý.....”

Bỗng nhiên, Tạ Sơ Thần cười rạng rỡ, ánh mắt vụt sáng như sao, không che dấu nổi hạnh phúc. Nàng ấy đột nhiên cầm tay Chiêu Nhi, lắc tới lắc lui, kích động nói: “Phu quân thật không có trách ta?!”

Nàng ấy chỉ sợ, chỉ sợ Tiêu Văn trách mình phá hôn lễ, làm rạn nứt tình cảm của hắn và Quý Thư Mặc.

Chiêu Nhi sừng sốt, còn chưa trả lời, chỉ nghe Tạ Sơ Thần hưng phấn nói tiếp: “Chàng thật sự ôn nhu bôi thuốc cho ta? Ôm ta ngủ một đêm? Thay quần áo cho ta? Đắp chăn cho ta?”

Nghĩ như vậy, nàng ấy ôm hai má nóng hổi, xấu hổ nói: “Ai, tại sao tối hôm qua ta lại ngủ như chết thế chứ..... cơ hội tốt như vậy mà.....”

Chiêu Nhi chính thức đứng hình tại chỗ, lòng tự hỏi tiểu thư nàng còn câu gì hay hơn nữa không?

Tiểu thư à, vậy cô muốn người ta làm gì cô???

Chiêu Nhi nhìn Tạ Sơ Thần bỏ nát não cố gắng tưởng tượng lại tình cảnh tối hôm qua, trong lòng cảm thán. Về mặt si ngốc của ai kia làm mặt và gáy của nàng (Chiêu Nhi) đầy vạch đen, thật sự không thể nhìn nổi.

Tiểu thư à, bót bót dùm em cái, cô như vậy em còn sợ hoảng gì con trai nhà người ta.

Nửa ngày, Chiêu Nhi quyết định phớt lờ bộ dạng ngốc nghếch của Tạ Sơ Thần — nếu cứ nhìn nàng sẽ có một loại ảo giác, mình đang làm công cho cái loài nào đó chứ không phải loài người.

Á Á. Nàng là nô tỳ cho “cái loài không phải loài người”, vậy thì nàng cũng là.....

Càng nghĩ càng sợ, vì để cứu vãn hình tượng của mình, Chiêu Nhi nghiêm túc hỏi người nào đó đang thả hồn phiêu bồng trên mây xuống: “Tiểu thư, cô gả vào Tiêu gia, không phải vì tránh né hôn sự với Từ gia sao? Tại sao lại vì Tiêu Văn ôn nhu mà vui, vì mấy lời nói độc địa của Tiêu Văn mà thương tâm vậy.....”

Chiêu Nhi hoàn toàn không biết việc Tạ Sơ Thần bị gả bán, cũng không biết Tạ Sơ Thần từng đi tìm Tiêu Văn, chính là ngày hôm qua khi Tạ Sơ Thần trèo tường ra phủ vô tình bị Chiêu Nhi nhìn thấy, Chiêu Nhi liền đi theo chơi cho biết.

Còn vì sao Tạ Sơ Thần mới vừa nghe về nhà thì hoa dung thất sắc* được Chiêu Huệ hiền thánh nhân hữu vương nhà ta lý giải thành Tạ Sơ Thần sợ gả cho Từ Thanh, cho nên không muốn hỏi phủ.

*: khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi

Nhưng bây giờ, biểu tình tiểu thư không đúng a!!! Chẳng lẽ tiểu thư..... Thật sự đối với hoàn cảnh thiếu gia là vừa gặp đã thương sao??!!

Không có khả năng a!

Chiêu Nhi càng nghĩ càng kinh sợ, tiểu thư nàng tuy rằng không được thông minh cho lắm nhưng đầu đến nỗi..... chẳng lẽ lúc nàng không nhìn thấy, tiểu thư đi ngoài phố bị kẻ dụ dỗ vào đầu nên... bây giờ coi trọng Tiêu Văn loại đệ nhất công tử bột vinh hạnh đứng đầu danh sách “những người bị khinh bỉ

nhất kinh thành” này a!

“Tiểu thư nhà em là loại người tùy tiện đem hôn nhân của mình ra đùa sao?” Tạ Sơ Thần nguyệt Chiêu Nhi một cái, sau đó nghiêng đầu, vẻ mặt ôn nhu nói, “Ta chỉ muốn trở thành thê tử của chàng.....”

Ấm áp trong trí nhớ đưa tay là có thể chạm tới, tâm Tạ Sơ Thần ấm áp. Nàng ấy lại gần hơn giấc mơ mình một bước, một ngày nào đó, sẽ thành hiện thực.

Trầm mặc một hồi, nàng ấy khuyến khích bản thân: “Ta nhất định sẽ trở thành thê tử lý tưởng trong mắt của chàng!”

Ngày hôm nay Quý Thư Mặc bực bội lên tới mức đỉnh điểm

Tiêu Văn vậy mà không thêm xin lỗi nàng ta! Thật sự bỏ mặc nàng ta ở nhà mẹ đẻ!

Quý Thư Mặc càng nghĩ càng uất ức, một bụng tức giận cảnh hông không còn chỗ chứa cơn tức. Sau lại nghe nha hoàn nói, Tiêu Văn đại náo một trận ở Tạ gia, còn đưa Tạ Sơ Thần và mẫu thân của nàng ấy về Tiêu phủ, lập tức hừ lạnh một tiếng.

Muốn dùng Tạ Sơ Thần chọc tức nàng ta, cũng quá đánh giá cao mình!

Nghĩ thông suốt Tiêu Văn phách lối cố ý đưa nữ nhân hồi phủ, bất quá là muốn chọc tức mình để mình hồi tâm chuyển ý, lại xác định trong lòng Tiêu Văn, địa vị mình không ai thay thế được, hoảng hốt và lo lắng lúc đầu mới từ từ dịu xuống.

Nàng ta tin tưởng, không lâu đâu, Tiêu Văn nhất định sẽ khổ sở cầu xin nàng ta quay về, đến lúc đó, nàng ta nhất định phải giải thoát cho thật lớn, xả cơn giận này!

Quý Thư Mặc mong chờ mong chờ Tiêu Văn, còn đương sự thì căn bản đã quên mình còn một “thê tử” ở nhà mẹ đẻ, giờ khắc này hần chìm đắm trong biển sách, ngày đầu tiên sau khi trùng sinh, hần nỗ lực học tập, đem hết toàn lực phấn đấu khoa cử!

Chỉ là, cả ngày hôm nay Tiêu Văn bận bịu, thật sự là một muốn chết rồi, giờ lại còn thức khuya học hành, sắt thép còn không chịu nổi huống chi là người bình thường làm bằng xương bằng thịt như hần. Cho nên, mới nhìn vào sách một lúc, ý thức Tiêu Văn bắt đầu mơ hồ không rõ.

Sau nửa nén nhang, hần kết cục trụ không nổi, “Phù phù” một tiếng, gục đầu xuống bàn, từ từ đi vào mộng đẹp.

Đêm nay, Tiêu Văn mơ một giấc mơ, mơ thấy mùa hè tháng 6 ở Đông Ngự xuất hiện một trận tuyết lớn trăm năm khó gặp, mơ thấy một bóng lưng gầy yếu, dần dần bị tuyết trắng bao trùm.

“Tạ Sơ Thần—— Sơ Thần!” Tiêu Văn tâm không thở nổi, hần liều mạng gọi, liều mạng gọi, gọi mãi gọi mãi đến lúc choáng tỉnh.

Buổi tối, Tạ Sơ Thần còn đang hưng phấn. Nàng ấy cuộn tròn thân thể, ôm bức họa trong tay nằm lăn lộn trên giường cười ngây ngốc cả nửa ngày, trời gần sáng mới ngủ được.

Trong mơ, nàng ấy nghe được một tiếng cười nhạo quen thuộc: “Tiểu thư Tạ gia, cái nha đầu xấu xí, điêu ngoa tùy hứng trong truyền thuyết đó hả? Tiêu Văn ta bụng đói ăn quăng, cũng sẽ không coi trọng nàng ấy a!”

Tạ Sơ Thần giận dữ, ném quyển sách trên tay.

Ngoài tường có tiếng người rên “Ai ư”, ngay sau đó truyền đến tiếng găm giận dữ: “Tên thói tha nào không có mắt dám ném bẩn thiếu gia!”

Tạ Sơ Thần chống nạnh tức giận mắng: “Bỏ tiểu thư ném đó! Người làm gì được ta! Người nói ai xấu xí, người nói ai điêu ngoa tùy hứng! Nói cho người biết, người xin cưới bản tiểu thư xếp hàng dài từ cửa Nam Kinh Thành đến Tạ phủ đó! Bản tiểu thư dù bụng đói ăn quăng, cũng sẽ không coi trọng coi trọng người đâu!”

Bỗng nhiên, Tạ Sơ Thần giật mình tỉnh mộng. Nàng ấy xoa xoa huyệt Thái Dương đau nhức, phát hiện mình bị khí thể hùng hổ lúc đó của mình dọa ra toát mồ hôi lạnh.

Chàng nói đúng a! Con gái hung dữ ai thêm thích!

Tạ Sơ Thần đứng dậy, lạng lẽ đi tới bên cửa sổ, phát hiện phòng Tiêu Văn còn sáng đèn.

Trễ như vậy, phu quân còn chưa ngủ, đang nhớ..... Quý Thư Mặc sao?

Ngày hôm sau, Tiêu Văn đem theo hậu lễ và cây mây, đi ra ngoài khi chưa tới giờ Ty. Mọi người đều cho rằng Tiêu Văn hối hận, đi đón Quý Thư Mặc hồi phủ, ngay cả thám tử Quý Thư Mặc phải đi giám sát Tiêu Văn, và Tạ Sơ Thần luôn âm thầm quan tâm Tiêu Văn Tạ Sơ Thần cũng cho là vậy.

Quý Thư Mặc vừa nghe tin tình báo liền ra ngoài cửa chờ Tiêu Văn từ sớm, ai biết Tiêu Văn người ta đâu thêm đến Quý phủ, mà là đi tìm Ninh Thái Phó chịu đòn nhận tội.

Giờ Ty, cũng là lúc kết thúc tảo triều, Ninh Thái Phó hồi phủ, về cùng ông còn có thái tử Sở Thi Ngọc.

Xuống xe ngựa, Ninh Thái Phó liếc về phía Tiêu Văn đứng chờ ở cửa, thấy hần cung kính đi lên phía trước thỉnh an mình, chân mày lạnh băng vận thành một đường.

Tuy bạn tốt lúc tán gẫu trước giờ tảo triều phần khởi nói với mình, con trai nhà ông ấy rốt cục thông suốt, chỉ là trong lòng Ninh Thái Phó, Tiêu Văn chính là một khúc gỗ mục không thể chạm trở! Ông cười mỉa, nghĩ rằng Tiêu Ngọc Dung yêu con quá hoá rồi, suy nghĩ viên vông, ai ngờ hung thần lại tới cửa nhà mình nhanh như vậy.

Ông nghiêm mặt, làm bộ như không biết chuyện hỏi: “Tiêu thiếu gia, có chuyện gì?”

“Ninh Thái Phó, Văn nhi từng ngang bướng bất trị, khiến người phiền lòng tức giận, hôm nay đặc biệt tới đây chịu đòn nhận tội. Cầu Thái Phó có thể tha thứ những hành vi ngu dốt của Văn nhi, nhận Văn nhi làm học trò một lần nữa ”

Hắn nói xong, giở áo lên, một vòng lại một vòng bận gai * quấn trên lưng. Tầm lưng vốn trơn bóng nay máu me chi chít. Tiêu Văn quỳ rạp xuống đất, đưa lên hậu lễ mình dày công chuẩn bị, “Đây là thảo nghiên mực Văn nhi đích thân chọn lựa, hi vọng Thái Phó đại nhân thích.”

*: Mận gai (danh pháp hai phần: *Prunus spinosa*) là một loài mận bản địa ở châu Âu, Tây Á, và cục bộ ở tây bắc châu Phi. Đây cũng là loài cây nhập tịch cục bộ tại New Zealand và miền đông Bắc Mỹ.

Mận gai là một loại cây rụng lá có kích cỡ cây bụi lớn hay cây nhỏ cao đến 5 m, vỏ cây hơi đen và các cành rậm rạp, cứng và có gai. Lá cây có hình bầu dục, dài 2–4.5 cm và rộng 1.2–2 cm, mép lá có răng cưa. Hoa mận gai có đường kính 1,5 cm, với năm cánh hoa màu trắng kem; hoa xuất hiện trước khi trở lá vào đầu xuân. Mận gai là loài lưỡng tính và được côn trùng thụ phấn. Quả mận gai có đường kính 10–12 milimét (0,39–0,47 in), có màu đen với một lớp phấn màu tím xanh, chín vào mùa thu, và vẫn được thu hoạch theo lối truyền thống, ít nhất là ở Anh Quốc, và tháng 10 hay tháng 11 sau đợt sương giá đầu tiên. Quả mận gai có lớp thịt mỏng.

Nguồn: https://vi.wikipedia.org/wiki/Mận_gai

“Có một truyền thuyết về con chim chi hót một lần trong đời, nhưng hót hay nhất thế gian. Có lần nó rời tổ bay đi tìm bụi mận gai và tìm cho bằng được mới thôi. Giữa đám cành gai góc, nó cất tiếng hát bài ca của mình và lao ngực vào chiếc gai dài nhất, nhọn nhất. Vượt lên trên nỗi đau khổ khôn tả, nó vừa hót vừa lịm dần đi, và tiếng ca hân hoan ấy đáng cho cả sơn ca và họa mi phải ghen tị. Bài ca duy nhất có một không hai, bài ca phải đổi bằng tính mạng mới có được. Nhưng cả thế gian lặng đi lắng nghe, và chính thượng đế trên Thiên đình cũng mỉm cười. Bởi vì tất cả những gì tốt đẹp nhất chỉ có thể có được khi ta chịu trả giá bằng nỗi đau khổ vĩ đại... Ít ra là truyền thuyết nói như vậy”

Trích giới thiệu tác phẩm TIẾNG CHIM HÓT TRONG BỤI MẬN GAI - Tác giả: Colleen McCulough

Thao* nghiên mực bằng đá, chế tác rất tốt, bề mặt đá cũng rất nhẵn nhụi. Bên trong nghiên mực là mực nước đã được nghiên tốt, vô cùng đều, khi ngửi còn có mùi thơm của cây cỏ nữa, là nghiên mực đứng đầu Đông Ngụy, giá trị vạn lạng hoàng kim.

* Thao Hà: tên con sông, ở tỉnh Cam Túc, Trung Quốc

Ninh Thái Phó nhìn thoáng qua, lòng tuy đã động, nhưng mặt vẫn lạnh tanh, phát phát tay áo: “Tiêu thiếu gia biết năm nay ta soạn đề thi, nên lấy thảo nghiên mực hồi lộ ta trước kỳ thi đúng không?”

Có đánh chết Ninh Thái Phó cũng không tin Tiêu Văn thay đổi tính tình, thật tâm dốc lòng cầu học, ông chỉ nghĩ hắn có mưu đồ bất chính, trên danh nghĩa là tới tặng lễ vật nhưng thực chất là đi cửa sau. Đứng tưởng ông không biết, thằng nhóc này làm bộ làm tịch chắc muốn tiếp cận ông để đánh cắp đề thi chứ gì. Nhưng Ninh Thái Phó là người thanh liêm, tuyệt không làm việc trái pháp luật.

Kiếp trước Tiêu Văn đã từng làm chuyện ngu ngốc này, tốn công châu chực hai ngày xếp hàng chờ mua cái gọi là đáp án đề thi, kết cục một câu cũng không trúng, vừa mất công còn bị người lừa gạt mấy ngàn lạng vàng. Những việc quan trọng một đời, hắn cái nhớ cái không, nhưng tại kỳ thi hội làm lạc đề, lãng phí công sức của người in giấy, thì hắn nhớ rõ ràng.

Thi hội lấy tứ thư, Ngũ kinh làm đề mục, kiếp trước hắn đâu có học hành gì nên làm lạc đề. Vòng tiếp theo kỳ thi hội, hai đề mục quan trọng nhất, trời xui đất khiến lại là hai môn hắn dốt đặc cán mai: chính trị và thi văn đáp chủ đề giáo dục. Vậy là, nhờ công chăm chỉ ăn chơi trong những tháng năm tuổi trẻ, kiếp trước, hắn hân hạnh nộp giấy trắng.

Kiếp này, tuy hắn biết rõ đề mục, nhưng kết thúc thi hội, tới kỳ thi đình do hoàng đế đích thân giám sát. Kiếp trước hắn bị loại ngay từ vòng thi hội, hoàn toàn không biết thi đình là cái quái gì. Cho nên, trước ngày thi đình mừng 1 tháng 9, hắn phải chăm chỉ học tập, cố gắng một bước nhảy vọt.

“Thái Phó đại nhân hiểu lầm Văn nhi, Văn nhi đến đây không phải hồi lộ đại nhân, mà thành tâm cầu học. Văn nhi đã hồi cải để làm người mới, thỉnh Thái Phó cho Văn nhi một cơ hội!”

Tiêu Văn thành khẩn cầu xin cũng không làm Ninh Thái Phó cảm động, bởi vì thành tích bướng bỉnh của Tiêu Văn lưu lại một ấn tượng khắc sâu trong lòng ông. Ông lạnh nhạt nói: “Ninh mỗ không đảm đương nổi, Tiêu thiếu gia đi tìm danh sư khác đi.”

Ninh Thái Phó bởi vì giao tình với Tiêu Ngọc Dung mới nhận Tiêu Văn làm đồ đệ, kết cục mua chuộc buộc mình, ông không muốn đi vào vết xe đổ, dạy dỗ vị Đại thiếu gia hết thuốc chữa này, chỉ sợ mình nộ khí công tâm, tái ngộ tổ tiên Ninh gia sớm, còn lần nữa trở mặt với bạn bè chí cốt.

“Thái Phó đại nhân, thật không thể cho con một cơ hội sao? Cổ nhân có dạy: Ai mà chẳng có lỗi lầm, quan trọng là biết sai mà sửa. Nhưng con cũng

biết, điều quan trọng là chúng ta có nhận ra được lỗi lầm hay không? Có muốn thấy được lỗi lầm của bản thân hay không? Khi đã nhận thấy lỗi lầm của bản thân thì ta có chịu khắc phục lỗi lầm ấy hay không? Đó mới là điều quan trọng.”

“Con biết ngày xưa mình rất ngu dốt, con ngộ nghịch phạm vào nhiều sai lầm không thể tha thứ. Nhưng bây giờ con biết mình sai rồi, càng tha thiết muốn chuộc lại mọi tội lỗi mà con đã gây ra. Người ta nói: Đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại. Vì sao Thái Phó chỉ cứ khăng khăng vào quá khứ mà không cho con một cơ hội nữa?”

Tiêu Văn ngẩng đầu, nghiêm túc tuyên thệ: “Con nhất định, sẽ không làm cho Thái Phó ngài thất vọng nữa!”

Ninh Thái Phó chăm chú nhìn Tiêu Văn, trong mắt hàm chứa vài phần đánh giá. Nói khá lắm. Những lời này có lẽ Tiêu Ngọc Dung đã tốn không ít công phu dạy cho nó.

Trầm ngâm một lát, ông nghĩ ra một chiêu nhanh gọn lẹ khiến Tiêu Văn rút lui có trật tự, lập tức nhướn mày, cười như không cười nhìn người đối diện: “Nếu Tiêu thiếu gia nguyện ý chịu đòn nhận tội, vậy thì cho Ninh mỗ nhìn thấy thành ý của Tiêu thiếu gia đi. Hai canh giờ, chỉ cần Tiêu thiếu gia có thể quỳ đủ hai canh giờ, Ninh mỗ sẽ thu cậu làm đồ đệ, truyền thụ sở học cả đời của lão phu cho cậu.”

Trong lòng nói thầm, Tiêu Văn nuông chiều từ bé, ăn trắng mặc trơn, đoán chừng ngay cả nửa nén nhang không biết quỳ nổi không.

Cho rằng Tiêu Văn biết khó mà lui, không ngờ nhìn thấy Tiêu Văn vui sướng đập đầu: “Đa tạ Thái Phó cho Văn nhi một cơ hội!” Điều này làm cho Ninh Thái Phó buồn bực không thôi, mày nhướn chặt lại, vẻ mặt y hệt người táo bón.

Chiều này của Ninh Thái Phó cực kỳ độc, lấy tính tình kiêu ngạo trước đây của Tiêu Văn, bảo hắn quỳ trước mặt bao nhiêu người, đừng nói nửa nén nhang, bằng thời gian búng ngón tay chưa chắc kiên trì được.

Nhưng Tiêu Văn bây giờ đã không còn là Tiêu Văn của ngày xưa. Hắn đã từng trải cuộc sống hàng ngày bị đánh đập như com bữa, bị đạo phở thị chúng, lòng của hắn, da mặt của hắn bây giờ dày còn hơn kim cương, răng sói cũng chọc không thủng huống chi là mấy ánh mắt không mài được thành com của mấy người dung khác họ chẳng có bà con.

Vân Yên và Hoa Hạ kinh ngạc không thôi, đang muốn quỳ xuống cùng Tiêu Văn, lại bị Tiêu Văn dùng ánh mắt ngăn cản, ra lệnh cho hai người họ tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi chờ hắn.

Vì thế, dân chúng kinh thành liền thấy được một màn trăm năm khó gặp, Tiêu đại thiếu gia nổi tiếng vênh vào hung hăng, lại vứt hết sĩ diện lưng đeo dây gai quỳ gối trước phủ Ninh Thái Phó, còn quan tâm hai thị vệ không cần chịu khổ chung với hắn?

Chuyện lạ hàng năm có, năm nay đặc biệt nhiều, có kịch hay miễn phí, ngu gì không xem? Vì thế mấy người chuyên nghề buôn dưa lê liền xông tới, nhìn Tiêu Văn như thứ động vật hiếm nhưng không quý, chỉ trò, bàn tán không thôi.

Hai canh giờ, tức là phải kiên trì đến giờ Mùi*. Đúng chính Ngọ, nóng như đổ lửa, Tiêu Văn chưa từng dầm sương dài nắng, chỉ chớp mắt, mồ hôi đổ ròng ròng xuống trán, cổ và ướt nhẹp lưng hắn.

* 2 giờ trưa

Hoa Hạ trước giờ đối chọi với Tiêu Văn, giờ phút này cũng không giàu đồ bìm leo, mà vội vàng khuyên nhủ: “Thiếu gia, chính Ngọ* nắng gắt, quỳ hai canh giờ nữa, cơ thể cậu chịu không nổi mất! Chúng ta về nhà đi, sau đó nhờ lão gia nghĩ cách khuyên Ninh Thái Phó hồi tâm chuyển ý.”

*12h trưa

Tiêu Văn lắc đầu. Hắn không thể núp dưới bóng phụ thân cả đời, mà Ninh Thái Phó không phải loại người phụ thân nói hai ba câu có thể lay chuyển, hắn phải dùng lòng thành của mình khiến ông cảm động.

Không biết do Tiêu Văn xui xẻo, hay ông trời cố ý trừng trị hắn cái tội ngu kiếp trước. Hắn mới quỳ xuống chưa ấm đùi, mây đen toàn bộ tan sạch trơn. Một nén nhang sau, mặt trời càng lên càng cao, nướng mặt đất thành cái chảo đất sét nóng hừng hực, từng luồng từng luồng khí nóng đập vào mặt làm cho những người võ công cao siêu như Vân Yên và Hoa Hạ thiếu điều muốn bộc phát bệnh đại, càng miễn bàn mấy tên chỉ biết vài đường công phu mèo quào như Tiêu Văn.

Phơi mình dưới cái nắng gay gắt, thân thể yếu ớt của Tiêu Văn mồ hôi đầm đìa, cả người lưng lay sắp ngã, vài lần thiếu chút nữa kiên trì không nổi. Trong lúc mệt mỏi tầm mắt mơ hồ, hắn nghĩ tới kiếp trước Tạ Sơ Thần, cái cô nàng ngốc kia vì hắn không để ý mình mới vừa sảy thai thân thể suy yếu, quỳ dưới cái nắng như thiêu như đốt ròng rã 5 ngày 3 đêm, cầu xin cho mình.

Đồng Ngụy nắng cháy da nhưng lòng người lại vì xót xa cho người quan tâm mình nhất mà trở nên lạnh giá, nơi góc sân nắng trải dài nhưng lòng người lại không có một giọt nắng. Mọi thứ xung quanh đều khoác lên mình sự tươi trẻ của ngày mới, vạn vật đều hăng hái hòa chung nhịp sống, chỉ có thể giới, đã chứa ai đó ra...

Hốc mắt Tiêu Văn nóng lên, nước mắt không tự chủ tràn ra, hắn đã quỳ dưới ánh nắng gay gắt gần một canh giờ, như nàng ấy... lúc đó... Đôi mắt đầy si mê ấy đã từng đuổi theo hắn, bên trong chứa đựng đau thương, tuyệt vọng mà hắn do vô tình, thờ ơ không nhìn thấy. Hắn không biết rằng, kiên trì cũng cần dừng khi, vì kiên trì thật sự rất mệt mỏi. Hắn sinh ra trong nhung lụa, áo tới vurun tay com tới há mồm, chưa bao giờ chịu khổ thế này. Thời gian cũng là thời gian nhưng sao hôm nay đặc biệt dài hơn mọi ngày, đầu gối hắn cảm thấy đau rất, nàng, đã trải qua như thế nào...? Chịu đựng tất cả khuất nhục, im lặng đi theo phía sau một người, thậm chí cả bóng lưng người đó cũng không thêm bổ thí cho nàng, là một sự tổn thương đến dường nào, chỉ người

con gái đó hiểu, và cũng chỉ người con gái đó biết... Giả như ngày trước hắn chịu ngoạn lại, hắn sẽ thấy đôi chân cô chạy theo hắn thực ra không còn sức lực nữa, giả như lúc đó, hắn chịu bước thêm 99 bước nữa, để cho đoạn đường của người con gái ấy không còn quá xa....

Cái nắng nóng như lóc da lóc thịt, thân thể nam nhân co lại, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, bờ môi khô khốc. Nhưng Tiêu Văn vẫn cắn răng chịu đựng, không hề lên tiếng. Hai mắt khép hờ nhìn ngón tay mình, nơi đó từng bao phủ một bàn tay mảnh khảnh. Chủ nhân của bàn tay đó thật ngốc, không biết rằng bàn tay lớn chưa hẳn là ấm áp, có đôi khi người bề ngoài nhìn như chở che mới thật là người đang được bảo vệ. Tiêu Văn dùng sức nắm chặt bàn tay, biết rõ hắn không thể để mình bị dỗi, vậy mà hắn vẫn làm, biết rõ nắng nóng thiêu đốt sức khỏe hắn, cho dù hắn có là người sắt cũng sẽ bị bệnh, nhưng hắn lại không hề để tâm.

“Sơ Thần, đây là sự trừng phạt dành cho ta phải không? Nếu như vậy, hãy để ta đau thêm nữa được không? Vì ta biết kiếp trước nàng còn đau hơn, lúc đó nàng đã phải chịu đựng một mình, nàng phải đối mặt với nó một mình, phải không?”

Chính bản thân hắn đã làm sai, trời già mới công bằng làm sao. Đây chính là sự trừng phạt dành cho hắn.

“Phu nhân, xin lỗi...”

Khóe môi hắn run rẩy, mọi thứ trước mắt mờ mờ ảo ảo, không ai biết, thực ra trong lòng hắn, đang đau đớn vì cái gì.

Tuyệt vọng, hối hận khôn nguôi, có thể khiến một người đàn ông mạnh mẽ nhất cũng có lúc ngày cả thờ cũng cảm thấy khó khăn.

Huống chi hắn chưa bao giờ nhận mình mạnh mẽ!!!

Nhìn Tiêu Văn nước mắt nước mũi đầm đìa, miệng nứt mào làm như sắp gào ra ăn vạ tới nơi, Ninh Thái Phó ngồi trên xe ngựa khinh thường ghét bỏ, nghĩ thầm, Tiêu Văn quả thực được nuông chiều từ bé, còn chưa đến nửa nén nhang, đã chịu không nổi khóc lóc om sòm. Có cần ông sai người đem bình sữa ra không? Ông nhìn không vừa mắt, nghĩ thầm, chỉ sợ Tiêu Văn không thể kiên trì, lập tức bước xuống xe ngựa phát tay áo đi thẳng vào phủ.

Bên cạnh Sở Thi Ngọc nhìn mà xót ruột, hắn mấy lần bước xuống xe ngựa, muốn đỡ Tiêu Văn đứng lên, Tiêu Văn lại cố chấp đòi quỳ. Hắn sợ Tiêu Văn quỳ lâu sinh bệnh, vội vàng đuổi theo Ninh Thái Phó, muốn cầu xin cho Tiêu Văn.

Ninh Thái Phó lại tưởng Tiêu Văn chịu không nổi, nhờ Sở Thi Ngọc nói giúp. Ông không vui nhăn mày, vốn là mày kiếm dân ra, lập tức liền biến thành chữ xuyên (川) không vui, Sở Thi Ngọc vội vàng khom người, thấp giọng nói:

“Xin Ninh Thái Phó giọng cao đánh khẽ” Dù sao cũng là biểu đệ của hắn!!!

Đứng hồi lâu cảm giác chân bắt đầu mỏi, người bên cạnh kết cục không kiên nhẫn buông một câu: “Nếu là chịu đựng không nổi, thì từ bỏ đi. Người quỳ ở đây rồi có chuyện gì, ta không biết ăn nói sao với phụ thân người”

“Có thể kiên trì.” Tiêu Văn thẳng người, trong ánh mắt còn chứa đầy sự cố chấp và kiên định nói, “Bất quá là quỳ hai canh giờ, khó khăn cỡ nào con cũng có thể vượt qua. Hi vọng Thái Phó đại nhân có thể tuân thủ lời hứa, đợi con quỳ hết hai canh giờ, khẩn cầu đại nhân thu con làm đồ đệ.”

Tiêu Văn đã Trùng sinh, không còn là Đại thiếu gia được nuông chiều từ bé, sống an nhàn sung sướng trước đây.

Khó khăn cỡ nào, hắn đều có thể vượt qua.

Gian khổ tới đâu, hắn đều có thể chịu đựng.

Chỉ cầu cả đời này, mình có thể bảo vệ được Tiêu gia, chăm sóc tốt người mình muốn chăm sóc.....

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cùng Chiều Thê Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 23

Trong mắt Ninh thái phó, Tiêu Văn chỉ là kẻ mạnh mẽ mạnh mẽ chứ thực chất không làm nên trò trống gì, cho nên sau khi vào nhà, ông lập tức ném phần giao ước này ra sau đầu, chú tâm thảo luận việc quân cơ hệ trọng với Sở Thi Ngọc.

Theo thám tử hồi báo, Nam Cương từng bị Tiêu đại tướng quân đánh lui bỗng nhiên rầm rộ dựng quân doanh ngay tại biên giới Đông Ngự, nửa tháng trước còn âm thầm triệu tập mười vạn quân tinh nhuệ tiến vào Đông Ngự, tuy rằng mọi hành động đều vô cùng chậm chạp, nhưng vẫn bị tình báo của Đông Ngự dò la được.

Tiêu đại tướng quân tên là Tiêu Bình, là ông nội của Tiêu Văn. Cả đời anh dũng thiện chiến, lập nhiều chiến công, được tiên hoàng phong làm Phiêu Kỵ đại tướng quân.

Bốn năm trước, Chiến Thần Nam Cương dẫn hai mươi vạn binh tinh nhuệ đại phá biên giới Đông Ngụy, đánh thẳng vào kinh thành. Đông Ngụy lúc ấy đang giao tranh với Bắc Minh, còn phải chiến đấu với địch nhân phía sau, bị đánh từ hai phía, trong nháy mắt lâm vào nguy nan.

Năm đó, Tiêu Bình đã 45 tuổi, nhưng với tài trí phi phàm và dũng khí vô song, thống lĩnh năm vạn binh sĩ Đông Ngụy, mai phục thành công đại quân Nam Cương ở sông Hoài Dĩ Nam, ám sát Chiến Thần Nam Cương, gia tăng sĩ khí Đông Ngụy, lấy ít thắng nhiều, đánh cho hai mươi vạn tinh binh Nam Cương đại bại chạy về nước.

Nhưng, Tiêu Bình lại anh dũng hi sinh trong trận chiến này.

Tiêu Bình xả thân vì nước, được hoàng thượng khen thưởng trọng thể, sau khi chết không chỉ an táng theo nghi thức hoàng thân quốc thích, còn được truy phong làm hộ quốc đại tướng quân.

Không nghĩ tới, Nam Cương năm đó bị đánh cho tan tác bốn năm sau lại ngóc đầu dậy, âm thầm trù tính tiến quân Đông Ngụy, rửa sạch nhục nhã.

Lần này, hoàng thượng quãng vấn đề khó khăn này cho Sở Thi Ngọc và Sở Mạch Dung, lệnh cho bọn họ trong vòng mười ngày phải nghĩ ra cách phá địch, kì thực là khảo sát năng lực của hai người họ. Ninh thái phó là thầy dạy của thái tử, xưa nay luôn dạy bảo hẩn nghiêm khắc để sau này có thể làm một minh quân. Ngày thường, ông luôn lấy thân phận phụ tử, giúp Sở Thi Ngọc bày mưu tính kế.

Đối với đề bài kỳ này của hoàng thượng, Sở Mạch Dung thường xuyên luyện binh tại biên quan có ưu thế hơn thái tử Sở Thi Ngọc suốt ngày ru rú trong cung đánh giặc trên giấy.

Cho nên lần này, Sở Thi Ngọc thật sự gặp khó khăn rồi.

Nhớ lại năm đó Tiêu Bình anh dũng khí khái ngăn con sóng dữ, rồi nghĩ đến hậu duệ của ông, Tiêu Văn, Ninh thái phó thở dài: “Thời huy hoàng của Tiêu gia đã không còn nữa, thật là đáng tiếc ...”

Nghe Ninh thái phó cảm thán, Sở Thi Ngọc mới nhớ tới ngoài cửa còn một Tiêu Văn bị bọn họ quên lửng, khẩn trương nói: “Tiên sinh, biểu đệ còn quý ở ngoài.”

Ninh thái phó ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, trong lúc không để ý hai canh giờ đã trôi qua. Ông phẩy phẩy tay, hờ hững nói: “Với tính tình của hẩn, chắc đã bỏ đi từ lâu.”

Ai biết, ông vừa dứt lời, hộ vệ ngoài cửa vội vàng chạy vào, bẩm báo: “Đại nhân, Tiêu thiếu gia đã quý hai canh giờ, hiện tại muốn cầu kiến đại nhân. Hẩn nói, đại nhân không ra, hẩn sẽ quý mãi, quý đến khi nào đại nhân đồng ý tuân thủ lời hứa, thu hẩn làm học trò.”

Ninh thái phó khiếp sợ rồi! Ông vội vàng chạy ra, nhìn thấy Tiêu Văn đeo cành mận gai trên lưng, nghiêm trang quý trước cửa. Áo hẩn ướt đầm, đầu đầy mồ hôi, nhếch nhác không chịu nổi, nhưng ánh mắt kiên định khiến cho người ta rung động.

“Ninh thái phó, xin nhận Văn Nhi làm học trò!”

Thanh âm của hẩn khàn khàn lại rung rung, giọng điệu vô cùng nghiêm túc, nhẹ nhàng chạm đến một góc nhỏ mềm cảm trong lòng Ninh thái phó.

Ông bước lên, đỡ Tiêu Văn dậy, âm thanh cũng nhu hoà hơn: “Cùng vào phủ đi. Tiểu Hi, đi mời đại phu.”

Tiêu Văn mừng rỡ nói: “Đa tạ Thái Phó cho con một cơ hội.”

Sở Thi Ngọc thúc Tiêu Văn một cái: “Còn gọi Thái Phó? Còn không mau gọi sư phụ?”

Tiêu Văn ngẩn ra, lập tức đập đầu bái sư, cung kính nói: “Tiêu Văn ra mắt sư phụ.”

Nhờ chiêu “Bám Chặt Không Buông đến trâu cũng phải chịu thua”, Tiêu Văn thành công trở thành môn sinh thứ mười của Ninh thái phó. Ninh thái phó giao cho hẩn bài tập đầu tiên, chính là viết lại cảm nghĩ của hẩn về những việc hôm nay, sau đó hồi phủ nghỉ ngơi lấy lại sức. Bởi vì từ ngày mai trở đi, giờ Tý Tiêu Văn bắt đầu lên lớp, học đến giờ Dậu, mỗi tuần được nghỉ một ngày.

Sau khi đạt được mục đích, Tiêu Văn tinh thần phấn chấn hồi phủ dưỡng thương.

Sở Thi Ngọc mỉm cười nói: “Lần đầu tiên thấy sư phụ đoán sai, ngoài việc theo đuổi Quý tiểu thư, đây cũng là lần đầu tiên thấy biểu đệ nghiêm túc như vậy, cố chấp như vậy, lại thật sự quý đúng hai canh giờ. Có thể thấy được lần này biểu đệ thật sự hạ quyết tâm.”

Ninh thái phó nhìn bóng lưng Tiêu Văn thật lâu không cách nào hoàn hồn, sau một hồi, mới thấp giọng ni non: “Nếu cứ kiên trì, ngày sau chắc chắn có thành tựu.”

Sự tích Tiêu Văn quý trước nhà Ninh thái phó 2 canh giờ được cải biên thành nhiều phiên bản khác nhau, trong nháy mắt quét toàn bộ kinh thành, mọi người xôn xao bàn tán, khó hiểu nha, nghĩ thầm Tiêu Văn kiêu ngạo không ai sánh bằng đôi tính rồi hả?

Mà trên xe ngựa, Tiêu Văn luôn ra vẻ kiên cường rồi cuộc nhện không nổi la khóc om sòm: “Đau quá đau quá, Văn Yên ngại nhẹ một chút!”

Họa Hạ kinh hô: “Thiếu gia, tôi còn tưởng rằng cậu có đeo cái bao đầu gối nên mới quý chứ! Té ra không có, vậy chắc đau lắm! Sao cậu ngốc vậy, quý

như vậy chân tàn phế luôn thì sao?”

Vân Yên nhìn đầu gối Tiêu Văn máu thịt be bét muốn mắng lại nói không nên lời, chỉ đành tiếp tục cật lực thoa thuốc tan máu bầm cho hắn.

“Thiếu gia, đệ đệ nói đúng đó, đầu gối cậu bị thương nặng như vậy, không cẩn thận chữa trị sau này thành tật luôn thì biết làm thế nào! Cậu cố chịu đựng đi. Thoa thuốc tuy có hơi đau một tí, nhưng nổi đau hiện tại sao so được tổn thất sau này cậu phải gánh chịu!” Vân Yên mặt không biến sắc nói. Tiêu Văn chỉ còn biết nhắm mắt,

“Được rồi được rồi, các người còn rắc rối hơn cha nữa.”

Vân Yên và Họa Hạ nhìn nhau: Giờ mới biết nghĩ đến cha à? Sao lúc hành động không nghĩ tới cha cậu sẽ đau lòng như thế nào khi con mình chịu khổ?

Đến Tiêu phủ, Tiêu Văn được Vân Yên dìu, khắp khênh xuống xe ngựa, đi về phòng mình. Giờ phút này, mọi người trong Tiêu phủ nhìn Tiêu Văn bằng cặp mắt khác xưa, không ai nghĩ tới, đại thiếu gia thường ngày vô dụng lại có thể được Ninh thái phó coi trọng, đích thân nhận làm đồ đệ!

“Phu quân...” Một giọng nói ngọt ngào vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của Tiêu phủ. Tiêu Văn ngẩng đầu lên, thấy Tạ Sơ Thần mỉm cười, vẻ mặt lo lắng, lao đảo chạy về phía mình.

Bây giờ nàng ấy và hắn thật xứng lứa vừa đôi, một thằng què một con tật. Như nàng ấy, hắn rốt cục cũng đã cảm nhận được nỗi đau đón khi quỳ dưới ánh mặt trời rực lửa.

Hắn không kiên cường như mọi người nghĩ. Lúc này hắn cũng chán nản, hắn đã nhiều lần muốn buông xuôi, nhưng vừa nghĩ đến Tạ Sơ Thần, trong lòng hắn lập tức được tiếp thêm sức mạnh, hắn động viên mình phải kiên trì, cho dù có khổ hơn nữa mệt mỏi hơn nữa, hắn cũng không sợ.

Tiêu Văn buông tay Vân Yên, khắp khênh đi đến chỗ Tạ Sơ Thần. Hắn càng chạy càng nhanh, cuối cùng gần như chạy vội tới trước mặt Tạ Sơ Thần, ôm nàng ấy thật chặt.

Đột nhiên được Tiêu Văn ôm, gương mặt Tạ Sơ Thần nháy mắt đỏ bừng, trong đầu lúc này quanh quẩn chỉ có một câu nói: “Mình... được phu quân ôm...”

“Tiêu thiếu gia?” Vừa rồi quá nôn nóng nên không tự chủ thốt ra lời trong lòng, giờ phút này được Tiêu Văn ôm vào lòng, Tạ Sơ Thần mặt đỏ hồng, khăn trương thấp thòm sửa lại thành “Tiêu thiếu gia”.

“Thân thể nàng còn chưa khỏe hẳn phải dưỡng thương cho tốt, sao lại đi lung tung rồi.” Tiêu Văn oán trách nựng nựng mặt nàng ấy, tay còn lại vẫn lưu luyến ôm nàng ấy.

Gầy quá...

Hai má Tạ Sơ Thần bị Tiêu Văn hết vỗ rồi véo nhẹ, cảm giác nhột nhột từ má truyền ra khắp người khiến nàng thở gấp, gương mặt không đánh phẩn mà đỏ bừng, nhỏ giọng phản bác: “Vậy còn Tiêu thiếu gia? Mới ra ngoài một lát sao lại bị thương nghiêm trọng như thế, cậu có biết tôi... Tôi...”

Biết Tiêu Văn không đi tìm Quý Thụ Mặc thì lòng Tạ Sơ Thần vui như trẻ hội, nhưng vừa biết Tiêu Văn quỳ suốt hai canh giờ, tim của nàng ấy rất đau, không ngừng rỉ máu.

“Vì sao, muốn tổn thương thân thể của mình như vậy chứ...” Nàng ấy mở to đôi mắt ngập nước, vẻ mặt không đồng tình nhìn Tiêu Văn.

Tiêu Văn ngẩn ra, trống ngực đập liên hồi, lời nói trong lòng cứ thế tuôn ra: “Vậy còn nàng, nàng có nghĩ tới thân thể của mình không? Vì sao muốn vì ta... Hạ*...”

* Trong tiếng Hoa “hạ” cũng có nghĩa là “dưới”, là “quỳ”. Ý Tiêu Văn là Tạ Sơ Thần quỳ dưới trời nắng chang chang mấy ngày mấy đêm cầu tình cho hắn, nhưng Tạ Sơ Thần lại nghĩ là “hạ” trong “hạ mình”- hạ mình làm một việc gì đó.

Ý thức được mình nói sai, Tiêu Văn lập tức áp đầu Tạ Sơ Thần vào ngực mình, không để nàng ấy nhìn thấy gương mặt đầy khả nghi của hắn.

Tạ Sơ Thần lại cho rằng Tiêu Văn chỉ trích việc nàng ấy nhảy qua chấu than, không khỏi ủ rũ cụp mắt xuống.

Cảm nhận được người trong lòng run rẩy, chẳng biết tại sao trái tim Tiêu Văn rất khó chịu, tâm trạng vui vẻ khi được Ninh Thái Phó chấp nhận bỗng nhiên xuống dốc không phanh. Đáy mắt hiện lên một tia giao hoạt, hắn nhẹ nhàng nâng đầu Tạ Sơ Thần lên, đặt một phần sức nặng thân thể đặt lên người Tạ Sơ Thần, làm ra vẻ muốn ngất nói: “Đầu đau quá, thật chóng mặt, Sơ Thần, đỡ ta về phòng...”

Trái tim chỉ dành trọn cho Tiêu Văn, Tạ Sơ Thần làm sao nhận ra Tiêu Văn giả bộ bất tỉnh, lòng như lửa đốt vội vàng đỡ Tiêu Văn, cẩn thận từng li từng tí đi về phòng.

Họa Hạ quýnh lên, khăn trương muốn đuổi theo, Vân Yên nhìn thấu ý đồ của Tiêu Văn, giữ tay hắn lại.

Vân Yên tiến lên, đưa thuốc mỡ cho Tạ Sơ Thần, cảm thán: “Tôi với Họa Hạ có việc, không thể bôi thuốc cho thiếu gia. Thiếu gia đành trông cậy vào Tạ tiểu thư.”

Họa Hạ kinh ngạc: “Không phải vừa...” xúc thuốc sao? Tại sao lại? Hắn còn chưa nói xong, đã bị Vân Yên nắm tay lôi đi xềnh xệch.

Mãi nửa ngày, hắn mới chậm chạp ý thức được, vừa rồi thiếu chút nữa mình làm hỏng chuyện tốt của thiếu gia, may mà ca ca lạnh trí!

Tiêu Văn nheo mắt, nghiêng đầu đánh giá Tạ Sơ Thần. Bộ dạng Tạ Sơ Thần lúc này trông đáng yêu vô cùng, lông mày xinh đẹp, mi dài cong cong, con ngươi đen cùng với ánh mắt có thần, cái mũi khéo léo thẳng tắp, môi đỏ mọng mềm mại chúm chím.

Lần đầu tiên gần Tiêu Văn như thế, lần đầu tiên được tiếp xúc với Tiêu Văn, tâm Tạ Sơ Thần sớm đã bay xa vạn dặm, lòng tràn đầy tự tin nghĩ, lần này nhất định phải biểu hiện thật tốt, đạt chuẩn hiền thê lương mẫu trong lòng Tiêu Văn!

Nàng ấy cố gắng vén ống quần Tiêu Văn lên, ai biết khăn trương tay cứ run lập bả lập bập, không chịu nghe lời chủ nhân sai khiến. Vén tới vén lui hơn nửa ngày, vẫn không vén tới được chỗ cần vén.

Không hiểu sao, Tiêu Văn cảm giác cả người khô nóng, hắn nghĩ chắc này giờ quên uống nước. Hắn ôm lấy gối đầu, đưa mắt nhìn sang cuộn tranh trong phòng... Phía trên kia chỉ có một chữ “Tình”.

Thế nhưng Tiêu Văn không sao “tĩnh” được.

Hắn khăn trương.

Hai bàn tay mềm mại không xương vô tình hữu ý chu du trên vùng chân hắn. Tạ Sơ Thần mãi lo chiến đấu với “cái quần chết tiệt” nên không nhìn thấy đôi mắt đỏ rực của Tiêu Văn, dục vọng bị hắn kìm nén lại, mồ hôi nóng nhỏ giọt, roi khắp thân thể run rẩy của hắn.

Trời không phụ người lì, kết cục Tạ Sơ Thần cũng đã kéo được ống quần Tiêu Văn lên tới chỗ đầu gối, đập vào mắt nàng ấy là một cặp đùi thon dài trắng nõn đẹp còn hơn đùi con gái.

Nàng ấy nuốt nước miếng trong yên lặng, khó khăn chuyển ánh mắt khỏi bắp chân tròn mọng của Tiêu Văn sang miếng vải băng bó kỹ lưỡng trên đầu gối hắn. Nàng ấy ngập ngừng một chút, nghi ngờ hỏi: “Tiêu thiếu gia, cậu đã bôi thuốc rồi sao?”

Tiêu Văn khê ho một tiếng, chột dạ ngo ngoe chỗ khác: “Vân Yên xúc thuốc rất lâu rồi, bây giờ là lúc nên đổi thuốc.”

Tạ Sơ Thần đau lòng gật gật đầu, bắt đầu vụng về tháo miếng vải, sau đó thọc trong bình ra thoa cho Tiêu Văn.

“Tiêu thiếu gia, đau không?”

Động tác Tạ Sơ Thần tuy vụng về, bôi thuốc cứ như phết dầu vào chảo, xiu xiu ỉn ỉn như vậy làm giảm công hiệu thuốc, nhưng nhìn nàng ấy quan tâm mình như vậy, sợ hắn đau, ai như hai cái tên tiểu tử lỗ mãng kia, Tiêu Văn cảm nhận được sự quan tâm của Tạ Sơ Thần, trong lòng vô cùng hài lòng.

Nhưng rồi hắn thấy cực kì sàu muộn, xúc động bị cảm giác khó chịu thay thế, gì mà “Tiêu thiếu gia”, ba chữ này nghe thật xa cách, hắn không thích cảm giác như thế.

“Ta đã kêu nàng Sơ Thần, vì sao nàng còn gọi ta là Tiêu thiếu gia?” Tiêu Văn khôi phục bộ dáng cà lơ phát phơ, bắt đầu chơi trò vô lại, “Nếu nàng không thích kêu Phu quân, có thể kêu ta Tiêu Văn, hoặc là tướng công... Tóm lại, ta không muốn nghe ba chữ Tiêu thiếu gia này.”

* Trong văn chương Trung Hoa, “tướng công” được hiểu theo hai nghĩa: (1) Cách gọi một người đàn ông. Trong Ý Thiên Đồ Long Kiếm, lúc mới gặp nhau ở bờ sông Hán Thủy, Chu Chi Nhược kêu Trương Vô Kỵ là “tiểu tướng công”- lúc đó Trương Vô Kỵ 10 tuổi.

và (2) Tiếng của người vợ gọi chồng

“Phu, Phu quân...” Tạ Sơ Thần ngẩng đầu, dè dặt kêu, rất sợ mình phá hủy giấc mơ tuyệt vời này. “Thiếp thật sự có thể kêu Phu quân sao?”

Tiêu Văn mỉm cười nhìn Tạ Sơ Thần khích lệ, trong mắt hoàn toàn không có khinh miệt và tức giận như trước kia, tựa hồ cũng không phải là nói đùa, trong lòng Tạ Sơ Thần bỗng nhiên sinh ra một loại vui sướng khó hiểu, nhìn không được cao giọng, hô mấy lần, “Phu quân... Phu quân, Phu quân!”

Tiêu Văn vươn tay ra nhẹ nhàng vén vài sợi tóc mai rũ xuống bên trán Tạ Sơ Thần, sau đó, thanh âm ôn hòa vang lên: “Ta ở đây.”

Tạ Sơ Thần mê mẩn nhìn Tiêu Văn cười dịu dàng với mình, tầm mắt dừng ở đôi môi mọng của Tiêu Văn, nhìn không được nuốt nước miếng, cắn cắn môi dưới, thầm nghĩ “Đây là lần đầu tiên mình nhìn phu quân gần như vậy...”

Đang mê mẩn nhìn Tiêu Văn, chợt thấy Tiêu Văn cúi đầu nhìn mình. Bỗng nhận ra hàm ý trong mắt mình quá lộ liễu rồi, không biết có làm phu quân chán ghét hay không, Tạ Sơ Thần vội cúi đầu thẹn thùng.

Tiêu Văn cũng cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của người trong lòng mình đang nhìn vào đôi môi hắn, trong lòng cực kì hưởng thụ cảm giác được người mình yêu si mê ngắm chăm chú, nhưng hắn cũng chỉ cúi đầu liếc Tạ Sơ Thần một cái.

Dáng vẻ thẹn thùng của Tạ Sơ Thần lúc này rất đáng yêu khiến Tiêu Văn càng nổi hứng chọc ghẹo nàng.

“Sơ Thần, thuốc sắp khô hết rồi kia!”

“Hả? ” - Tạ Sơ Thần vì thẹn thùng nên tinh thần hơi hoảng loạn, không nghe rõ Tiêu Văn nói gì.

Tiêu Văn nhìn Tạ Sơ Thần mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy buồn cười, thật muốn mỗ một cái vào cái miệng đang vênh lên kia. Nhưng hắn cố nhịn, khăn giọng nhắc nhở cô nàng ngốc nào đó một lần nữa:

“Sơ Thần, không bị thương mà bôi thuốc không tốt cho da tay. Khăn tay của nàng đâu?”

“Bôi thuốc! Đúng rồi! Bôi thuốc”

Tạ Sơ Thần búng tỉnh con mê, la lớn lên, khuôn mặt lại đỏ thêm. Lòng âm thầm trách mình không biết xấu hổ, khó khăn lắm mới được thân cận phu quân, vậy mà mình lại bày ra bộ dáng hám trai hết thuốc chữa. Tạ Sơ Thần ối Tạ Sơ Thần, sao ngươi không biết ngượng ngùng như thế chứ hả?! Nghĩ đến đây, Tạ Sơ Thần nhất thời bối rối không biết làm sao mới tốt.

Tiếng rống như bò bị chọc tiết của Tạ Sơ Thần làm Tiêu Văn ngồi bên cạnh đầu vầng mắt hoa lỗ tai lũng búng, muốn trách cứ nàng ấy vài câu, la lối om sòm như thế, thực không hợp lễ nghi thực nữ. Nhưng nhìn ánh mắt sợ hãi của nàng ấy, tâm hắn cũng mềm nhũn, lời giảng dạy đến bên miệng cũng chỉ có thể cứng rắn nuốt trở về.

Tiêu Văn lắc đầu, rút khăn tay trong túi áo ra, dịu dàng lau tay cho nàng ấy.

Lo lắng lực đạo quá lớn sẽ khiến Tạ Sơ Thần bị đau, động tác Tiêu Văn hết sức nhẹ nhàng, nhưng vẫn không kém phần tỉ mỉ.

Tạ Sơ Thần muốn dùng hai tay che mặt, nhưng cả hai tay đều bị Tiêu Văn cầm, ửng hồng trên mặt lan đến lỗ tai cùng vùng ngực.

“Chúng ta là phu thê, ta chăm sóc nàng cũng là lẽ thường tình .” Tiêu Văn mỉm cười gấp chiếc khăn tay lại, cẩn thận bỏ vào trong ngực, ngón tay dịu dàng chạm vào gò má trắng như tuyết của Tạ Sơ Thần, giọng nói thể hiện sự cưng chiều.

Tạ Sơ Thần cười ngọt ngào, lại cúi đầu nghiêm túc thoa thuốc cho Tiêu Văn.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa vùng đầu gối bị thương, trái ngược lúc Vân Yên bôi thuốc đau đớn khó nhịn, hiện tại Tiêu Văn cảm giác hơi ngứa. Độ ẩm từ đầu ngón tay ăn mòn da thịt của hắn, không ngừng ăn mòn trái tim hắn. Mà sự khẩn trương và dè dặt trên gương mặt phần hồng kia càng khiến lòng Tiêu Văn an ổn lạ thường.

Mất phương hướng lại một chút, Tiêu Văn phát hiện cộng tất cả số lần hắn cười cả hai đời lại cũng không nhiều bằng hôm nay.

Tiêu Văn chăm chú nhìn gò má Tạ Sơ Thần, cảm giác nhìn thế nào cũng không đủ.

Đôi mắt hắn đầy đau lòng. Nếu không gặp hắn, có lẽ Tạ Sơ Thần sẽ giống những cô nương nhà giàu khác, hưởng thụ cuộc sống ấm áp nhàn nhã.

Tạ Sơ Thần cẩn thận thoa thuốc mỡ cho Tiêu Văn, cả người càng lúc càng lâng lâng như bay trên mây.

Làn da phu quân thật mịn màng nha...

Ta sờ ta sờ ta sờ sờ sờ!

Tạ Sơ Thần tham lam trộm đầu hũ một phen.

Đợi đến lúc tay của mình càng ngày càng không khống chế được, càng sờ càng lên cao thì nàng ấy mới phát hiện hành động lúc này của mình quả thực quá phóng đảng!

Sợ người trong mộng hiểu lầm, Tạ Sơ Thần sợ hãi vội vàng thu tay lại, lật đặt giải thích: “Xin lỗi, thiếp, thiếp...”

Nhưng mà vừa ngẩng đầu, lại thấy Tiêu Văn tựa vào giường mềm, cánh môi khẽ nhếch , hít thở vững vàng, cả người lộ ra khí chất tao nhã.

“Phu quân?” Tạ Sơ Thần thật cẩn thận kêu một tiếng, thấy Tiêu Văn hoàn toàn ngủ say, gan nàng ấy lớn lên, lại kêu một lần: “Phu quân?”

Bàn tay mềm mại không xương lạng lẽ di chuyển lên trên, thấy Tiêu Văn vẫn không có phản ứng, không khỏi to gan sấp người lại, hai tay nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt có chút tiều tụy của hắn, ánh mắt bị phiến môi mỏng của Tiêu Văn hấp dẫn.

Một lúc sau, nàng ấy nhẹ nhàng dán hai má mình lên trán Tiêu Văn, môi mềm mại in lên môi hắn.

Vụng trộm để lại dấu ấn của chính mình, Tạ Sơ Thần vừa làm xong chuyện xấu ngồi cười hắc hắc một lúc, đôi con ngươi trong suốt của hắn phát ra vàng sáng lấp lánh, cảm giác giống như hồ sâu không đáy vậy, đặc biệt mê người.

Chỉ tiếc Tiêu Văn ngủ sâu, hắn quỳ suốt hai canh giờ, không chỉ thân thể mệt mỏi tới cực điểm, tâm trí hắn cũng mệt mỏi vì lo lắng quá độ .

Trùng sinh hai ngày, thần kinh Tiêu Văn mỗi thời mỗi khác đều căng thẳng , mỗi một hành động đều phải vô cùng chính xác, làm cách nào ngăn chặn nguy hiểm, làm cách nào bảo vệ Tiêu gia. Hắn không dám lơ là, sợ đi nhầm một bước, lại quay rơi vào kết cục kiếp trước .

Chỉ có ở trước mặt Tạ Sơ Thần , tâm hần mới hoàn toàn thả lỏng, bởi vì hần hiểu rõ, Tạ Sơ Thần sẽ không hại mình .

Tiêu Văn vẫn chưa phát hiện, trừ phụ thân ra, hần chỉ bỏ xuống toàn bộ phòng bị với Tạ Sơ Thần, thế nên giờ phút này, hần mới không đề phòng bị Tạ Sơ Thần hôn trộm...

Mà lúc bị Tạ Sơ Thần hôn trộm, Tiêu Văn mơ mơ màng màng nghe được một giọng nói êm ái vô cùng quen thuộc không ngừng hô bên tai ‘Phu quân’, ‘Phu quân ——’ .

Giọng nói mềm mại kia trong nháy mắt đánh tan mọi phiền muộn trong lòng hần, kêu đến trái tim hần tan chảy ...

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cung Chiều Thê Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.